

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇÖP ADAM

C. J. TUDOR

“İlk ağızdan anlatılan bu güçlü hikâye geçmiş ve gelecek arasında gidip gelirken bölüm sonlarındaki gerilim doruk noktalara çıkıyor. Küçük bir kasabanın kasvetli ve meşum atmosferini çok iyi yakalayan zekice, hızlı okunan bir çıkış romanı. 1980’lerde çocuk olanlar özellikle bayılacak.”

Kirkus

“En acımasız öyküler kadar kaçınılmaz, kabûs kadar ürkütücü bir sona sahip nefes kesen bir roman.”

Publishers Weekly

“C. J. Tudor son derece orijinal bir gerilim romanına imza atmış. Bu kitabın heyecanı yalnızca olaylardan değil, tüm gizemlerin ve korkuların kaynağı olan insan zihnindeki o karanlık yerden geliyor. *Çöp Adam* sizi son sayfaya kadar avucunun içinde tutacak.”

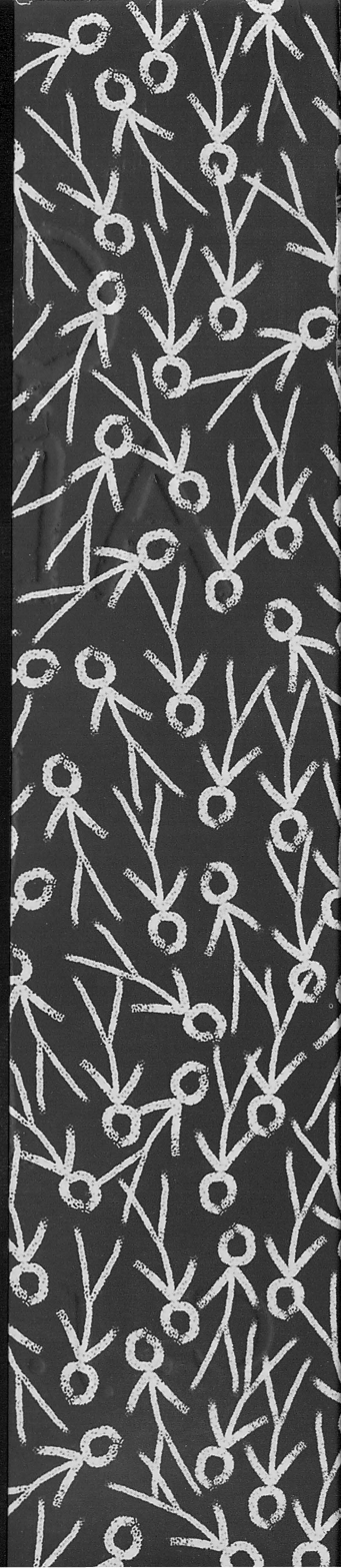
Joyce Maynard

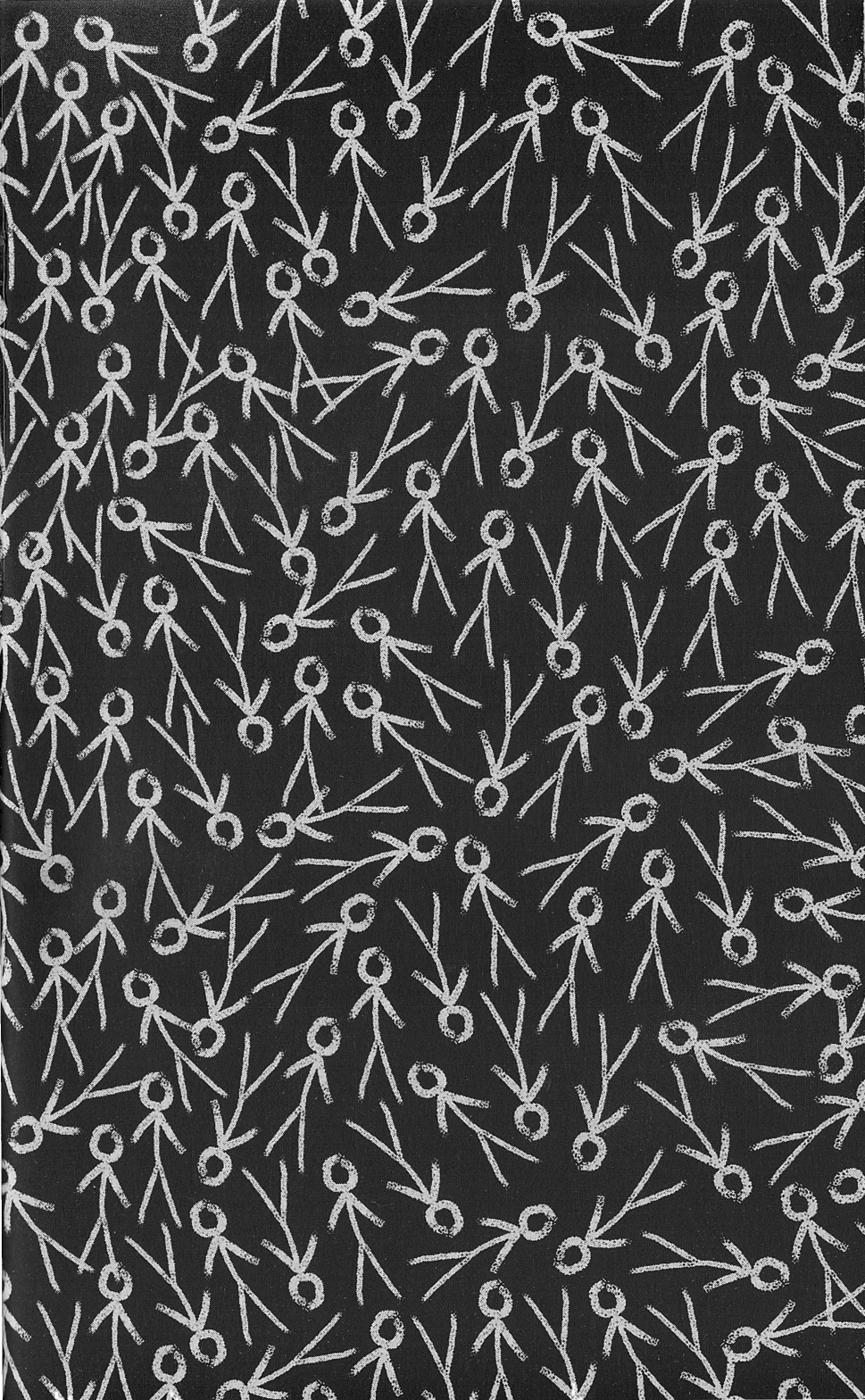
“Ne müthiş kitap ama! Dönemeçlerle dolu ve tüyler ürperten bir sonu var. Beş yıldız!”

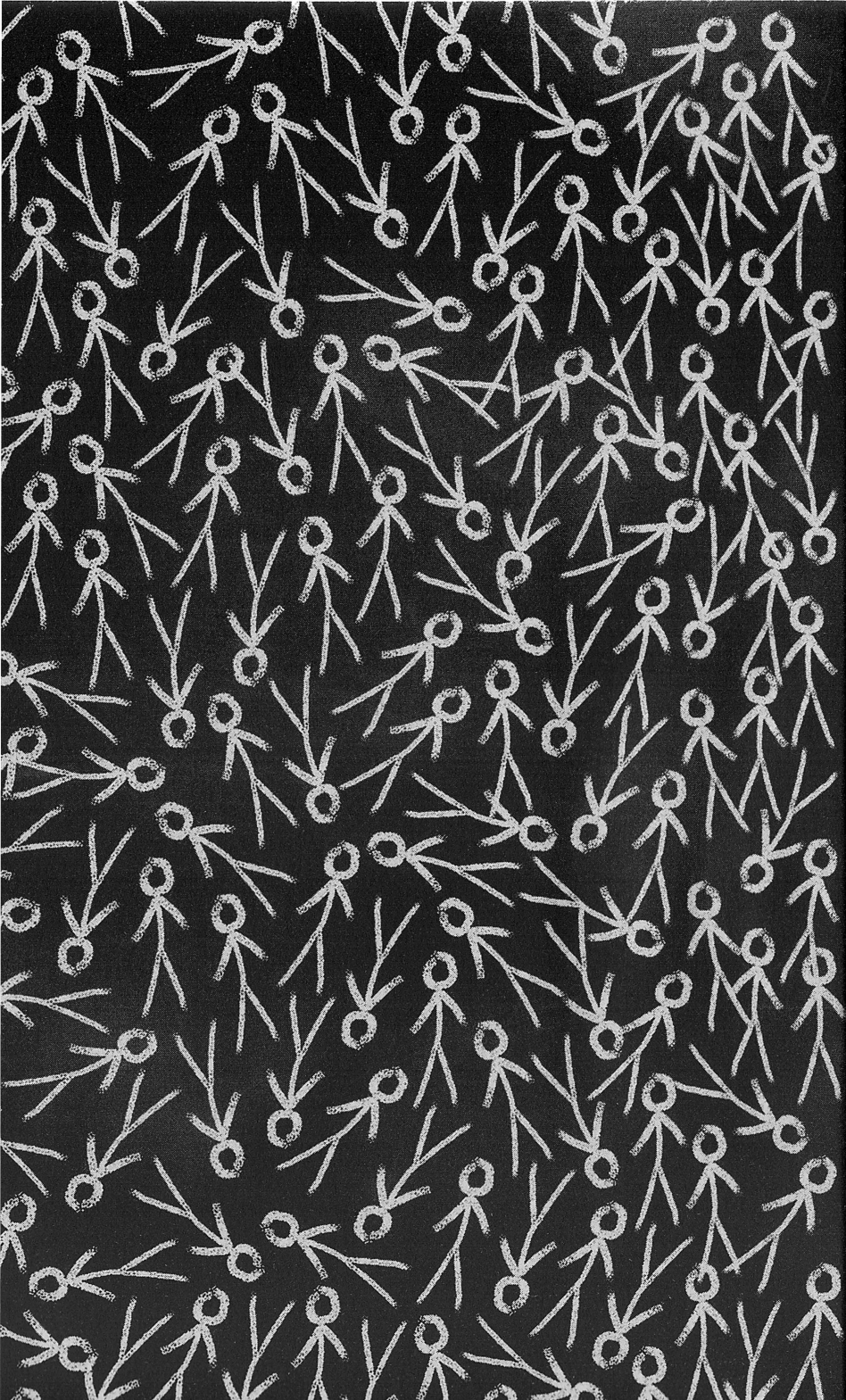
Sarah Pinborough

“İki büyüdü dünya arasında gidip gelen bu yaratıcı kitap fırtına gibi bir sahneyle açılıyor. Gerilimle dolup taşan *Çöp Adam*, derinliği ve etkileyici atmosferiyle size harika saatler yaşatacak.”

Steve Berry

Çöp Adam

Pegasus Yayınları: 1855

Bestseller Roman: 780

ÇÖP ADAM

C. J. TUDOR

Özgün Adı: The Chalk Man

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Gizem Aldoğan

Düzeltili: Ayten Koçal

Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2018

ISBN: 978-605-299-393-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © 2018, C. J. Tudor

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

C. J. TUDOR

Çöp Adam

İngilizceden çeviren:

Merve Sevtap Ilgın

PEGASUS YAYINLARI

İki Betty için.

Giriş

Kızın kafası turunculu kahveli bir yığın yaprağın üstünde duruyordu.

Badem gözleri tam tepesindeki çınar, kayın ve meşe ağaçlarından bol yapraklı kubbeye bakıyor ama dalların arasından sızıp ormanın içine altın huzmeler saçan güneş ışınlarını göremiyordu. Parlak kabuklu siyah böcekler gözbebeklerine üşüşürken gözleri hiç kırpışmıyordu. O artık hiçbir şey görmüyordu, karanlıktan başka.

Çok da uzak olmayan bir yerde solgun bir el, küçük bir yaprak örtüsünün altından yardım dilenircesine ya da yalnız olmadığına inanmak istercesine göğe uzanıyordu. Aradığını bulamayacaktı. Vücudunun geri kalan kısmı ormanın içinde gözlerden uzak, saklı gizli yerlerde yatıyordu.

Hemen yakınlarda incecik bir dal çat diye kırıldı ve o derin sessizliğin içinde maytap patlatılmış gibi büyük bir gürültü çıkardı. Çalılıkların arasından bir yığın kuş havaya fırladı. Biri yaklaşıyordu.

Artık baktığını görmeyen kızın yanında diz çöktü. Elleri kızın saçlarını usulca okşadı, soğumuş yanağına dokundu; heyecandan parmakları titriyordu. Sonra kızın kafasını yerden kaldırdı, boynundaki kesiğe yapışmış birkaç yaprağı alıp attı ve onu dikkatlice çantasının içine, birkaç kırık tebeşirin yanına koydu.

Bir saniye kadar durup düşündükten sonra elini uzatıp kızın gözlerini kapattı. Sonra çantanın fermuarını çekti, ayağa kalktı ve onu alıp götürdü.

Birkaç saat sonra polisler ve adli tıp ekibi geldi. Kızın vücudunun parçalarını numaralandırdılar, fotoğrafladılar, incelediler ve en sonunda haftalarca tamamlanmayı bekleyeceği morga götürdüler.

Ama o vücut asla tamamlanmadı. Onca arama çalışması, soruşturma ve sorgulama yapıldı ama dedektiflerin ve kasabalıların bütün çabalarına rağmen o kafa bir türlü bulunamadı ve ormandaki kızın vücudu asla bir araya getirilemedi.

2016

En başından başla.

İşin kötüsü tam olarak ne zaman başladığı konusunda hiçbirimiz hemfikir değildik. Şişko Gav'e doğum gününde bir kova dolusu tebeşir hediye edildiğinde mi? O tebeşirlerle çöp adamlar çizmeye başladığımızda mı, yoksa bu çöp adamlar kendiliğinden belirivermeye başladığında mı? O korkunç kaza mıydı başlangıç? Yoksa ilk cesedi buldukları zaman mı?

Pek çok başlangıç olabilir. Sanırım bunların her birine başlangıç demek mümkün. Ama aslında her şey panayır günü başladı bence. En net hatırladığım gün o. Bunun nedeni Valsçi'deki Kız tabii ki. Ama her şeyin acayip bir hal almaya başladığı gün de yine o gündü.

Dünya bir kar küresiyse eğer vurdumduymaz bir tanrının gelip küçük dünyamızı sertçe salladığı ve sonra yine masanın üstündeki yerine bıraktığı gündü o. Bütün o köpükten kar taneleri ve pullar dibe çöktükten sonra bile artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Tam olarak değil. Dışarıdan bakınca öyleymiş gibi görünebilirdi ama o kürenin içinde artık bambaşka bir dünya vardı.

O gün ayrıca Bay Halloran'la ilk karşılaştığım gündü, yani bütün o diğer başlangıçları göz önüne alırsak, bu da diğerlerinden aşağı kalmaz sanırım.

1986

“Eddie, bugün hava sağanak yağışlı olacak.”

Babam televizyondaki tipler gibi kalın, otoriter bir sesle hava durumu tahminlerinde bulunmaya bayılırdı. O yaptığı tahminlerden her zaman son derece emin olsa da genelde yanlış çıkarlardı.

Pencereden dışarıdaki masmavi gökyüzüne baktım, hava o kadar parlaktı ki bakarken gözlerinizi kısmak zorunda kalıyordunuz.

“Yalnız bana pek yağmur yağacakmış gibi gelmedi baba,” dedim ağzımın içi peynirli sandviçle dolu olmasına rağmen.

“Sağanak mağanak olmayacak da ondan,” dedi annem. Mutfağa tıpkı bir ninja gibi aniden, sessizce girivermişti. “BBC bütün hafta sonu havanın güneşli ve sıcak olacağını söylüyor... Hem sen de ağzında yemek varken konuşma Eddie,” diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Babamsa, “Hımm,” demekle yetindi, annemle aynı fikirde olmadığı ama ona yanıldığını söylemeye de cesaret edemediği zamanlarda hep böyle yapardı.

Annemle sürtüşmeye kimse cesaret edemezdi; biraz korkutucu bir kadındı. Hâlâ da öyle. Uzun boyluydu, kısacık siyah saçları ve neşeliyken ışıklar saçan, kızdığındaysa kapkara parlayan kah-verengi gözleri vardı (ve biraz da Yeşil Dev Hulk’a benzerdi, yani onu kızdırmayı hiç istemezsiniz).

Annem doktordu; ama insanların bacaklarındaki kesiklere dikiş atan ve onlara iğne yapan normal doktorlardan değildi. Babam bir keresinde onun “başı dertte olan kadınlara yardım ettiğini” söylemişti bana. Kadınların başlarının nasıl bir dertte

olduğunu söylememişti ama doktora ihtiyaçları olduğuna göre epey kötü bir durumda olmalılar diye düşünmüştüm.

Babam da çalışıyordu, ama evden. Dergilere ve gazetelere yazılar yazsa da sürekli bir iş değildi bu. Bazen kimsenin ona iş vermek istemediğinden yakınıır, acı acı gülererek, “Bu ay kendime okuyucu bulamadım Eddie,” derdi.

Çocukken onun “düzgün bir işi” olmadığını düşünürdüm. Bir babaya uygun bir iş değildi onunki. Baba dediğin sabahları takım elbisesini giyip, kravatını takıp işe gider, akşamları da çay içmek için evine geri dönerdi. Benim babamsa çalışmak için evin kullanılmayan odasına gidiyor ve altında pijaması, üstünde tişörtüyle bazen saçlarını bile taramadan bilgisayarının başına oturuyordu.

Babamın tipi de diğer babalara hiç benzemezdi zaten. Çalı gibi kocaman bir sakalı vardı, uzun saçlarını toplayıp atkuyruğu yapardı. Kışın bile paçası kesilmiş yırtık pırtık kotlar ve üstünde Led Zeppelin ve The Who gibi eski grupların adları yazan rengi atmış tişörtler giyerdi. Bazen ayaklarına sandalet giydiği bile oluyordu.

Şişko Gav, babamın “lanet bir hippı” olduğunu söylerdi. Muhtemelen haklıydı da. Ama o zamanlar bunu hakaret olarak algılar ve onu iterdim, o da beni tuttuğu gibi yere fırlatırdı. Sonra vücuduma yeni morluklar eklenmiş bir halde, kanayan burnumu çeke çeke eve dönerdim.

Çok geçmeden barışıldık tabii ki. Şişko Gav tam bir bok kafalı olabilirdi, o da gerçek zorbaları kendinden uzak tutmak için okuldaki en gürültücü ve en itici çocuk olmak zorundaymış gibi davranan şişkolardandı ama aynı zamanda en yakın arkadaşlarımdan biri ve tanıdığım en vefalı, cömert insandı.

“Arkadaşlarını kollamalısın Eddie Munster,” demişti bir defasında bana büyük bir ciddiyetle. “Arkadaşlar insanın her şeyidir.”

Eddie Munster benim takma adımdı. Çünkü soyadım Adams’tı, *Addams Ailesi*’ndeki gibi. Tabii *Addams Ailesi*’ndeki çocuğun adı Pugsley’ydi. Eddie Munster ise aslında *The Munsters* dizisindeki karakterlerden biriydi. O zamanlar her nasılsa bu isim herkese

çok mantıklı gelmişti ve takma adlarda hep olduğu gibi zamanla üstüme yapışıp kalmıştı.

Eddie Munster, Şişko Gav, Metal Mickey (dişlerindeki kocaman teller yüzünden), Hoppo (David Hopkins) ve Nicky. Bizim çete bu kadardı işte. Nicky'nin takma adı yoktu çünkü o her ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da bir kızdı. Tıpkı bir erkek çocuğu gibi küfreder, erkek çocuğu gibi ağaçlara tırmanır ve çoğu erkek çocuğundan daha iyi dövüşürdü. Ama yine de kız gibi görünüyordu. Hem de o uzun, kızıl saçları, bir sürü kahverengi çillerle kaplı beyaz teniyle çok güzel bir kızdı. Onun ne kadar güzel olduğunu fark ettiğimden değil de...

O cumartesi hepimiz buluşacaktık. Çoğu cumartesi buluşup içimizden birinin evine, çocuk parkına ya da bazen de ormana giderdik. Ama bu cumartesi özeldi çünkü panayır kurulacaktı. Her yıl gelip nehir kenarındaki parka kurulurdu. Bu yıl oraya ilk defa kendi başımıza, yanımızda hiçbir yetişkin olmadan gidebilecektik.

Panayırın posterleri kasabanın her yerine asıldığından bu yana haftalardır o günü bekliyorduk. Çarpışan arabalar, Balerin, Gondol ve Dönme Dolap geliyordu. Müthiş olacaktı.

"Şey..." dedim. Peynirli sandviçimi olabildiğince hızlı bir şekilde bitirmeye çalışıyordum. "Diğerleriyle saat ikide parkın orada buluşacağız."

"Pekâlâ, oraya giderken ana yollardan ayrılma," dedi annem. "Kestirme yollara sapmak, tanımadığın insanlarla konuşmak da yok."

"Tamam."

Yerimden kalktığım gibi hemen kapıya koştum.

"Bel çantayı takmayı unutma."

"Yaaa, anneeeee."

"Bir sürü oyuncağa bineceksin. Cüzdanın cebinden düşebilir. O bel çantası takılacak. İtiraz istemiyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açmamla kapamam bir oldu. Yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum. O aptal bel

çantasından nefret ediyordum. Bel çantalarını şişman turistler takardı. Onca insanın arasında hiç de havalı *görünmeyecekti*, hele de Nicky'nin yanında. Ama annem bir şey dedi mi, ona itiraz edilmezdi.

“İyi.”

İyi falan değildi ama mutfaktaki saatin ikiye yaklaştığını görebiliyordum, bir an önce evden çıkmam gerekiyordu. Merdivenlerden koşarak yukarı çıktım, o aptal bel çantasını alıp paralarımı içine koydum. Tam beş sterlin. Bir servet. Sonra yine koşa koşa aşağı indim.

“Görüşürüz.”

“İyi eğlenceler.”

Çok eğleneceğimizden hiç şüphem yoktu. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. En sevdiğim tişörtümü ve Converse'lerimi giymiştim. Lunaparktan gelen belli belirsiz müzik seslerini duyabiliyor, hamburger ve pamuk şeker kokularını şimdiden alabiliyordum. Bugün harika bir gün olacaktı.

Parka vardığımda Şişko Gav, Hoppo ve Metal Mickey çoktan gelmiş kapıda bekliyordlardı.

Şişko Gav beni görünce, “Ooo, Eddie Munster. Bel çantan çok güzelmiş!” diye bağırdı.

Suratım mosmor oldu, ona hemen bir el hareketi çektim. Hoppo ve Metal Mickey, Şişko Gav'in alayına kıkır kıkır gülüyorlardı. Sonra her zaman en iyi kalplimiz olan ve tüm anlaşmazlıklarda arabuluculuk yapan Hoppo, Şişko Gav'e dönüp, “Hiç olmazsa senin gibi gey şortu giymemiş sik kafa,” dedi.

Şişko Gav sırttı, şortunun eteklerini tutup tombul bacaklarını balerin gibi havaya kaldırarak küçük bir dans gösterisi yaptı. Şişko Gav böyleydi işte. Hakaret ederek onu asla üzemezsiniz çünkü umurunda bile olmazdı. Ya da en azından umurunda değilmiş gibi davranırdı.

“Neyse,” dedim. Hoppo’nun konuyu değiştirmesine rağmen o bel çantasıyla aptal gibi grndğmn farkındaydım. “Bunu takmayacağım zaten.”

Çantanın tokasını açtım, cüzdanımı şortumun cebine koydum ve etrafıma bakındım. Parkın etrafı gr alılıklardan geniş bir çitle çevriliydi. Bel çantamı bu çalılıkların arasına sıkıştırdım. Böylece yoldan geçip giden herhangi biri onu göremeyecek ama ben eve dönerken kolaylıkla bulabilecektim.

Hoppo, “antamı oraya bırakmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

Metal Mickey de o her zamanki alttan alta alay eden yapmacık tavrıyla, “Ya *anneciğin* onu bulursa?” dedi.

şışko Gav’in en iyi arkadaşı ve çetemizin bir parçası olsa da aslında Metal Mickey’yi pek sevmezdim. En az dişlerindeki teller kadar soğuk ve çirkin bir havası vardı onun. Ama tabii ağabeyinin kim olduğunu düşününce bu pek o kadar şaşırtıcı gelmiyordu insana.

Omuz silkip, “Umurumda değil,” diye yalan söyledim.

“Kimin umurunda ki?” dedi şışko Gav sabırsızca. “şu boktan çantayı boş verip yolumuza devam edebilir miyiz artık? Hemen balerine binmek istiyorum.”

Metal Mickey ve Hoppo da hemen onun peşinden gidiyorlardı. Genelde şışko Gav ne isterse hepimiz onu yapardık. En irimiz ve en grltcmz oydu, onun için belki de.

“Ama Nicky daha gelmedi,” dedim.

“N’olmuş?” dedi Metal Mickey. “O hep geç kalıyor zaten. Biz gidelim. O bizi bulur.”

Mickey haklıydı. Nicky *hep* geç kalırdı. Öte yandan anlaşmamız böyle değildi. Bir arada olmamız, birbirimize sahip çıkmamız gerekiyordu. Lunaparkta tek başına olmak güvenli değildi. Özellikle de bir kız için.

“Beş dakika daha bekleyelim,” dedim.

Şişko Gav, “Ciddi *olamazsın!*” diye bağırdı. John McEnroe taklidi yapmaya çalışıyor ama hiç beceremiyordu.

Şişko Gav hep taklit yapardı. Bunun için de genelde Amerikalıları seçerdi. Ama bu işte o kadar kötüydü ki gülmekten yerlere yatardık.

Metal Mickey, Hoppo ve benim kadar çok gülmedi. Kendi söylediğinin yapılmamasına çok bozulurdu. Fakat bunların önemi yoktu çünkü tam gülmeyi kesmişken tanıdık bir ses, “Bu kadar komik olan ne?” diye seslendi.

Dönüp sesin geldiği tarafa baktık. Nicky yokuşu çıkmış bize doğru yaklaşıyordu. Onu görünce her zamanki gibi yine midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Hani karnın birden çok acıkır da biraz miden bulanmaya başlar ya, aynen öyle bir his.

Kızıl saçlarını salmıştı bugün, karmakarışık tutamlar halinde sırtına dökülüyor, uçları neredeyse kot şortunun kesik paçalarına kadar değiyordu. Üstünde sarı renkli kolsuz bir bluz vardı. Bluzun yakası minicik mavi çiçeklerle bezeliydi. Boynundaki gümüş kolye gözüme takıldı. İncecik bir zincirin ucunda küçük bir haç duruyordu. Çuval bezinden, oldukça büyük ve ağır görünen bir sırt çantası omuzlarından sarkıyordu.

“Geç kaldın,” dedi Metal Mickey. “Seni bekledik.”

Sanki bu kendi fikriymiş gibi.

Hoppo, “Çantanda ne var böyle?” diye sordu.

“Babam şu zırvaları lunaparkta dağıtmamı istedi.”

Çantadan bir el ilanı çıkarıp uzattı.

Aziz Thomas Kilisesi’ne gelip Tanrı’ya şükürlerinizi sunun. Bir dönme dolap bundan daha keyifli olamaz!

Nicky’nin babası kasabadaki kilisenin papazıydı. Ben kiliseye hiç gitmemiştim aslında, annem ve babamın o taraklarda bezi yoktu ama kasabada görmüştüm onu. Küçük yuvarlak gözlükler takardı, kel kafası tıpkı Nicky’nin burnunun üstü gibi çillerle kaplıydı. Yüzünde bir gülümsemeyle insanlara her zaman selam verirdi ama ben onu biraz ürkütücü bulurdum.

“İşte bu bokum gibi bi’ şey ahbap,” dedi Şişko Gav.

Bokum gibi bi’ şey, Şişko Gav’ın en sevdiği laflardan bir diğerydi, nedense peşinden son derece abartılı bir aksanla *ahbap* demeyi de hiç ihmal etmezdi.

“Bunu yapmayacaksın, değil mi?” diye sordum. Bütün gün el ilanlarını dağıtan Nicky’nin peşinde dolanarak heba edeceğimizi düşünüp korkmuştum.

Dönüp bana baktı. Yüzündeki ifade bana biraz annemi anımsatmıştı.

“Tabii ki öyle bir şey yapmayacağım, seni *embesil*,” dedi. “Birkaç tanesini alıp sanki insanlar yere atmış gibi etrafa saçacağız, geri kalanını da çöp tenekesine atacağız.”

Hepimiz pis pis sıırttık. Yapmaman gereken bir şeyi yapmaktan ve bunu yaparken de bir yetişkini atlatmaktan daha keyifli bir şey olamaz.

Birkaç el ilanını yerlere saçıp kalanını çantasıyla birlikte çöp tenekesine tıktırdıktan sonra işimize baktık. Önce Balerin (gerçekten de müthişti) ve Çarpışan Otolar (Şişko Gav arabama öyle hızlı çarptı ki belim kırıldı sandım). Sonra Uzay Mekikleri (geçen yıl çok heyecanlıydı ama bu yıl biraz sıkıcı geldi), Ahtapot, Dönme Dolap ve Gondol.

Sosisli yedik, Şişko Gav ve Nicky oltayla ördekleri yakalamaya çalıştılar ve kazanılan ödülün her zaman istediğin ödül olmaya-bileceğini bizzat yaşarak öğrendikten sonra kahkahalarla gülüp kazandıkları uyduruk ayıcıkları birbirlerine fırlattılar.

Artık neredeyse akşamüstü olmuştu bile. Duyduğumuz heyecan ve yükselen adrenalin yavaş yavaş dinmeye başlıyordu. Bir de ancak iki ya da üç şeye daha binecek kadar param kaldığı kafama ancak dank etmişti.

Cüzdanımı almak için elimi cebime attım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Cüzdanım yoktu.

“Ha siktir!”

Hoppo, “N’oldu?” diye sordu.

“Cüzdanımı düşürmüştüm.”

“Emin misin?”

“Tabii ki eminim.”

Yine de ne olur ne olmaz diye diğer cebimi de kontrol ettim. İkisi de bomboştı. İşim bitmişti.

Nicky, “En son nerede yanındaydı?” diye sordu.

Hatırlamaya çalıştım. Son oyuncağa bindikten sonra cebimdeydi, biliyordum çünkü kontrol etmiştim. Hem zaten sonra gidip sosisli almıştık. Ben ördek yakalama işine hiç bulaşmamıştım, yani...

“Sosisli satan büfenin orada.”

Sosisli büfesi lunaparkın diğer tarafında, Balerin’in ve Uzay Mekikleri’nin tam karşısındaydı.

“Ha siktir,” dedim bir kez daha.

“Tamam işte,” dedi Hoppo. “Hadi gidip bakalım.”

“Ne gerek var ki?” dedi Metal Mickey. “Biri çoktan alıp gitmiştir.”

“Ben sana biraz borç veririm,” dedi Şişko Gav. “Ama bende de çok para kalmadı.”

Yalan söylediğinden adım gibi emindim. Şişko Gav’in cebinde her zaman hepimizden çok daha fazla para olurdu. Tıpkı en iyi oyuncakların, en yeni ve en gıcır bisikletlerin onda olması gibi. Babası The Bull adındaki barın sahibiydi, annesi de Avon ürünleri satıyordu. Şişko Gav aslında eli açık biriydi ama lunaparka gelmişken daha fazla oyuncağa binmeyi *gerçekten* çok istediğini de biliyordum.

Kafamı salladım. “Sağ ol. Boş ver.”

Oysa boş verecek durumda değildim. Gözlerim yanmaya başlamıştı bile, ağlamak üzereydim. Sorun yalnızca paramı düşürmem değildi. Kendimi aptal gibi hissetmem, günümün içine etmiş olmamdı. Annemin çok kızacağını ve “Ben sana demiştim,” diyeceğini bilmemdi.

“Siz işinize bakın,” dedim. “Ben dönüp cüzdanımı ararım. Hepimizin vakti boşa gitmesin.”

“İyi,” dedi Metal Mickey. “Hadi. Biz gidelim.”

Hepsi birden çekip gittiler. Rahatladıklarını görebiliyordum. Kaybolan onların parası, mahvolan onların günü değildi ne de olsa. Ayaklarımı sürüye sürüye lunaparkın diğer tarafına, sosisli büfesine doğru yürümeye koyuldum. Büfe, Valsçi'nin¹ tam karşısındaydı, bu yüzden kafamda işaret olarak onu belirlemiştim. Bu eski panayır oyuncağını kaçırmama şansınız yoktu. Lunaparkın tam ortasında duruyordu.

Gümbür gümbür müzik çalıyor, eskimiş hoparlörlerden cızırdayarak etrafa yayılıyordu. Rengârenk ışıklar yanıp sönüyor, fırıl fırıl dönen ahşap zeminin ucundaki tahtadan yapılma araçlar kendi etraflarında dönerken, içindeki insanlar çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

O tarafa yaklaşınca başımı eğip dikkatle yere bakarak daha yavaş yürümeye başladım. Yerde bir dolu çer çöp ve sosisli paketleri vardı ama cüzdanım yoktu. Tabii ki olmayacaktı. Metal Mickey haklıydı. Biri onu çoktan bulup paralarımı cebe indirmişti kesin.

İç çekip kafamı kaldırdığım anda Beyaz Adam'ı gördüm. Adı bu değildi elbette. Adının Bay Halloran olduğunu ve okuldaki yeni öğretmenimiz olacağını daha sonra öğrenecektim.

Beyaz Adam'ı fark etmemek imkânsızdı. Öncelikle çok uzun ve zayıftı. Taşlanmış bir kot pantolon ile üstünden dökülen çuval gibi beyaz bir gömlek giymiş, kafasına da kocaman bir hasır şapka takmıştı. Annemin sevdiği şu yetmişlerden kalma antika şarkıcıyı, David Bowie'yi anımsatıyordu.

Beyaz Adam sosisli büfesinin yanında durmuş, pipetinden uzun yudumlar çekerek mavi renkli buzlu içeceğini içiyor ve Valsçi'ye binmiş insanları izliyordu. Daha doğrusu, ben onları izlediğini sanıyordum.

1 İngilizce adıyla *Waltzer* geleneksel İskoç ve İngiliz lunaparklarında yer alan, hem makinenin tamamının hem de her bir aracın kendi etrafında adeta vals yapar gibi döndüğü bir tür lunapark oyuncağıdır (ç. n.)

Sonra onun baktığı tarafa baktım ve kızı işte o zaman gördüm. Cüzdanım yüzünden canım hâlâ çok sıkındı ama aynı zamanda on iki yaşında, hormonları harekete geçip içinde tomurcuklanmaya başlamış bir erkek çocuğuydum. Geceleri odama kapandığımda yatak örtülerinin altında yalnızca fener ışığında çizgi roman okuyarak vakit geçirmiyordum.

O kız, yanında kasabadan gözümün ısırıldığı (babası polis falandı galiba) sarışın bir arkadaşıyla birlikte orada dikiliyordu ama gözlerim o sarışın kızı zaten görmüyordu bile. Güzelliğin, gerçek güzelliğin, etrafındaki diğer herkesi ve her şeyi gölgede bırakması üzücü bir gerçektir. Sarışın arkadaşı da fena sayılmazdı ama Valsçi'deki Kız (adını öğrendikten sonra bile onu hep böyle hatırlayacaktım) kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi. Uzun ve inceydi, koyu renkli upuzun saçları ve yine uzun, güneşte pırıl pırıl parlayan sütun gibi bronz bacakları vardı. Fırfırlı mini eteğinin ve fosforlu yeşil büstiyerinin üstüne giydiği bol yeleğinin arkasında *Relax*² yazıyordu. Saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırmıştı, kulağındaki altın rengi halka küpe etrafa pırıltılar saçıyordu.

En başta kızın yüzüne bakmadığımı söylemekten biraz utanıyorum ama yanındaki sarışın arkadaşıyla konuşmak için kafasını çevirdiğinde kesinlikle hayal kırıklığına uğramadım. Dolgun dudakları ve çekik badem gözleriyle yüzü de insanın yüreğini parçalayacak kadar güzeldi.

Ama sonra kayboldu.

Bir saniye önce oradaydı, o güzel yüzü orada duruyordu; bir saniye sonraysa insanın kulak zarını patlatacak kadar yüksek, sanki yerin dibindeki kocaman bir yaratık feryat figan bağırıyormuş gibi korkunç bir ses duyuldu. Daha sonra bu sesin, o yıllar öncesinden kalma Valsçi'nin çok fazla kullanılmaktan ve hiç bakım yapılmamaktan ötürü kopan döner halkasından çıktığını öğrenecektim. Bir an için metalik bir ışık gördüm ve aynı anda

2 (İng.) Rahatla, gevşe. (ç. n.)

kızın yüzü, daha doğrusu bir yarısı dağılıverdi; geriye koca bir kıkırdak, kemik ve kan yığını kaldı. Çok fazla kan vardı.

Bir saniyenin onda biri kadar kısa bir süre sonra, ben daha ağzımı açıp çığlık atmaya bile fırsat bulamamışken kocaman, morlu siyahlı bir şey havayı âdeta yırtarak uçtu. Kulakları sağır eden bir çarpma sesi duyuldu. Yerinden çıkan Valsçi parçalarından biri, sosisli büfesine çarptı. İnsanlar çığlık atıp bağırarak yoldan çekilmeye çalışırken metal ve tahta parçaları havada uçuşuyordu. Bir anda kendimi yerde buldum.

Diğer insanlar üstüme yuvarlandı. Birinin ayağı bileğime basıp geçti. Başka birinin dizi kafama çarptı. Ağır bir çizme kaburgalarım tekmeyle indirdi. Acıyla bağırdım ama nasıl olduysa iki büklüm olup kendimi başka bir tarafa atmayı başardım. Sonra tekrar bağırdım. Valsçi'deki Kız hemen yanımda yatıyordu. Neyse ki saçları yüzünü örtüyordu; üstündeki yelekle fosforlu yeşil büstiyeri tanımıştım ama şimdi ikisi de kan içindeydi. Bacağından da kanlar akıyordu. İkinci bir metal parçası bacağını, dizinin hemen altından ta kemiğine kadar kesip koparmıştı. Dizden aşağısını vücuduna bağlı tutan tek şey tel gibi birkaç tendon parçasıydı.

Hemen ayağa fırlayıp oradan uzaklaşmak istedim, kızın öldüğü belliydi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tam da o sırada kızın eli uzandı ve beni kolumdan yakaladı.

O paramparça olmuş kanlı yüzünü bana çevirdi. Kıpırmızı bir et parçasına dönen suratında tek bir kahverengi göz bana bakıyordu. Diğer gözüyse yerinden çıkmış, parçalanmış yanağının üstünde duruyordu.

“Bana yardım et,” diye fısıldadı. “Yardım et.”

Koşup kaçmak istiyordum. Aynı anda hem çığlık atmak, hem ağlamak hem de kusmak istiyordum. O anda üçünü birden yapabilirdim ama daha büyük ve sert başka bir el beni omzumdan yakaladı ve yumuşak bir ses: “Sakin ol. Korktuğunu biliyorum, ama beni dikkatlice dinlemen ve sana söylediklerimi yapman lazım,” dedi.

Hemen arkamı döndüm. Beyaz Adam bana bakıyordu. Geniş kenarlı şapkasının altındaki yüzünün neredeyse üstündeki gömlek kadar beyaz olduğunu ancak şimdi fark ediyordum. Gözlerinin rengi bile puslu, yarı saydam bir griydi. Bir hayalete ya da bir vampire benziyordu. Başka koşullar altında olsa ondan ödüm kopardı kesin. Ama şu anda yanımdaki tek yetişkin oydu ve ihtiyacım olan şey tam da bir yetişkinin bana ne yapacağımı söylemesiydi.

“Adın ne senin?” diye sordu.

“Ed... Eddie.”

“Pekâlâ Eddie. Sen yaralandın mı?”

Hayır anlamında kafamı salladım.

“Güzel. Ama bu genç hanım yaralı, ona yardım etmemiz gerek, anlaştık mı?”

Başımla onayladım.

“Şimdi sana söylediklerimi yapacaksın... Bacağını şuradan tut, sıkı tut, tamam mı, sımsıkı tut.”

Ellerimi alıp kızın bacağını iki yandan sımsıkı tutturdu. Bacağı sıcacıktı, akan kanlar yüzünden yapış yapış olmuştu.

“Tuttun mu?”

Tekrar kafamı salladım. Korkunun ağzımda bıraktığı acı ve metalik tadı alabiliyordum. Kızın bacağını olanca gücümle sımsıkı tutuyor olmama rağmen parmaklarımın arasından sızan kanı hissedebiliyordum...

Uzaklardan, aslında olduğundan çok daha ileriden geliyormuşçasına gümbür gümbür çalan müziği ve çığlıklar atarak eğlenen insanların seslerini duyabiliyordum. Kızın çığlıklarıysa durmuştu. Hareketsiz ve sessizce yerde yatıyordu artık, yalnızca hırıltılı nefes alıp veriş duyuluyordu ama o bile giderek zayıflıyordu sanki.

“Eddie, dikkatini buraya vermen lazım. Tamam mı?”

“Tamam.”

Gözlerimi Beyaz Adam’dan ayırmıyordum artık. Kotunun belindeki kemeri çözdü. Sıska beline kıyasla oldukça uzun bir kemerdi bu, kısaltmak için fazladan iki delik daha açmıştı. Çok

tuhaf, insan böyle korkunç anlarda hiç olmayacak acayip detayları görüyor. Ben de Valsçi'deki Kız'ın ayakkabısının çıktığını görmüş-tüm mesela. Şeffaf lastikten sandaletler. Pembe ve pırıltılı. Sonra ayakkabısının bu tekine artık ihtiyacı olmayacağını düşündüm, bacağı neredeyse kopmuştu ne de olsa.

"Hâlâ benimlesin, değil mi Eddie?"

"Evet."

"Güzel. Az kaldı. Çok iyi gidiyorsun Eddie."

Beyaz Adam kemerini alıp kızın bacağına doladı. Sonra iyice çekip sımsıkı bağladı. Göründüğünden çok daha güçlü bir adamdı. Ellerimin arasından âdetâ fışkırarak akan kanın yavaşladığını daha şimdiden hissedebiliyordum.

Bana bakıp kafasını salladı. "Artık bırakabilirsin. Ben hallettim."

Ellerimi çektim. Kızın bacağına düzgün tutmanın verdiği ger-ginlik artık geçtiği için ellerim tir tir titremeye başladı. Titremesi dursun diye kollarımı vücuduma sarıp ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırdım.

"İyileşecek mi?"

"Bilmiyorum. Umarım bacağına kurtarabilirler."

"Ya yüzüne ne olacak?" diye fısıldadım.

Kafasını kaldırıp bana baktı, o açık gri gözlerindeki pırıltı beni susturdu. "Daha önce yüzüne mi bakıyordun Eddie?"

Bir şey demek için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bileme-dim; sesinin artık neden az önceki kadar cana yakın gelmediğine de anlam veremedim.

Sonra kafasını çevirip alçak sesle, "Yaşayacak. Önemli olan da bu," dedi.

Tam da o anda tepemizde müthiş bir şimşek çaktı ve yağ-murun ilk damlaları düşmeye başladı.

Her şeyin bir anda değişebileceğini ilk kez o zaman anlamış-tım sanırım. Kanıksadığımız, kesin gözüyle baktığımız her şey göz açıp kapayıncaya kadar elimizden çekilip alınabilir. Galiba bu yüzden ayakkabıyı aldım. Tutunacak bir şeyim olsun diye,

güvende olmasını sağlayayım diye aldım. En azından kendime öyle söyledim.

Ama kendi kendimize söylediğimiz pek çok şey gibi bu da saçmalıktı işte.

Yerel gazete bizden kahraman diye bahsediyordu. Bay Halloran ve beni lunaparkta tekrar bir araya getirip fotoğrafımızı çektiler.

İnanılacak gibi değil ama Valsçi'nin kopup fırlayan parçasındaki iki kişi birkaç kırık, kesik ve morlukla paçayı sıyırmıştı. Etraftakilerin bazılarında dikiş atılması gereken derin yaralar açılmıştı. Çıkan izdihamda ezilen birkaç kişinin de kaburgalarında çatlaklar ve kırıklar vardı.

Valsçi'deki Kız (aslında adı Elisa idi) bile hayattaydı. Doktorlar bacağına yerine geri dikmeyi ve hatta gözünü kurtarmayı bile başardılar. Gazeteler bu olaydan mucize olarak söz ediyordu. Kızın yüzünün geri kalanından hiç bahsetmediler.

Bütün dramlarda ve trajedilerde olduğu gibi bu olaya gösterilen ilgi de giderek azalmaya başladı. Şişko Gav (çoğu bacaksız olmakla ilgili) tatsız şakalar yapmayı bıraktı, hatta Metal Mickey bile bana "Kahraman Çocuk" deyip pelerinimi nerede bıraktığımı sormaktan vazgeçti. Bu olayın yerini başka haberler ve dedikodular aldı. A36 otoyolunda bir araba kazası oldu, okuldaki çocuklardan birinin kuzeni öldü ve sonra daha beşinci sınıftaki Marie Bishop hamile kaldı. Yani hayat, her zaman olduğu gibi devam ediyordu.

Bu durum beni çok da rahatsız etmiyordu aslında. Bu olaydan ben de biraz sıkılmıştım. Zaten ilgi odağı olmayı seven bir çocuk da değildim. Hem bu olay ne kadar az konuşulursa ben de Valsçi'deki Kız'ın mahvolan yüzünü o kadar az düşünüyordum. Kâbuslarım azalmaya başladı. Islattığım ve kimse görmeden çamaşır sepetine attığım çarşafların sayısı da azaldı.

Annem birkaç kez hastanede yatan Valsçi'deki Kız'ı ziyaret etmek isteyip istemediğimi sordu. Her seferinde istemediğimi söyledim. Onu tekrar görmek istemiyordum. Paramparça olmuş

suratına bakmak istemiyordum. O kahverengi gözlerin suçlayıcı bakışlarla, *az kalsın oradan kaçıp gidecektin Eddie, biliyorum. Bay Halloran seni tutmasaydı beni orada ölüme terk edecektin*, demesini istemiyordum.

Bildiğim kadarıyla Bay Halloran onu ziyaret etti. Hem de çok. Bunun için epey vakti vardı sanırım. Okulda öğretmenlik yapmaya ta eylül ayında başlayacaktı. Görünüşe bakılırsa okul başlamadan kasabaya alışabilmek için kiralık evine birkaç ay erken taşınmaya karar vermişti.

Bence bu iyi bir fikirdi. Böylece herkese onu etrafta görmeye alışma şansı vermişti. Sınıftaki ilk dersine girmeden önce herkesin kafasındaki sorulardan kurtulmasını sağlamıştı:

Ten rengi neden öyle? Yetişkinler, çocuklarına sabırla çünkü o albino, diye açıkladılar. Yani insanların tenlerine olağan yavruağzı ya da kahvemsî rengi veren pigment adlı şey onda yoktu. *Peki ya gözleri? Aynı şekilde gözlerinin de pigmenti eksikti. Yani o bir ucube, canavar ya da hayalet değil, öyle mi?* Tabii ki değil. Tıbbi bir rahatsızlığı olan normal bir adam sadece.

Ama yanılıyorlardı. Bay Halloran pek çok şey olabilirdi ama normal olmadığı kesindi.

2016

Mektup herhangi bir gösteriŝten, tantanadan uzak bir şekilde, hatta hiç beklenmedik bir anda geliyor. Posta kutusundan içeriye atılıyor ve bir yardım kuruluşundan gelen zarf ile yeni açılan pizzacının broŝürü arasına sıkıŝıveriyor.

Bu devirde kim mektup gönderir ki zaten? Yetmiş sekiz ya-şındaki annem bile e-posta, Twitter ve Facebook yoluyla iletişim kurmayı benimsemiŝken... Doğrusunu isterseniz annem teknolojiye benden çok daha hâkim. Ben bu konuda biraz daha geri kafalıyım. Durmadan Snapchat'ten, favorilerden, etiketlerden ve Instagram'dan bahseden öğrencilerimin konuşmalarının bana hiç bilmediğim bir yabancı dilmiŝ gibi gelmesi onları çok eğlendiriyor. *Size İngilizce öğrettiğimi sanıyordum*, derim onlara bazen üzülererek. *Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim bile yok.*

Zarfın üstündeki el yazısını tanı mıyorum, ama ben zaten artık kendi el yazımı bile zor tanıyorum. Günümüz hayatı klavyelerden ve dokunmatik ekranlardan ibaret.

Zarfın kenarını yırtıp açıyorum ve bir yandan mutfak masasında oturmuş kahvemi yudumlarken diğ er yandan zarfın içinden çıkanlara bakıyorum. Ŗey, aslında bu tam olarak doğru sayılmaz. Ben masada oturmuş zarfın içinden çıkanlara bakarken kahvem soğuyup buz gibi oluyor.

“O da ne öyle?”

Bir an irkildikten sonra kafamı kaldırıp bakıyorum. Chloe uykulu gözlerle esneyerek mutfağ a giriyor. Siyaha boyalı saçları dağılmış, kısacık kesilmiş perçemleri bambaşka yön lere ayrılmış.

Üstünde eski bir *The Cure* tişörtü var, dün gece makyajını çıkarmadan yatmış.

Elimdeki kâğıdı dikkatle katlayarak, “Bu elimde gördüğün şeye mektup diyoruz,” diyorum. “Eski zamanlarda insanlar bunu iletişim aracı olarak kullanırlardı.”

Bana bıkkın bir bakış atıp orta parmağını gösteriyor. “Konuştuğunu sanıyorsun ama benim tek duyduğum, *bık bıık bıık*.”

“Günümüz gençlerinin sorunu da bu zaten. Hiçbir şeyi dinlemiyorlar.”

“Ed, babam olacak yaşta bile değilsin ama neden dedemmiş gibi konuşmakta ısrar ediyorsun?”

Haklı. Kırk iki yaşındayım, Chloe ise yirmili yaşlarının sonlarında. (Sanırım. Yaşını hiç söylemedi, ben de çok kibar olduğumdan bunu hiç sormadım.) Aramızda öyle çok büyük bir yaş farkı yok ama nedense bana onlarca yıl varmış gibi geliyor.

Chloe öyle genç ve kayıtsız bir tip ki daha ergenlik çağına olduğunu sanabilirsiniz. Bense o gençlik ve kayıtsızlıktan öyle uzağım ki çoktan emekli olmuş ihtiyar bir adam olduğumu sanabilirsiniz. Her şeyi kafama takmaktan bitkin göründüğümü düşünebilirsiniz. Ama ben insanı bitkin düşüren şeyin her şeyi kafaya takmaktan ziyade, endişeler ve pişmanlıklar olduğunu düşünüyorum.

Saçlarım hâlâ gür, öyle çok kırlaştığını da söyleyemem ama gülünce yüzümde beliren çizgiler artık yalnızca güldüğüm zaman ortaya çıkmıyorlar. Uzun boylu pek çok insan gibi benim de kamburum çıktı ve Chloe kıyafetlerimin *hayır kurumundan alınmış kadar şık* göründüğünü söylüyor. Takım elbiseler, yelekler ve klasik ayakkabılar giymeyi seviyorum. Birkaç kot pantolonum var tabii ama onları işe giderken giyemem; ki zaten evdeki odamda pineklemediğim diğer tüm zamanlarda çalışıyor, çoğu zaman tatillerde bile özel ders veriyorum.

Bunu öğretmenliği çok sevdiğim için yaptığımı söyleyebilirim ama kimse işini o kadar çok sevmez. Tatillerde bile çalışıyorum

çünkü paraya ihtiyacım var. Chloe de bu yüzden benimle yaşıyor zaten. O benim kiracım ama aynı zamanda arkadaşım da olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Hakikaten çok tuhaf bir ikiliyiz. Chloe normal şartlarda eve kabul edeceğim türden bir kiracı değil. Ama müstakbel kiracım beni yarı yolda bırakmıştı ve tam da o sıralarda bir tanıdığın kızının acilen kalacak bir yer bulması gereken bir arkadaşı çıktı. Her şey yolunda gidiyor, kira geliri epey işimi görüyor. Evde başka birinin olması da öyle.

Dışarıdan bakınca bir kiracıya ihtiyaç duyuyor olmam tuhaf görünüyor olabilir. Maaşım hiç fena sayılmaz aslında, yaşadığım bu evi de bana annem verdi, bu şartlar çoğu insana göre kredi borcundan muaf, rahat bir hayatmış gibi gelebilir.

Ama acı gerçek şu ki bu ev faiz oranları çift haneli rakamlardayken alınmıştı, önce yapılması gereken tadilatlar için, daha sonra ise sağlığı evde bakılamayacak hale geldiği zaman babamın bakımı için ipotek edildi.

Beş yıl öncesine kadar bu evde annemle birlikte yaşıyorduk, ama sonra o Wiltshire kırsalında kendi inşa ettiği ekolojik evinde kendi ihtiyaçlarını karşılayan bir yaşam tarzı sürmek için şehirdeki hayatını bir kenara bırakan Gerry adındaki o şen şakrak, emekli bankacıyla tanıştı.

Gerry'yle bir derdim yok aslında. Ona pek bayılıyor da değilim ama annemi mutlu ediyor, önemli olan da bu. Kendimizi hep böyle kandırmaz mıyız zaten... Kırk iki yaşında kocaman bir adam olmama rağmen bir yanım annemin babam dışında başka bir adamla mutlu olmasını istemiyor galiba. Bunun son derece çocuksu ve bencil bir düşünce olduğunun farkındayım.

Hem zaten benim ne düşündüğüm yetmiş sekiz yaşındaki annemin umurunda bile değil doğrusu. Gerry'nin yanına taşınmaya karar verdiğini söylediğinde bunu tam olarak bu şekilde ifade etmemişti belki ama altmetni okumak hiç de zor değildi.

"Bu evden uzaklaşmam gerek Ed. Burası anılarla dolu."

“Evi satmak mı istiyorsun?”

“Hayır. Bu evin senin olmasını istiyorum Ed. Biraz sevgiyle burası harika bir ailenin yuvası olabilir.”

“Anne, aileyi bir kenara bırak, benim bir kız arkadaşım bile yok.”

“Bunun için geç değil.”

Cevap vermedim.

“Evi istemiyorsan sat gitsin.”

“Hayır. Ben... ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

“Ee, mektup kimdenmiş?” diye soruyor Chloe. Sonra kahve makinesine gidip kendine bir fincan dolduruyor.

Mektubu sabahlığımın cebine koyuyorum. “Önemli biri değil.”

“Ooo. Çok gizemli.”

“Yok ya... Eski bir tanıdık işte.”

Tek kaşını kaldırıp şüpheyle bana bakıyor. “Eski bir tanıdık daha? Vay canına. Bir anda mantar gibi çoğalmaya başladılar desene. Bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum.”

Kaşlarımı çatıyorum. Ama sonra akşam yemeğine misafirim geleceğini ona söylediğimi hatırlıyorum.

“Bu kadar şaşırmana gerek yoktu.”

“Şaşırdım ama. Senin gibi içine kapanık birinin arkadaş olması insanı hayrete düşürüyor.”

“Arkadaşlarım var ya burada, Anderbury’de. Sen de tanıyor-sun. Gav ve Hoppo.”

“Onlar sayılmaz.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü onlar gerçek arkadaşlar değiller. Çocukluğundan beri tanıdığın insanlar sadece.”

“Arkadaşlığın tanımı bu değil midir zaten?”

“Hayır, bu komşuluğun tanımı. Gerçekten onlarla vakit geçirmek istediğin için değil, tamamen alışkanlıktan ve ortak geçmişinizden ötürü takılmak zorunda hissettiğin insanlar bunlar.”

Haklı aslında. Bir bakıma.

“Her neyse,” diyerek konuyu değiştiriyorum. “Gidip hazırlansam iyi olacak. Bugün okula gitmem gerek.”

“Okul tatilde değil miydi?”

“Sanılanın aksine, okul yaz tatiline girse de öğretmenlerin işi bitmez.”

“Senin Alice Cooper hayranı olduğunu tahmin etmezdim.”

“Müziğini seviyorum,” dedim ifadesizce.

Chloe gülümsüyor. Onun bu tuhaf, çarpık gülüşü sıradan yüzünü fevkalade bir hale sokuyor. Bazı kadınlar böyledir. İlk bakışta değişik, hatta garip görünürler ama sonra ufak bir gülümsemeleri ya da kaşlarını şöyle bir kaldırışları onları bambaşka bir hale sokuverir.

Galiba Chloe'den biraz hoşlanıyorum, ama tabii bunu ona söyleyecek değilim. O beni olası bir erkek arkadaştan çok canayakın bir amca gibi görüyor, biliyorum. Ona karşı babacan bir sevgiden başka türlü bir his duyduğumu öğrenip benim yanımda kendini rahatsız hissetmesini istemem. Böyle küçük bir kasabada, şu an olduğum konumda, kendimden yaşça epey küçük bir kadınla ilişkim olmasının çok yanlış yorumlanabileceğinin de farkındayım.

“Bu diğer *eski tanıdık* saat kaçta gelecek?” diye soruyor kahvesini alıp masaya otururken.

Bense sandalyemi geriye doğru çekip ayağa kalkıyorum. “Yedi gibi.” Bir an duraksadıktan sonra, “Dilersen bize katılabilirsin,” diyorum.

“Katılmasam daha iyi olur bence. Yıllar sonra kavuşmanızın tadını kaçırmak istemem.”

“Peki.”

“Belki bir dahaki sefere. Okuduklarıma bakılırsa oldukça ilginç bir tipe benziyor.”

Okul, evden on beş dakika yürüme mesafesinde. Tül gibi incecik bulutların ardından el sallayan mavi gökyüzüyle, böylesine ılık bir yaz gününde oldukça keyifli bir yürüyüş olduğunu söyleyebilirim.

Çalışmaya başlamadan önce kafamdakileri bir düzene koymak için bulunmaz nimet.

Okul açıkken de epey işime yarıyor. Anderbury Akademi’de öğretmenlik yaptığım çocukların büyük bir kısmı, günümüzde *zorlayıcı* olarak tanımlanan çocuklardan oluşuyor. Bizim zamanımızda bu gibi veletlere *baş belaları* denirdi. Çoğu günler onlarla mücadele edebilmek için kendimi önce zihnen hazırlamam gerekiyor. Bazı günlerse işe yarayan tek yöntem, sabah kahveme bir shot votka eklemek oluyor.

Diğer pek çok küçük kasaba gibi Anderbury de dışarıdan bakınca bir tablodan fırlamışçasına güzel ve yaşamaya değer bir yermiş gibi görünüyor. Parke taşı kaplı antika sokakları, çay bahçeleri ve yarı ünlü diyebileceğiniz katedrali görülmeye değer. Burada haftanın iki günü pazar kurulur, pek çok güzel park ve nehir kenarında yürüyüş yolları da var. Bournemouth kumsalları ve New Forest’in geniş fundalıkları arabayla oldukça yakın bir mesafede.

Dışındaki yaldızı kazıdığınız anda turistleri çeken bütün o cazibe de kayboluveriyor ama. Kasabadaki işlerin çoğu sezonluk, bu yüzden de işsizlik oranı çok yüksek. Hallerinden bıkmış gençler gruplar halinde kasabanın kafelerinde ve parklarında boş boş takılırlar. Çocuk denecek yaşta anne olmuş genç kızlar ciyak ciyak ağlayan yavrularını bebek arabalarında caddenin bir ucundan bir ucuna gezdirirler. Bu erken gebelikler yeni bir durum değil tabii ama çok daha yaygınlaşıyor. Ya da bana öyle geliyordur belki. Çoğu zaman yaş almak insana bilgelikten çok tahammülsüzlük kazandırır. Old Meadows Park’ın kapısına ulaşıyorum. Gençliğimin uğrak mekânı. O zamanlardan bu yana epey değişti tabii. Yeni bir kaykay pisti yapılmış, vakti zamanında bizim çetenin toplandığı ta diğer uçtaki oyun parkının yerini yeni, modern bir “rekreasyon alanı” almış. Halat salıncaklar, kocaman bir kapalı kaydırak, bir *zipline*, yani çocukken hayalini bile kuramayacağımız türden envai çeşit havalı oyuncak var artık orada.

Nedense eski oyun parkı da bir köşede terk edilmiş bir harabe gibi duruyor hâlâ. Tırmanma kafesi paslanmış, salıncaklar birbirine dolanıp demir çubukların üstüne atılmış ve bir zamanlar rengârenk parlayan döner platformun orası burası kabarıp boyaları dökülmesine rağmen neden *Orospu Helen* yazdığını ya da neden Andy W'nin adının yanına bir kalp çizdiğini bile hatırlamayan birilerinin yaptığı yıllar öncesinden kalma grafitiler hâlâ yerli yerinde duruyor.

Durup bir süre bu eski oyun parkına bakıyor, hatırlıyorum. *Bebek salıncağının hafif gıcirtısı, sabahın erken saatlerinin keskin soğuğu, siyah asfaltın üstüne beyaz tebeşirle çizilmiş göze çarpan çizgiler. Bir mesaj daha. Ama bu seferki başka. Bir çöp adam değil bu... başka bir şey.*

Hemen arkamı dönüyorum. Şimdi değil. Olmaz. Bu girdaba tekrar çekilmeyeceğim.

Okuldaki işim çok sürmüyor. Öğle yemeğine kadar bitiriyorum. Kitaplarımı topluyorum, dolabıma koyuyorum ve tekrar kasaba merkezine doğru yürüyorum.

Kasabanın yerlilerine ait mekânlardan geriye kalan tek yer olan The Bull, kasabanın en işlek caddesinin köşesinde duruyor. Anderbury'de eskiden Dragon ve Arpa adında iki bar daha vardı, sonra meşhur kafe ve bar zincirleri kasabaya hücum edince yerliler mekânlarını kapattılar, Gav'in ailesiyse ayakta kalmak için fiyatlarını düşürmeye, kadınlar gecesi düzenlemeye, *happy hour* yapmaya ve barın girişine *Ailelere Açıktır* tabelası koymaya mecbur kaldı.

En sonunda onlar da bütün bu sıkıntılardan usandılar. Majorca'ya taşınıp orada *İngiliz* adında bir bar açtılar. On altı yaşından itibaren barda yarı zamanlı çalışan Gav, ailesi gidince bira fiçilerinin başına geçti, o günden beri de barı o işletiyor.

Barın eski, ağır kapısını iterek açıyorum. Hoppo ve Gav en uç köşede, pencere kenarındaki her zamanki masamızda oturuyor-

lar. Gav'in belden yukarısı hâlâ oldukça cüsseli ve ona çocukken neden Şişko Gav dediğimizi anımsatacak kadar iri. Ama artık bu cüsseyi oluşturan şey yağ değil kas. Kolları gergin mavi kablolarla benzeyen damarlarla çevrili iki iri ağaç gövdesine benziyor. Yüz hatları oldukça keskin, kısa kesilmiş saçlarıysa kırılmış ve epey seyreliymiş.

Hoppo ise neredeyse hiç değişmedi. Tesisatçı tulumunun içindeki haliyle gözlerinizi biraz kısıp baksanız onu oyun olsun diye babasının tulumunu giymiş on iki yaşındaki bir çocuk sanabilirsiniz.

İkisi derin bir sohbete dalmışlar. Daha bir yudum bile almadıkları kocaman bardakları masanın üstünde öylece duruyor. Hoppo'nun bardağında *Guinness*, pek içki içmeyen Gav'inkindeyse diyet kola var.

Barın arkasındaki suratsız kızdan bir Taylor's Mild istiyorum. Kız çatık kaşlarla bana baktıktan sonra dönüp affedilmeyecek bir hata yapmışçasına elindeki bira pompasına bakıyor.

"Fıçıyı değiştirmem gerek," diye homurdanıyor.

"Peki."

Bekliyorum. Kız bu kez gözlerini deviriyor.

"Ben masaya getiririm."

"Teşekkürler."

Dönüp barın uzak ucuna doğru yürüyorum. Arkama baktığımda bardaki kız hâlâ olduğu yerde duruyor.

Hoppo'nun hemen yanındaki sarsak tabureye oturuyorum.

"Selamlar."

Kafalarını kaldırıp bana baktıkları anda işlerin yolunda gitmediğimi anlıyorum. Bir şey olmuş. Gav sandalyenin tekerleklerini tutup çekerek masanın arkasından çıkıyor. Kollarındaki şişkin kaslar tekerlekli sandalyede hiç kıpırdamadan oturan kötürüm bacaklarıyla müthiş bir tezat oluşturuyor.

Oturduğum tabureyle birlikte ona doğru dönüyorum. “Gav? N’oluyor?”

Yumruğu yüzüme doğru uçuyor, sol yanağım acıyla âdeta patlıyor. Arka üstü yere devriliyorum.

Dik dik suratıma bakıyor. “Ne zamandan beri biliyordun?”

1986

İlk bakışta en büyüğümüzümüz gibi görünen Şişko Gav açıkça dile getirilmese de çetemizin lideriydi ama aslında yaşça en küçüğümüzdü.

Doğum günü ağustosun başındaydı, okulların yeni tatile girdiği zamana denk geliyordu. Hepimiz bu durumu deli gibi kıskanıyorduk. Özellikle de ben. En büyükleri bendim. Benim doğum günüm de tatile rastlıyordu, Noel'den üç gün önceydi. Yani iki düzgün hediye yerine genelde tek bir büyük ya da iki vasat hediyeyle idare etmek zorunda kalıyordum.

Şişko Gav'e her zaman bir dolu hediye gelirdi. Sadece annesi ile babası zengin olduğu için değil, milyonlarca akrabası olduğu için de. Halalar, amcalar, kuzenler, nineler, dedeler...

Ben bu durumu da biraz kıskanırdım. Benim sadece annem ve babam, bir de ninem vardı ama o kilometrelerce uzakta yaşadığı ve babamın deyimiyle *azıcık tırlattığı* için onu çok sık göremiyordum. Onu ziyarete gitmeyi hiç sevmiyordum. Oturma odası her zaman aşırı sıcak olur ve kötü kokardı, televizyonda da hep aynı aptal film oynardı.

"Julie Andrews ne kadar da güzel değil miydi?" deyip puslu gözlerle derin bir iç geçirirdi, buna karşılık bizim tek yapabildiğimiz kafamızı sallayıp evet demek ve etrafı dans eden Ren geyiği resimleriyle kaplı eski ve paslanmış teneke kutudan birer bayat bisküvi almak olurdu.

Şişko Gav'in annesi ile babası onun için her yıl büyük bir doğum günü partisi düzenlerdi. Bu yıl da bir mangal partisi ve-

riyorlardı. Bir sihirbaz çağırmışlardı, hatta partiden sonra diskoya bile gidilecekti.

Annem parti davetiyesini gördüğünde gözlerini devirdi. Şişko Gav'in anne ve babasından pek hoşlanmadığını biliyordum. Bir keresinde babamla konuşurken onların gösteriş budalası olduklarını söylediğini duymuştum. Bunun, sahip olduklarıyla hava atmak anlamına geldiğini büyüyünce anladım ama yıllarca onların kafadan kontak olduklarını sanmıştım.

Babama dönüp tuhaf bir ses tonuyla, "Diskoya gidilecekmiş Geoff," dedi. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamamıştım. "Buna ne diyorsun?"

Babam bulaşıkları yıkadığı lavabonun başından ayrılıp davetiyeye baktı ve, "Eğlenceli görünüyor," dedi.

"Siz gelemezsiniz baba," dedim. "Bu parti çocuklar için. Siz davetli değilsiniz."

"Aslına bakarsan biz de davetliyiz," dedi annem elindeki davetiye göstererek. *"Anneleri ve babaları da bekleriz. Sucuk getirmeyi unutmayın, yazıyor."*

Davetiyeye bir kez daha baktım ve kaşlarımı çattım. Çocuklara özel bir partide anne babaların ne işi vardı? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Hem de hiç iyi bir fikir değildi.

"Eee, Şişko Gav'e ne hediye alacaksın?" diye sordu Hoppo.

Parktaki tırmanma kafesinde oturup bacaklarımızı aşağı sarkıtmış, kola aromalı buzlu dondurmalarımızı yalıyorduk. Hoppo'nun yaşlı Labrador'u Murphy, hemen ayaklarımızın dibindeki gölgelikte yatmış uyukluyordu.

Temmuzun sonuydu, lunaparktaki korkunç günün üstünden neredeyse iki ay geçmişti, Şişko Gav'in doğum gününe tam bir hafta vardı. Her şey normale dönmeye başlıyordu artık, bundan çok memnundum. Heyecanı ya da beklenmedik dramaları seven bir çocuk değildim. Ben rutini severdim, bu hâlâ değişmedi. Daha

on iki yaşındayken bile çorap çekmecem hep düzenli, kitaplarım ve kasetlerimse alfabetik sırayla dizili olurdu.

Evimizdeki diğer her şey karman çorman olduğu için böyleydim belki de. En başta, evin inşaatı hâlâ yarım sayılırdı. Sırf bu bile annem ve babamın, tanıdığım diğer bütün anne ve babalardan farklı olduğunu gösteren örneklerden biriydi. Annesiyle birlikte eski ve küçük bir evde yaşayan Hoppo dışında, okuldaki çocukların çoğu düzgün bahçeleri olan ve hepsi birbirine benzeyen şık ve modern evlerde yaşıyorlardı.

Bizse dışından inşaat iskelesi eksik olmayan, Viktorya Dönemi tarzında eski ve çirkin bir evde yaşıyorduk. Evin arkasında yabani otları ve çalılıkları yüzünden sonuna asla varamadığım kocaman bir bahçe vardı, üst kattaki odaların en ikisinin tavanındaki deliklerden gökyüzü görünürdü.

Annem ve babam bu evi ben daha çok küçükken ucuz olsun diye inşaatı tamamlanmamış bir halde satın almışlardı. Evi alalı tam sekiz yıl oluyordu ve görüldüğü üzere daha yapılması gereken pek çok tadilat ve onarım vardı. Büyük odaların hepsi oturulabilir durumda sayılırdı fakat koridorların ve mutfağın duvarları hâlâ çıplak sıvayla kaplıydı ve odaların hiçbirinde halı yoktu.

Üst kattaki banyo hâlâ ilk yapıldığı zamanki haliyle duruyordu. Bu banyonun örümceklere ev sahipliği yapan, tarih öncesinden kalma emaye bir küveti, su sızdıran bir lavabosu ve sifonu uzun bir zincirle çekilen eski bir klozeti vardı ama bir duş bile yoktu.

On iki yaşında bir çocuk olarak banyomuzun bu halinden ölesiye utanıyordum. Bu banyoda elektrikli bir şofben bile yoktu. Babam kütükleri dışarıda parçalayıp banyoya getiriyor ve suyu ısıtacak ateşi kendi eliyle yakıyordu. Orta Çağ'da yaşıyorduk sanki.

Arada sırada, "Evin inşaatını ne zaman bitireceğiz?" diye sorardım.

"İnşaat işi zaman ve para gerektiriyor," derdi babam.

"Bizim hiç paramız yok mu? Annem doktor. Şişko Gav doktorların çok para kazandıklarını söylüyor."

Babam derin bir iç çekerti. “Bunu daha önce de konuştuk Eddie. Şiş... *Gavin* her konuda her şeyi bilen bir bilirkişi değil. Hem unutma, benim yaptığım iş diğer işler kadar çok para kazandırmıyor, o kadar düzenli de değil.”

Kim bilir kaç kere kendimi tutamayıp, *o zaman neden gidip kendine düzgün bir iş bulmuyorsun*, diyecek oldum ama bu babamı çok üzerti ve ben de onu üzertiyi hiç istemezdim.

Babamın, annem kadar çok para kazanamadığı için kendisini suçlu hissettiğini biliyordum. Dergilere yazdığı yazıların arasında kendi kitabını da yazmaya çalışıyordu.

“Kitapları yok satan bir yazar olduğumda her şey değişecek,” derdi bazen. Sonra da gülümseyip bana göz kırparı. Espri yapıyormuş gibi davranısa da bence içten içe bunun günün birinde gerçekleşeceğine inanıyordu.

Ama olmadı. Oysa çok yaklaşımtı. Babamın ajanslara yazdığı metinleri gönderdiğini ve hatta bir tanesinin de metinlerle epey ilgilendiğini biliyorum. Ama nedense bu iş yürümedi. Hastalanmasa kitabını bastırmayı eninde sonunda başarırdı belki. Fakat hastalığı zihnini sinsice yiyip bitirmeye başladığında götürdüğü ilk şey, en sevdiği oldu; yani sözcükler.

Buzlu dondurmamı daha bir hırsla yalamaya başladım. “Hediye işini daha düşünmedim,” dedim Hoppo’ya.

Yalan söylüyordum. Aslında düşünmüştüm, hem de çok düşünmüştüm. Söz konusu Şişko Gav olunca hediye işi tam bir derde dönüşüyordu. Neredeyse her şeyi vardı, bu yüzden ona hoşuna gidecek bir şey almak çok zordu.

“Ya sen?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Daha bilmiyorum.”

Konuyu değiştirdim. “Annen partiye geliyor mu?”

Suratını astı. “Bilmiyorum. Çalışıyor olabilir.”

Hoppo’nun annesi temizlikçilik yapıyordu. Bagajı paspaslar ve kovalarla dolu, Reliant Robin marka külüstür arabasıyla sokaklarda dolaşırken görebilirdiniz onu.

Metal Mickey, Hoppo'nun arkasından annesinin Çingene olduğunu söylerdi. Böyle konuşarak acımasızlık ettiğini düşünürdüm ama annesinin darmadağınık kır saçları ve kılıksız giysileriyle biraz Çingene'ye benzediği doğrudur.

Hoppo'nun babasının nerede olduğunu bilmiyorum. Hopponan hiç söz etmezdi ama babasının daha çok küçükken onları terk ettiği izlenimine kapılıyordum. Hoppo'nun bir de ağabeyi vardı ama o da sanırım orduya katılmıştı. Şimdi düşününce, bizim çetenin bir araya gelmesinin nedenlerinden biri de hiçbirimizin ailesinin çok "normal" olmamasıydı sanırım.

Hoppo, "Senin annen ve baban geliyorlar mı?" diye sordu. "Gelecekler galiba. Umarım partiyi çok sıkıcı bir hale getirmezler."

Hoppo omuzlarını silkti. "Bir şey olmaz. Duydun mu, sihirbaz da olacaktı."

"Aynen."

İkimiz de sırtttık, sonra Hoppo, "İstersen şimdi çarşıya gidip Şişko Gav için bir şeyler bakabiliriz?" dedi.

Duraksadım. Hoppo'yla takılmayı seviyordum. Onunlayken sürekli çok akıllıymış gibi davranmak ya da tetikte olmak gerekmiyordu. Onunla vakit geçirmek kolaydı.

Hoppo öyle çok zeki bir çocuk sayılmazdı ama ne yapması gerektiğini bilen çocuklardandı. Şişko Gav gibi kendini herkese sevdirmeye çalışmıyor ya da Metal Mickey gibi ortama ayak uydurmak için olmadığı biri gibi davranmıyordu, bu özelliği için ona çok saygı duyuyordum.

İşte tam da bu yüzden, "Üzgünüm ama gelemem. Gidip evle ilgili işlerde babama yardım etmem gerek," dediğim için kendimi biraz kötü hissettim.

Bu benim sıkça kullandığım kaçış bahanemdi. Bizim evde yapılması gereken bir sürü iş olduğundan kimse şüphe etmezdi.

Hoppo kafasını salladı, dondurmasını bitirdi ve paketini yere attı. "Tamam. O zaman ben Murphy'yi biraz gezdireyim."

“Tamam. Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Uzun perçemleri yüzüne düşen Hoppo ağır adımlarla yürüyen Murphy'yle birlikte yavaş yavaş uzaklaştı. Bense dondurma pake-tini çöp kutusuna atıp tam tersi istikamete, eve doğru yöneldim. Gözden iyice uzaklaştığımdan emin olduktan sonra bir U dönüşü yapıp çarşıya doğru yürümeye başladım.

Hoppo'ya yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama insanın en yakın arkadaşlarıyla bile paylaşamayacağı şeyler olabilir. Çocuk-ların da sırları olabilir. Hatta bazen büyüklerden çok daha fazla.

Bizim çetenin ineği olduğumun farkındaydım, çalışkan ve biraz fazla tertipliydim. Bir şeyler toplamayı seven bir çocuktum; pul, para ve model araba koleksiyonum vardı. Bunların dışında başka şeyler de biriktirirdim: mermi kovanları, ormanda bulduğum kuş kafatasları, anahtarlar... Ne kadar çok kayıp anahtar bulduğumu görseniz şaşırırdınız. Bu anahtarların kimlere ait olduğunu ya da o insanların nerede yaşadıklarını bilmesem de başkalarının evlerine gizlice girebilecek olma fikri hoşuma gidiyordu.

Koleksiyonlarım konusunda çok titiz davranırdım. Onları çok iyi ve son derece güvenli yerlere saklardım. Bir bakıma bu kontrol hissini seviyordum galiba. Çocukların kendi hayatları üzerinde kontrolü yoktur ama kutularımın içinde ne olduğunu bir tek ben biliyordum ve bu kutulara bir tek ben bir şeyler koyup içinden bir şeyler alabilirdim.

Lunaparka gittiğimiz günden beri daha fazla şey biriktiriyor-dum. Bulduğum şeyler insanların hep ortalıkta bıraktığı şeyler. Bu yüzden insanların ne kadar dikkatsiz olduklarını fark etmeye başlamıştım, eşyalarına sahip çıkmaları gerektiğini, aksi takdirde onları sonsuza dek kaybedebileceklerini fark etmiyorlardı bile.

Bazen de kesinlikle sahip olmak *zorunda* olduğum bir şey görürsem, parasını verip almam gerektiği yerde onu kimse gör-mededen aşırıveriyordum.

Anderbury öyle çok büyük bir kasaba değildi ama yazları otobüsler dolusu, çoğu Amerikalı turistlerle dolup taşardı. Sokaklarda dolaşır, çiçekli elbiseleri ve bol şortlarıyla daracık kaldırımları işgal eder, ellerindeki haritalara bakıp birbirlerine gördükleri binaları işaret ederlerdi.

Katedralin dışında, kasaba meydanında büyük bir Debenhams mağazası, bir dolu küçük çay bahçesi ve şık bir otel vardı. Ana caddede çoğunlukla süpermarket, eczane, kitapçı gibi sıkıcı dükkânlar yer alıyordu. Ama tabii kocaman bir Woolworths mağazası olduğunu da unutmamalı.

Çocukken Woolworths ya da herkesin deyimiyle Woolies kesinlikle en sevdiğimiz dükkândı. Aklınıza gelebilecek her şeyi burada bulabilirdiniz. Sırf oyuncaklara ayrılmış onlarca reyon vardı, bu reyonlarda büyük ve pahalı oyuncakları bulabileceğiniz gibi ucuz ve plastik olanlardan alıp paranızın geri kalanını şekerleme tezgâhından istediklerinizi seçmeye ayırabilirdiniz.

Jimbo adında, hepimizin ödünü koparan kaba saba bir güvenlik görevlisi vardı. Jimbo dazlaklardandı, üniformasının altında bir sürü dövmesi olduğunu, hatta sırtına kocaman bir gamalı haç dövmesi yaptırdığını duymuştum.

Neyse ki Jimbo işinde oldukça kötüydü. Vaktinin çoğunu dışarıda sigara içip aylaklık ederek ve kızları keserek geçirirdi. Bu da, eğer yeterince zeki ve hızlıysanız, dikkatinin dağılmasını bekleyerek Jimbo'nun gözünden kaçmanın bebek işi olduğu anlamına geliyordu.

Bugün şansım yaver gidiyordu. Bir grup genç kız sokağın hemen sonundaki telefon kulübesinin önünde takılıyorlardı. Hava sıcaktı, bu yüzden üstlerinde ya mini etekler ya da kısacık şortlar vardı. Kızların benden ancak birkaç yaş büyük olmasına, kendisininse otuz yaşında falan olmasına aldırış etmeden, dudaklarının ucunda bir sigarayla mağazanın önünde dikilmiş, ağzının suları aka aka kızları kesiyordu.

Caddenin karşısından hızla atılıp kapıdan içeri süzıldüm. O koskocaman mağaza, tüm reyonlarıyla önümde uzanıyordu. Abur cubur reyonları ve şekerleme tezgâhı hemen sol tarafımdaydı. Sağımdaysa kasetler ve plaklar duruyordu. Oyuncak reyonları az ilerideydi. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ama bu heyecanın tadına varamıyordum. Bütün gün orada dikilip duramazdım. Çalışanlardan biri bu halimi fark edebilirdi.

Oyuncaklara doğru yönelip reyonları dikkatle inceleyerek seçenekleri gözden geçirmeye başladım. Çok pahalı. Çok büyük. Çok ucuz. Çok sıradan. Sonra onu gördüm. Bir Magic 8 Ball; sorduğun her şeye cevap veren şu sihirli top. Steven Gemmel'da vardı. Bir gün okula getirmişti hani, müthişti, hatırlıyordum. Şişko Gav'in sihirli topu olmadığından emindim. Sırf bu bile topu özel bir hale getirmek için yeterliydi. Tabii rafta son bir tane sihirli top kalmış olması da öyle.

Topu elime aldım ve etrafıma bakındım. Sonra onu tek bir hamlede hızla sırt çantama atıverdim.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi elimi kolumu sallaya sallaya abur cubur reyonuna gittim. Bundan sonrasını sakince atlatmak yürek istiyordu. Yasadışı ganimetim olanca ağırlıyla sırtıma güm güm vuruyormuş gibi hissediyordum. Elime boş bir poşet aldım ve şekerlemelerle dolu kutuların önünde kola şişesi, beyaz sıçan ve uçan daire şeklindeki jelibonlardan istediklerimi seçerken epey oyalandım. Sonra kasaya gittim.

Kıvrır kıvrır kabarık permalı saçları olan şişman bir kadın aldığı şekerlemeleri tartıp bana gülümsedi. "Kırk üç peni tatlım."

"Teşekkürler."

Cebimden bir tomar bozuk para çıkarıp saydıktan sonra kadına uzattım.

Paraları kasanın bozuk para gözüne teker teker atmaya başladı, sonra kaşlarını çattı. "1 peni eksik canım."

"Aaa."

İşte şimdi sıçtın, dedim içimden. Cebimi kurcaladım ama başka param yoktu.

“Ben... şey, birazını geri koyayım o zaman,” dedim. Yanaklarım alev alev yanıyor, ellerim terliyordu. Sırtımdaki çantaysa hiç olmadığı kadar ağır gelmeye başlamıştı.

Permalı kadın bir süre yüzüme baktıktan sonra bana doğru eğilip göz kırptı. Göz kapakları kırış kırıştı, buruşturulmuş kâğıtlara benziyorlardı. “Dert etme tatlım. Bu seferlik yanlış saymış olayım.”

Şekerleme poşetini aldım. “Teşekkür ederim.”

“Hadi bakalım. Kaybol şimdi.”

Kadının sözünü ikiletmedim. Hemen dışarıya, gün ışığına çıktım, sigarasını söndüren Jimbo’nun yanından geçtim, dönüp bana bakmadı bile. Hızla caddenin sonuna kadar yürüdüm. *Daha hızlı daha hızlı...* İçim sevinç, heyecan ve başarı hisleriyle dolup taşıyordu. Sonra koşmaya başladım ve suratımda aptal bir gülümsemeyle ta eve kadar son hızla koştum.

Yapmıştım, hem de bu ilk değildi. Başka açılardan kötü bir çocuk olmadığımı düşünerek kendimi avutmaya çalışıyordum. Kibar bir çocuk olmak için elimden geleni yapıyor, arkadaşlarımı ispiyonlamıyor ya da onların arkalarından konuşmuyordum. Anne ve babamın sözünü bile olabildiğince dinliyordum. Hem para olsa almazdım mesela. Yerde bir cüzdan bulsam içindeki paranın kuruşuna dokunmadan sahibine geri verirdim (ama cüzdandan küçük bir aile fotoğrafı eksilebilirdi belki).

Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum ama dediğim gibi, herkesin sırları, yapmaması gerektiğini bile bile yine de yaptığı şeyler vardır. Benimki de bir şeyler aşırmaq, bir şeyler biriktirmektir. İşin en boktan yanı, bir şey aldığım da değil aldığım şeyi geri vermeye çalıştığım da her şeyi elime yüzüme bulaştırmış olmamdı.

Doğum günü partisinin olduğu gün hava sıcaktı. O yaz her gün çok sıcak geçmiş gibi geliyordu zaten. Aslında öyle olmadığından

eminim. Bir hava durumu tahmincisi (babam gibi biri değil ama, bu konuda uzman biri) o yaz yağmurlu, kapalı, düpedüz kötü havalı günler de olduğunu söylerdi kesin. Ama hafıza tuhaf şey ve zaman çocukken çok daha başka türlü çalışır. Hava üst üste üç gün sıcak olduysa, bir ay boyunca sıcaklıklar hiç düşmemiş gibi gelir insana.

Şişko Gav'in doğum gününde hava kesinlikle çok sıcaktı ama. Giysiler terden insanın üstüne yapışlıyordu. Arabanın koltukları bacaklarını yakıyor, yerdeki asfalt eriyip sıvılaşıyordu.

Evden çıkarken babam, "Bu gidişle etleri pişirmek için mangala gerek kalmayacak," diye espri yaptı.

"Yağmurluklarımızı yanımıza almamızı tembihlememene şaşırdım," dedi annem kapıyı kilitlerken. Sonra birkaç kez sertçe çekiştirerek kapının kapanıp kapanmadığını kontrol etti.

Annem o gün çok güzel görünüyordu. Mavi renkli yazlık bir elbise ve taba rengi sandaletler giymişti. Mavi ona çok yakıştı. Perçemlerinin yüzüne düşmesini engellemek içinse onları minicik parlak taşlı bir tokayla tutturmuştu.

Babamsa, şey... her zamanki babam gibi giyinmişti işte. Paçası kesik bir kot şort, Grateful Dead yazılı bir tişört ve ayaklarında deri sandaletler. Neyse ki annem onun sakallarını biraz kırpıp düzeltmişti.

Şişko Gav'in evi Anderbury'ye yapılan en yeni sitelerden birindeydi. Buraya daha geçen sene taşınmışlardı. Daha önce barın üst katında yaşıyorlardı. Şimdiki evleri neredeyse yepyeni olmasına rağmen Şişko Gav'in babası orayı biraz daha genişletip büyütmişti, bu yüzden evin içinde orijinal haline uymayan pek çok yeni eşya vardı ve ön kapıda da antik Yunan resimlerindekilere benzeyen kocaman beyaz sütunlar duruyordu.

Bugün bu sütunlara üstünde "12" yazan bir dolu balon tutturulmuş, kapının üstüne de İyi ki Doğdun Gavin yazan kocaman, süslü mü süslü bir poster asılmıştı.

Annem herhangi bir yorum yapmaya, dalga geçmeye, hatta zili çalmaya bile fırsat bulamadan kapı pat diye açıldı. Hawaii şortunun, fosforlu yeşil tişörtünün ve korsan şapkasının içinde âdeta göz kamaştıran Şişko Gav karşımızda duruyordu. “Merhaba Bay ve Bayan Adams. Merhaba Eddie.”

“Doğum günün kutlu olsun Gavin,” dedik hep bir ağızdan. Bense Şişko Gav dememek için kendimi zor tutmuştum.

Şişko Gav anne ve babama, “Mangal arka bahçede,” dedikten sonra beni kolumdan tuttu. “Gel de sihirbaza bir bak. Adam harika.”

Gav haklıydı. Adam cidden harikaydı. Mangal da çok iyiydi. Ayrıca bir sürü oyun, iki büyük kova dolusu su ve su tabancaları da vardı. Şişko Gav hediyeleri açtıktan (ve sihirli topun “müthiş” olduğunu söyledikten) sonra okuldan çocuklarla büyük bir su savaşına giriştik. Hava o kadar sıcaktı ki neredeyse daha ıslandığımız anda kuruyuveriyorduk.

Su savaşının tam ortasındaiken çişim geldi. Tuvalete gitmek için üstümden sular damlatarak bahçenin diğer tarafına yürüdüm, küçük gruplar halinde toplanmış, ellerinde tabaklarıyla biralarını içen ya da plastik bardaklara doldurulmuş şaraplarını yudumlayarak sohbet eden yetişkinlerin arasından geçtim.

Nicky’nin babası da oradaydı. Gelmesi herkesi çok şaşırtmıştı. Papazların partiye gitmek ya da eğlenmek gibi şeyler yaptıklarını bilmiyordum. Beyaz yakasını takmayı ihmal etmemişti. Güneşin altında pırıl pırıl parlayan bu yakayla onu bir kilometre öteden bile görebilirdiniz. Sıcaktan pişiyor olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum. Belki de o yüzden bu kadar çok şarap içiyordu.

Nicky’nin babası, anne ve babamla konuşuyordu, bu da oldukça şaşırtıcıydı çünkü onlar kiliseye giden tipler değildi. Annem onlara baktığımı görünce bana gülümsedi. “Her şey yolunda mı Eddie?”

“Evet anne. Her şey süper.”

Kafasını salladı ama pek mutlu görünmüyordu. Yanlarından geçerken babamın, “Çocukların da olduğu bir partide tartışılacak bir mesele değil bence,” dediğini duydum.

Peder Martin’in cevabı da kulağıma çalındı. “Ama biz de tam çocukların hayatından bahsediyoruz zaten.”

Söylediklerine hiçbir anlam verememiştim, yetişkinleri ilgilendiren bir mesele olmalıydı bu. Hem zaten dikkatim çoktan başka bir yöne, başka bir tanıdık simaya çevrilmişti bile. Uzun ve sıskaydı, bunaltıcı sıcağa rağmen siyah giysiler giymiş, kafasına da geniş siperli kocaman bir şapka takmıştı. Bahçenin diğer ucundaki kuş havuzuna işeyen erkek çocuğu heykelinin yanında durmuş etrafındaki ebeveynlerle sohbet ediyordu.

Şişko Gav’in annesi ve babasının partiye bir öğretmeni, hele de daha okulda çalışmaya bile başlamamış birini davet etmiş olmasını biraz tuhaf bulmuştum ama belki de sadece ona bu şekilde hoş geldin demek istemişlerdi. Onlar böyle tiplerdi. Ayrıca Şişko Gav bir keresinde, “Annem herkesi tanımaya çalışır. Bu şekilde insanların neler karıştırdığından haberi oluyormuş,” demişti bana.

Hani kalabalığın içinde birinin size baktığını hissedersiniz ya, Bay Halloran da ona baktığımı hissetmiş gibi etrafına bakındı, beni gördü ve el salladı. Ben de ona hafifçe el salladım. Biraz tuhaf bir durumdu. Valsçi’deki Kız’ı birlikte kurtarmış olabilirdik ama yine de o bir öğretmendi ve bir öğretmene el sallamak hiç de havalı bir hareket sayılmazdı.

Bay Halloran sanki ne düşündüğümü anlamış gibi başını hafifçe eğerek beni selamladıktan sonra hemen kafasını çevirdi. Böyle davrandığı için ona minnettardım ve bunun tek nedeni sidik torbamın patlamak üzere olması değildi. Hemen verandaya koştum ve evin Fransız tarzı kapılarından içeri girdim.

Oturma odası serin ve loştu. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Hediyeler açılıp etrafa saçılmıştı. Onlarca oyuncak vardı. Kendi doğum günümde alınmasını hayal ettiğim ama asla alınmayacağını bildiğim oyuncaklar. Kıskançlıkla etrafıma

bakındım... ve onu gördüm. *Transformers* desenli paket kâğıdıyla kaplanmış ortalama büyüklükte bir kutu, odanın tam ortasında duruyordu. Daha açılmamıştı. Geç gelenlerden biri onu oraya bırakmış olmalıydı. Yoksa Şişko Gav'ın hediyelerden birini açmamış olması imkânsızdı.

Tuvaletteki işimi bitirdikten sonra bahçeye çıkmak için oturma odasından geçerken o kutuyu tekrar gördüm. Bir an için tereddüt ettikten sonra kutuyu alıp dışarı çıkardım.

Çocuklar gruplar halinde etrafa dağılmışlardı. Şişko Gav, Nicky, Metal Mickey ve Hoppo yarım daire şeklinde çimlerin üstüne oturmuş gazoz içiyorlardı. Su savaşındıktan sonra kızarmış suratlarıyla terli ama mutlu görünüyorlardı. Nicky'nin birbirine dolaşmış saçları hâlâ biraz ıslaktı. Kollarında da su damlaları vardı. Bugün üstünde bir elbise vardı ve ona çok yakışmıştı. Çiçek desenli uzun bir elbiseydi bu. Bacaklarındaki morlukları gizliyordu. Nicky'nin vücudunda hep morluklar olurdu. Onu herhangi bir yerinde ezik ya da morluk olmadan gördüğümü hatırlamıyorum. Bir defasında gözünün morardığı bile olmuştu.

Şişko Gav, "Hey Munster!" diye seslendi.

"Hey, bil bakalım n'oldu?"

"Sonunda ibneliği bırakmaya karar mı verdin yoksa?"

"Ha ha. İçeride açmadığın bir hediye kutusu buldum."

"Vay anasını. Hepsini açmıştım ama."

Kutuyu uzattım. Şişko Gav hemen elimden kaptı. "Süper!"

Nicky, "Kimdenmiş?" diye sordu.

Şişko Gav kutuyu şöyle bir sallayıp paket kâğıdını inceledi. Üstünde kart falan yoktu. "Kimin umrunda?" Paketi yırtarak açtı ve bir anda yüzü düştü. "Bu ne ya?"

Hepimiz elindeki hediyeye bakıyorduk. Koca bir kova dolusu rengârenk tebeşir.

Metal Mickey, "Tebeşir mi?" dedi. Kıs kıs gülüyordu. "Sana kim tebeşir alır ki?"

“Bilmem. Üstünde kart yok dedik ya akıllım,” dedi Şişko Gav. Kovanın kapağını açıp eline birkaç tebeşir aldı. “Bunları ne yapacağım ben?”

Hoppo, “O kadar da kötü sayılmaz,” diyecek oldu.

Şişko Gav, “Bir kova dolusu bokum gibi şey işte ahbab,” diyerek lafı ağzına tıkadı.

Bence bu kadar ağır bir tepkiye gerek yoktu. Sonuçta biri ona hediye alma ve o hediyeyi paketleyip buraya getirme zahmetine girmişti. Ama Şişko Gav gün boyu sıcaklığın altında durup şekerli şeyler yemekten biraz fazla coşkuya kapılmış, abartılı tepkiler veriyordu. Aslında hepimiz aynı durumdaydık.

Tebeşirleri nefretle yere fırlattı. “Boş versenize. Hadi gidip su tabancalarımızı alalım.”

Hemen ayaklandık. Diğerlerinin gitmesini bekleyip çabucak yere eğildim ve yerdeki tebeşirlerden birini kaptığım gibi cebe indirdim.

Tekrar ayağa kalktığım anda bir şangırtı ve çığlık sesi duydum. Hemen sesin geldiği tarafa döndüm. Ne görmeyi beklediğimden emin değildim. Belki birisi yere bir şey düşürmüştü ya da ayağı takılıp yere kapaklanmıştı.

Fakat gördüğüm şeyi idrak etmem biraz zaman aldı. Peder Martin bardaklar, tabaklar, kırık sos şişeleri ve yemek artıklarının arasında yerde sırtüstü yatıyordu. Bir yandan burnunu tutuyor, diğer yandan inler gibi tuhaf bir ses çıkarıyordu. Yırtık pırtık bir short ve eski bir tişört giymiş uzun boylu, saç sakalına karışmış bir adamsa yumruğu havada, onun tepesinde dikiliyordu. Babamdı bu.

Vay canına. Peder Martin’i iki seksen yere seren *benim babamdı*.

Babam boğuk ve sert bir sesle, “Bir daha karımla konuşacak olursan yemin ederim seni...” derken şaşkınlıktan felç geçirmiş gibi olduğum yere çakılıp kalmıştım.

Şişko Gav’in babası onu kolundan çekiştirerek oradan uzaklaştırdı neyi yapmaya yemin ettiğini kimse duymadı. Başka biri

de Peder Martin'in yerden kalkmasına yardım ediyordu. Adamın suratı kıpkırmızı olmuş, burnundan kanlar akıyordu. Beyaz yakasında kan lekeleri vardı. Parmağıyla annem ve babamı işaret etti. "Sizi Yüce Tanrı yargılayacak."

Bunun üzerine babam tekrar onun üstüne yürüdü ama Şişko Gav'in babası kolunu sıkıca tutmuş bırakmıyordu. "Boş ver Geoff."

Göz ucuyla sarı bir şeyin hızla yanımdan geçip gittiğini gördüm, Peder Martin'in yanına koşan Nicky'ydi bu. Babasının kolunu tuttu. "Hadi baba. Eve gidelim."

Peder Martin kolunu sertçe çekip kızının elinden kurtardı. Nicky'nin hafiften sendelediğini gördüm. Peder Martin cebinden bir mendil çıkardı, burnundan akan kanı sildi ve Şişko Gav'in annesine dönüp, "Davetiniz için teşekkürler," dedi ve sırtını dikleştirip evin içine girdi.

Babasının peşinden giden Nicky arkasını dönüp bahçeye baktı. Yeşil gözlerinin benimkilerle buluştuğunu, birbirimizi anladığımızı söze dökmeden bakışlarımızla anlattığımızı söylemek isterdim, ama o aslında sadece bütün bu şamatayı kimlerin gördüğüne bakıyordu. *Herkes* görmüştü tabii ki. Sonra önüne döndü ve babasını takip etti.

Bir an için her şey durmuştu sanki. Kimse kıpırdamıyor, tek kelime etmiyordu. Sonra Şişko Gav'in babası ellerini çırpı ve heyecan dolu yüksek bir sesle, "Koca sosislerimden biraz daha yemek isteyen?" diye sordu.

Kimsenin sosis falan yemek istediğini sanmıyordum ama insanlar yine de kafalarını sallayıp gülümsediler. Şişko Gav'in annesi de müziğin sesini birazcık açtı.

Biri gelip sırtıma vurdu. Yerimden sıçradım. Metal Mickey'di bu. "Yuh. Babanın bir papazı yumrukladığına inanamıyorum."

Benim de inanabildiğim söylenemezdi. Yüzüm alev alev yanıyordu. Şişko Gav'e baktım. "Çok üzgünüm."

O ise sırtıyordu. “Şaka mı yapıyorsun! Müthişti. Şimdiye kadarki en iyi doğum günüm bu oldu!”

“Eddie.” Annem yanıma geldi. Yüzünde tuhaf, zoraki bir gülümseme vardı. “Baban ve ben artık eve gidiyoruz.”

“Peki.”

“Sen istersen kalabilirsin.”

Kalmak istiyordum aslında ama diğer çocukların bana ucubenin tekiymişim gibi bakmasını istemiyordum, Metal Mickey daha şimdiden saçma sapan laflar etmeye başlamıştı bile. Bu yüzden suratımı asıp, “Yok, sorun değil,” dedim. Yalan söylediğim her halimden belliydi. “Ben de sizinle geleceğim.”

“Peki.” Annem kafasını salladı.

O güne kadar anne ve babamın özür dilediklerini hiç görmemiştim. Öyle değil midir zaten? Çocukken özür dileyen hep siz olursunuz. Ama o gün hem annem hem babam Şişko Gav’in annesi ve babasından defalarca kez özür dilediler. Şişko Gav’in anne ve babası oldukça kibar davrandılar, bizimkilere endişelenecek bir şey olmadığını söylediler ama yaşananlardan rahatsız oldukları her hallerinden belli oluyordu. Yine de Şişko Gav’in annesi bana içinde doğum günü pastası, Hubba Bubba sakızları ve daha bir dolu şekerleme olan bir hediye çantası vermeyi ihmal etmedi.

Evin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz babama döndüm. “Ne oldu, baba? Adama neden vurdun? Anneme ne dedi?”

Babam kolunu omzuma attı. “Sonra konuşuruz Eddie.”

Onunla tartışmak, ona bağışlamak istiyordum. Ne de olsa içine ettiği benim arkadaşımın partisiydi. Ama yapamadım. Çünkü sonuçta onları seviyordum ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa şimdi konuşmak için hiç de uygun bir zaman değildi.

Böylece babamın kolunu omzuma atmasına izin verdim, annem de diğer koluma girmişti, sokakta hep birlikte yürüyorduk. Biraz gittikten sonra annem, “Çayın yanına biraz kurabiye alalım

mı?” deyince gülümsemek için kendimi zorlayıp, “Aynen, süper olur,” dedim.

Babam neler olduğunu anlatmadı. Ama neticede her şeyi öğrendim. Polis kapıya gelip onu cinayete teşebbüsten tutukladıktan sonra.

2016

“İki haftadır biliyordum,” diyorum. “Bana bir e-posta gönderdi. Üzgünüm.” Hoppo elini uzatıyor. Ona tutunup yerden kalkıyor ve tekrar tabureme çöküyorum. “Sağ ol.”

Mickey’nin Anderbury’ye geri döndüğünü Gav ve Hoppo’ya söylemeliydim. O e-postayı alır almaz ilk iş bunu yapmalıyım. Neden yapmadım bilmiyorum. Meraktan belki. Ya da Mickey onlara söylemememi istediği için. Ne işler çevirdiğini tek başıma anlamak istediğim için belki de.

Eski dostumuzun görüşmeyeli neler yaptığını biliyordum aslında. Birkaç yıl önce kendimce biraz araştırmıştım. Can sıkıntısı ile haddinden fazla şarap birleşince böyle şeyler oluyordu. Google’a yazıp arattığım tek isim onunki değildi ama elle tutulur herhangi bir sonuç çıkan tek kişi oydu.

Görünüşe bakılırsa durumu epey iyi. Bir reklam ajansında çalışıyor, hani şu büyük harfler kullanmaktan kaçınan ve adında gereksiz sayıda çift noktalı harf bulunan şirketlerden biri. Müşterileriyle birlikte ürün lansmanlarında, elinde şampanya kadehleriyle, diş hekimine rahat bir emeklilik geçirtecek kadar büyük bir para harcadığı belli olan bembeyaz dişleriyle gülümserken çekilmiş resimleri vardı.

Bunların hiçbirisi şaşırtıcı değildi aslında. Mickey ince zekâsını kullanan, oldukça yaratıcı bir çocuktu. Özellikle gerçekler söz konusuysa. Bu özelliği, çalışmayı seçtiği iş alanında epey işine yarıyor olmalıydı.

Bana gönderdiği e-postada üzerinde çalıştığı bir projeden söz ediyordu. İkimiz için de kârlı olabilecek bir şeymiş. Eski okul arkadaşlarımızı bir araya getirecek bir parti düzenlemeye çalışmadığından eminim. İşin doğrusu, Mickey'nin onca zamandan sonra benimle konuşmak istemesinin tek bir sebebi olabilir, o da yıllardır bekleyen arı kovanına çomak sokmak üzere olması.

Gav ve Hoppo'ya bundan bahsetmiyorum. Yediğim yumruğun acısından güm güm atan yanağımı ovuşturuyor ve etrafıma bakıyorum. Barın sadece dörtte biri dolu. Birkaç müdavim hemen gözlerini kaçırıp içkilerine ve ellerindeki gazetelere geri dönüyorlar. E zaten kimi kime şikâyet edecekler ki? Gav kavga çıkardığı için kendi barından kendisini atacak değil ya.

“Sen nereden öğrendin?” diye soruyorum.

“Hoppo görmüş,” diyor Gav. “Ana caddede tüm çirkinliğiyle elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyormuş.”

“Ha, anladım.”

“Gelip bir merhaba demeye bile cesareti yok. Seni ziyarete geldiğini söylemiş. Bize haber vermediğini duyunca da epey şaşırmış.”

Artık ben de sinirlenmeye başlıyorum. Eski dostumuz Mickey yine eskisi gibi işleri kızırtıyor demek.

Barmaid bira bardağını getirip pat diye masanın üstüne bırakıyor. Biranın bir kısmı etrafa dökülüyor.

“Ne tatlı kız,” diyorum Gav'e. “Çok yumuşak başlı.”

Gav isteksizce gülümsüyor.

“Özür dilerim,” diyorum tekrar. “Sana söylemeliydim.”

“Aynen öyle,” diye homurdanıyor. “Arkadaşlık bunu gerektirir.”

Hoppo, “Neden söylemedin?” diye soruyor.

“İkimiz konuşuncaya kadar size bir şey söylemememi kendisi istedi.”

“Sen de bunu kabul mü ettin?”

“Sanırım bir kez olsun ona inanmak istedim.”

“Sana vurmamalıydım,” diyor Gav ve diyet kolasından bir yudum alıyor. “Kendimi kaybettim. Onun burada olduğunu düşünmek bile olanları tekrar yaşamama yetti.”

Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum. Mickey Cooper’a hiçbirimizin bayıldığı söylenemez ama Gav ondan herkesten çok nefret ediyor.

On yedi yaşındaydık. Bir parti vardı. Ben gitmedim ya da davet bile edilmemiştim. Tam olarak hatırlamıyorum. Mickey, Hoppo’nun çıktığı kızla işi pişirmiş. Kavga çıkmış. Sonra Gav zil zurna sarhoş olunca Mickey onu arabayla eve bırakmak zorunda kalmış ama eve varamamışlar bile çünkü Mickey dümdüz yolda giderken birden direksiyonu kırmış ve bir ağaca çarpmış.

Akıl almaz biçimde, Mickey’de hafif bir beyin sarsıntısı, birkaç kesik ve çürük dışında ciddi hiçbir sıkıntı yoktu. Şişko Gav’in durumuysa... Şey, Şişko Gav’in omurgasındaki birkaç omur ciddi şekilde ezilmişti. Hem de onarılamayacak biçimde. İşte o zamandan beri Gav tekerlekli sandalyede.

Bütün gece diyet koladan başka bir şey içmediğini söyleyerek şiddetle itiraz etmesine rağmen Mickey’nin arabayı kullanırken alkol limitinin oldukça üstünde olduğu ortaya çıktı. Şişko Gav ve Mickey bir daha hiç konuşmadılar. Hoppo da ben de bu konuyu açmamamız gerektiğini çok iyi biliyorduk.

Hayatta değiştirebileceğiniz şeyler vardır; kilonuz, görünüşünüz ve hatta adınız gibi. Ama bir de ne kadar isterseniz isteyin, denerseniz deneyin ve çabalarsanız çabalayın asla fark yaratacacağınız şeyler vardır. Bizi şekillendiren şeyler de bunlardır. Değiştirebileceklerimiz değil, değiştiremeyeceklerimiz belirler kim olduğumuzu.

“Eee,” diyor Gav. “Neden geri dönmüş?”

“Pek bir şey söylemedi.”

“Ne dedi?”

“Bir proje üstünde çalışıyormuş.”

Hoppo, “Hepsi bu kadar mı?” diye soruyor.

“Evet.”

“Asıl mesele bu değil zaten, öyle değil mi?” diyor Gav.

Masmavi gözleri alev alev parlayarak bir Hoppo’ya, bir bana bakıyor. “Asıl mesele, biz bu konuda ne yapacağız?”

Döndüğümde evi bomboş buluyorum. Chloe ya arkadaşlarıyla dışarı çıkmış ya da işe gitmiş. Ne zaman ne yaptığını pek takip edemiyorum. Chloe kasabadaki alternatif giyim mağazasında çalışıyor ve çalışma saatleri sürekli değişiyor. Muhtemelen bana söylemiştir ama hafızam eskisi kadar iyi değil. Bu durum beni endişelendiriyor, hem de çok.

Babamın hafızası daha kırklarının sonlarındayken kötüleşmeye başlamıştı. Başta ufak tefek şeylerle başladı, hiçbirimiz önemsemedik. Anahtarlarını nerede bıraktığını unutuyor ya da eşyalarını olmadık yerlere koyuyordu. Uzaktan kumanda buzdolabından çıkıyor, kumandaları koyduğumuz çekmecedeyse muz falan buluyorduk. Cümlelerin yarısında ne diyeceğini unutuyor ya da sözcükleri karıştırıyordu. Bazen onun doğru sözcüğü kullanacağım diye uğraşırken güç bela uğraşıp yalnızca benzer bir sözcük bulabildiğini fark ederdim.

Alzheimer’ı kötüleştikçe haftanın günlerini karıştırmaya başladı ve en sonunda perşembeden sonra hangi günün geldiğini hatırlayamadı, onu en çok korkutan da bu oldu. Haftanın son iş günü zihninden uçup gidivermişti. Yüzünden apaçık okunan paniği hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Böylesine basit, herkesin çocukluktan beri bildiği bir şeyi bile unutuverince bütün bu hallerinin basit bir unutkanlık olmadığını nihayet kabul etmek zorunda kaldı. Çok daha ciddi bir durum söz konusuydu.

Bu konuda biraz fazla kuruntu yapıyorum galiba. Zihnimi zinde tutmak için çok okuyorum, hatta aslında pek hoşlanmasam da sudoku çözüyorum. İşin aslı, Alzheimer’ın çoğunlukla kalıtsal olduğunun farkındayım. Geleceğimin nasıl olabileceğini gördüm,

bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yaparım, ömrümü kısaltacak olsa bile.

Anahtarlarımı holdeki eski, çürük sehpanın üstüne atıp hemen üstünde asılı duran küçük, tozlu aynaya bir bakış atıyorum. Yüzümün sol tarafında belirmeye başlayan morluğu görebiliyorum ama neyse ki yanak çukurum bu morluğu büyük ölçüde gizleyecek gibi görünüyor. İyi bari. Tekerlekli sandalyedeki bir adamdan dayak yediğimi kimseye açıklamak zorunda kalmayacağım.

Mutfağa gidiyorum ve acaba kahve yapsam mı diye düşünüyorum, sonra öğlen barda epey içki içtiğimi hatırlayıp kahveden vazgeçiyor ve üst kata çıkıyorum.

Anne ve babamın yatak odasını artık Chloe kullanıyor, ben arka tarafa bakan eski odamda yatıyorum, babamın çalışma odası ile misafir odalarından birinde ise biriktirdiğim eşyaları saklıyorum. O kadar çoklar ki.

İstifçinin teki olduğumu düşünmekten pek hoşlanmıyorum. Benim *koleksiyonlarım* düzgün bir şekilde kutulanmış, özenle etiketlenmiş ve raflara dizilmiş halde muhafaza ediliyorlar. Ama üst kattaki odaların çoğunu doldurdıkları ve yapıştırdığım etiketler olmasa topladığım şeylerin büyük çoğunluğunu unutacağım doğru.

Parmağımı bazı etiketlerin üstünde gezdiriyorum: Küpeler. Porselenler. Oyuncaklar. Oyuncakla dolu bir değil birkaç kutu var. Seksenlerden kalma nostaljik oyuncaklar bunlar, bir kısmı kendi çocukluğumdan, diğerleriyse eBay'den fahiş fiyatlarla satın aldıklarım. Başka bir rafta, üstüne Fotoğraflar etiketi yapıştırdığım birkaç kutu duruyor. İçlerindeki fotoğrafların hepsi kendi aileme ait değil. Başka bir kutuda ayakkabılar var. Parlak, pullu kadın ayakkabıları. İçi resimlerle dolu belki yarım düzine kutu var. İkinci el pazarından bin bir zahmetle bulup çıkardığım suluboya ve pastel boya resimler. Tembellik edip kutuların çoğunu *Karışık* diye etiketlemişim. Polis sorgusuna alınsam bile içlerinde ne olduklarını hatırlayıp söyleyemem herhalde. İçindekileri ezbere bildiğim tek bir kutu var: daktilo edilmiş kâğıtlar, eski bir çift

sandalet, kirli bir tişört ve hiç kullanılmamış bir tıraş makinesi. Bu kutunun üstünde sadece Babam yazıyor.

Masaya oturuyorum. Chloe'nin evde olmadığını ve yakın zamanda da gelmeyeceğini adım gibi bilmeme rağmen kapıyı yine de kilitliyorum. Bu sabah gelen zarfı açıp içinden çıkanlara bir kez daha bakıyorum. Herhangi bir yazı yok. Ama kâğıttaki mesaj oldukça açık. Boynuna ilmik geçirilmiş bir çöp adam.

Pastel boyayla çizilmesi yanlış olmuş. Belki de bu yüzden, uyarının dozunu artırmak için bir şey daha eklenmiş. Zarfı ters çeviriyorum, beyaz bir toz çıkararak masanın üstüne düşüyor. Tek bir beyaz tebeşir.

Lunaparktaki günden beri Bay Halloran'ı doğru dürüst görmemiştim. *Lunaparktaki korkunç günden beri* demeliydim belki de. Aslında görmüştüm (gazeteler fotoğraflarımızı çekerken, kasabada orada burada, Şişko Gav'in partisinde) ama yan yana gelip konuşmamıştık hiç.

Yaşananları düşününce bu biraz tuhaf gelebilir. Ama sırf birlikte korkunç bir durum yaşayıp bunun üstesinden geldik diye aramızda inanılmaz bir bağ kurulmuş değildi. En azından ben o an için öyle olmadığını düşünüyordum.

Ormanda bizim çeteyle buluşmak için bisikletimle parkın içinden geçerken onu gördüm. Kucağında bir eskiz defteri, yanında kara kalem gibi bir şeylerle banklardan birinde oturuyordu. Altında siyah bir kot pantolon ve kaba çizmeler, üstündeyse beyaz renkli bol bir gömlek ile incecik, siyah bir kravat vardı. Her zamanki gibi güneşten korunmak için kafasına geniş bir şapka takmayı ihmal etmemişti. Yine de sıcaktan nasıl pişmediğini düşünmeden edemiyordum. Hava o kadar sıcaktı ki ben sadece incecik bir atlet, kısa bir şort ve eskimiş spor ayakkabılarımı giyiyordum.

Bir süre etrafta tur attım, yanına gidip gitmemekte tereddüt ediyordum. Ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama onu görmemiş gibi yapıp yanından geçip gidemezdim de. Ben ne yapacağıma bir türlü karar veremezken o kafasını kaldırdı ve beni gördü.

"Selam Eddie."

"Selam Bay Halloran."

“Nasılsın?”

“Şey, iyiyim, teşekkürler efendim.”

“Güzel.”

Bir süre duraksadık. Bir şeyler daha söylemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden, “Ne çiziyorsunuz?” diye sordum.

“İnsanları.” Gülümsedi. Yüzü o kadar beyazdı ki dişlerini hep sapsarı gösteriyordu. “Bakmak ister misin?”

Hiç öyle bir niyetim yoktu ama kabalık etmek istemedim. “Olur.”

Bisikletimi yere bırakıp yanına gittim ve banka oturdum. Defteri bana doğru çevirip neler çizdiğini gösterdi. Âdeta nefesim kesilmişti.

“Vay canına. Çok iyiymiş bunlar.”

Yalan söylemiyordum (gerçi iyi olmasalardı bile kendimi öyle olduklarını söylemek zorunda hissederdim herhâlde). Dediği gibi, parktaki insanların kara kalem eskizlerini çizmişti. Yakınlardaki banklardan birinde oturan yaşlı çift, köpekli bir adam ve çimlerin üstüne yayılmış iki genç kız. Böyle söyleyince kulağa basit geliyordu ama öyle müthiş görünüyorlardı ki. O çocuk halimle bile Bay Halloran’ın gerçekten çok yetenekli olduğunu anlayabiliyordum. Defterdeki çizimler yetenekli birinin elinden çıktıkları belli ediyorlardı. Herkes baktığı şeyi çizip, çizimini o şeye benzetebilir ama bir manzaraya, bir insana çizerek hayat vermek herkesin harcı değildir.

“Teşekkürler. Başka çizimler de görmek ister misin?”

Kafamı salladım. Bay Halloran birkaç sayfa geriye gitti. Elinde bir sigara tutan, yağmurluk giymiş yaşlı bir adamın resmi vardı (sigarasının ince ince tüten dumanının kokusunu bile alabiliyordunuz neredeyse). Bir grup kadın katedralin yakınlarındaki parke taşlı sokaklardan birinde toplanmış dedikodu yapıyordu. Katedrali de çizmişti, gerçi onu insan çizimleri kadar beğenmemiştim, sonra bir de...

“Ama seni sıkmak istemem,” diyen Bay Halloran, bir sonraki resmi daha doğru dürüst göremeden defteri önünden çekip aldı. Uzun, koyu renkli saçlar ve tek bir kahverengi göz görebilmiştım yalnızca.

“Sıkılmadım ki,” dedim. “Çok beğendim. Okulda resim derslerine mi gireceksiniz?”

“Hayır. Edebiyat öğretmeniym ben. Resim ise yalnızca bir hobi.”

“Peki.” Resme öyle özel bir ilgi duymuyordum zaten. Bazen sevdiğim çizgi film karakterlerini çizerdim ama çizimlerim pek iyi sayılmazdı. Yazı yazmayı severdim ama. Edebiyat en sevdiğim dersti.

“Çizimleri neyle yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Bunlarla.” Tebeşire benzeyen şeylerle dolu paketi gösterdi. “Bunlar pastel boya.”

“Tebeşire benziyorlar.”

“Eh, zaten aşağı yukarı aynı şey sayılırlar.”

“Şişko Gav’e doğum gününde tebeşir hediye edildi ama Gav bu hediyeyi biraz dandik buldu.”

Bay Halloran’ın yüzündeki ifade bir an için değişir gibi oldu. “Öyle mi?”

Nedense yanlış bir söylediğim izlenimine kapılmıştım. “Ama Şişko Gav biraz şey olabiliyor bazen...”

“Şımarık mı?”

Arkadaşıma ihanet ediyormuşum hissetsem de kafamı salladım. “Öyle de denilebilir. Sanırım.”

Durup biraz düşündü. “Hatırlıyorum da çocukken tebeşirlerimiz vardı. Evlerimizin önündeki kaldırıma bir şeyler çizerdik.”

“Cidden mi?”

“Tabii. Sen böyle şeyler yapmaz mısın?”

Biraz düşündüm. Böyle bir şey yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Dediğim gibi, resme pek düşkün sayılmazdım.

“Başka ne yapardık biliyor musun? Arkadaşlarımla birlikte gizli semboller uydurmuştuk, birbirimize mesaj bırakmak istediğimizde oraya buraya yalnızca bizim anlayacağımız bu sembolleri çizerdik. Mesela canım parka gitmek istiyorsa en yakın arkadaşımın evinin önüne bunu ifade eden sembolü çizerdim, bunu gördüğünde ne demek istediğimi anlardı.”

“Kapısını çalıp söylemeniz daha kolay olmaz mıydı?”

“Olurdu tabii ama böylesi çok daha eğlenceliydi.”

Biraz düşündüm. Bu sembol işinin onlara neden bu kadar çekici geldiğini anlayabiliyordum. Hazine avındaki ipuçlarını toplamak ya da gizli şifreleri okumak gibiydi.

Bay Halloran bir süre bekledikten sonra, “Her neyse,” dedi. Sonradan düşününce bu fikrin kafama yerleşmesini sağlayacak ama uçup gitmesine de izin vermeyecek kadar beklediğini fark edecektim. Eski defterini kapattı ve pastel boya paketini topladı. “Artık gitmeliyim. Gidip görmem gereken biri var.”

“Tamam. Benim de gitmem gerek zaten. Arkadaşlarımla buluşacağım.”

“Seni tekrar gördüğüme sevindim Eddie. Kahramanlığa devam.”

Lunaparktaki günden ilk bahsedışı, daha doğrusu o günü ima ediydi bu. Tarzı hoşuma gitmişti. Çoğu yetişkinin beni gördüğünde ilk yaptığı şey o konuyu açmaktı. *Nasılsın? Artık daha iyi misin?* Falan filan...

“Siz de öyle efendim.”

Sarı dişlerini göstere göstere bir kez daha gülümsedi. “Ben kahraman değilim Eddie. Ben aptalın tekiyim.”

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce başını geriye doğru attı. “Meleklerin adım atmaya korktuğu yere aptallar koşa koşa gidermiş. Bu sözü hiç duymuş muydun?”

“Hayır efendim. Ne anlama geliyor?”

“Bana soracak olursan, melek olacağıma aptal olurum daha iyi anlamına geliyor.”

Dediklerini düşündüm. Bana pek doğru gelmiyordu. Şapkasının kenarını tutup beni selamladı. “Görüşürüz Eddie.”

“Hoşça kalın efendim.”

Banktan kalkıp bisikletime atladım. Bay Halloran’ı seviyordum ama tuhaf bir adam olduğu kesindi. *Melek olacağıma aptal olurum daha iyi.* Hem tuhaftı hem de biraz ürkütücü.

Anderbury’nin etrafı ormanlarla çevriliydi, kasabanın dış mahalleleri, yerini çiftlik arazilerine ve tarlalara bırakıyordu. Ama bu çok sürmeyecekti. Kasaba bu tarafa doğru genişliyordu. Geniş bir arazi çoktan dümdüz edilip çakıl taşları ve toprakla kaplanmıştı bile. Yerden tuğlalar, çimentolar ve inşaat iskeleleri yükseliyordu.

Tabelalardan birinde kocaman, neşeli bir yazıyla, “Salmon Evleri,” yazıyordu. “Tam otuz yıldır yuvalarınızı yapıp kalplerinizi çalışıyor.” Sitenin etrafı yüksek tel örgülerle çevriliydi. Bu tel örgülerin ardındaki mekanik dinozorları andıran ama o anda hiçbirisi çalışmayan kocaman inşaat makinelerini görebiliyordunuz. Turuncu yelekler ve kot pantolonlar giymiş cüsseli adamlar ellerinde birer sigarayla etrafta dolaşıyor, bir şeyler içiyorlardı. Radyoda bangır bangır Shakin’ Stevens çalışıyordu. Tel örgülerde birkaç tabela asılıydı. GİRİLMEZ. TEHLİKE.

Bisikletimle sitenin etrafından dolaşıp başka tarlalara açılan dar bir patıkaya girdim. En sonunda, kenarında ufak bir merdiven olan tahta çitlere ulaştım. Bisikletimden inip önce onu çitin diğer tarafına geçirdim, sonra ben de tırmanıp kendimi ormanın serin kollarına bıraktım.

Burası öyle çok büyük sayılmazdı ama sık ve karanlık bir ormandı. Doğal bir çukurda oluşan bu orman yer yer epey alçalıyor ve sonra ağaçların bodur çalılara ve kireçli kayalara dönüştüğü dış kenarlara doğru tekrar yükseliyordu. Ormanın içlerine doğru ilerledikçe bisikletimi yer yer sürüyor, yer yer sürüklüyordum. Küçük bir derenin şırıltılı fısıltısını duyabiliyordum. Tepedeki yaprakların arasından güneş ışıkları sızıyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra arkadaşlarımın belli belirsiz seslerini duymaya başladım.

Gözüme önce mavi ve yeşil takıldı. Ardından gümüşü bir parıltı gördüm. Şişko Gav, Metal Mickey ve Hoppo etrafı yeşil yapraklarla ve çalılarla çevrili küçük bir açıklıkta çömelmiş oturuyorlardı. Kırılmış büyük bir ağaç dalının yarattığı doğal çatının etrafına birbirine geçmiş dalları sararak yapacağımız müthiş sığınağın yarısını bitirmişlerdi bile.

Şişko Gav, “Hey!” diye seslendi. “Ünlü boksörün oğlu Eddie, nihayet yanımıza geldi.”

Şişko Gav’ın bu hafta bizi eğlendirmek için seçtiği numara buydu. Kafiye cümleler uydurmak.

Hoppo bana bakıp el salladı. Metal Mickey hiç istifini bozmadı. Çalılıkların arasından geçtim, bisikletimi onların bisikletlerinin yanına bıraktım ve hepsinin arasında en eski ve en paslısının benimki olduğunu fark etmeden edemedim.

“Nicky nerede?” diye sordum.

Metal Mickey omuzlarını silkti. “Kimin umurunda? Evde bebekleriyle oynuyordur herhalde.” Yaptığı espriye bir tek kendisi güldü.

“Geleceğinden emin değilim,” dedi Hoppo.

“Hımm.”

Nicky’yi partiden beri görmemiştim, Hoppo ve Metal Mickey’yle birlikte çarşıya gittiğini duymuştum ama. Benimle karşılaşmaktan özellikle kaçındığını düşünmeye başlıyordum. Bugün onunla görüşmeyi, aramızı düzeltebilmeyi ummuştum.

Hoppo aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Babası yine ev işi kakalamıştır,” dedi.

“Aynen. Ya da senin baban onun babasını *pat* diye iki seksen yere serdi diye sana gıcık oluyordur.” Bunu söyleyen Metal Mickey’ydi; eline ortalığı karıştırma fırsatı geçti mi asla kaçırmazdı.

“O yumruğu hak edecek bir şey yapmıştır herhalde,” dedim.

“Aynen,” dedi Hoppo. “Heim zaten epey sarhoştur.”

“Papazların içki içtiğini bilmezdim,” dedim.

“Belki de gizli gizli içiyordur.” Şişko Gav kafasını geriye yatırıp lıkır lıkır bir şeyler içiyormuş gibi yaptı, sonra gözlerini devirip kelimeleri ağzında geveleyerek, “Ben Peder Martin. Tanrı’ya şükredinnnn. *Hık!*”

Diğerlerimiz ağzımızı açmaya fırsat bulamadan çalılıklar hışırdadı ve bir kuş sürüsü ağaçlardan gökyüzüne doğru kaçıştı. Biz de korkak tavşanlar gibi yerimizden sıçradık.

Nicky elleri bisikletinin gidonunda, çukurun kenarında duruyordu. Nedense uzun süredir orada dikildiği hissine kapılmıştım.

Tek tek hepimize baktı. “Ee, neden oturuyorsunuz? Sığınak yapacağımızı sanıyordum?”

Beşimiz bir araya gelince sığınağı bitirmek pek uzun sürmedi. Ortaya süper bir şey çıkmıştı. Birazcık sıkışmak zorunda kalsak da içine hepimiz sığabiliyorduk. Girişi saklamak için yapraklı dallardan bir kapı bile yapmıştık. En iyi tarafıysa yanına iyice yaklaşıncaya kadar dışarıdan bakınca hiç belli olmamasıydı.

Sığınağın önünde bağdaş kurup oturduk. Feci terlemiş, yorgunluktan ölmüştük ama mutluyduk. Kurt gibi acıkmıştık. Yanımızda getirdiğimiz sandviçleri çıkardık. Nicky parti hakkında hiçbir şey söylemeyince ben de ağzımı açmadım. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Çocukken böyledir. Bir şeyleri boş verebilirsiniz. Büyüdükçe bunu yapmak zorlaşır.

Şişko Gav, Nicky’ye, “Baban sana sandviç yapmadı mı?” diye sordu.

“Burada olduğumdan haberi yok. Evden gizlice çıkmak zorunda kaldım.”

“Bunu al,” dedi Hoppo. Peynirli sandviçlerinden birini streç paketinden çıkarıp Nicky’ye uzattı.

Hoppo’yu severdim ama o anda ondan ölesiye nefret etmiştim çünkü benden önce davranmıştı.

“Benim muzumu da alabilirsin,” dedi Şişko Gav. “Muzu pek sevmem.”

“Benim meyve suyumu da paylaşabiliriz,” dedim hemen. Altta kalmak istemiyordum.

Metal Mickey ise fıstık ezmeli sandviçine gömülmüştü. Nicky’ye bir şey vermeyi teklif bile etmedi.

Nicky istemediğini belirtmek için kafasını sallayarak, “Sağ olun,” dedi. “Benim eve gitmem gerek. Öğle yemeği vaktinde orada olmazsam babam evden sıvıştığımı fark eder.”

“Ama sığınağı daha yeni bitirdik,” dedim.

“Üzgünüm ama kalamam.”

Tişörtünün kollarını yukarı sıvayıp omzunu ovuşturdu.

Tam da o anda omzundaki kocaman morluk dikkatimi çekti.

“Omzuna ne oldu?”

Kollarını hemen indirdi. “Hiç. Kapıya çarptım.” Hızla ayağa fırladı. “Artık gitmem gerek.”

Ben de ayağa kalktım. “Partide olanlar yüzünden mi?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Babam hâlâ kızgın. Ama yakında geçer.”

“Özür dilerim.”

“Hiç gerek yok. Hak etmiştir.”

Başka bir şeyler söylemek istesem de ne diyeceğimi bilemiyordum. Ağzımı açtığım anda kafamın yan tarafına bir şey çarptı. Hem de çok sert bir şey. Dünya ayaklarımın altından kayıyordu sanki. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Dizlerimin üstüne çöktüm. Başımı ellerimin arasına aldım. Parmaklarım yapış yapış olmuştu.

Başka bir tanesi havada vızıldayarak uçup gitti, Nicky’nin kafasını kılpayı kaçırmıştı. Nicky çığlığı basıp hemen yere eğildi. Başka bir kocaman taş Hoppo ile Metal Mickey’nin tam önüne, yere düştü ve Metal Mickey’nin fıstık ezmeli sandviçi havaya fırladı. Onlar da ciyak ciyak bağırıp geriye doğru, ormandaki ağaçların arasına kaçıştılar.

Füzeler inmeye devam ediyordu. Taşlar, kayalar, tuğla parçaları. Ağaçlıklı çukurun üstündeki dik yokuştan gelen bağırıışları ve sevinç çığlıklarını duyabiliyordum. Kafamı kaldırıp baktığımda yokuşun tepesinde bizden yaşça büyük üç çocuğun durduğunu gördüm. İkisi esmer, biri daha uzun ve sarışındı. Kim olduklarını hemen anladım.

Metal Mickey'nin ağabeyi Sean ve onun kankaları Duncan ile Keith.

Şişko Gav kolumu tuttu. "İyi misin?"

Başım dönüyor, biraz da midem bulanıyordu. Ama kafamı salladım. Beni ağaçlara doğru çekiştirdi. "Saklan şuraya."

Metal Mickey çocuklara doğru dönüp bağırdı. "Bizi rahat bırak Sean!"

Sarışın çocuk tiz bir kız sesiyle, "Bizi rahat bırak. Bizi rahat bırak," diye tekrarlardı. "Nedenmiş o? Ağlayacak mısın yoksa? Gidip anneciğine mi söyleyeceksin?"

"Söyleyebilirim."

"Tabii tabii. Bir dene de gör bakalım burnun nasıl kırılıyor, bok kafalı seni!" diye bağırdı Duncan.

"Bizim ormanımıza girmişsiniz!" dedi Sean.

Şişko Gav bağırarak, "Burası sizin ormanınız değil!" diye cevap verdi.

"Öyle mi dersin? O zaman kapışalım."

Bunu diyen Şişko Gav, "Siktir," diye homurdandı.

Keith, "Hadi, gidip haklayalım şunları!" diye bağırdı.

Yokuştan aşağıya inmeye başladılar, bir yandan da füze gibi taşları tepemize yağdırmayı sürdürüyorlardı.

Kocaman bir kaya parçası havada uçtu ve pat diye Nicky'nin bisikletine çarptı.

Nicky, "O benim bisikletim, sizi spastikler!" dedi.

"Aa, Havuç Kafa da buradaymış.

"Havuç Kafa, kukunda havuç tüylerin çıktı mı bakalım?"

"Siktirin gidin, ibneler."

“Kaltak.”

Kocaman bir tuğla parçası tepemizdeki gökyüzünü kaplayan yaprakların arasından düşüp Nicky’nin omzuna çarptı. Nicky acı acı bağırıp sendeledi.

İçimde büyük bir öfke yükseliyordu. Kızlara vurulmazdı. Tuğla da atılmazdı. Kendimi zorlayıp ayağa kalktım ve saklandığım yerden çıktım. Yerde bulduğum en ağır taşı alıp var gücümle yokuşa doğru fırlattım.

Eğer attığım taş o kadar ağır olmasaydı, bu ağırlıktan ötürü hızı yavaşlamasaydı, eğer Sean yokuşun yarısını inmiş olmasaydı, hâlâ tepede dikiliyor olsaydı, o zaman muhtemelen hedefimin yanına bile yaklaşamazdım. Ama bunun yerine bir çığlık koptu. Alaycı bir çığlık değildi bu. Acı dolu bir çığlıktı. “*Siktir. Gözüm. Siktiğimin* taşı gözüme geldi.” Kısa bir sessizlik oldu. Hani bazen bir an için zaman durmuş gibi gelir ya insana. Şişko Gav, Hoppo, Metal Mickey, Nicky ve ben birbirimize baktık.

“Sizi küçük boklar!” diye bağırdı diğer ikisinden biri. “Bunu *çok fena* ödeyeceksiniz!”

“Hadi hemen gidelim,” dedi Hoppo.

Bisikletlerimize doğru koştuk. Dik yokuştan aşağıya nefes nefese, patır patır koşarak inen Sean’ın çetesinin seslerini duyabiliyordum.

Çukura kadar inmeleri biraz zaman alacaktı. Ama dezavantajlı taraf bizdik, kaçmak için yola koyulmadan önce bisikletlerimizi alıp bütün o ağaçların ve çalılıkların arasından çıkmamız gerekiyordu. Bisikletlerimizi itip kakarak çalılıkları aşmaya başladık. Arkamızdan ettikleri küfürleri ve koşarken çıkardıkları hışırtıları duyabiliyordum. Artık çok uzakta sayılmazlardı. Hızımı artırmaya çalıştım. Hoppo ve Metal Mickey önden gidiyorlardı. Nicky de epey hızlıydı. Şişko Gav de cüssesine göre şaşırtıcı derecede çevikti, o bile benden önde gidiyordu. Sözümona en uzun bacaklara sahip olan bendim ama aşırı derecede sarsaktım ve koşmayı hiç bece-remiyordum. Zihnimin gerisinde bir yerlerde babamın anlattığı

aslandan kaçmakla ilgili fıkrayı hatırladım. Önemli olan aslandan daha hızlı koşmak değildi. En yavaş olandan daha hızlı koşup onu geçmek yeterliydi. Ne yazık ki şu anda en yavaş olan bendim.

Bir anda ağaçların gölgesinden kavurucu güneşe ve daracık bir patikaya çıktık. Az ilerideki çitleri ve gelirken kullandığım merdiveni görebiliyordum. Arkama bir göz attım. Sean hemen arkamızdaydı. Sol gözü şişmiş ve kızarmıştı. Yanağına doğru incecik bir kan sızıyordu ama bunun onu yavaşlattığı yoktu. Aksine, öfke ve acı onu hızlandırıyor gibi görünüyordu. Yüzünde korkunç bir ifade vardı. “Seni öldüreceğim pislik.”

Hemen arkamı döndüm, kalbim küt küt çarpıyordu, patlayacak sandım. Nabzım şakaklarımda güm güm atıyordu. Alnımdan süzülen terler yüzünden gözlerim yanmaya başlamıştı.

Hoppo ve Metal Mickey çit merdivenine ulaşmışlardı, bisikletlerini diğer tarafa attıktan sonra kendileri de çitin üstünden atlayıverdiler. Nicky de hemen arkalarından bisikletini çitin üzerinden attı, sonra arkasından o da maymun gibi çitlere tırmanıp atladı. Şişko Gav çit merdivenine çıktıktan sonra hem o koca bedenini hem de bisikletini çabucak diğer tarafa geçiriverdi. Sırada ben vardım. Bisikletimi havaya kaldırdım ama diğerlerininkinden çok daha eski ve hantaldı. Sıkışıp kalmıştı. Tekerleklerinden biri merdivenin arasına takılmıştı. Tellerine ağaç dalları dolanmıştı.

“Ha siktir.”

Bisikleti çekiştirip kurtarmaya çalıştım ama o daha da feci sıkıştı. Havaya kaldırmayı denedim ama bunu yapabilecek kadar büyük değildim, bisiklet çok ağırdı ve sığınağı yapmakla o kadar uğraştıktan sonra bir de böyle canhıraş koşturunca epey yorgun düşmüştüm.

Şişko Gav, “Bırak gitsin!” diye bağırdı.

Onun için hava hoştu tabii, onun yepyeni bir yarış bisikleti vardı. Onun gözünde benim bisikletim bir avuç hurdadan başka bir değildi.

“Bırakamam,” dedim nefes nefese. “Doğum günü hediyemdi bu.”

Şişko Gav geri döndü, Hoppo ve Nicky de koşup geldi. Bir anlık tereddütten sonra Metal Mickey de onları takip etti. Hepsi birden diğer taraftan çekiştirmeye başladılar. Bense arkadan itiyordum. Tellerden biri yamuldu ve bisiklet sıkıştığı yerden kurtuldu. Şişko Gav geriye doğru sendeledi. Bisikletim pat diye yere düştü. Bacağımı çitin diğer tarafına attığım anda birinin tişörtünün yakasından tutup beni geriye doğru çektiğini hissettim.

Az kalsın düşecektim ama son anda çit kazığına tutunmayı başardım. Arkama baktığım anda Sean’ın suratını gördüm. Tişörtümü yumruğunun içinde sımsıkı tutuyordu. Kana ve tere bulanmış suratıyla pis pis sırıtıyordu, yüzü o kadar kızarmıştı ki dişleri bembeyaz görünüyordu. Taşın çarpmadığı gözü ateş gibi öfke saçıyordu. *“İşte şimdi boku yedin pislik.”*

Müthiş bir paniğe kapılıp tek bacağımı var gücümle havaya savurdum. Ayağım onun karın boşluğunu bulduğu anda Sean iki büklüm oldu ve acıdan inlemeye başladı. Tişörtümü tutan eli gevşedi. Bacağımı çitin diğer tarafına attım ve hemen yere atladım. Tişörtümün cart diye yırtıldığını duydum. Ama umurumda bile değildi. Kurtulmuştum. Diğerleri çoktan bisikletlerine atlamışlardı bile. Ben daha ayağa kalkmaya çalışırken onlar pedallara asıldılar. Bisikletimi yerden kaldırıp hiç vakit kaybetmeden bisikleti sürükleyerek koşmaya başladım. Sonra kendimi hızla selenin üstüne attım ve ben de var gücümle pedallara asıldım. Bu defa dönüp arkama bakmadım.

Oyun parkı bomboştu. Döner platforma oturmuştuk, bisikletlerimiz yerde duruyordu. Beynime pompalanan adrenalin azaldıkça başım ağrımaya başlamıştı. Saçlarım kandan yapış yapış olmuştu.

Nicky tüm açık sözlülüğüyle, “Berbat görünüyorsun,” dedi. “Sağ ol.”

Onun da kolu çizik içinde kalmış, tişörtü leş gibi olmuştu. Kızıl buklelerinin arasına incecik ağaç dalları ve yapraklar karışmıştı.

“Sen de öyle,” dedim.

Başını eğip kendi haline baktı. “Siktir.” Ayağa fırladı. “Babam beni gebertecek.”

“İstersen gelip bizim evde temizlenebilirsin,” diye teklif ettim.

O daha cevap veremedi Şişko Gav araya girdi. “Yok ya, bizim ev daha yakın.”

“Bence de,” dedi Nicky.

Metal Mickey, “Peki sonra ne yapacağız?” diye sızlandı. “Günümüzün içine ettiler.”

Kederli gözlerle birbirimize baktık. Dediğinde haklıydı ama günümüzün içine edenin *onun* ağabeyi olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyordum. Bunun yerine bir anda kafamda bir ampul yandı ve kendimi, “Aklıma süper bir şey geldi,” derken buldum.

2016

Yemek yapmayı hiç beceremem. Bu konuda anneme çekmişim. Ama yalnız yaşamak, temel mutfak bilgisine sahip olmayı gerektiriyor. Kısa bir sürede fırında kızarmış tavuk ve patates, biftek, makarna ve türlü çeşit balık yapabilirim, tatları da hiç fena sayılmaz. Hint yemekleri üzerinde hâlâ çalışıyorum.

Mickey'nin muhtemelen iyi restoranlarda yemeye alışkın olduğunu tahmin ediyorum. Doğrusu, ilk önerisi kasabadaki restoranlarından birinde buluşmak oldu. Ama onu kendi sahamda görmek ve kendi çöplüğümde köşeye sıkıştırmak istedim. Bir yemek davetini kaba görünmeden reddetmek zordur, bu yüzden istemeyerek de olsa davetimi kabul etti.

Bolonez soslu spagetti yapmaya karar veriyorum. Hem yapması kolay hem de klasik bir ev yemeği. Herkes bayılır, genelde yani. Yanına yakışacak iyi bir şişe şarabım, dondurucuda da koca bir somun sarımsaklı ekmeğim var. Saat altıya doğru kıymayı ve sosu hazırlarken Chloe işten dönüyor. Mickey yedide gelecek.

Chloe derin bir çekiyor. "Mmmm, müstakbel karın çok şanslı."
"Senin aksine."

Ellerini göğsünde kavuşturup bu lafımdan çok alınmış gibi yapıyor. "Oysa tek hayalim iyi bir ev hanımı olmaktı."

Gülüyorum. Chloe genelde beni güldürmeyi başarır. Güzel kelimesi nasıl görüldüğünü tam olarak ifade etmiyor. Bu akşam tam da Chloe gibi, kendisi gibi görünüyor. Koyu renkli saçlarını iki yandan atkuyruğu yapmış. Üstünde Jack Skellington resmi olan siyah bir sweatshirt ve siyah taytının üstüne pembe bir mini

etek giymiş, ayaklarında da rengârenk bağcıklı asker çizmeleri var. Başka bir kadında görsem bu çizmelerin gülünç göründüğünü düşünürdüm. Ama Chloe giydiklerini kendine yakıştırmayı becerir.

Buzdolabından bir şişe bira alıyor.

“Bu akşam dışarı çıkacak mısın?” diye soruyorum.

“Hayır ama merak etme, arkadaşın geldiğinde ortalıkta gözükmem.”

“Yok canım, o kadar da değil.”

“Hayır, hiç sorun değil. Zaten siz eski günlerden konuşurken kendimi fazlalık gibi hissedirim.”

“Peki.”

Böylesi daha iyi gerçekten de. Düşününce Chloe’nin yanımızda olmamasının çok daha iyi olacağına karar veriyorum. Mickey ve Anderbury’deki geçmişimiz hakkında neler bildiğinden emin değilim ama olup bitenler gazetelerde yıllarca tekrar tekrar ele alındı. Üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin insanların ilgisini çekecek suçlardan ne de olsa. Bu hikâyede aradığınız her şey var. Tuhaf bir ana karakter, tebeşirle çizilmiş ürkütücü şekiller ve tüyler ürpertici bir cinayet. Tarihe damgamızı vurduk. Küçük, çöp adam şeklinde bir damga hem de, diyorum içimden acı acı. Tabii yıllar içerisinde asıl gerçeğe pek çok ayrıntı eklendi, doğrular epey aşıldı ve yıprandı. Geçmişin kendisi de hayatta kalmayı başaranların anlattığı bir hikâyeden başka bir şey değil zaten.

Chloe birasını kafasına dikip içiyor. “Bana ihtiyacın olursa yukarıda, odamda olacağım.”

“Sana da spagetti ayırayım mı?”

“Yok ya, hiç aç değilim. Öğle yemeğini geç yedim.”

“Peki.” Bekliyorum.

“Aa, şey, sen yine de biraz ayır. Birkaç saate acıkırım kesin.”

Chloe sopa gibi incecik birine göre aklınızın almayacağı kadar çok yemek yer. Hem de hiç olmadık saatlerde. Onu sabahın köründe mutfakta akşamdan kalma makarnayı, kocaman bir

sandviçi, hatta kızarmış yiyeceklerle dolu koca bir tabak İngiliz kahvaltısını yerken bulduğum oluyor. Ama sonuçta ben de feci uykusuzluk çekiyorum, hatta arada sırada uykumda gezdiğim de oluyor, bu yüzden başkalarının geceleri neler yaptıklarına laf edecek son insanım.

Chloe tam kapıdan çıkmak üzereyken duruyor. Kaygılı yüz ifadesini takınmış.

“Bu arada, eğer arkadaşından kurtulmak istersen seni arayıp acil bir durum varmış gibi yapabilirim.”

Ona bakakalıyorum. “Eski bir arkadaşım yemeğe geliyor, hiç tanımadığım biriyle randevuya çıkıyor değilim ki.”

“Tamam da buradaki kilit kelime eski. Bu adamı yıllardır görmemişsin.”

“Bu durumu yüzüme vurduğun için sağ ol.”

“Demek istediğim, uzun zamandır iletişim kurmamışsınız, konuşacak bir şey bulabileceğinizden nasıl emin olabiliyorsun?”

“Bunca yıldan sonra arayı kapatmak için birbirimize anlatacak çok şeyimiz vardır herhalde.”

“İyi de birbirinize söyleyeceğiniz önemli bir şey olsaydı daha önce konuşurdunuz, değil mi? Bu kadar zaman sonra seni görmek istemesinin bir nedeni olmalı.”

Konuyu nereye getirmeye çalıştığını anlıyorum ve bu beni biraz huzursuz ediyor.

“Her zaman her şeyin bir sebebi olmak zorunda değil.”

Yemek yaparken tadını çıkara çıkara içerim diye doldurduğum şarap kadehine uzanıyor ve yarısını tek yudumda içiveriyorum. Chloe'nin beni izlediğinin farkındayım.

“Otuz yıl önce yaşananları biliyorum,” diyor. “Cinayetten haberim var.”

Dikkatimi bolonez sosuna veriyorum. “Haa, öyle mi?”

“Cesedi dört çocuk bulmuş. Sen de onlardan biriymişsin.”

Kafamı tencereden kaldırmıyorum. “Demek araştırmanı yaptın.”

“Ed... Kocaman, tekinsiz bir evde tuhaf, bekâr bir adamla yaşamaya geliyordum. Tabii ki etrafta seni soruşturdum.”

Tabii ya. Biraz rahatlıyorum. “Daha önce bundan hiç söz etmedin.”

“Gerek duymadım da ondan. Konuşmak isteyeceğin bir konu olmadığınızı düşündüm.”

Ona bakıp gülümsemeyi başarıyorum. “Teşekkürler.”

“Ne demek.”

Bira şişesini tekrar kafasına dikip bu kez hepsini bitiriyor.

“Her neyse,” diyor ve sonra boş şişeyi arka kapının önündeki geri dönüşüm kutusuna atıyor. “İyi eğlenceler. Sonradan pişman olacağın şeyler yapma.”

“Tekrar ediyorum, bu bir randevu değil.”

“Tabii canım. Biriyle randevuya çıksaydın durum bambaşka olurdu. O zaman bir uçak kiralayıp gökyüzünde ED’İN RANDEVUSU VAR yazan kocaman bir pankart uçururdum.”

“Ben halimden memnunum, teşekkürler.”

“Ben yine de söylemiş olayım, hayat çok kısa.”

“Eğer anı yakala falan da dersin dolaptaki bütün biralara el koyacağım.”

“An değil de göt bacak yakalasan hiç fena olmaz.” Bana bir göz kırpıp abartılı zarif hareketlerle ağır ağır mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneliyor.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen kendime engel olmayıp biraz daha şarap dolduruyorum. Gerginim, sanırım böyle hissetmem gayet doğal. Bu akşamdan ne beklediğimden emin değilim. Saate bakıyorum. 18.30. Kendime biraz çekidüzen vermeliyim sanırım.

İsteksizce yukarıya çıkıyor, hızlı bir duş alıyor ve sonra gri fitilli kadife pantolon ve ona yakışacağını düşündüğüm bir gömlek giyiyorum. Saçımı şöyle bir tarıyorum. İnatçı saçlarım bugün geriye yatmamakta daha bir diretiyor. Saçlarım oldum olası basit

bir taramadan tutun briyantın ve jöleye kadar her türlü şekillen-dirme yöntemine karşı müthiş bir direnç gösterir. Daha birkaç gün önce kısacık kesmiştim ama sanki mucizevi bir biçimde tek gecede birkaç santim uzamış gibi. Yine de saçlarım var en azından. Mickey'nin fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla bu konuda şans pek yaver gitmemiş.

Aynanın başından ayrılıp aşağı iniyorum. Tam vaktinde. Zil çalıyor, ardından kapı tokmağı da *tak-tak-tak-a-tak* diye sertçe vuruluyor. Sırtımda hayali dikenler çıkıyor sanki. İnsanların hem zile basıp hem kapı tokmağını vurmalarından nefret ediyorum, sağır olduğumu sanıyorlar herhalde. Ya da içeriye girmeyi o kadar çok istiyorlar ki bunun için evimin kapısını iğfal etmekte bir beis görmüyorlar.

Kendimi toparlayıp hole doğru yürüyorum. Bir an duraksadıktan sonra kapıyı açıyorum...

Bu gibi anlar kitaplarda hep çok daha dramatik olur. Oysa gerçeğin sıradanlığı insanı hayal kırıklığına uğrattıyor.

Ufak tefek, orta yaşlı ama sıırım gibi bir adam var karşımda. Epey seyrelen saçlarını kısacık kestirmiş. Pahalı olduğu her halinden belli olan gömleğini, spor ceketini ve lacivert kotunu çorapsız giydiği cilalı makosenlerle tamamlamış. Ayakkabılarını çorapsız giyen adamların hep çok gülünç görüldüğünü düşünmüşümdür. Sanki sarhoş kafayla karanlıkta alelacele giyinirken çoraplarını unutmuşlar gibi gelir bana.

Onun ise karşısında ne gördüğünün farkındayım. Eskimiş bir gömlek ve fitilli kadifeden bol bir pantolon giymiş ve yüzü kırk iki yaşında birine kıyasla fazla kırıkmış, zayıf, ortalamadan uzun bir adam. Ne diyebilirim, bazı kırıksıklıklar yaşanmışlıkları gösterir.

“Ed. Seni görmek ne güzel.”

Açık konuşmak gerekirse ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim, bu yüzden yalnızca kafamı sallamakla yetiniyorum. Elini uzatıp

beni el sıkışmaya zorlamadan önce kenara çekilip onu içeriye buyur ediyorum. “İçeri girsene.”

“Teşekkürler.”

“Bu taraftan.”

Ceketini alıp holdeki portmantoya asıyorum, sonra ona oturma odasına giden yolu gösteriyorum ama zaten oturma odasının nerede olduğunu hatırladığından eminim.

Mickey’nin o ıslıl ıslıl haline kıyasla odanın ne kadar salaş ve karanlık görüldüğünü fark edince dehşete düşüyorum. Dekorasyondan pek anlamayan bir adamın işgal ettiği yorgun, tozlu bir oda.

“Sana bir içki getireyim mi? İyi bir şişe Barolo şarabım var, daha yeni açtım. İstersen bira falan da verebilirim.”

“Bir bira alırım.”

“Peki. Sadece Heineken var ama...”

“Hiç fark etmez. Pek içki içmem zaten.”

“Anladım.” İşte ortak olmayan bir yanımız daha. “Dolaptan bir şişe alıp geleyim.”

Mutfağa gidip buzdolabından bir şişe Heineken çıkarıp kapağını açıyorum. Sonra kendi kadehime uzanıyor ve tekrar doldurmadan önce koca bir yudum alıyorum. Şişeyi şimdiden yarılamışım.

“Bu eski evi adam etmişsin.”

Yerimden sıçıyorum. Mickey kapı eşiğinde durmuş etrafı inceliyor. İçtiğim o koca yudumu ve kadehimi hemen tekrar doldurduğumu görüp görmediğini merak ediyorum. Sonra da bunu neden umursadığımı merak ediyorum.

“Sağ ol,” diyorum ama ikimiz de *bu eski evde* pek bir değişiklik yapmadığımı gayet iyi biliyoruz.

Birasını uzatıyorum.

“Yine de sürekli masraf çıkarıyor olmalı?”

“O kadar kötü sayılmaz.”

“Burayı satmamış olmana şaşırdım.”

“Manevi değeri yüzünden sanırım.”

Şaraptan bir yudum alıyorum. Mickey de birasını yudumluyor. O sessiz an biraz fazla uzuyor, doğal bir duraksamadan tuhaf bir sessizliğe doğru sürükleniyor.

Sonra Mickey, “Duyduğuma göre öğretmenlik yapıyormuşsun?” diyor.

“Evet, işlediğim günahların bedelini ödüyorum.”

“İşini seviyor musun peki?”

“Çoğu zaman.”

Çoğu zaman öğrettiğim konuları seviyorum. Bu sevgiyi öğrencilerimle de paylaşmak istiyorum. Onların derslerimden zevk almalarını ve kapıdan çıkıp giderken bir şeyler öğrenmiş olmalarını istiyorum. Bazı günlerse yorgun ve akşamdan kalma oluyorum, böyle günlerde sırf çenelerini kapatıp beni rahat bıraksınlar diye hepsine A verebilirim.

“Tuhaf.” Mickey kafasını sallıyor. “Senin de ileride baban gibi yazar olacağını düşünürdüm. Edebiyat dersinde hep çok iyiydin.”

“Sen de bir şeyler uydurmakta çok iyiydin. Herhalde reklamcılık işine de o yüzden girmişsindir.”

Gülüyor ama biraz rahatsız olduğu belli. Bir sessizlik daha yaşanıyor. Spagettiye kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

“Bolonez soslu makarna yaptım. Seviyorsundur umarım?”

“Tabii, bayılırım.” Sandalyelerden birini çekip oturuyor. “Bu kadar zahmete girdiğin için teşekkürler. Barda oturup bir şeyler atıştırmak da bana uyardı.”

“The Bull’a gitmek istemezdin herhalde?”

Yüzündeki ifade geriliyor. “Buraya geldiğimi onlara söyledin galiba.”

Onlar derken Hoppo ve Gav’i kastediyor olmalı.

“Doğrusunu istersen hayır, söylemedim. Ama Hoppo geçen gün seni kasabada dolaşırken görmüş, yani...”

Omzunu silkiyor. “Burada olduğumu kimseden sakladığım yok.”

“O zaman neden onlara söylemememi istedin benden?”

“Korkağın tekiyim de ondan,” diyor. “Kazadan sonra, bütün o olup bitenlerden sonra... Burada olduğumu duymak istemeyeceklerini düşündüm.”

“Böyle şeyler belli olmaz,” diyorum. “İnsanlar değişir. Üstünden çok zaman geçti.”

Bu bir yalandı ama yalan söylemek, “Haklısın. İkisi de sende hâlâ ölesiye nefret ediyor, özellikle de Gav,” demekten daha iyiydi sanırım.

“Galiba.” Bira şişesini kafasına dikip birkaç yudumda bitiriyor. Pek içmeyen biri için oldukça iyi bir iş çıkarıyor.

Dolaptan bir şişe bira daha alıp önüne koyuyorum. “Demek istediğim, o zamanlar hepimiz pek gurur duyulmayacak şeyler yaptık.”

“Sen hariç.”

Bu dediğine cevap verme fırsatını bulamadan bir cızırtı duyuldu. Spagettinin suyu taşmıştı. Ocağın altını hemen kapattım.

Mickey, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye soruyor.

“Gerek yok, idare ediyorum.”

Bira şişesini havaya kaldırıp, “Teşekkürler,” diyor. “Sana bir teklifte bulunmak istiyorum.”

İşte başlıyoruz... “Öyle mi?”

“Buraya neden döndüğümü merak ediyor olmalısın.”

“Efsanevi yemeklerim için olmasın?”

“Bu yıl üstünden tam otuz sene geçmiş olacak Ed.”

“Farkındayım.”

“Basının ilgisi hâlâ devam ediyor.”

“Basının neyle ilgilenip ilgilenmediğine pek aldırmış etmiyorum.”

“En iyisini yapıyorsun. Yazılanların çoğu saçmalıktan ibaret. İşte tam da bu yüzden birinin çıkıp gerçek hikâyeyi anlatması gerek. Gerçekten burada olup olanlara tanık olmuş birinin.”

“Senin gibi biri mi mesela?”

Kafasını sallıyor. “Senin de yardım etmeni isterim.”

“Tam olarak neden söz ediyoruz?”

“Bir kitap. Belki bir televizyon programı. Bağlantılarım var. Şimdiden araştırma yaptım.”

Bir süre gözlerimi ayırmadan ona baktıktan sonra kafamı sallıyorum. “Hayır.”

“Lütfen lafımı bitirmemi bekle.”

“İlgilenmiyorum. Olanları tekrar kurcalamaya niyetim yok.”

“Ama ben bunu yapmak istiyorum.” Birayı tekrar kafasına dikiyor. “Bak, yıllarca olanları düşünmemeye çalıştım. Bunu yapmaktan kaçınıyor, hatırlamak bile istemiyordum. Ama şimdi bütün o korku ve suçluluk duygularıyla yüzleşmeye karar verdim.”

Şahsen ben korkuları alıp küçük bir kutunun içine sıkı sıkı kilitlemenin ve sonra bu kutuyu zihninin en derin, en karanlık köşesine saklamanın çok daha iyi olduğunu düşünüyordum. Tabii herkesin yöntemi başkaydı.

“Peki ya diğerlerimiz? Bizim korkularımızla yüzleşmek ve bütün o olup bitenleri hatırlamak isteyip istemediğimizi düşündün mü hiç?”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Cidden. Senin dâhil olmanı da bu yüzden istiyorum zaten. Yani sadece yazma işini yapman için değil.”

“Nasıl yani?”

“Yirmi senedir buradan uzaktayım. Buraya tamamen yabancıyım artık. Ama sen hâlâ burada yaşıyorsun. İnsanları tanıyorsun, sana güveniyorlar...”

“Gav ve Hoppo’yla aranı düzeltmemi mi istiyorsun?”

“Bunu bedavaya yapmayacaksın. Avanstan sen de payını alacaksın. Telif ücretlerinden de.”

Duraksıyorum. Mickey bu duraksamayı da değerlendiriyor.

“Aslında bir şey daha var.”

“Neymiş o?”

Mickey pis pis sırtıyor ve o anda geçmişe dönüp korkularla yüzleşmenin yalnızca bir yığın palavradan, bokum gibi bir şeyden ibaret olduğunu anlıyorum.

“Onu kimin öldürdüğünü biliyorum.”

1986

Yaz tatili sona eriyordu.

Şişko Gav mutsuz mutsuz suratını asarak, “Sadece altı gün kaldı,” dedi. “Ve buna hafta sonu da dâhil, yani o iki gün sayılmaz. Kısacası aslında sadece dört günümüz kaldı.”

Ben de en az onun kadar mutsuzdum ama yine de okul fikrini kafamdan atmaya çalışıyordum. Altı gün altı gündü sonuçta. Bu umuda tutunmak için birden fazla sebebim vardı. Sean Cooper tehditlerini gerçekleştirmek için henüz harekete geçmemişti.

Onu kasabada birkaç kez görmüştüm ama her seferinde daha o beni görmeden ortadan kaybolmayı başarmıştım. Sağ gözünde kocaman morluk ve oldukça kötü görünen bir yarık göze çarpıyordu. Yetişkinliğe eriştiğinde bile izi geçmeyecek türden bir yarıktı hem de. Tabii Sean yetişkinliğe erişebilseydi eğer.

Metal Mickey ağabeyinin beni unuttuğunu zannediyordu ama ben öyle düşünmüyordum. Okul tatildeyken ondan kaçmak kolaydı. Kovboyların dediği gibi, kasaba ikimiz için de yeterince büyüktü. Ama okul başladıktan sonra ondan her gün öğle yemeğinde, oyun parkında, evden okula gidip gelirken sürekli kaçmaya çalışmak çok ama çok daha zor olacaktı.

Hem benim bunun dışında başka dertlerim de vardı. İnsanlar, çocukların hiç dertleri olmaz sanır. Ama işin aslı hiç de öyle değildir. Çocuklar daha küçük olduğu için dertleri çok daha büyük gelir. Mesela ben annem için endişeleniyordum. Son günlerde oldukça sert ve fevri davranıyordu, normalde olduğundan çok

daha çabuk tepesi atmaya başlamıştı. Babam onun, yeni kliniğin açılışı yüzünden çok stresli olduğunu söylüyordu.

Annem iş için her gün Southampton'a gidip gelirdi. Ama şimdi Anderbury'de, mühendislik okulunun yakınlarında yeni bir klinik açıyorlardı. Yeni kliniğin binası eskiden başka bir şey olarak kullanılıyormuş. Ne olduğunu unuttum ama zaten öyle akılda yer edecek türden bir bina değildi orası. Sanırım klinik için orayı tam da bu yüzden tutmuşlardı. Binanın önünde tek bir tabela bile yoktu. Aslına bakılırsa orada herhangi bir şey olduğunu bile fark etmeden önünden geçip gidebilirdiniz. Tabii binanın önünde insanlar toplanmış olmasaydı eğer.

Bisikletimle çarşıdan eve dönerken gördüm onları. Beş altı kişilik bir gruptu. Küçük bir daire oluşturmuş, ellerinde afişlerle sloganlar atarak dönüp duruyorlardı. Afişlerde YAŞAMI SEÇİN, BEBEKLERİ ÖLDÜRMEYİN ve ÇOCUKLARI RAHAT BIRAKIN gibi şeyler yazıyordu.

Aralarından birkaçını tanıyordum. Süpermarkette çalışan kadınlardan biri ve lunaparkta Valsçi'deki Kız'ın yanındaki sarışın arkadaşı oradaydı. Akıl almaz şekilde o gün bu sarışın kızın burnu bile kanamamıştı. Bir yanımda (iyi kalpli yanımda olduğunu söyleyemeyeceğim) bunun haksızlık olduğunu düşünüyordu. Bu kız, Valsçi'deki Kız kadar güzel değildi, zaten görünüşe bakılırsa onun kadar iyi biri de değildi. Elinde şu afişlerden birini tutuyor ve tanıdığım bir diğer kişinin hemen arkasında yürüyordu. Peder Martin. En çok sesi çıkan oydu, bir yandan yürüyor, diğer yandan elindeki İncil'den ayetler okuyordu.

Bisikletimi durdurup onları izledim. Şişko Gav'in partisindeki kavgadan sonra babam benimle biraz konuşmuştu, bu yüzden annemin kliniğinde olanlarla ilgili bir şeyler biliyordum. Ama yine de daha on iki yaşındayken kürtaj gibi bir konunun önemini tam olarak kavrayamıyorsun. Annemin, bebeklerine bakamayacak durumda olan kadınlara yardım ettiğini biliyordum sadece. Bundan daha fazlasını bilmek istediğimi de sanmıyorum zaten.

Ama o protestocuların öfkesini, kinini çocuk halimle bile hissedebiliyordum. Gözlerindeki ifadelerden, ağızlarından fışkıran tükürüklerden, ellerindeki pankartları silah gibi sağa sola savurularından belli oluyordu. Sevgi hakkında onca slogan atıyorlardı ama belli ki içleri nefret doluydu.

Eve doğru hızla pedal çevirmeye başladım. Bir yerlerde testereyle bir şeyler kesen babamın çıkardığı sesler dışında ev oldukça sessizdi. Annem üst katta çalışıyordu. Marketten aldıklarımı mutfağa götürüp dolaba yerleştirdim, para üstünü yerine koydum. Gördüklerimi onlara anlatmak için yanıp tutuşuyordum ama ikisi de meşguldü. Ne yapacağımı bilemez halde arka kapıdan dışarı çıktım. Garaj yoluna tebeşirle çizilmiş resmi o zaman gördüm.

Bir süredir tebeşirle birtakım şekiller ve semboller çiziyorduk. Çocukken bulduğunuz fikirler rüzgârla savrulan tohumlar gibidir. Bazıları tutmaz, esintiyle birlikte sürüklenir ve unutulurlar, bir daha adını bile duymazsınız. Bazılarıysa kök salar. Derinlere kadar inip büyür, serpilirler.

Bu tebeşirli çizimler herkesin hemen kapıp benimsediği tuhaf fikirlerden biri olmuştu. Yani açıkçası, yaptığımız ilk şeylerden biri oyun parkına kocaman çüklü çöp adamlar çizmek ve *siktirip gidin* yazmak olmuştu. Ama tebeşirleri çizdiğimiz şekilleri birbirimize mesaj bırakmak için kullanma fikrini ortaya atar atmaz çöp adamlarımız bir anlamda kendi ayakları üstünde durmaya başladılar galiba.

Her birimizin tebeşir rengi farklıydı, böylece mesajı kimin bıraktığını anlayabiliyorduk. Ayrıca farklı şekiller farklı anlamlara geliyordu. Küçük bir dairenin yanına çizilmiş çöp adam figürü *parkta buluşalım* demekti. Bir dolu çizgi ve üçgen ise ormanı kastediyordu. Çarşıda ve markette buluşmak için ayrı semboller vardı. Sean Cooper ve çetesine karşı ise birtakım uyarı işaretleri kullanıyorduk. Küfür yerine kullandığımız bazı şekiller de olduğunu itiraf etmeliyim, bu sayede sevmediğimiz insanların evlerinin önüne *siktirin* ve çok daha feci küfürler yazabiliyorduk.

Bu işe kendimizi biraz fazla mı kaptırmıştık? Galiba öyle. Ama çocuklar böyledir. Bir şeye haftalarca, aylarca kafayı takarlar, sonra o şeyi artık hiçbir anlamı kalmayınca kadar sonuna dek tüketirler ve bir daha yüzüne bile bakmazlar.

Bir gün biraz daha tebeşir almak için Woolies'e gittiğimi ve kasada yine şu permalı kadının durduğunu hatırlıyorum. Bana biraz tuhaf bakıyordu, acaba çantama başka bir tebeşir kutusu daha sakladığımdan mı şüphelendi diye korktum. Ama o, "Siz çocuklar şu tebeşirleri çok seviyorsunuz galiba?" dedi. "Bugün tebeşir almaya gelen üçüncü çocuksun. Son modanın Donkey Kong ve Pac-Man olduğunu sanıyordum."

Evimizin garaj yoluna bırakılan mesaj mavi tebeşirle çizilmişti, bu da mesajı Metal Mickey'nin bıraktığı anlamına geliyordu. Küçük bir dairenin yanında bir çöp adam ve bir ünlem işareti vardı (bu *çabuk ol* anlamına geliyordu). Mickey'nin beni bir yere çağırmasını biraz tuhaf bulduğumu söylemeliyim. Genelde ilk tercihi Şişko Gav ya da Hoppo olurdu. Ama o gün canım evde vakit geçirmek istemiyordu hiç, bu yüzden kafamda uyanan şüpheleri bir kenara bıraktım, içeri seslenip Mickey'nin yanına gittiğimi söyledim ve hemen bisikletime atladım.

Oyun parkı bomboştu. Yine. Bu çok da olağandışı bir durum değildi. Bu park neredeyse her zaman bomboş olurdu zaten. Anderbury'de bir sürü aile ve tahmin edeceğiniz üzere bebek salıncaklarında sallanmaya bayılan pek çok çocuk vardı. Ama anneler ve babalar nedense çocuklarını çok daha uzaktaki bir parka götürüyorlardı.

Metal Mickey'ye göre bu parkta kimsenin takılmamasının nedeni buranın perili olmasıydı. Görünüşe bakılırsa yıllar önce burada bir kız ölü bulunmuştu: "Onu döner platformda bulmuşlar. Boğazı kesilmiş, hem de o kadar derin bir kesikmiş ki kafası kopup düşmek üzereymiş. Karnını da yarmışlar, organları sosis gibi etrafa saçılıyormuş."

Metal Mickey hikâyeler anlatmakta çok iyiydi, bu konuda hakkını yiyemem. Dinleyicilerinin kanını ne kadar dondurursa hikâyesi o kadar iyi demektir. Ama sonuçta hepsi buydu işte; hikâye. Mickey sürekli bir şeyler uydururdu, tabii bazen içlerinde bir nebze de olsa gerçeklik payı olmadığını söyleyemem.

Bu oyun parkının biraz *tuhaf* olduğu kesindi. Burası her zaman karanlık olurdu, en güneşli günlerde bile. Tabii bunun sebebi doğaüstü sebeplerden ziyade ta gökyüzüne kadar yükselen ağaçlardı muhtemelen ama o döner platformda ne zaman otursam tüylerim ürperir ya da sanki biri arkamdan yaklaşıyormuş gibi kendimi sürekli etrafımı kolaçan etmek zorunda hissederim. Bu yüzden de oraya genelde yalnız başıma gitmem.

Bugün ise gıcırtilı kapıyı iterek açıp parka girdim ve Metal Mickey'nin daha gelmediğini görünce bozuldum. Bisikletimi parkın etrafını çeviren çitlere dayadım. İçimde yükselmeye başlayan huzursuzluğu hissediyordum. Metal Mickey pek geç kalmazdı. Bir sorun olmalıydı. Tam o sırada kapının tekrar gıcırdağını duydum ve hemen arkamda bir ses şöyle dedi: "Hey, pislik."

Kafamı çevirdiğim anda suratıma sert bir yumruk yedim.

Gözlerimi açtım. Sean Cooper tepemde dikilmiş bana bakıyordu. Yüzü gölgede kalıyordu. Onu yalnızca hayal meyal görebiliyordum ama gülümsediğinden adım gibi emindim, bu gülümsemenin hiç de iyi bir anlama gelmediğinden de. Bütün bunlar iyiye işaret değildi.

"Bizden kaçıyor muydun yoksa?"

Biz derken? İki seksen yerde yatarken kafamı sağa ve sola çevirmeye çalıştım. Birer çift kirli Converse ayakkabıdan başka bir şey göremedim. Bu ayakların Duncan ve Keith'e ait olduğunu anlamak için yüzlerini görmeme gerek yoktu.

Suratım, nabız gibi küt küt atıyordu. Panikten boğazım tıkanmıştı. Sean'ın yüzü giderek benimkine yaklaşıyordu. Beni tişörtümün yakasından tutup boğazımı sıktı. "Gözüme tuğla attın

seni pislik.” Birden beni sarsmaya başladı. Kafam yerdeki asfalta çarpıyordu. “Ama özür dilediğini duyamıyorum.”

“Öjür... direrimm.” Sözcükler ağzımdan yayıla yayıla, bozularak çıkıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Sean beni yukarıya doğru öyle bir çekti ki kafam yerden epey yükseldi. Tişörtümün yakasından sımsıkı tutuyordu.

“Öjür... *direrimm* mi?” İncecik, çok tiz bir ses tonu takınmıştı. Dönüp Duncan ve Keith’e baktı, onları görebiliyordum artık, tırmanma kafesine dayanmış bizi izliyorlardı. “Duydunuz mu? Bu pislik benden *öjür diriyormuş*.”

İkisi de pis pis sırıtıyordu. “Bana çok içten bir *öjür* gibi gelmedi,” dedi Keith.

Duncan da, “Aynen. Bana da palavra sıkıyormuş gibi geldi,” diyerek arkadaşını destekledi.

İdrar torbamın kendini salıverdiğini hissettim. Havanın sıcak olmasına ve zaten epey terlemiş olmama sevindim çünkü vücudumda fazladan bir litre su olsa o anda hepsini birden altıma bırakmış olacaktım.

Sean beni tişörtümden çekerek önce ayağa, sonra havaya kaldırdı. Ayaklarımı havada savurarak yere değmelerini sağladım, yoksa elinde boğulacaktım. Sonra beni arkamdan itip kakarak tırmanma kafesine doğru götürdü. Başım deli gibi dönüyordu. Ayaklarımı yere zor basıyordum ama sırtımdan sımsıkı tuttuğu için ayakta durmayı başarıyordum.

Ümitsizce etrafıma bakınıyordum ama Sean, çetesi ve salıncakların oraya fırlatıp atıverdikleri pırıl pırıl BMX yarış bisikletleri dışında oyun parkında kimsecikler yoktu. Sean’ın bisikletini nerede görseniz tanırdınız. Önüne siyah bir kurukafa çizilmiş kıpkırmızı bir bisikletti bu. Yolun karşı tarafındaki Spar’ın küçük otoparkında tek bir mavi araba duruyordu. Şoförüyse ortalıkta yoktu.

Sonra gözüme başka bir şey çarptı, parka çizilmiş bir figür. Ne olduğunu pek çıkaramıyordum ama şeye benziyordu sanki...

“Beni dinliyor musun pislik?”

Sean beni sertçe tırmanma kafesinin demirlerine çarptı. Kafamı demire vurunca gözlerim bulandı. Gördüğüm şekil kayboldu, bir anda her şey kayboluverdi. Gözlerimin önüne ağır, gri perdeler inmişti. Bacaklarım titriyordu. Kocaman, karanlık bir boşluk beni yutmak için yanıma yaklaşıyordu. Yanağıma sert bir tokat indiğini hissettim. Sonra bir tane daha. Kafam bir o tarafa bir bu tarafa savruluyor, yanaklarım sızlıyordu. Gözlerime inen perdeler yavaşça kalktı.

Sean hâlâ pis pis sırtarak suratıma bakıyordu. Onu artık net olarak görebiliyordum. Gür, sarı saçlarını. Gözünün üstündeki küçük yara izini. Kardeşininkilere benzeyen masmavi gözlerini. Ama bu gözlerde bambaşka bir ışık saklıydı. *Ölüm ışığı*, diye düşündüm. Tıpkı ölüm kadar soğuk, sert ve çılgın.

“Güzel. Artık dikkatini bana verebilirsin.”

Yumruğunu mideme indirdi. İçimdeki bütün hava bir anda boşalır. İki büklüm oldum. Ağzımı açıp bağıramadım bile. Daha önce hiç böyle sağlam bir yumruk yememiştim, hissettiğim acı muazzamdı, inanılmazdı. İç organlarım ateşe verilmiş gibi hissediyordum.

Sean beni saçlarımdan tutup kafamı geriye doğru çekti. Gözlerimden yaşlar, burnumdan sümükler akıyordu.

“Ayyy, yoksa canını mı yaktım? Bak o zaman şöyle yapalım, bize *öjüründe* gerçekten samimi olduğunu gösterirsen sana bir daha vurmayacağım.”

Kafamı sallamaya çalıştım ama bunu yapmam imkânsızdı çünkü Sean saçlarıma öyle bir asılıyordu ki dayanacak durumda değilim.

“Bunu yapabilecek misin?”

Saçlarımı kökünden koparma pahasına kafamı sallayarak bir kez daha onayladım.

“Peki. Dizlerinin üstüne çök.”

Kafamdan tutup aşağı doğru bastırdığı için başka çarem yoktu zaten. Duncan ve Keith de yanıma gelip kollarımı tuttular.

Dizlerim parkın pürüzlü asfaltına sürtündü. Canım çok yandı ama bağırıma bile cesaretim yoktu. Bunu yapmaktan bile ödüm kopuyordu. Gözlerimi Sean'ın ayaklarındaki beyaz Nike'lara diktim. Bir kemer tokası ve fermuar sesi duydum. Bu işin ne yöne doğru gittiği ancak o anda kafama dank etti ve korku, panik ve tiksinti duyguları aynı anda beynime hücum etti.

"Hayır." Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama Duncan ve Keith beni sımsıkı tutuyorlardı.

"Öjründe ne kadar samimisin göster bakalım pislik. Sikimi em." Kafamı geriye doğru çekti. Birden burnumun ucunda bir çük beliriverdi. Kocaman görünüyordu. Pespembe ve şişkindi. Ve kokuyordu. Ter ve ekşimtırak, tuhaf bir şey kokuyordu. Dibi kıvrır kıvrır sapsarı tüylerle kaplıydı.

Dişlerimi sıktım ve hayır demek için bir kez daha kafamı sallamaya çalıştım.

Sean çükünün ucunu dudaklarıma bastırdı. O tiksiniç, ekşi koku burun deliklerime doldu. Dişlerimi iyice birbirine geçirdim.

"Emceksin dedim sana."

Duncan kolumu burkup geriye doğru çekti. Dayanamayıp çığlık attım. O anda Sean çükünü ağzıma soktu.

"Em şunu, sikik herif."

Nefes alamıyordum, öğürdüm. Akan gözyaşları ve sümükler birbirine karışıp çeneme kadar inmişlerdi. Kusacağıma sandım. Ve tam da o anda uzaktan bir erkek sesinin bağırdığını duydum:

"Hey! Ne yapıyorsunuz orada siz?"

Kafamı tutan elin gevşediğini hissettiğim. Sean bir adım geriye çekilip çükünü ağzımdan çıkardı ve hemen kot pantolonunun içine geri soktu. Kollarım serbest kalmıştı.

"Size orada ne halt ettiğinizi sordum!"

Hızlı hızlı gözlerimi kırıştıırıyordum. Görüşümü bulandıran gözyaşlarımdan arasından parkın kenarında uzun boylu, bembeyaz tenli bir adamın durduğunu görebiliyordum. Bay Halloran'dı bu.

Çitlerin üstünden atlayıp içeriye girdi ve bize doğru yürüdü. Büyük, bol bir gömlek, dar kot pantolon ve siyah çizmelerden oluşan her zamanki üniforması yine üstündeydi. Bugün gri bir şapka takmıştı, beyaz saçları ensesine düşüyordu. Şapkanın altındaki yüzüyse taştan, mermerden yapılmış gibiydi. O kendini pek belli etmeyen gözleri içten içe yanıp tutuşuyordu sanki. Bu, insanın ödünü koparacak kadar kızgın haliyle bir çizgi romandan fırlamış intikam meleşini andırıyordu.

Sean'ın, "Hiç. Hiçbir şey yapmıyorduk," dediğini duydum, sesi artık az önceki kadar kendinden emin çıkmıyordu. "Takılıyor sadece."

"Takılıyorsunuz sadece, öyle mi?"

"Evet bayım."

Bay Halloran gözlerini bana çevirdi. Bakışları bir anda yumuşadı. "Sen iyi misin?"

Güçlkle ayağa kalkıp kafamı salladım. "Hı hı."

"Sadece takıldığınız doğru mu peki?"

Dönüp Sean'a baktım. Bana korkunç bir bakış attı. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Eğer şimdi çıkıp bir şey söylersem ölmüş sayılırdım. Bir daha evden dışarı adımımı atamazdım. Oysa sesimi çıkarmazsam belki bu iş bu kadarla kalabilirdi. Cefamı çekmiş, cezamı ödemiş olurdum belki.

Tekrar kafamı salladım. "Evet efendim. Takılıyorduk sadece."

Ama o gözlerini benden ayırmıyordu. Başımı öne eğdim, kendimi korkağın, aptalın, aşağılık herifin teki gibi hissediyordum.

En sonunda kafasını çevirdi. "Pekâlâ," dedi diğerlerine. "Burada neler döndüğünü tam olarak göremedim, sizi doğruca karakola götürmememin tek sebebi bu, haberiniz olsun. Şimdi, ben fikrimi değiştirmeden ortadan kaybolun."

"Evet efendim," dediler hep bir ağızdan. Birden uysal, mazlum çocuklara dönüvermişlerdi.

Bisikletlerine atlayıp hızla uzaklaşırlarken arkalarından baktım. Bay Halloran da öfkeyle arkalarından bakıyordu. Bir an için

benim orada olduğumu bile unuttuğunu sandım. Ama az sonra tekrar bana doğru döndü. “Sen gerçekten iyi misin?”

Yüzündeki, gözlerindeki, hatta sesindeki bir şey ona tekrar yalan söylememi imkânsız hale getirmişti. Hayır dercesine kafamı salladım, gözlerimden yaşlar boşalmak üzereydi.

“İyi olmadığını anlamıştım.” Dudaklarını büzdü. “Böyle zorbalardan ölesiye nefret ederim. Ama bu zorba tiplerle ilgili gerçeği biliyor musun?”

Yine kafamı salladım. O anda hayata dair bildiğim hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu. Sarsılmıştım, elim ayağım tutmuyordu. Midem ve başım ağrıyor, utançtan ölüyordum. Ağzımı avuç avuç deterjanla çalkalayıp temizlemek, tüm derimi kazıyıncaya kadar ovalamak istiyordum.

“Bu tipler korkaktır,” dedi Bay Halloran. “Ve böyle korkaklar her zaman ettiklerini bulurlar. Karma denir buna. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Bir kez daha kafamı salladım. İçimden Bay Halloran’ın artık gitmesini diliyordum.

“Karma, ne ekersen onu biçersin anlamına geliyor. Kötü şeyler yaparsan döner dolaşır en sonunda sana yaptığını ödetir. O çocuk da bir gün yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bundan emin olabilirsiniz.”

Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. Kendimi zorlayıp gülümsemeye çalıştım.

“Şuradaki senin bisikletin mi?”

“Evet efendim.”

“Eve kadar sürebilecek misin?”

Buna evet demeyi çok isterdim ama doğrusu sadece ayakta durmak bile çok yorucu geliyordu. Bay Halloran halime bakıp anlayışla gülümsedi. “Arabam hemen şurada. Bisikletini al. Seni eve ben bırakırım.”

Yolun karşı tarafındaki arabasına doğru yürüdük. Mavi renkli bir Princess.

Spar mağazalarının otoparkında tek bir gölge yoktu. Bay Halloran arabasının kapısını açtığı anda korkunç bir sıcak yüzümüze çarptı. Neyse ki koltuk döşemeleri kumaştandı, babamınkiler gibi plastikten değildi. Bu sayede arabaya bindiğimde sıcaktan bacaklarım kavrulmadı. Yine de tişörtümün tenime streç film gibi yapıştığını hissedebiliyordum.

Bay Halloran da şoför koltuğuna geçti.

“Off. Biraz sıcakmış değil mi?”

Kolu sonuna kadar çevirip camını açtı. Ben de aynı şeyi yapıp kendi tarafımdaki camı indirdim. Araba hareket ettiği anda camlardan içeriye hafif bir esinti doldu. Buna rağmen bu kadar kapalı ve sıcak bir yerde olunca üstümden buram buram tüten ter, kir, kan ve diğer pek çok şeyin mide bulandırıcı kokusunu duymamanın imkânı yoktu.

Annem beni öldürecek, diye düşündüm. Yüzündeki ifadeyi şimdiden hayal edebiliyordum:

“Sana ne oldu böyle Eddie? Birleriyle kavga mı ettin? Leş gibi olmuşsun! Şu suratının haline bir bak! Seni bu hale kim getirdi?”

Beni bu hale kimin getirdiğini öğrenmek isteyecek, sonra derhal oraya gidecek ve ortalığı iyice karıştıracaktı. Bunu düşünmek bile şimdiden yüreğimin ağzıma gelmesine yetmişti.

Bay Halloran dönüp bana baktı. “Sen iyi misin?”

“Annem,” diye mırıldandım. “Çok kızacak.”

“Ama olanlar senin suçun değildi ki.”

“Fark etmez.”

“Ona ne olduğunu anlatırsan...”

“Anlatamam.”

“Peki.”

“Son günlerde yeterince stres altında zaten.”

“Hımm.” Neler olduğundan haberi varmış gibi söylemişti bunu. “Bak ne diyeceğim. İstersen önce benim evime gidelim, orada biraz temizlenip toparlanırsın?”

Kavşağa gelince yavaşladı ve sinyal verdi ama bizim evin olduğu sol tarafa dönmek yerine sağa saptı. Birkaç dönüşten sonra kireç badanalı küçük bir kır evinin önünde durduk.

Bana bakıp gülümsedi. “Hadi ama Eddie.”

Evin içi serin ve loştu. Bütün perdeler kapalıydı. Giriş kapısı doğrudan küçük bir oturma odasına açılıyordu. İçeride pek mobilya yoktu. Yalnızca bir çift koltuk, bir sehpa ve bir taburenin üstüne yerleştirilmiş küçük bir televizyon vardı. Evin içi şifalı bitki gibi tuhaf bir şey kokuyordu. Sehpanın üstündeki kül tablasında söndürülmüş birkaç beyaz izmarit duruyordu.

Bay Halloran hemen kül tablasını aldı. “Ben şunu kaldırayım. Banyo hemen üst katta.”

“Tamam.”

Daracık merdivenlerden yukarıya çıktım. Sahanlığa çıktığınız anda tam karşıda zemini ve armatürleri yeşil renkte, minicik banyoyu görebiliyordunuz. Lavabonun ve klozetin önüne açık turuncu paspaslar serilmişti. Lavabonun hemen üstündeki duvarda da küçük, aynalı bir dolap vardı.

Banyonun kapısını arkamdan kapattım ve aynada kendimle baş başa kaldım. Burnumdan akan sümükler kurumuş, yanaklarımdan çeneme kadar kirli terler akmıştı. Annem beni bu halde görmediği için şükrettim. Beni böyle görseydi tatilin geri kalanını odamdan ve arka bahçeden çıkmadan geçirmek zorunda kalırdım kesin. Lavabonun kenarında duran bezi ıslatıp yüzümü silmeye başladım, kirlenen bezi temizlemeye çalıştıkça çamur gibi sular akıyordu.

Aynada bir kez daha kendime baktım. Daha iyi görünüyordum. Neredeyse her zamanki halime dönmüş sayılırdım. Bulduğum kocaman, sert havluyla kurulandıktan sonra banyodan çıktım.

Doğruca aşağıya inmeme gerekirdi. Eğer öyle yapsaydım hiçbir sorun çıkmayacaktı. Eve dönünce Bay Halloran’a gittiğimi bile tamamen unutabilirdim. Bunun yerine kendimi üst kattaki diğer

iki kapıya bakarken buldum. İkisi de kapalıydı. Sonra kendimi bu kapıların ardında ne olduğunu merak ederken buldum. Bir göz atsam ne olurdu sanki? En yakındaki kapının kolunu çevirdim ve içeri girdim.

Burası yatak odası değildi. İçeride tek bir mobilya yoktu. Odanın tam ortasında bir şövale duruyordu, üstündeki tablonun üstüne kirli bir çarşaf örtülmüştü. Odanın diğer taraflarında da duvarlara dayalı duran bir sürü tuval vardı. Bazıları tebeşirle ya da Bay Halloran adına ne diyorsa o boyayla çizilmişti, diğerleriye ciddi ciddi yağlı boyayla boyanmıştı.

Resimlerin büyük çoğunluğunda hep aynı iki kız göze çarpıyordu. Biri çok ama çok açık tenli ve sarışındı, tıpkı Bay Halloran'a benziyordu. Güzel bir kızdı ama biraz kederli görünüyordu. Birileri ona duymayı hiç istemediği bir haber vermişti ama o yine de üzüntüsünü belli etmemeye çalışıyordu sanki.

Tablolardaki diğer kızı ise hemen tanımıştım. Valsçi'deki Kız'dı bu. İlk tabloda üstünde beyaz bir gecelikte bir pencerenin kenarında duruyordu. Onu yalnızca profilden görebiliyordunuz ama yine de o olduğu anlaşılıyordu ve çok güzel görünüyordu. Sonraki biraz daha farklıydı. Bu kez üstünde uzun, yazlık bir elbise vardı. Bir bahçede oturuyor ve birazcık daha ressama dönük duruyordu. Kestane rengi ipek gibi saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Yumuşak hatlı çenesini ve o iri, badem gözlerinden birini görebiliyordunuz. Üçüncü resimde yüzü biraz daha fazla görünüyordu, daha doğrusu yüzünün uçan bir metal parçasıyla parçalanan kısmı. Artık o kadar korkunç görünmüyordu ama. Çünkü Bay Halloran bütün o yara izlerini yumuşatmıştı, bu sayede yüzü daha çok farklı renklerin bir araya getirildiği bir kırkyamay andırıyordu, saçları hasarlı gözünü de biraz olsun kapatıyordu. Neredeyse eskisi kadar güzel görünüyordu ama farklı bir güzellik hâkimdi artık yüzüne.

Şövalenin üstündeki tuvale baktım. Kendimi ona doğru yaklaşıırken buldum. Üstünü kaplayan çarşafı kenarından tutup kaldırdım. Tam da o sırada yer döşemesinin gıcırdadığını duydum.

“Eddie? Burada ne arıyorsun?”

Hemen arkamı döndüm, o gün ikinci defa içim utançla doluyordu.

“Özür dilerim. Ben sadece... sadece bir bakmak istemiştim.”

Bir an için Bay Halloran beni evinden kovacak sandım, sonra gülümsediğini gördüm. “Sorun değil Eddie. Kapıyı kapalı tutmam gerekirdi.”

Az kalsın ağzımı açıp kapının zaten kapalı olduğunu söyleyecektim. Ama sonra anladım. Bana bir kaçış yolu sunuyordu.

“Resimler çok güzel,” dedim.

“Teşekkür ederim.”

Sarışın kızın olduğu resmi göstererek, “Bu kim?” diye sordum.

“Kız kardeşim. Jenny.”

Bu da aralarındaki benzerliği açıklıyordu.

“Çok güzelmiş.”

“Evet, öyleydi. Ama öldü. Birkaç sene önce. Lösemiden.”

“Çok üzüldüm.”

Tam olarak ne için üzüldüğümü bilmiyordum ama birileri öldüğünde insanlar hep böyle söylerdi.

“Sağ ol. Bu tablolar onu bir anlamda yaşıyor... Elisa’yı tanıtmışsındır diye düşünüyorum.”

Valsçi’deki Kız. Kafamı sallıyorum.

“Sık sık ziyaretine gidiyorum, hastaneye.”

“Durumu iyi mi?”

“Pek sayılmaz Eddie. Ama iyi olacak. O güçlü bir kız. Güçlü olduğunun farkında olmasa da.”

Sessiz kaldım. Bay Halloran’ın başka bir şeyler daha söylemek istediğini seziyordum.

“Bu resimlerin nekahet döneminde ona iyi geleceğini umuyorum. Elisa gibi bir kız... Onun gibi kızlar hayat boyunca hep

ne kadar güzel olduklarını dinleyerek büyürler. Şimdi bu güzellik elinden alınınca geriye tutunacağı hiçbir şey kalmıyor. Ama aslında çok şey var içinde. Ona iç güzelliğini göstermek istiyorum. Hayata tutunmaya değer bir şeyler olduğunu göstermek istiyorum.”

Elisa'nın resmine bir kez daha baktım. Ne demek istediğini anlıyordum. Eskisi gibi görünmüyordu. Ama Bay Halloran onun içindeki farklı, özel bir güzelliği ortaya çıkarmıştı. Hayata tutunma meselesini de anlıyordum. İnsan bazı şeylerin asla yitip gitmeyeceğini bilmek istiyordu. Ona bütün bunları söylemek için ağzımı açtım. Ama arkamı döndüğümde Bay Halloran'ın o resme dalıp gittiğini gördüm, sanki benim orada olduğumu bile unutmuş gibiydi.

O anda bir şeyi daha anladım. Bay Halloran o kıza âşıktı.

Bay Halloran'ı severdim ama yine de bu durum beni rahatsız etti. Sonuçta yetişkin bir adamdı. Öyle yaşlı değildi tabii (onun otuz bir yaşında olduğunu daha sonra öğrenecektik) ama yine de yetişkindi sonuçta. Valsçi'deki Kız ise ortaokula giden küçük bir kız değildi belki ama ondan yaşça çok daha küçük olduğu ortadaydı. Bay Halloran ona âşık olamazdı. Başına beladan başka bir şey getirmezdi bu. Hem de ne bela.

Ansızın kendini toparladı ve benim hâlâ odada, yanında durduğumun farkına vardı.

“Her neyse, yine abuk sabuk konuşuyorum işte. Neyse ki resim dersine girmiyorum. Yoksa benim saçmalamalarımı dinlemekten kimse tek çizgi çizemezdi.” Sarı dişlerini göstere göstere gülümsedi. “Eve gitmeye hazır mısın?”

“Evet efendim.”

Artık eve gitmek için yanıp tutuşuyordum.

Bay Halloran arabayı sokağın başında durdurdu.

“Annenin soru sormasını istemezsin diye düşündüm.”

“Teşekkürler.”

“Bisikletini bagajdan çıkarmana yardım edeyim mi?”

“Hayır, gerek yok, ben halledebilirim. Teşekkür ederim efendim.”

“Bir şey değil Eddie. Bir şey daha söyleyeceğim...”

“Tabii.”

“Seninle bir anlaşma yapalım. Sen bir şey söylemezsen ben de bugün olanları kimseye anlatmam. Özellikle de gördüğün tablolardan kimseye bahsetmeni istemiyorum. Onlar çok özel şeyler.”

Bunu durup düşünmeme bile gerek yoktu. Bugün olanları kimsenin bilmesini istemiyordum.

“Evet efendim. Anlaştık.”

“Güzel. Hoşça kal Eddie.”

“Güle güle efendim.”

Bisikletimi aldım, eve kadar pedal çevirip garaj yoluna girdim. Sonra onu kapının kenarına dayadım. Kapının önünde küçük bir koli duruyordu. Üstüne bir etiket yapıştırılmıştı: Bayan M. Adams. Postacının neden kapıyı çalmadığını düşündüm. Belki de çalmıştı ama annem ve babam duymamıştı.

Koliyi alıp içeriye taşıdım.

Babam mutfaktan, “Hoş geldin Eddie,” diye seslendi.

Holdeki aynaya çabucak bir bakış attım. Alnımdaki morluk biraz belli oluyordu, tişörtüm de biraz pisti ama idare ederdim herhalde. Derin bir nefes alıp mutfığa girdim.

Babam masada oturmuş kocaman bir bardaktan limonata içiyordu. Beni görünce kaşlarını çatı.

“Kafana ne oldu senin?”

“Ben, şey, tırmanma kafesinden düştüm.”

“İyi misin peki? Miden falan bulanıyor mu? Başın dönüyor mu?”

“Yok, hayır, iyiyim.”

Koliyi masanın üstüne bıraktım. “Bunu kapının önünde buldum.”

“Aa, öyle mi? Kapının çaldığını duymadım.” Ayağa kalkıp yukarıya seslendi. “Marianne... sana bir koli gelmiş.”

Annem de yukarıdan seslendi, “Tamam, geliyorum.”

Babam; "Limonata ister misin Eddie?" diye sordu.

Hem de çok isterdim. Kafamı salladım. "Teşekkürler."

Buzdolabını açıp bir şişe çıkardı. Etrafı kokladım. Odada tuhaf bir koku vardı. Annem de mutfığa geldi. Gözlüklerini çıkarıp kafasına takmıştı, yorgun görünüyordu.

"Selam Eddie." Koliye baktı. "Bu ne böyle?"

Babam, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Annem de odayı kokladı. "Tuhaf bir koku alıyor musunuz?"

Babam önce hayır derecesine kafasını salladı ama sonra fikrini değiştirdi. "Evet, sanki."

Annem tekrar koliyi inceledi ve sonra biraz gergin bir sesle, "Geoff, bana bir makas verir misin?" dedi. Babam çekmecedен makası çıkarıp ona uzattı. Annem kolinin üstündeki kahverengi bandı keserek açtı.

Annem öyle kolay kolay ürken bir kadın değildi ama kolinin içine baktığı anda irkilip geri çekildi. "Aman Tanrım!"

Babam da uzanıp baktı. "Yok artık!"

Babam koliyi kaldırıp atmadan önce içine bir göz atma fırsatı buldum.

Kolinin dibinde sümüksü, yapış yapış bir sıvı ve kanla kaplı küçük, pembe bir şey duruyordu (daha sonra bunun bir domuz fetüsü olduğunu öğrenecektim). Bu mide bulandırıcı şeyin tepesine küçük bir bıçak saplanmıştı, hemen altındaki kâğıt parçasının üstünde iki kelime yazıyordu:

"BEBEK KATİLİ."

2016

Prensipler iyidir. Tabii onlara sahip olmaya gücünüz yeterse. Prensip sahibi bir adam olduğumu düşünüyorum ama sonuçta çoğu insan böyle düşünür. İşin doğrusu, hepimizin birer fiyatı ya da basıldığına bize pek de onurlu olmayan şeyler yaptıran birer düğmesi var. Diğer yandan prensipler ev kredimizi ödemiyor, borçlarımızı kapatmıyor. Aslına bakılırsa prensipler günlük hayatın akışında beş para etmeyen anlamsız bir para biriminden başka bir şey değil. Prensipli insanlar genelde istedikleri her şeye sahip olan ya da kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlardır.

Uzunca bir süre yatakta dönüp duruyorum ve bunun sebebi gereğinden fazla şarap içmem ya da yediğim spagettiye sindirememem değil.

“Onu kimin öldürdüğünü biliyorum.”

Hikâyenin en heyecanlı yeri. Mickey de öyle olduğunun farkında. Ve tabii ki daha fazlasını söylemedi.

“Sana bunu şimdi söyleyemem. Önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam gerek.”

Palavra, dedim içimden. Ama kafamı salladım, şaşkınlıktan uyuşmuş haldeydim.

“Sen de güzel bir uyku çekip yarına kadar bir düşün,” dedi Mickey giderken. Arabayla gelmemiştii, taksi çağırmamı da istemedi. Kasabanın dışındaki Travelodge’da kalıyordu.

“Biraz yürümek bana iyi gelecek,” dedi.

Ayakta zor durduğu göz önünde bulundurulursa yürümenin ona iyi geleceğinden pek emin değildim. Ama sesimi çıkarmadım. Sonuçta saat daha erkendi ve o artık yetişkin bir adamdı.

O gittikten sonra bulaşıkları makineye yerleştirdim. Sonra kendime koca bir kadeh viski doldurup oturma odasına geçtim ve yaptığı teklifi düşündüm. Bir an için içim geçmiş olmalı. Ya da bir süre için demeliyim. Yemek sonrası şekerleme... İşte orta yaşlı olmanın laneti.

Üst kattaki döşemelerin gıcirtısını ve döküntü merdivenlerdeki ayak seslerini duyunca uyandım.

Chloe kapıdan içeri kafasını soktu. “Hey.”

“Selam.”

Üstünü değiştirip pijamalarını giymişti. Daha doğrusu altındaki erkek pijamasının üstüne bol bir tişört geçirmiş, ayaklarına da pofuduk çoraplar giymişti. Saçlarını salmıştı. Aynı anda hem seksi hem savunmasız hem de dağınık görünüyordu. Viski kadehime gömüldüm.

“Nasıl geçti?” diye sordu.

Bir an durup düşündüm. “İlginç diyelim.”

İçeri girip kanepenin koluna tünedi. “Anlatsana hadi.”

İçkimden bir yudum daha aldım. “Mickey olanlar hakkında bir kitap ya da bir senaryo falan yazmak istiyormuş. Benim de onunla birlikte çalışmamı istiyor.”

“İşler karışıyor desene.”

“Hiç sorma.”

“Eee?”

“Eee derken?”

“Teklifi kabul etmişsindir herhâlde.”

“Daha cevap vermedim. Bunu yapmak istediğimden emin değilim.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü göz önünde bulundurmam gereken çok şey var. Anderbury'deki bunca insan, geçmişin böyle değişmesiyle ilgili ne düşünecek kim bilir. Dahası Gav ile Hoppo. Ailelerimiz...”

Ve Nicky, dedim içimden. Mickey, Nicky'yle de konuşmuş muydu acaba?

Chloe kaşlarını çattı. “Tamam. Anlıyorum. Peki sen ne düşünüyorsun?”

“Ben mi?”

Derin bir iç çekip karşısında anlayışı kıt küçük bir çocuk varmış gibi yüzüme baktı. “Bu harika bir fırsat olabilir. Biraz para kazanman da hiç fena olmaz bence.”

“Mesele bu değil. Hem zaten bunlar tamamen farazi. Böyle projeler hep yarıda kalır.”

“Tamam ama bazen de riski göze alman gerekir.”

“Öyle mi dersin?”

“*Evet*. Yoksa hayatında hiçbir yere varamazsın. Gerçekten yaşamak yerine olduğun yerde çürüyüp fosilleşirsin.”

Kadehimi kaldırdım. “Sağ ol ya. Hayatı uçlarda yaşayan, boktan bir dükkânda yarı zamanlı çalışan birinden bilgece öğütler. Sen *hakikaten* sınırları zorluyorsun.”

Chloe ayağa kalkıp burnundan soluyarak kapıya doğru yürüdü. “Sen sarhoşsun. Ben gidip yatacağım.”

İçim pişmanlıkla doldu. Aptalın tekiydim. Birinci kalite, on numara, diplomalı bir aptaldım hem de. “Özür dilerim.”

“Boş ver.” Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. “Sabah olduğunda ne dediğini hatırlamayacaksın nasılsa.”

“Chloe.”

“Yat uyu hadi Ed.”

Yat uyu hadi. Bir o tarafa bir bu tarafa dönüp duruyorum. Bu iyi bir fikir olabilirdi. Tabii uyuyabilseydim eğer.

Yastıkları üst üste dizip başımı iyice destekliyorum. Mideme bir taş oturmuş sanki, feci ağrıyor. Bir yerlerde asit giderici haplar vardı. Mutfaktır herhalde.

İstemeye istemeye yataktan kalkıp merdivenlerden iniyorum. Tek bir parmak hareketiyle mutfaktaki parlak ışığı yakıyorum. Uykusuzluktan şişmiş gözlerimi kavuruyor resmen. Gözlerimi kısıp ıvır zıvırla dolu çekmecelerden birini kurcalıyorum. Seloteyp, uhu, tükenmez kalem, makas. Nereden geldiğine akıl sır ermez anahtarlar, vidalar ve yıllar öncesinden kalma iskambil kartları. En sonunda ta arka tarafa, tırnak törpüsü ile eski bir şişe açacağıının arkasında saklanmış hapları buluyorum.

Paketi açtığım anda içinde yalnızca tek bir hap kaldığını görüyorum. Bu da işimi görür. Hapı ağzıma atıp dişlerimle eziyorum. Tadının meyve aromalı olması gerek ama ağzıma bir parça tebeşir atmışım gibi geliyor. Tekrar hole çıktığım anda bir tuhaflik olduğunu fark ediyorum. Aslında iki tuhaflik söz konusu. Oturma odasında ışık var ve bir yerlerden tuhaf bir koku geliyor. Tatlımsı ama mide bulandırıcı derecede bayat. Çürümüş. Tanıdık bir koku.

O tarafa doğru bir adım atıyor ve kumlu bir şeylere basıyorum. Başımı eğip yere bakıyorum. Holün zemininde kapkara toprak izleri var. Ayak izleri bunlar. Sanki bir şey etrafa toz toprak saça saça holde yürüyüp gitmiş gibi. Soğuk, karanlık, böceklerle ve kurtlarla dolu bir yerin derinliklerinden çıkıp gelen bir şey ayaklarını sürüye sürüye etrafta gezinmiş.

Güçlkle yutkunuyorum. Hayır. Hayır, bu mümkün değil. Zihnim benimle oyun oynuyor, başka açıklaması olamaz. Hayal gücü fazla canlı, on iki yaşında bir çocuğun gördüğü eski bir kâbusu eşeliyor yine zihnim.

Lüsid rüya. Böyle diyorlardı galiba. Akıl almaz derecede gerçekmiş gibi gelen bir rüya. Bu rüyada gerçeklik illüzyonunu pekiştiren eylemler bile yapabilirsin, mesela sohbet edebilir, yemek yapabilir, banyoya girebilir ya da çok başka şeyler yapabilirsin.

Bu gerçek değil (ayaklarımın altına yapışan toz toprağa ve ağzımın içindeki tebeşir tadına rağmen). Tek yapmam gereken uyanmak. *Uyan. Uyan!* Ne yazık ki tıpkı daha önce aradığım boş vermişlik gibi şimdi aradığım uyanıklığı bulmak da çok zor.

Birkaç adım atıyor ve elimi oturma odasının kapısına koyuyorum. Tabii ya. Bu bir rüya ve bu gibi (kötü) rüyalar az çok aynı kaçınılmaz yolu izlerler. Karanlık, derin bir ormandaki daracık, dolambaçlı bir patikadan dosdoğru ruhunuzun en dibindeki kurabiyeden eve giden yolu.

Kapıyı iterek açıyorum. Burası da soğuk. Hem de öyle normal bir soğuk değil. Evin gece olunca serinlemesi gibi değil. Bu soğuk ta iliklerinize işleyen, koca bir küp buz gibi bağırsaklarınızda yer eden türden bir soğuk. Korkunun soğuğu. Koku da çok daha güçlü. Bunaltıcı. Güçlkle nefes alıp verebiliyorum. Geri dönüp odadan çıkmak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Bütün bunların yerine odanın ışığını yakıyorum.

Koltuğumda oturuyor. Beyaza çalan sarı saçları kafatasına vıcık vıcık örümcek ağları gibi yapışmış, altındaki kemiklerini ve hatta beynini görebiliyorsunuz. Suratı kurukafaya dönmüş, yüzünden yer yer çürümüş deri parçaları sarkıyor.

Her zamanki gibi bol bir gömlek, dar bir kot ve ağır, siyah çizmeler giyiyor. Giysileri eskiyip paramparça olmuş. Çizmeleri de yırtık pırtık, tabalarında bir parmak çamur var. Yamuk yumuk şapkası koltuğun kenarında duruyor.

Anlamalıydım. Çocukluğumun öcülerinden korkma vakti geçti. Ben artık yetişkinim. Çöp Adam'ın ortaya çıkma vakti geldi.

Bay Halloran bana doğru dönüyor. Gözleri yok ama gözlerinin olması gereken çukurlarda başka bir şey var, bir tür anlama ya da tanıma ifadesi... Ve kendimi, zihnimin derinliklerinden geri getiremeyeceğimden korktuğum için onlara derinlemesine bakmaktan kaçınmama neden olan başka bir şey daha...

"Merhaba Ed. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Saat sekize doğru içimde belirgin bir huzursuzlukla merdivenlerden indiğimde Chloe'nin çoktan kalkmış, mutfakta kahve içip kızarmış ekmek yediğini görüyorum.

Her zamanki radyo istasyonunu değiştirmiş, şimdi Radio 4 yerine gitarını kafasında parçalayarak kendini öldürmeye çalışırken acıyla haykıran bir adamın sesi bangır bangır yükseliyor. Bu sesin kafamdaki zonklamaya hiç de yardımcı olmadığını söylememe gerek yok herhalde.

Dönüp bana şöyle bir bakıyor. "Berbat görünüyorsun."

"Aynen öyle hissediyorum."

"Sevindim. Bunu hak etmiştin."

"Anlayışın için teşekkürler."

"Kendi kendine çektiğin acı için anlayış bekleyemezsin."

"Yine de teşekkürler... Bir de babasıyla sorunlar yaşayan şu öfkeli beyaz adamın sesini kısman mümkün mü?"

"Buna rock müzik diyorlar dedecik."

"Ben de öyle dedim zaten."

Kafasını sallıyor ama radyonun sesini yalnızca birazcık kısıyor. Kahve makinesinin başına gidip bir fincan sade kahve dolduruyorum.

Chloe, "Ben yattıktan sonra çok oturdun mu?" diye soruyor.

Masaya geçiyorum. "Çok değil. Biraz sarhoştum."

"Yok canım."

"Özür dilerim."

Beyaz elini boş ver dercesine sallıyor. "Unut gitsin. İşine karışmamalıydım. Cidden, beni hiç ilgilendirmez."

"Hayır, şey... haklısın. Söylediklerin doğrudu. Ama bazen her şey o kadar net olmuyor."

"Peki." Kahvesinden bir yudum alıyor, "Dün hemen yattığından emin misin?" diye soruyor.

"Evet."

"Daha sonradan da kalkmadın yani?"

"Şey, asit giderici almak için aşağı inmiştim."

“O kadar mı?”

Rüyadan bir görüntü kafamda canlanıyor: “*Merhaba Ed. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.*”

Bu görüntüyü hemen zihnimden uzaklaştırıyorum. “Evet. Neden sordun?”

Yüzünde tuhaf bir ifade var. “Sana bir şey göstereceğim.”

Ayağa kalkıp mutfaktan çıkıyor. Ben de gönülsüzce yerimden kalkıp peşinden gidiyorum. Oturma odasının kapısına gelince duruyor. “Arkadaşınla sohbet ettikten sonra kafanı kurcalayan bir şeyler mi oldu acaba diye merak ettim.”

“Chloe. Ne göstereceksen göster hadi.”

“Pekâlâ.”

Kapıyı iterek açıyor.

Evde yaptığım sayılı yenilikten biri, eski şömineyi kaldırıp yerine arduvaz döşetmek ve bir odun sobası koydurmak olmuştu.

Gördüğüm şeye bakakalıyorum. Barut rengi arduvaz taşının üstü çizimlerle dolu. Koyu gri taşın üstündeki beyaz çizgiler insanın gözüne çarpıyor. Onlarcası delirmiş gibi birbirinin üstüne çizilmiş. Beyaz tebeşirden çöp adamlar.

1986

Kapımıza bir polis memuru geldi. Daha önce evimize hiç polis gelmemişti. O yaza kadar bir polise yakından baktığımı bile hatırlamıyorum.

Bu polis uzun boylu, zayıf bir adamdı. Koyu renkli gür saçları ve neredeyse kare şeklinde köşeli bir suratı vardı. Sarı renkli olmaması haricinde kocaman bir lego parçasını andırıyordu. Adı Thomas'tı.

Eve gönderilen kolinin içine baktı, sonra onu bir çöp poşetine koyup polis arabasına götürdü. Eve geri döndüğünde iğreti bir şekilde mutfak masasına oturdu ve annelere sorular sorup elindeki küçük, spiralli deftere notlar aldı.

“Oğlunuz koliyi kapının önünde buldu, değil mi?”

“Doğru,” dedi annem ve dönüp bana baktı. “Öyle değil mi Eddie?”

Kafamı salladım. “Evet efendim.”

“Saat kaçtı?”

“16.04,” dedi annem. “Aşağıya inmeden önce saatime bakmıştım.”

Polis memuru defterine bir şeyler daha karaladı.

“Evde ya da sokakta dolaşan, uzaklaşan birilerini görmedin mi?”

Kafamı salladım. “Hayır efendim.”

“Pekâlâ.”

Bir şeyler daha karaladı. Babam oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu.

“Bakın, tüm bunlar çok saçma,” dedi. “O koliyi kimin bıraktığını hepimiz biliyoruz.”

Memur Thomas ona tuhaf bir bakış attı. Pek cana yakın sayılmazdı. “Öyle mi bayım?”

“Evet. Peder Martin’in kurduğu şu küçük çeteden birileri. Karımın ve ailemizin gözünü korkutmaya çalışıyorlar. Birilerinin buna dur demesinin vakti geldi.”

“Herhangi bir kanıtınız var mı?”

“Yok. Ama bu çok açık değil mi?”

“Şimdilik asılsız iddiaları bir kenara bıraksak daha iyi olur.”

“Asılsız mı?” Babamın sinirlenmeye başladığını görüyordum. Babam öyle çok sık sinirlenen bir adam değildi ama sinirlendiği zaman (partide olduğu gibi) fena esip gürlerdi.

“Barışçıl protestolar yasalara aykırı değildir bayım.”

Durumu o anda çözdim. Polis memuru anne ve babamın tarafında değildi. Protestocuların tarafındaydı.

“Haklısınız,” dedi annem sakince. “Barışçıl protestolar yasalara aykırı değil. Ama gözdağı verme, taciz ve tehdit etme yasadışı elbette. Bu yüzden meseleyi ciddiye alacağınızı umuyorum.”

Memur Thomas not defterini kapattı. “Tabii ki. Failleri bulursak hak ettikleri cezaları alacaklarından emin olabilirsiniz.”

Oturduğu sandalyeyi parke zemine sürtüp gıcırdatarak ayağa kalktı. “Artık izninizi isteyeyim.”

Mutfaktan çıkıp gitti. Ön kapının kapandığını duyduk. Anneme baktım. “Bize yardım etmek istemiyor mu?”

Annem derin bir iç çekti. “Hayır. Tabii ki istiyor.”

Babamsa burnundan soluyordu. “Kendi kızı da o protestocularardan biri olmasaydı yardım etmek isterdi belki.”

“Geoff,” dedi annem. “Boş ver.”

“Peki.” Ayağa kalktı. O anda hiç de her zamanki babam gibi görünmüyordu. Yüzündeki ifade sert ve öfkeliydi. “Ama bu meseleyle polisler ilgilenmezse ben kendim ilgilenirim.”

Okul başlamadan önce hepimiz son bir kez bir araya geldik. Şişko Gav'ın evinde buluştuk. Genelde öyle yapardık zaten. Odası en büyük olan oydu, hem evlerinin bahçesi de çok güzeldi, bir salıncak ile bir ağaç ev bile vardı. Ayrıca annesi gazozlarımızı ve cipslerimizi asla eksik etmezdi.

Çimlerin üstüne uzanmış abuk sabuk şeyler konuşuyor, birbirimizle dalga geçiyorduk. Bay Halloran'la yaptığım anlaşmaya rağmen onlara Metal Mickey'nin ağabeyiyle olanlardan biraz bahsettim. Bunu yapmak zorundaydım çünkü Sean'ın çizdiğimiz çöp adamlardan haberi varsa, bu gizli oyunumuzun bozulduğu anlamına gelirdi. Tabii hikâyenin benim anlattığım versiyonunda kahramanca dövüşüp ellerinden kurtuluyordum. Aslında Sean'ın olanları kardeşine anlatmış olabileceğinden korkuyordum, öyle olsaydı Metal Mickey beni yalancı çıkarmaktan büyük zevk alırdı ama belli ki Bay Halloran, Sean'ı olanlar hakkında tek kelime bile edemeyecek kadar korkutmayı başarmıştı.

Şişko Gav, Metal Mickey'ye ters ters bakarak, "Demek ağabeyin çöp adamlarımızı biliyor?" dedi. "Senin de ağzında bakla ıslanmıyor."

Metal Mickey, "Ona ben söylemedim ki," diye sızlandı. "Kendi kendine anlamıştır. O tebeşirlerle o kadar çok şey çizdik ki. Ne yaptığımızı görmüştür kesin."

Yalan söylüyordu ama Sean'ın nasıl öğrendiği umurunda bile değildi. Önemli olan öğrenmiş olmasıydı ve bu her şeyi değiştiriyordu.

"Bence yeni mesajlar uydurabiliriz," dedi Hoppo. Ama bunun için çok da hevesli görünmüyordu.

Ne düşündüğünü biliyordum. Artık biri (özellikle de Sean gibi biri) öğrendiğine göre her şey mahvolmuş demekti.

"Zaten biraz saçma bir oyundu," dedi Nicky saçlarını savurarak.

Ona bakakaldım. İncinmiş, biraz da kızmıştım. Bugün çok tuhaf davranıyordu. Bazen böyle aksi ve kavgacı biri olup çıkardı.

“Hayır, hiç de bile,” dedi Şişko Gav. “Ama Sean öğrendiğine göre artık bunu yapmaya devam etmenin hiçbir anlamı yok. Zaten yarın okul da açılıyor.”

“Aynen.”

Hepimiz birden derin bir iç geçirdik. O gün herkes biraz durgundu. Şişko Gav bile her zamanki gibi kötü aksanlarla konuşmaya çalışmıyordu. Gökyüzündeki maviliğin yerini kasvetli bir gri almıştı. Bulutlar sabırsızca büyük bir sağanağa doğru koşturuyorlarmış gibi durmaksızın ilerliyorlardı.

“Ben artık gitsem iyi olacak,” dedi Hoppo. “Annem şömine için kütük kesmemi istiyor.”

Bizimki gibi, Hoppo ile annesinin eski evinde de doğru dürüst çalışmayan gerçek bir şömine vardı.

“Benim de gitmem lazım,” dedi Metal Mickey. “Bu akşam ninemlere çaya gideceğiz.”

Şişko Gav o korkunç aksanlarından biriyle, “Moralimi yerle bir ediyorsunuz adamım,” dedi ama isteksiz olduğu belliydi.

“Ben de gitmeliyim,” dedim. Annem okul için yeni giysiler almıştı, terziye götürülmeleri gerekip gerekmediğini anlamak için yemekten önce eve dönüp onları denememi istemişti.

Ayağa kalktık, kısa bir duraksamanın ardından Nicky de ayaklandı.

Şişko Gav abartılı hareketlerle kendini çimlerin üstüne attı. “Gidin. Tamam, gidin. Beni el birliğiyle öldürün.”

Geriye dönüp bakıyorum da, bu hepimizin bu şekilde son kez bir araya geliyordu. Rahattık, hâlâ arkadaştık ve hâlâ bir çeteydik, her şey paramparça olup dağılmadan önce.

Hoppo ile Metal Mickey bir tarafa doğru yöneldiler. Böylece Nicky ile ben de diğer tarafa doğru gitmek durumunda kalmıştık. Papaz evi bizim evden çok uzakta sayılmazdı, bazen eve Nicky’le birlikte dönerdik. Ama çok sık değil. Genelde aramızdan ilk ayrılıp eve giden Nicky olurdu. Babası yüzünden sanırım. Peder Martin bu konularda çok kuralcıydı. Nicky’nin bizimle takılmasını hiç

tasvip etmediği hissine kapılıyordum. Ama biz buna pek aldır-mazdık. Sonuçta o bir papazdı ve bu bizim gözümüzde yeterli bir açıklamaydı. Sonuçta papazlar hiçbir şeyi tasvip etmezlerdi, öyle değil mi?

Işıklardan karşıya geçip parkın yanından yürürken, “Şey, okulun açılmasına hazır mısın?” dedim.

Bana o yetişkinlerinkini andıran bakışlarından birini attı. “Biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?”

“O koliyi.”

“Haa.”

Koli olayından diğerlerine bahsetmemiştim. Bu fazla karmaşık ve çirkin bir olaydı, hem anne ve babama da vefasızlık etmek istememişim. Hem zaten gördüğüm kadarıyla herhangi bir sonuç çıkmamıştı. O polis memuru tekrar gelmemişti ve olayla ilgili birilerinin tutuklandığını da duymamıştım. Annemin kliniği açılmış, protestocularsa akbaba gibi çöküp binanın önünde dönüp durmaya başlamışlardı.

“Polisler babamla konuşmaya geldi.”

“Haa.”

“Evet.”

“Üzgünüm,” diyecek oldum.

“Sen niye üzülüyorsun ki? Babam aşağılık herifin teki.”

“Öyle mi?”

“Papaz olduğu için insanların ona bir şey söylemekten ödü kopuyor, polislerin bile. Zavallı...” Sözümlü burada kesip başını öne eğdi ve parmaklarına baktı. Parmaklarından dördü yara bantlarıyla sarılmıştı.

“Eline ne oldu?”

Bu soruya cevap vermesi epey zaman aldı. Bir an için hiç cevap vermeyecek sandım. Sonra, “Anne ve babanı seviyor musun?” dedi.

Kaşlarımı çattım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. “Tabii. Herhalde.”

“Ne güzel. Ben babamdan nefret ediyorum. Ondan çok ama çok nefret ediyorum.”

“Gerçekten böyle hissediyor olamazsın.”

“Hayır, ciddiym. Baban ona yumruk attığında çok sevinmiştim. Keşke daha sert vursaydı.” Dönüp yüzüme baktı. Buz gibi bakışları içimi üşüttü. “Keşke onu öldürseydi.”

Sonra saçlarını omzuna doğru savurdu ve öfkeyle yürüyüp gitti. Öyle hızlı ve kararlı adımlarla yürüyordu ki peşinden gitmemi istemediği her halinden belliydi.

Köşeyi dönüp kızıl saçları gözden kayboluncaya bekledim ve sonra yorgun argın, ağır adımlarla yürümeye devam ettim. Günün ağırlığı omuzlarıma çökmüştü sanki. Tek istediğim eve gitmekti.

Kapıdan girdiğimde babam yemeği hazırlıyordu. Balık ve patates kızartması, en sevdiğim.

“İçeri gidip televizyon seyredebilir miyim?” diye sordum.

“Olmaz.” Kolumu tuttu. “Annen içeride biriyle konuşuyor. Sen gidip elini yüzünü yıka, sonra da gel yemeğini ye.”

“Kiminle konuşuyor?”

“Hadi git elini yüzünü yıka.”

Hale doğru yürüdüm. Oturma odasının kapısı aralıktı. Annem sarışın bir kızla birlikte koltukta oturuyordu. Kız ağlıyor, annemse ona sarılıyordu. Kızı bir yerden gözüm ısıırıyordu ama tam olarak çıkaramıyordum.

Tuvalete gidip elimi yüzümü yıkarken kafama dank etti. Valsçi'deki Kız'ın sarışın arkadaşıydı bu, kliniğin önündeki protestocuların arasında gördüğüm kız. Burada ne aradığını ve neden ağladığını merak ediyordum. Belki de annemden özür dilemek için gelmişti. Ya da başı dertteydi.

Sonradan anlaşıldığı üzere, ikinci durum geçerliydi. Ama böylesi bir dert aklımın ucundan bile geçmezdi.

Cesedi okul başladıktan üç hafta sonra bir pazar sabahı buldular.

Hiçbirimiz kabul etmek istemesek de yaz tatilinden sonra okula dönmek düşündüğümüz kadar kötü olmamıştı. Altı hafta boyunca tatil yapmak harikaydı. Ama sürekli eğlenceli vakit geçirmeye, yapacak bir şeyler bulmaya çalışmak yorucu bir hale gelebiliyordu.

Üstelik bu yaz oldukça garip bir tatil geçirmiştik. Bu yüzden olanları geride bıraktığıma ve normal hayata geri döndüğüme seviniyordum. Aynı rutin, aynı sınıflar, aynı yüzler. Tabii Bay Halloran hariç.

Bay Halloran benim derslerime girmiyordu, bu beni hem üzmüş hem de biraz rahatlatmıştı doğrusu. Onun hakkında gereğinden fazla şey biliyordum. Öğretmenler samimi ve sevecen olmalıdır ama arada biraz mesafe de olması gerekir. Bay Halloran ve ben artık bir sırrı paylaşıyorduk. Bu durum bir bakıma hoşuma gitse de sanki birbirimizi çıplak görmüşüz gibi onun yanındayken utanç hissetmeme engel olamıyordum yine de.

Onu okulda görüyorduk tabii ki. Yemeklerini yemekhanede yiyor, bazen de teneffüslerde nöbetçilik yapıyordu. Hatta bir gün edebiyat öğretmenimiz Bayan Wilkinson raporluyken dersimize o girmişti. İyi bir öğretmendi. Komikti, ilgi çekiciydi ve dersi sıkıcı bir hale gelmekten nasıl kurtaracağını iyi biliyordu. O kadar ki, bir noktadan sonra onun nasıl görüldüğünü bile unutuveriyordunuz. Gerçi bu, çocukları ona daha ilk günden isim takmaktan alıkoymadı: Bay Tebeşir ya da Tebeşir Adam.

Bu pazar hiçbir şeyin olmadığı sıradan bir gündü. Benim için hava hoştu. Evde sıradan bir gün geçirip sıkılmak hoşuma gidiyordu. Anne ve babam da birazcık olsun rahatlamış gibi görünüyorlardı. Odamda oturmuş kitap okurken kapı zili çaldı. Hani bazen olur ya, ben de hemen o anda bir şeyler döndüğünü hissettim. Hem de kötü bir şeyler.

“Eddie?” Annem üst kata doğru sesleniyordu. “Mickey ve David seni çağırıyor.”

“Geliyorum.”

Ayaklarım geri geri giderek merdivenlerden indim. Annem mutfağa girip ortadan kayboldu. Metal Mickey ve Hoppo bisikletleriyle birlikte kapının önünde dikiliyorlardı. Metal Mickey'nin suratı heyecandan kıpkırmızı olmuştu. "Çocuğun biri nehre düşmüş."

"Aynen," dedi Hoppo. "Ambulans gelmiş, polisler o bölgeyi kordonla çevirmiş. Gelip bakmak ister misin?"

Nehre düşüp ölmüş zavallı bir çocuğu görmek için duydukları hevesin korkunç ve yanlış olduğunu düşündüğümü söylemek isterdim. Ama daha on iki yaşındaydım. *Tabii ki* gidip bakmak istiyordum.

"Tamam."

Metal Mickey sabırsızca, "Hadi o zaman," dedi.

"Bisikletimi alayım."

"Acele et," dedi Hoppo. "Yoksa görececek bir şey kalmayacak."

"Neyi görecekmişsiniz bakalım?" Annem mutfağın kapısından kafasını çıkardı.

"Hiçbir şey anne," dedim.

"Hiçbir şey görmek için biraz fazla acele etmiyor musunuz sanki?"

Metal Mickey hemen, "Oyun parkına çok müthiş yeni bir alet koymuşlar da," diye bir yalan uydurdu. Oldum olası yalan söylemekte üstüne yoktur.

"İyi bakalım, geç kalma. Öğle yemeği vaktinde evde ol."

"Tamam."

Bisikletimi aldığım gibi hızla pedal çevirmeye başladık. "Şişko Gav nerede?" diye sordum Metal Mickey'ye. Genelde böyle durumlarda önce onun kapısına dayanırdı.

"Annesi onu markete gönderdiğini söyledi," dedi. "Kendi kaybeder."

Oysa kaybeden Şişko Gav değil, kendisi olacaktı.

Nehir kıyısının bir kısmı polis kordonuyla çevrilmişti, insanların o tarafa çok yaklaşmalarına izin vermiyorlardı. Yetişkinler de gruplar

halinde toplanmışlardı ve endişeli görünüyorlardı. Bisikletlerimizi küçük bir izleyici kalabalığının yanında durdurduk.

Doğrusu biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Polisler kordon dışında bir de yeşil renkte, kocaman, çadır gibi bir şey kurmuşlardı. Hiçbir şey görünmüyordu.

Metal Mickey, "Ceset o şeyin arkasında mıdır sizce?" diye sordu.

Hoppo omuzlarını silkti. "Büyük ihtimalle öyledir."

"Bahse girerim her tarafı şişip yeşile dönmüştür, gözlerini de balıklar yemiştir."

"İğrenç." Hoppo öğürür gibi bir ses çıkardı.

Metal Mickey'nin yarattığı görüntüyü zihnimden atmaya çalıştım ama o çirkin görüntü yerinden oynamamaya kararlıydı.

"Bir bok yok işte," diye sızlandı. "Çok geç kaldık."

"Bakın," dedim. "Bir şey çıkarıyorlar."

Bir hareketlilik başlamıştı. Polisler yeşil perdenin arkasından bir şey çıkarıyorlardı. Ceset değildi bu. Bir bisikletti. Daha doğrusu bir zamanlar bisiklet olan bir hurda parçasıydı. Orası burası yamulmuş, parçaları kopmuş, her tarafından sümük gibi yosunlar akıyordu. Ama onu gördüğümüz anda tanımiştık. Hepimiz tanımiştık.

Bu bir BMX yarış bisikletiydi. Önüne siyah kurukafa çizilmiş kıpkırmızı bir bisiklet.

Yeterince erken saatte uyandıysanız cumartesi ve pazar sabahları BMX yarış bisikletinin üstündeki Sean'ı, kasabayı baştan sona dolaşarak gazete dağıtırken görebilirdiniz. Ama bu pazar sabahı Sean evden çıktığında bisikletini yerinde bulamamıştı. Biri onu çalmıştı.

Önceki sene pek çok bisiklet hırsızlığı yaşanmıştı. Üniversiteli çocuklar sırf eğlencesine, şaka olsun diye bisikletleri yürütüp nehre fırlatıyorlardı.

Belki de bu yüzden Sean'ın bisikletini aramak için gittiği ilk yer orası oldu. Bu kırmızı yarış bisikletini çok seviyordu, her şeyden çok. Bu yüzden bisikletin gidonunu kırık ağaç dallarına takılmış bir halde suyun üstünde görünce, akıntının son derece güçlü olduğunu ve hiç de iyi bir yüzücü olmadığını bilmesine rağmen hemen nehre atlayıp bisikletini kurtarmaya karar verdi.

Neredeyse başaracaktı. Ama bisikletini ağaç dallarının arasından çıkarmak üzereyken bisikletin ağırlığı onu geriye doğru savurdu. Bir anda sular göğsüne kadar yükseldi. Islanıp ağırlaşan ceket ve pantolonu da onu dibe doğru çekiyordu, akıntı zaten çok güçlüydü, sanki onlarca el bir araya gelip onu suyun dibine sürüklemeye çalışıyor gibiydi. Üstelik su çok soğuktu. Hem de acayip soğuk.

Ağaç dallarından birine tutundu. Bağırıp yardım istedi ama saat daha çok erkendi, etrafta gezinen tek bir köpek bakıcısı bile yoktu. Sean Cooper o anda paniğe kapılmaya başladı çünkü akıntı kolları ve bacaklarını ele geçirip onu da peşi sıra sürüklemeye başlamıştı.

Kıyıya ulaşmak için var gücüyle uğraşıyordu ama kıyı ondan giderek uzaklaşıyor, başını sudan çıkarmakta gitgide daha da zorlanıyordu ve artık nefes yerine burun deliklerine pis kokulu bulanık nehir suyu dolmaya başlamıştı...

Gerçekte neler yaşandığını bilmiyordum. Bir kısmını sonradan öğrendim. Bir kısmınıysa hayalimde canlandırımdım. Annem hayal gücümün çok güçlü olduğunu söylérdi hep. Edebiyat dersinde iyi notlar almamı sağlasa da gerçeğe çok yakın kâbuslar görmeme neden oluyordu bu.

Annemin yatmadan önce hazırladığı sıcak süte rağmen o gece uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum. Yüzü yeşile dönmüş, her yanı şişmiş, bisikleti gibi üstünden sümüksü yosunlar akan Sean Cooper'ı zihnimde canlandırmadan edemiyordum. Aklımdan

çıkmayan bir şey daha vardı, Bay Halloran'ın söylediği bir şey: Karma. Ne ekersen onu biçersin.

“Kötü şeyler yaparsan döner dolaşır en sonunda sana yaptığını ödetir. O çocuk da bir gün yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bundan emin olabilirsiniz.”

Ama emin olamıyordum. Sean Cooper kötü şeyler yapmış olabilir. Ama ölmeyi hak edecek kadar kötü şeyler miydi bunlar? Peki ya Metal Mickey? Onun ne suçu vardı?

Bay Halloran, o bisikletin ağabeyinin bisikleti olduğunu anladığında Metal Mickey'nin yüzünün ne hale geldiğini görmemiş, onun nasıl inleye inleye ağladığını duymamıştı. O sesi bir daha asla duymak istemiyordum.

Çadırı yıkıp geçmesin diye Hoppo'yla ikimiz birden onu kollarından tutmak zorunda kaldık. Öyle taşkınlık yapıyordu ki en sonunda polislerden biri durumu görüp yanımıza geldi. Ona Metal Mickey'nin kim olduğunu söyleyince kolunu Mickey'nin omzuna attı ve onu yarı yürütüp yarı çekiştirerek polis arabasına bindirdi. Birkaç dakika sonra arabayla uzaklaştılar. Biraz olsun rahatlamıştım. Sean'ın bisikletini o halde görmek kötüydü. Metal Mickey'yi öyle delirmiş gibi çılgınlıklar atarken görmek ise korkunçtu.

“İyi misin Eddie?”

Babam yorganı üstüme sıkı sıkı örttükten sonra yatağımın kenarına oturdu. Yanımdaki ağırlığını hissetmek kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

“Biz ölünce ne olacak baba?”

“Hımm. Şey, bu ciddi bir soru Eddie. Sanırım bunu kimse kesin olarak bilmiyor.”

“Yani cennete ya da cehenneme gitmeyecek miyiz?”

“Bazıları gideceğimize inanıyor. Ama cennet ya da cehennemin var olduğuna inanmayan pek çok insan da var.”

“Yani iyi ya da kötü insanlar olmamızın hiçbir önemi yok o zaman?”

“Evet Eddie. Bu hayatta ne yaptığının öldükten sonra herhangi bir fark yaratacağını hiç sanmıyorum. İyi ya da kötü olmuşsun, fark etmez. Ama hayattayken çok fark eder. Diğer insanlar için. İşte bu yüzden herkese iyi davranmalısın.”

Babamın söylediklerini biraz düşündükten sonra kafamı salıdım. Yani bütün hayatını iyi bir insan olarak geçirip cennete gitmemek çok yazık olurdu bence. Ama işin diğer yönü için sevinmiştim. Sean Cooper’dan ne kadar nefret edersem edeyim, onun sonsuza dek cehennemde yanacağı düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

“Eddie,” dedi babam, “Sean Cooper’ın başına gelenler çok üzücü. Çok trajik bir kaza bu. Ama hepsi bu. Bir kaza. Bazen bazı şeyler sebepsizce olur. Hayat böyledir. Ölüm de öyle.”

“Anlıyorum.”

“O zaman artık uyuyabilecek misin?”

“Evet.”

Hiç sanmıyordum ama babamın benim küçük bir bebek olduğumu düşünmesini istemezdim.

“Pekâlâ Eddie. Işıkları kapatayım o zaman.”

Babam uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu. Bunu artık pek yapmıyordu. Ama bu gece is kokulu gür sakallarının yüzüme değmesi hoşuma gitmişti. Sonra ışığı söndürdü ve odam karanlığa boğuldu. Gece lambamdan yıllar önce kurtulmuştum ama bu gece keşke bir yerlerde duruyor olsaydı diye düşündüm.

Başımı yastığıma gömüp biraz rahatlamaya çalıştım. Uzaklarda bir baykuş sesi duyuluyor ve bir köpek havlıyordu. Boğularak ölmüş çocukları aklımdan çıkarıp mutlu şeyler düşünmeye çalıştım. Bisiklete binmek, dondurma yemek, Pac-Man oynamak gibi. Başım yastığıma biraz daha gömüldü. Düşünceler yavaş yavaş yumuşuyordu. Bir süre sonra hiçbir şey düşünmüyordum. Uyku gizlice içime sızmış ve beni karanlığa doğru sürüklemişti.

Bir şey beni ansızın, sertçe uykumdan uyandırdı. Bir *tık-tık-tık-tık* sesi, yağmur damlaları ya da dolu taneleri gibi. Yüzümü bu-

ruşturup diğer tarafa döndüm. Tekrar başladı. Odamın camına taşlar atılıyordu. Yataktan fırladım, çıplak yer döşemesine basıp penceredeki perdeleri açtım.

Bir süredir uyuyor olmalıydım. Hava iyiden iyiye kararmıştı. İncecik bir ay, kömür karası gökyüzünde küçük bir kâğıt kesigi gibi görünüyordu.

Yaydığı azıcık gümüşü aydınlık, Sean Cooper'ı görmeme yetiyordu.

Verandanın kenarında, çimlerin üstünde duruyordu. Üzerinde kot pantolon ve mavi beyzbol ceketı vardı, ikisi de yırtık pırtık ve kirliydi. Her tarafı şişip yeşile dönmemiş, gözlerini balıklar yememişti ama bembeyaz ve *ölüydü*.

Bu bir rüyaydı. Öyle olmalıydı. *Uyan*, diyordum içimden. *Uyan, uyan, UYAN!*

“Hey, pislik.”

Gülümsedi. Midem ağzıma geldi. Kafama sert bir yumruk yemişçesine farkına vardım; bu bir rüya değildi. Kâbustu.

Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avucumun içine batırarak, “Git buradan,” diye fısıldadım.

“Sana bir mesaj getirdim.”

“Umurumda bile değil,” dedim öfkeyle. “Git buradan.”

Cesur görünmeye çalışıyordum. Ama korku, gırtlığımı ele geçirmişti. Sözcükler ağzımdan tiz bir ciyaklama halinde çıkıyordu.

“Dinle beni bok kafa. Eğer aşağıya inmezsen yukarı çıkıp seni kendi ellerimle indireceğim.”

Ölü bir Sean Cooper'ın bahçede durması zaten kötüyken bir de odama çıkması çok daha kötü olacaktı. Hem sonuçta bu bir rüya değil miydi zaten? Uyanıncaya kadar idare etsem yeterdi.

“Peki. Ama... bir dakika bekle.”

Yatağın altından spor ayakkabılarımı çıkardım ve onları ellerim titreyerek ayaklarıma geçirdim. Sessizce kapıya gittim, kolu tuttum ve dikkatlice açtım. Işıkları açmaya cesaret edemiyordum,

bu yüzden yolumu bulabilmek için sırtımı duvara dayayıp yengeç gibi yan yan yürüyerek merdivenlerden indim.

En sonunda alt kata ulaştım. Holden geçip mutfağa girdim. Arka kapı açıktı. Dışarı çıktım. Gece soğuğu incecik pamuklu pijamalarımın altındaki tenimi ısıırıyordu; hafif bir esinti saçlarımı savurdu. Nemli, ekşi ve çürük bir şeyler kokuyordu.

“Köpek gibi havayı koklamayı kes seni pislik.”

Yerimden sıçradım. Sean Cooper hemen önümde duruyordu. Yakından bakınca odamın penceresinden gördüğümünden çok daha kötü görünüyordu. Ten rengi maviye çalıyordu. Derisinin altındaki minicik damarları bile görebiliyordum. Gözleri sararmıştı, bitkin görünüyordu.

Acaba bundan daha fazla korkmam imkânsız diyebileceğiniz bir sınır var mı diye düşünüyordum. Eğer böyle bir sınır varsa ben oraya ulaşmıştım.

“Burada ne arıyorsun?”

“Söyledim ya. Sana bir mesaj getirdim.”

“Neymiş o?”

“Çöp adamlara dikkat et.”

“Anlamadım?”

“Ben anladım mı sanıyorsun?” Bana doğru bir adım attı. “Ben burada olmak istiyor muyum sence? Ya da ölmek istedim mi? Böyle leş gibi kokmak istedim mi dersin?”

Yuvasından acayip bir şekilde sarkan kolunu bana doğrulttu. O anda kolunun aslında yuvasında durmadığını anladım. Kemiğin beyaz ucu puslu ay ışığında göze çarpıyordu.

“Burada olmamın sebebi sensin.”

“Ben mi?”

“Bu senin suçun pislik. Her şeyi sen başlattın.”

Çıktığım kapıya doğru bir adım geriledim.

“Üzgünüm... gerçekten çok üzgünüm.”

“Gerçekten mi...” Dudaklarını büzdü. “O zaman bana *öjünde* gerçekten samimi olduğunu göster bakalım.”

Kolumu yakaladı. Sıcak sidik bacaklarımdan aşağıya süzüldü.

“Sikimi em.”

“HAYIIIR!”

Kolumu çekip elinden kurtardım. Tam o sırada garaj yolu, sahanlığın penceresinden gelen beyaz ışıkla aydınlandı. “EDDIE, UYANIK MISIN SEN? NE YAPIYORSUN?”

Sean Cooper olduğu yerde korkunç bir Noel süsü gibi kısa bir süre daha durmaya devam etti. Ve sonra karanlıktan kurtulan bütün canavarların yaptığı gibi yavaş yavaş parçalarına ayrıldı, beyaz bir toz bulutu halinde yere yığıldı.

Kafamı eğip baktım. Daha az önce durduğu yerde şimdi başka bir şey vardı. Bir çizim. Koyu renkli asfaltın üstünde bembeyaz parlıyordu. Dalgalı suların arasında bir çöp adam, kollarından biri, el sallarmış gibi havada duruyordu. *Hayır*, dedim içimden. *El sallamıyor. Boğuluyor.* Sıradan bir çöp adam da değil. Bu bir *tebeşir adam*.

İçim ürperdi.

“Eddie?”

Hemen içeriye koşup kapıyı olabildiğince usulca kapattım.

“Bir şey yok anne. Su içmeye inmiştim.”

“Arka kapının sesini mi duydum?”

“Hayır anne.”

“Peki, suyunu iç ve yat artık. Yarın okul var.”

“Tamam anne.”

“Aferin oğluma.”

Kapıyı kilitledim, parmaklarım o kadar titriyordu ki kilitteki anahtarı döndürmek için birkaç kez uğraştım. Sonra tekrar odama çıktım, altımı ıslattığım pijamamı çıkarıp çamaşır sepetine koydum. Temiz pijamalarımı giyip yatağa girdim. Ama uzun bir süre gözüme uyku girmedi. Yatağымda yatıyor, pencereye atılacak taşların sesini ya da merdivenlerden çıkan ıslak ayak seslerini duymayı bekliyordum.

Bir süre sonra, dışarıdaki ağaca tünemiş kuşlar cıvıldaşıp ötüşmeye başlarken içim geçmiş olmalıydı. Ama bu çok sürmedi. Erkenden uyandım. Anne ve babamdan bile önce. Hemen alt kata koşup arka kapıyı açtım, her şeye rağmen dün gecenin bir rüyadan ibaret olduğunu umuyordum hâlâ. Dışarıda Sean Cooper'ın ölüsü yoktu. Ama o şey...

Tebeşir adam hâlâ oradaydı.

Hey, pislik. Suya girmek istemez misin? Hadi gelsene, su çok güzel.

Onu orada öylece bırakabilirdim. Öyle yapmalıydım belki de. Bunun yerine lavabonun altından annemin bulaşık leğenini alıp içine su doldurdum. Sonra bir leğen dolusu suyu dışarıya boşalttım. Tebeşir adamı buz gibi suyla ve sabun köpükleriyle yeniden boğdum.

Onu oraya diğerlerinden birinin çizdiğine ikna etmeye çalıştım kendimi. Şişko Gav yapmıştı belki. Ya da Hoppo. Tam bir eşek şakasıydı. Ancak okul yolunu yarıladığımda kafama dank etti. Hepimizin tebeşir rengi ayrıydı. Şişko Gav kırmızı, Metal Mickey mavi, Hoppo yeşil, Nicky sarı, bense turuncu renkte tebeşir kullanıyordum. Bizim çetede beyaz tebeşir kullanan kimse yoktu.

2016

Annem öğle yemeğinden hemen önce beni arıyor. Genelde en uygunsuz zamanlarda aramayı başarır, bugün de diğerlerinden farksız. Telefonu açmayıp telesekretere aktarabilirim aslında ama annem telesekretere mesaj bırakmaktan nefret eder ve bir dahaki arayışında acısını benden çıkarır, bu yüzden istemeyerek de olsa “yanıtlı” düğmesine basıyorum.

“Alo.”

“Selam Ed.”

Sınıftan koridora çıkıyorum.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum.

“Tabii ki. Neden soruyorsun?”

Çünkü annem sırf hal hatır sormak için aramaz. Annem arıyorsa bir nedeni vardır kesin.

“Bilmem. Sen iyi misin? Gerry nasıl?”

“İkimiz de iyiyiz. Saf meyve suyu detoksundan yeni çıktık, kendimizi dipdiri hissediyoruz.”

Birkaç yıl öncesine kadar annemin dipdiri gibi sözcükler kullanacağı ya da saf meyve suyu detoksu yapmayı düşüneceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Babam varken böyle şeylerle ilgilenmezdi o. Bunun için Gerry’yi suçluyorum.

“Harika. Anne, şey... ben şu an biraz meşgulüm de, acaba ben seni...”

“İş yerinde değilsin, değil mi Ed?”

“Şey, aslında...”

“Okulun tatil olması gerekmiyor muydu?”

“Okuldaki işler tatil dinlemiyor.”

“Seni çok çalıştırmalarına izin verme Ed.” Derin bir iç çekiyor.

“Hayatta başka şeyler de var.”

Yıllar önce olsa annem asla böyle bir şey de söylemezdi. İşinin *hayatıydı*. Ama sonra babam hastalandı ve annemin hayatı babamla ilgilenmekten ibaret oldu.

Şu anda yaptığı her şeyi (buna Gerry de dâhil), yitirdiği bütün o yılları geri almak adına yaptığını anlıyorum. Bunun için onu suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum.

Eğer evlenmiş ve bir aile kurmuş olsaydım belki o zaman saf meyve suyu detoksu yerine onu oyalayacak başka şeyler olurdu. O zaman belki ben de çalışmak yerine beni oyalayacak başka şeylere sahip olurdum.

Ama bunlar annemin duymak isteyeceği şeyler değil.

“Biliyorum,” diyorum ona. “Haklısın.”

“Güzel. Biliyor musun, pilates yapmayı denemelisin Ed. Sana çok iyi gelir.”

“Bunu düşüneceğim.”

Düşünmeyeceğim tabii ki.

“Her neyse, meşgulsen seni çok tutmayayım. Acaba benim için küçük bir iyilik yapar mısın diye aramıştım.”

“Tabii.”

“Gerry’yle bir iki haftalığına karavanla seyahate çıkalım diyoruz.”

“Ne güzel.”

“Ama kedi bakıcımız bizi yarı yolda bıraktı.”

“Ah, olamaz.”

“Ed! Senin hayvansever olmanı beklerdim.”

“Öyleyim. Ama Mittens benden nefret ediyor.”

“Saçmalama. O bir kedi. Kimseden nefret ettiği yok.”

“O bir kedi falan değil, tüylü bir sosyopat.”

“Ona bakacak mısın, bakmayacak mısın?”

Derin bir iç çekiyorum. “Evet, bakacağım tabii ki.”

“Güzel. Yarın sabah gelip onu bırakırım.”

Öff. Harika.

Telefonu kapatıp sınıfa dönüyorum. Yağlı siyah saçları gözle-
rinin üstüne düşen sıska bir ergen sandalyesinde kaykılıp çizmeli
ayaklarını masasının üstüne koymuş, bir yandan sakız çiğnerken
diğer yandan akıllı telefonunu kurcalıyor.

Danny Myers benim edebiyat sınıfımda. Zeki bir çocuk, daha
doğrusu herkes öyle olduğunu söylüyor. Müdürümüz ve tuhaftır,
hem müdürümüzün hem de yönetim kurulumuzdan birkaç kişinin
yakın dostları olan Danny’nin ailesi bu konuda ısrarcı. Ve hazır-
ladığı ödevlerde bu zekâyı yansıtan hiçbir şey göremedim henüz.

Tabii bu çocuğun ailesinin ya da müdürümüzün duymak
istediği şey bu değil. Onlar Danny’nin özel ilgiye ihtiyacı oldu-
ğunu düşünüyorlar. Danny, “herkes için tek tip” eğitim sisteminin
hüsrana uğrattığı çocuklardan. Çok zeki, çok hassas, dikkati çok
kolay dağılıyor. Falan filan.

Danny şu anda müdahale dediğimiz şeye tabi tutuluyor. Buna
göre okulun tatil olduğu dönemde ekstra özel derslere gelecek.
Benden beklenen ise ona telkinlerde bulunmam, onun gözünü
korkutmam ve onu annesi ile babasının alması gerektiğine inandığı
notları almaya çalışmaya ikna etmem.

Bu müdahaleler, zeki olmasına karşın sınıf içerisinde başarı
gösteremeyen çocuklarda iyi sonuç verebiliyor bazen. Ama çoğu
zaman hem benim için hem öğrenciler için vakit kaybından başka
bir şey değil. Yenilgiyi kolay kabul eden biri olduğumu sanmıyorum.
Ama gerçekçiyimdir. Öyle *Bay Chips*³ tarzı bir öğretmen olamam.
Doğrusunu söylemek gerekirse öğrenmek isteyen öğrencilere bir
şeyler öğretmek isterim. Dersle ilgilenen ve derse katılan öğren-
cilere. Ya da hiç olmazsa bunu yapmak için çaba gösterenlere.

3 1934 yılında James Hilton tarafından yazılan ve günümüze dek defalarca sinemaya,
televizyona ve tiyatroya da uyarlanan *Goodbye, Mr. Chips* adlı kısa romanın, öğrencileri
tarafından çok sevilen öğretmen kahramanı (ç. n.)

Çalışıp çabalayarak alınmış bir D, “çok da umurumdaydı sanki” diye düşünülerek alınmış C’den çok daha iyidir.

“Telefon ve o ayaklar derhal masanın üstünden kalkıyor,” diyorum masama geçerken.

Ayaklarını masadan kaldırıyor ama telefonunu kurcalamaya devam ediyor. Gözlüklerimi takıp metinde kaldığımız yeri buluyorum.

“İşini bitirdiğinde dikkatini yeniden *Sineklerin Tanrısı*’na verirsin belki?”

Tık tık tık bir şeyler tuşlamayı sürdürüyor.

“Danny, ailene sosyal medya kullanımına ambargo koymanın notlarını yükselteceğini tavsiye etmek zorunda kalmak istemiyorum...”

Danny durup bir süre suratıma bakıyor. Ben de ona kibarca gülümsüyorum. Benimle tartışmak, üstüme gelmek çok hoşuna giderdi ama bu defa telefonunu kapatıp cebine koyuyor. Bunun bir zafer olduğunu düşünmüyorum, daha çok şimdilik bu eli bana vermişe benziyor.

Bana göre hava hoş. Bu iki saatin rahat geçmesini sağlayacak her şeye varım. Danny’yle böyle akıl oyunlarına girmek hoşuma gidiyor bazen. Ona zorla da olsa düzgün sayılabilecek ödevler yaptırmanın bana tatmin duygusu yaşattığını söylemeliyim. Ama bugün, o günlerden değil. Gece bölünen uykum yüzünden kendimi yorgun ve gergin hissediyorum. Bir şeyler olmasını bekler gibi tetikte gibiyim. Kötü bir şeyler, telafi edilmesi imkânsız bir şeyler olacak sanki.

Metne odaklanmaya çalışıyorum. “Pekâlâ, en son ana karakterlerin neyi simgelediklerini konuşuyorduk; Ralph, Jack, Simon...”

Omuzlarını silkiyor. “Simon başından beri gereksizin tekiydi zaten.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Gereksiz bir yük. Boş kafanın teki. Ölmeyi hak etti.”

“*Hak etti* derken? Nasıl yani?”

“Yani onun ölmesi bir kayıp sayılmaz, anlatabiliyor muyum? Jack haklıydı. Eğer adada hayatta kalacaklarsa, bütün o medeni saçmalıkları boş vermeleri gerekliydi.”

“Ama bu roman, ‘eğer yabaniliğe dönersek toplum ayakta kalmaz’ fikrini ele alıyor zaten.”

“Ayakta kalmamalıdır belki de. Her şey sahte zaten. Kitabın asıl söylediği şey bu. Hepimiz uygarlaşmış gibi davranıyoruz, oysa özümüzde hiç de öyle değiliz.”

Gülümsüyorum ama içimde büyük bir rahatsızlık hissinin yumru gibi büyümeye başladığını hissediyorum. Belki basit bir sindirim güçlüğüdür yine. “Doğrusu, bu çok ilginç bir bakış açısı.”

Saatim ötüyor. Dersin bitişini haber vermesi için hep saatimi kurarım.

“Tamam. Pekâlâ, bugünlük bu kadar.” Ders kitaplarımı topluyorum. “Yazacağın ödevde bu teori hakkında daha fazla şey okumak için sabırsızlanıyorum Danny.”

Ayağa kalkıp yerde duran spor çantasını alıyor. “Sonra görüşürüz hocam.”

“Haftaya aynı saatte.”

Danny ağır adımlarla sınıftan çıkarken kendimi tutamayıp, “Sanırım senin şu yeni toplum düzeninde sen hayatta kalanlardan olurdun, değil mi Danny?” diyorum.

“Tabii ki.” Yüzüme tuhaf tuhaf bakıyor. “Ama merak etmeyin hocam. Siz de hayatta kalanlardan olurdunuz.”

Okuldan dönüşte parka uğramak yolu uzatmak anlamına geliyor. Zaten bugün hava da pek güzel değil ama yine de yolumu uzatmaya karar veriyorum. Eski günleri yâd ediyorum.

Nehir kenarını izleyen yol çok güzel. Bir tarafınızda yemyeşil çayırlar uzanıyor, onları geçtikten sonra etrafı yapı iskeleleriyle çevrilmiş olsa da uzaktaki katedrali görüyorsunuz, katedral son

birkaç yıldır bu durumda. Katedralin meşhur çan kulesini yapmak dört yüz yıl almış, hem de doğru düzgün alet edevatlar ve makineler olmadan. Modern teknoloji harikalarıyla restore etmeninse çok daha uzun zaman alacağını düşünmeden edemiyorum.

Bu görüşü manzaraya rağmen ne zaman nehir kenarında yürüsem gözlerimi nehrin hızla akan bulanık sularından alamadığımı fark eder, bu suların kim bilir ne kadar soğuk olduğunu, akıntının ne kadar acımasız olduğunu düşünürüm. Genelde Sean Cooper'ı, bisikletini almaya çalışırken suların altına gömülüşünü hayal ediyorum hâlâ. O bisikleti kimin çalıp oraya attığı hiç ortaya çıkmadı.

Sol tarafımda yeni rekreasyon alanı var. İki delikanlı kaykay pistinde bir yukarı bir aşağı takır tukur kayıp duruyorlar. Bir anne kıkır kıkır gülen çocuğunu döner platformda döndürüyor; ergenlik çağındaki bir kız tek başına salıncaklarda oturuyor. Kafasını öne eğmiş, yüzüne dökülen saçları parlak bir perdeyi andırıyor. Saçları kahverengi, kızıl değil. Ama orada öyle kendi kabuğuna çekilmiş halde oturuşu bana bir an Nicky'yi hatırlatıyor.

O yaza ait başka bir gün geliyor aklıma. Bütün o diğer puslu anıların arasında neredeyse kaybolmuş küçük bir an. Annem beni marketten bir şeyler almaya göndermişti. Parkın içinden yürüyerek eve dönerken Nicky'nin parkta olduğunu görmüştüm. Salıncaklardan birinde tek başına oturuyor, başını eğmiş dizlerine bakıyordu. Az kalsın *hey, Nicky*, diye ona seslenecektim.

Ama bir şey beni durdurmuştu. Belki de öyle sessizce ileri geri sallanışıydı bana engel olan. Ona biraz daha yaklaşmıştım. Elinde bir şey tutuyordu. Güneş ışığında etrafa gümüşü pırıltılar saçıyordu bu şey. Sonra bunun, normalde boynuna taktığı küçük haçlı kolye olduğunu fark etmiştim. Kolyenin ucundaki haç havaya kaldırışını ve sonra bacaklarının yumuşak etine saplayışını izlemiştim. Hem de defalarca kez.

Hemen oradan uzaklaşıp eve gitmiş, o gün gördüğüm şeyden ne Nicky'ye ne de başka birine söz etmişim. O haçı bacağına saplayışı... Tekrar tekrar. Muhtemelen bacağından kanlar akıyordu. Ama gıkını bile çıkarmamış, ağlamamıştı bile.

Parktaki kız kafasını kaldırıp saçlarını kulağının arkasına atıyor. Kulağından bir sürü gümüş halka küpe sarkıyor, burunda da kocaman metal bir halka var. Yaşı sandığımdan daha büyük, muhtemelen üniversitede falan okuyor. Sonra orta yaşlı ve oldukça tuhaf görünümlü bir adam olduğumun ve bir çocuk parkında durmuş gencecik bir kıza baktığımın farkına varıyorum.

Başımı öne eğip adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ediyorum. Cebimdeki telefon çalmaya başlıyor. Arayanın annem olduğunu düşünerek telefonu cebimden çıkarıyorum. Arayan o değil, Chloe.

“Evet?”

“Ne güzel karşılama. Telefonla konuşma adabını geliştirmelisin.”

“Kusura bakma. Ben biraz... özür dilerim, ne oldu?”

“Arkadaşın cüzdanını burada bırakmış.”

“Mickey mi?”

“Evet, sen gittikten sonra holdeki masanın altında buldum. Ceketinin cebinden falan düştü herhalde.”

Kaşlarımı çatıyorum. Öğlen oldu bile. Mickey cüzdanının yanında olmadığını şimdiye kadar çoktan fark etmiş olmalıydı. Gerçi dün gece çok sarhoştum. Belki hâlâ otel odasında uyuyordur. “Herhalde. Neyse, ben onu arayıp haber veririm. Sağ ol.”

“Peki.”

Sonra aklıma bir şey geliyor.

“Mickey'nin cüzdanını alıp içine bakar mısın?”

“Biraz bekle.”

Onun evin içinde biraz dolandıktan sonra telefona geri döndüğünü duyuyorum. “Aldım. Yaklaşık yirmi sterlin kadar para, kredi kartları, banka kartları, faturalar ve ehliyet var.”

“Otel odasının anahtar kartı da orada mı?”

“Aa, evet. O da var.”

Anahtar kartı. Odasına girebilmesi için bunun yanında olması gerekir.

Otel çalışanları kapıyı açması için ona seve seve başka bir kart verirlerdi tabii, üstünde kimliği falan olsaydı eğer...

Kafamdan geçenleri duymuş gibi, “Dün gece otele geri dönmemiş mi yani?” diye soruyor Chloe.

“Bilmiyorum,” diyorum. “Arabasında falan uyumuştur belki.”

Ama beni neden aramadı... Hadi diyelim dün gece rahatsız etmek istemedi, peki bu sabah neden aramadı?

“Umarım şu anda bir çukurda yatmıyordur,” diyor Chloe.

“Neden böyle abuk sabuk laflar ediyorsun?” Ona böyle çıkıştığım için anında pişman oluyorum. Telefonun diğer ucunda Chloe’nin sinirden kudurduğunu tahmin edebiliyorum.

“Bugün neyin var senin? Sol tarafından mı kalktın?”

“Özür dilerim,” diyorum. “Yorgunum sadece.”

“İyi,” diyor ama ses tonundan hiç de iyi olmadığını belli ediyor. “Arkadaşınla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bir telefon edeceğim. Ona ulaşamazsam cüzdanını otele götürür, herhangi bir sorun olup olmadığına bakarım.”

“Cüzdanı holdeki masanın üstüne bırakıyorum.”

“Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Tam üstüne bastın Sherlock. İnanılmaz bir sosyal hayatım var benim, unuttun mu?”

“Peki tamam, sonra görüşürüz.”

“Umarım görüşmeyiz.”

Telefonu kapatıyor. Acaba geç kalacağını söylemek için espri mi yaptı yoksa gerçekten de benim gibi aksi bir deliyi bir daha görmek istemediğini mi anlatmaya çalışıyordu, merak ediyorum.

İç çekip Mickey’yi arıyorum. Doğrudan telesekretere düşüyor:

“Merhaba, ben Mickey. Şu anda telefona cevap veremiyorum, *bip* sesinden sonra yapmanız gerekeni yapın.”

Mesaj bırakmakla hiç uğraşmıyorum. Geldiğim yolu geri dönüp parktan çıkıyor ve eve giden kısa yolu tutuyorum. İçimde belli belirsiz yükselen huzursuzluğu görmezden geliyorum. Herhangi bir sorun yoktur muhtemelen. Mickey otele geri dönmüş, oteldekileri ona yeni bir kart vermeye ikna etmiş, şimdi odasında horul horul uyuyordur. Ben oraya gittiğimde öğle yemeğini tıkınıyor olur. Kesinlikle, tamamen, gayet iyi durumdadır.

İkna olmak için bunu kendi kendime defalarca kez tekrarlıyorum.

Ve her seferinde daha az inanıyorum.

The Travelodge, köhne bir Little Chef şubesinin hemen yanındaki çirkin binada yer alıyor. Mickey'nin çok daha iyi bir yerde kalacak parası olduğunu düşünürdüm ama belli ki burası ona daha uygun gelmiş.

Otele giderken Mickey'yi iki defa daha aramayı deniyorum. İkisinde de telefon doğrudan telesekretere düşüyor. İçimdeki kötü his de giderek artıyor.

Arabamı park edip otele giriyor ve resepsiyona doğru yürüyorum. Kızıl saçlarını darmadağın bir atkuyruğu halinde toplamış ve kulaklarında kocaman delikler görünen genç bir adam resepsiyonda duruyor. Üstündeki fazla dar gömlek ve kötü bağlanmış kravatıyla oldukça rahatsız görünüyor. Gömlek cebine iliştirdiği kart bana bu delikanlının adının “Duds” olduğunu söylüyor, oysa bu bana bir isimden çok kalıcı bir hatanın itirafı gibi görünüyor.

“Hoş geldiniz. Otele giriş mi yapacaksınız?”

“Aslına bakarsanız hayır. Bir arkadaşımı görmeye geldim.”

“Pekâlâ.”

“Mickey Cooper. Buraya dün giriş yapmış olmalı.”

“Peki,” diyor ama bana boş boş bakmayı sürdürüyor.

“Yani...” diyerek kendimi konuşmaya zorluyorum, “burada olup olmadığına bakabilir misiniz rica etsem?”

“Kendiniz arayamaz mısınız?”

“Telefonu açmıyor, işin doğrusu...” cebimden Mickey’nin cüzdanını çıkarıyorum. “Dün gece bunu benim evimde unutmuş. Odasının anahtar kartı ve tüm kredi kartları da içinde.”

Söylediklerimin önemini kavraması için bekliyorum. O bunu yapıncaya kadar ayaklarımın dibinde yosunlar bitiyor. Buz dağları oluşup erimeye bile başlıyor.

“Kusura bakmayın,” diyor en sonunda. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Dün gece buraya sağ salım gelip gelmediğini kontrol etmenizi *rica ediyorum*. Başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.”

“Ah, şey, dün gece ben görevli değildim. Georgia buradaydı.”

“Peki. Bilgisayarda herhangi bir bilgi yok mudur?” Kafamla köşedeki darmadağınık masanın üstünde duran fi tarihinden kalma bilgisayarı işaret ediyorum. “Odasına girmek için yeni bir anahtar kartı istemek zorunda kalmıştır. Buna dair herhangi bir kayıt tutmuyor musunuz?”

“Şey, sanırım buna bakabilirim.”

“Sanırım bakabilirsiniz.”

Onunla alay ettiğimi bile anlamıyor. Bilgisayarın başına çöküp birkaç tuşa bastıktan sonra tekrar bana dönüyor. “Hayır. Hiçbir kayıt yok.”

“O zaman şu Georgia’yı arayabilir misiniz?”

Bunu yapıp yapamayacağını uzun uzun düşünüyor. Duds’a görev tanımının birazcık bile olsa dışına çıkan bir şey yaptırmamın muazzam bir çaba gerektirdiğini anlıyorum. Doğrusu, onun için nefes alıp vermek bile muazzam bir çaba gerektiriyormuş gibi görünüyor.

“Lütfen,” diyorum.

Derin bir çekiyor. “Peki.”

Telefonu kaldırıyor. “Alo. George?”

Bekliyorum.

“Dün gece Mickey Cooper adında bir adam geldi mi? Anah-tar kartını kaybetmiş, ona yenisini vermiş olabilir misin? Peki. Tamam. Sağ ol.”

Telefonu yerine koyup tekrar masasının başına geçiyor.

“Eee?” diyorum.

“Hayır. Arkadaşınız dün gece buraya geri dönmemiş.”

1986

Cenazelerin havanın gri ve yağmurlu olduğu, siyahlara bürünmüş insanların şemsiyelerinin altında toplandığı günlerde yapıldığını zannederdim hep.

Sean Cooper'ın cenazesinin sabahında güneş parlıyordu, en azından törenin başlangıcında. Ve hiç kimse siyahlara bürünmemişti. Ailesi herkesten mavi ya da kırmızı renklerde giysiler giymelerini rica etmişti. Okul futbol takımının renklerinde. Çocukların epey bir kısmı okul üniformalarıyla geldiler.

Annem benim giymem için açık mavi renkte yeni bir gömlek, kırmızı bir kravat ve koyu renkli bir pantolon seçmişti.

“Yine de şık görünmek gerekir Eddie. Saygı göstermek için.”

Sean Cooper'a saygı falan göstermek istemiyordum. Onun cenazesine gitmek de istemiyordum aslında. Daha önce hiç cenaze gitmemiştim. Hatırladığım kadarıyla yani. Duyduğuma göre annem ve babam beni büyükbabamın cenazesine götürmüşler ama o zaman daha küçük bir bebekmişim, büyükbabam da epey yaşlıymış zaten. Yaşlı insanların ölmesi olağandı. Hatta canlıyken de yarı ölü gibi kokarlardı. Küflü, bayat bir kokuları olurdu onların.

Ölüm başkalarının başına gelirdi. Bizim gibi çocuklara, tanıdığımız insanlara uğramazdı. Ölüm soyut ve uzak bir kavramdı. Sean Cooper'ın cenazesinde ölümün aslında soğuk, ekşi kokan bir nefes kadar yakınımızda olduğunu ilk kez anladım. Ölümün en büyük hüneri, orada olmadığını sanmanızı sağlamaktı. Ve onun o soğuk, kapkara yüzünün ardında daha pek çok hüner saklıydı.

Kilise bizim evden on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Keşke daha uzun olsaydı diyordum içimden. Ayaklarımı sürüyor, gömleğimin yakasını çekiştirip duruyordum. Annem Şişko Gav'ın doğum günü partisine giderken giydiği mavi elbiseyi giymişti yine ama bu defa üstüne kırmızı bir ceket almıştı. Babamsa bir kereye mahsus olmak üzere uzun paçalı normal bir pantolon giymişti, bunu yapmasına minnettar olmuştum. Üstüne ise kırmızı çiçekli bir gömlek geçirmişti ancak bunun hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim.

Kilisenin avlusuna Hoppo ve annesiyle aynı anda vardık. Hoppo'nun annesini pek görmezdik. Arabasıyla evden eve temizliğe gitmiyorsa şayet. Her zaman darmadağınık görünen saçlarını bugün topuz yapmıştı. Üstüne biçimsiz mavi bir elbise, ayaklarına ise çok ama çok eski, yırtık pırtık sandaletler giymişti. Bunu söylemek çok ayıp, biliyorum ama o görünümüyle onun benim annem olmadığına sevinliyordum.

Hoppo mavi okul pantolonu ile siyah ayakkabılarının üstüne kırmızı bir tişört giymişti. Gür, siyah saçlarını tarayıp yana yatırmıştı. Her zamankine haline kıyasla farklı görünüyordu. Sadece saçları ve giysileri yüzünden değil. Gergin, endişeli bir hali vardı. Köpeği Murphy'yi tasmaından sıkı sıkı tutuyordu.

“Merhaba David. Merhaba Gwen,” dedi annem.

Hoppo'nun annesinin adının Gwen olduğunu bilmiyordum. Annem isim hatırlama konusunda hep çok iyi olmuştur. Babamsa pek öyle değildi. Alzheimer'ı kötüleşmeden önce kendiyile dalga geçer, insanların isimlerini unutmanın yeni bir şey olmadığını, kafayı sıyırmadan önce de kimsenin adını hatırlamadığını söylerdi.

“Merhaba Bay ve Bayan Adams,” dedi Hoppo.

Annesi de güçlkle iştirilen cılız bir sesle, “Merhaba,” dedi. Hoppo'nun annesi hep bir şeyler için özür dilermiş gibi konuşurdu.

Annem, “Nasılsın?” diye sordu, aslında hiç merak etmediği bir şeyi sırf kibarlıktan sorduğu zamanlarda takındığı o ses tonunu takınmıştı.

Tabii Hoppo’nun annesinin bundan haberi yoktu. “Pek iyi değilim,” dedi. “Yani, çocuğun başına gelenler zaten çok korkunç, bir de üstüne Murphy bütün gece hastaydı.”

Babam gerçekten hissederek, “Ah canım,” dedi.

Murphy’yi okşamak için ona doğru eğildim. Kuyruğunu yorgun yorgun salladıktan sonra yere çöktü. Belli ki o da bizim gibi burada olmayı hiç istemiyordu.

Babam, “Onu bu yüzden mi yanınızda getirdiğiniz?” diye sordu.

Hoppo kafasını salladı. “Evde bırakmak istemedik. Evin altını üstüne getiriyor. Bahçede bırakırsak da bu sefer çitlerin üstünden atlayıp kaçıyor. Bu yüzden onu burada bir yere bağlarız diye düşündük.”

Babam kafasını salladı. “İyi fikir.” Murphy’nin kafasını okşadı. “Seni küçük ihtiyar. Yaşlanıyorsun artık, değil mi?”

O sırada annem, “Peki,” dedi, “artık içeri girsek iyi olacak.”

Hoppo yere eğilip Murphy’yi kucakladı. İhtiyar köpek o kocaman, ıslak dilini Hoppo’nun yüzünde gezdirdi.

“Aferin oğluma,” diye fısıldıyordu. “Şimdilik hoşça kal.”

Avludan içeriye girip kapıya doğru yürüdük. İnsanlar dışarıda toplanmış çaktırmadan sigara tütürüyorlardı. Şişko Gav’i ve annesi ile babasını gördüm. Nicky kilise kapısının önünde, Peder Martin’in hemen yanında duruyordu. Elinde bir kâğıt tomarı tutuyordu. İlahi listesi herhalde, diye düşündüm.

Gerilmiştim. Anne ve babam partide olanlardan ve eve gelen kutudan sonra Peder Martin’le ilk kez karşılaşacaklardı. Peder Martin bizi görünce gülümsedi.

“Bay ve Bayan Adams, Eddie. Bu son derece üzücü günde geldiğiniz için teşekkürler.”

Elini uzattı. Ama babam sıkmadı. Pederin yüzündeki gülümseme silinmemişti ama gözlerindeki ifadeden bozulduğunu anlayabiliyordum.

“Lütfen ilahi listesinden birer tane alıp kendinize oturacak bir yer bulun.”

İlahi listelerini aldık. Nicky hiç sesini çıkarmadan başını hafifçe salladı, bizse ağır adımlarla kiliseden içeriye girdik.

İçerisi soğuktu, içimi hafiften titretecek kadar soğuk. Karanlıktı da. Gözlerimin bu karanlığa alışması biraz zaman aldı. Birkaç kişi çoktan içeri girip yerlerine oturmuştu bile. Çocuklardan bazılarını okuldan tanıyordum. Birkaç öğretmen de gelmişti, Bay Halloran da oradaydı. O bembeyaz, fırça gibi saçlarını görmemek mümkün değildi. Bugün diğer günlerden farklı olarak kırmızı bir gömlek giymişti. Şapkası kucağında duruyordu. Anne ve babamla birlikte içeri girdiğimi görünce bana hafifçe gülümsedi. O gün herkes hafifçe ve bir tuhaf gülümsüyordu zaten, kimse yüzünü ne şekle sokacağını bilemiyor gibiydi.

Oturup bekledik, sonra peder ve Nicky içeri girdi, müzik çalmaya başladı. Daha önce duyduğum ama ne olduğunu çıkaramadığım bir melodiydi bu. İlahi gibi bir şey değildi. Modern şarkılardan biriydi, şu ağır müziklerden. Nedense, şarkı her ne kadar modern olursa olsun, Iron Maiden hayranı olan Sean için pek de uygun olmadığını düşünüyordum.

Tabut içeri girerken hepimiz başlarımızı öne eğdik. Metal Mickey, annesi ve babasıyla birlikte tabutun hemen arkasından yürüyordu. Kazadan beri Metal Mickey’yi ilk görüşümdü bu. Ailesi onu okula göndermemişti, sonra da büyükannesine gidip orada kalmışlardı.

Metal Mickey tabuta bakmıyordu. Vücudunu dimdik tutarak bakışlarını tam karşıya dikmişti. Tüm dikkatini yürümek, nefes alıp vermek ve ağlamamak için çabalamaya harcıyordu. Kilisenin ortasına kadar ulaşmıştı ki birdenbire durdu. Arkasında yürüyen

adam az kalsın ona çarpacaktı. Bir an ne yapacağını bilemezmiş gibi bocaladıktan sonra arkasını dönüp koşarak kiliseden dışarı çıktı.

Herkes birbirine bakıyordu; annesi ve babası hariç, onlar Metal Mickey'nin gittiğinin farkında bile değillerdi. Kendilerini birer keder kozasına kapatmış halde, ayaklarını sürüye sürüye zombi gibi yürüyorlardı. Kimse kalkıp Metal Mickey'nin peşinden gitmedi. Dönüp anneme baktım ama o da yalnızca kafasını hafifçe sallayıp elimi sıktı.

Sanırım bana en çok dokunan şey buydu. Metal Mickey'yi çoğumuzun nefret ettiği biri için bu kadar üzülmek görmek tuhaftı. Ama ne de olsa ölen onun ağabeyiydi. Sean her zaman öyle korkunç, zorba bir çocuk değildi belki de. Belki küçükken Metal Mickey'yle oyunlar oynuyorlardı. Belki birlikte parka gidiyor, Lego'larını paylaşıyor, aynı küvette yıkanıyorlardı.

Ve şimdi Sean normal şartlarda nefret edeceği bir müzik eşliğinde, fazla ağır kokan çiçeklerle bezenmiş soğuk, karanlık bir tabutta yatıyordu ve onlara çalan bu müzikten ne kadar nefret ettiğini söyleyemiyordu çünkü bir daha kimseye hiçbir şey söyleyemeyecekti.

Boğazımda düğümlenen yumru yüzünden yutkunup gözlerimi hızlı hızlı kırıştırdım. Annem kolumu çekestirince herkesle birlikte ben de tekrar yerime oturdum. Müzik durdu ve Peder Martin ayağa kalkıp Sean Cooper ve Tanrı'yla ilgili bir şeyler söyledi. Söylediklerinin çoğuna anlam veremiyordum. Cennetin bir melek daha kazandığını ve Tanrı'nın Sean Cooper'ı dünyadaki insanlardan daha çok istediğini söylüyordu. Birbirlerine yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ve yere yığılacaklarmış gibi görünen annesi ve babasına bakınca bunun doğru olduğunu pek sanmıyordum.

Peder Martin tam konuşmasını bitirmek üzereyken büyük bir gürültü koptu ve birden içeriye dolan hava, ilahi listelerinden birkaçının havaya uçup yere düşmesine neden oldu. Ben de dâhil olmak üzere kilisedekilerin çoğu dönüp baktı.

Kilisenin kapıları pat diye açılmıştı. Başta Metal Mickey'nin geri döndüğünü sandım. Ama sonra, kapıdan içeri dolan ışıkla etraflarında birer hale oluşan iki kişi gördüm. Kiliseden içeri adım attıklarında ve ilerlediklerinde kim olduklarını çıkarabildim: Valsçi'deki Kız'ın sarışın arkadaşı ve evimize gelen polis memuru Thomas (daha sonra kızın adının Hannah, memur Thomas'ın ise onun babası olduğunu öğrenecektim).

Bir an için acaba sarışın kızın başı dertte mi diye merak ettim. Memur Thomas onu kolundan sımsıkı tutmuş, yarı çekiştirerek mihraba doğru peşi sıra sürüklüyordu. Kiliseyi fısıldaşmaya başlayan insanların uğultusu sardı.

Metal Mickey'nin annesi, kocasının kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam ayağa kalktı. Yüzünde sert ve öfkeli bir ifade vardı. Kürsüdeki Peder Martin, "Eğer merhumu son yolculuğuna uğurlamak için geldiyseniz artık mezar başına geçmek üzereyiz," dedi.

Memur Thomas ve sarışın kız durdular. Adam dönüp kilise sıralarında oturan bizlere baktı. Hiçbirimiz bakışlarına karşılık vermiyorduk. Hepimiz sessizlik ve merak içindeydik ama merakımızı belli etmek istemiyorduk. Sarışın kız ise başını eğmiş, toprağın az sonra Sean Cooper'ı yapacağı gibi kendisini de içine almasını istercesine yere bakıyordu.

"Uğurlamak mı?" dedi memur Thomas kelimelerin üstüne basarak. "Hayır. Onu uğurlamaya falan gelmedim ben." Sonra tam tabutun önüne, yere tükürdü. "Kızıma tecavüz eden çocuğu son yolculuğuna uğurlamak falan istemiyorum ben."

Kilise sıralarında oturan herkes bir anda nefeslerini tutmuştu. Galiba benim ağzımdan bile küçük bir ses kaçmıştı. *Tecavüz mü?* Tecavüzün tam olarak ne anlama geldiği konusunda bir fikrim yoktu (sanırım on iki yaşında birine göre pek çok açıdan biraz fazla saftım) ama bunun bir kıza istemediği bir şey yapmakla ilgili olduğunu ve kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Metal Mickey'nin babası, "Seni yalancı piç kurusu!" diye bağırdı.

Memur Thomas, “Piç kurusu mu?” diye homurdandı. “Sana asıl piç kurusunun kim olduğunu söyleyeyim.” Parmağıyla kızını gösterdi. “Onun karnındaki çocuk.”

Herkes bir kez daha nefesini tuttu. Peder Martin’in yüzü allak bullak olmuştu. Bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama daha tek kelime bile edemeden büyük bir gürültü koptu ve Metal Mickey’nin babası öne doğru fırlayıp memur Thomas’ın üstüne atıldı.

Metal Mickey’nin babası öyle iri yarı bir adam değildi ama yine de kalıplı sayılırdı ve çok hızlıydı, böylece memur Thomas’ı hazırlıksız yakaladı. Memur Thomas yalpaladı ama dengesini korumayı başardı. İki adam saçma sapan, tuhaf bir dans ederce-sine birbirlerini kucaklamış, ileri geri sallanıp duruyorlardı. Sonra memur Thomas biraz geri çekildi. Metal Mickey’nin babasının kafasına doğru bir yumruk salladı. Metal Mickey’nin babası nasıl olduysa yana kaçılıp bu yumruğu savuşturdu ve bu kez kendisi bir yumruk attı. Bu seferki hedefini tutturdu, memur Thomas geriye doğru savruldu.

Olmak üzere olan şeyi gerçekten olmadan bir saniye önce anlamıştım. Sanırım cenaze törenine gelenlerin çoğu anlamıştı. İnsanlar çığlık atıyordu, biri çıkıp “Hayııııırr!” diye bağırdı ama tam da o anda memur Thomas, Sean Cooper’ın tabutuna çarptı ve tabutun, kürsünün önündeki yerinden çıkıp pat diye taş zemine düşmesine neden oldu.

Bundan sonra olan şey gerçek miydi yoksa benim hayal gü-cümün bir ürünü müydü, emin değilim. Ama tabutun kapağı sıkı sıkı kapatılmıştı herhalde, değil mi? Yani, onu mezara indirirken kayıp açılıvermesini istemezlerdi sonuçta. Ama tabut, içindeki Sean Cooper’ın kemikleri birbirine çarpıyormuş gibi korkunç bir çatırtıyla yere çarptığında kapağı hafifçe kaydı ve kısacık bir an için içindeki rengi solmuş beyaz eli gördüm.

Ya da belki de görmedim. Belki bu tamamen benim kaçık, aptal hayal gücümün bir eseri-ydi. Her şey çabucak olup bitiverdi.

Kilise insanların ıgıllıklarıyla çınlarken tabut yere çarptığı anda birkaç kişi hemen koşturup onu kaidenin üstündeki yerine geri koydu.

Memur Thomas güçlükle ayağı kalktı. Metal Mickey'nin babası da güçlükle ayakta duruyormuş gibi görünüyordu. Memur Thomas'a bir kez daha vurmak istercesine kolunu havaya kaldırdı, sonra bundan vazgeçip arkasını döndü, kendini tabutun üstüne atıp ağlamaya başladı. İçini çeke çeke, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Memur Thomas etrafına bakındı. Sersemlemiş görünüyordu, sanki korkunç bir rüyadan uyanmış gibiydi. Yumruklarını önce sıktı, sonra bıraktı. Elini ter içinde kalmış darmadağın saçlarının arasında gezdirdi. Sağ gözü morarmaya başlamıştı bile.

"Baba, gidelim hadi," diye fısıldadı sarışın kız.

Memur Thomas kızına baktı, sonra onu elinden tuttu ve kilisenin kapısına doğru ekıştirdi. Tam kapıdan çıkmadan önce arkasını döndü. "Bu iş burada bitmedi," dedi boğuk bir sesle. Ve sonra çekip gittiler.

Bütün bunlar ancak üç dört dakika almış olabilirdi ama çok daha uzun sürmüş gibi geliyordu. Peder Martin yüksek sesle boğazını temizledi. Metal Mickey'nin babasının ağlayıp inmelerinin arasından sesini zar zor duyurabiliyordu.

"Töreni bölen bu tatsız olaydan ötürü çok ama çok üzgünüm. Törenin geri kalanına dışarıda devam edeceğiz. Şimdi hepinizi ayağı kalkmaya davet ediyorum."

Müzik yeniden başladı. Aileden birileri gidip Metal Mickey'nin babasını tabutun üstünden kaldırdı. Biz de tekrar dışarıya, mezarlığa çıkmak zorunda kaldık.

Kiliseden dışarıya adımımı attığım anda ilk yağmur damlası tepeme düştü. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Kurşun rengi bulutlar önce mavi gökyüzünü silip süpürmüştü, şimdi de tabutun ve cenazeye katılanların üstüne yağmur olup yağmak üzerelerdi.

Kimse yanında şemsiye getirmemişti, bu yüzden kırmızı ve mavili giysilerimizle omuz omuza verip giderek etkisi artan sa-

ğanağın altında hepimiz birbirimize sokulduk. Tabut yavaş yavaş toprağa indirilirken içim ürperdi. Üstündeki çiçekleri almışlardı. Sanki o derin ve karanlık çukura renkli ve canlı hiçbir şeyin giremeyeceğini söylemeye çalışıyorlardı.

Cenazenin en kötü kısmının içeride kopan kavga olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. En kötüsü buydu. Ahşap tabutun üstüne düşen toprağın tıkırtısı. Eylül güneşinin azalan sıcağı altında ıslak toprak kokusu. Yerdeki o dipsiz uçuruma bakmak ve bunun geri dönüşü olmadığını anlamak. Bu noktadan sonra hiçbir bahane yoktu, kaçış yoktu, annene yazdırıp öğretmenine verebileceğin hiçbir mazeret yoktu. Ölüm sondu ve kesindi, bunu değiştirmek için kimsenin elinden bir şey gelmezdi.

En sonunda her şey bitti ve tek sıra halinde mezarlıktan çıkmaya başladık. İnsanlar sandviç yiyip bir şeyler içmek için kilise salonunda toplanıyorlardı. Cenaze toprağa verildikten sonra taziyelerini sunmak için böyle yaparlarmış, annem öyle dedi.

Tam mezarlığın kapısından çıkmak üzereyken anne ve babam bir tanıdıklarını görünce onunla konuşmak için durdular. Şişko Gav ve ailesi de hemen onların arkasında, Hoppo'nun annesiyle konuşuyorlardı. Metal Mickey'nin ailesini de görebiliyordum ama Metal Mickey ortada yoktu. Yakınlarda bir yerdeydi muhtemelen.

Kendimi mezarlığın kenarında bir yerde dalgın dalgın dikilirken buldum.

“Selam Eddie.”

Kafamı çevirdim. Bay Halloran yanıma gelmişti. Yağmurdan korunmak için şapkasını kafasına geçirmişti ve elinde bir paket sigara tutuyordu. Onu sigara içerken görmemiştim hiç. Ama sonra evinde gördüğüm kül tablasını hatırladım.

“Merhaba efendim.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Omuz silktilim. “Hiçbir fikrim yok.”

Çoğu yetişkinde olmayan bir beceriye sahipti Bay Halloran; ona hiç çekinmeden dürüstçe cevap verebiliyordunuz.

“Sorun değil. Üzülmek zorunda değilsin.”

Duraksadım. Bu sözünün üzerine ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Ölen herkes için üzülemezsin.” Sesini alçalttı. “Sean Cooper pisliğin tekiydi. Şimdi ölmüş olması bu gerçeği değiştirmez. Ama pisliğin teki olması da başına gelenlerin trajik olmadığı anlamına gelmez.”

“Daha çok genç olduğu için mi?”

“Hayır. Değişme fırsatı olmadı da ondan.”

Kafamı salladım. Ardından, “Polisin söyledikleri doğru mu?” diye sordum.

“Sean Cooper ve kızı hakkında söyledikleri mi?”

Başımı evet der gibi salladım.

Bay Halloran elindeki sigara paketine bakıyordu. Sanırım canı bir sigara yakmak istiyordu ama daha mezarlıktan çıkmadan bunu yapmaması gerektiğini düşünüyordu.

“Sean Cooper pek de iyi bir delikanlı sayılmazdı. Sana ne yaptığını düşününce... bazı insanlar bunu da aynı şekilde adlandırıyorlar.”

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Olanları düşünmek istemiyordum. Bay Halloran bunu anlamış gibi, “Ama polis memurunun onu suçladığı şeyi yapmış mıdır dersin? Hayır, bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi.

“Neden?”

“O genç hanım pek Sean Cooper’ın tipi değildi bence.”

“Aaa.” Ne demek istediğini anladığımdan emin değildim.

Kafasını salladı. “Boş ver. Sean Cooper yüzünden kaygılanmayı bırak. Artık sana zarar veremez.”

Camıma vuran taşları, onun ay ışığında maviye dönmüş suratını düşündüm.

Hey, pislik.

Bana zarar veremeyeceğinden pek emin değildim.

Ama yine de, “Hayır, efendim. Şey, yani... evet efendim,” dedim.

“Sen iyi bir çocuksun,” diyen Bay Halloran gülümsedi ve yürüyüp gitti.

Ben bütün bu konuştuklarımızı sindirmeye çalışırken biri beni kolumdan yakaladı. Hemen arkamı döndüm. Hoppo karşımda duruyordu. Geriye doğru taradığı saçları dağılmış, gömleğinin etekleri pantolonundan dışarı fırlamıştı. Murphy’nin ipi ve tasması elinde duruyordu. Ama Murphy ortada yoktu.

“Ne oldu?”

Hoppo telaşlı gözlerle yüzüme bakıyordu. “Murphy. Kaçmış.”
“Tasmasından mı kurtulmuş?”

“Bilmem. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Gevşek falan da değildi ki...”

“Kaçıp eve gitmiş olabilir mi dersin?” diye sordum.

Hoppo kafasını salladı. “Bilmiyorum. Yaşlandığı için gözleri iyi görmüyor, burnu iyi koku almıyor.” Paniğe kapılmamaya çalıştığını görebiliyordum.

“Ama hızlı da koşamıyor,” dedim. “Yani çok uzağa gitmiş olamaz.”

Etrafımıza bakındık. Büyükler hâlâ konuşuyordu, Şişko Gav dikkatini çekemeyeceğimiz kadar uzaktaydı. Metal Mickey hâlâ ortada yoktu. Ama gözüme başka bir şey çarptı.

Kilise kapısının yakınlarındaki mezar taşlarından birine çizilmişti o şey. Yağmur yüzünden bulanıklaşıp silinmeye başlamıştı bile ama yine de dikkatimi çekmişti çünkü yanlıştı. Olmaması gereken bir yerdeydi ama çok da tanıdıktı. Ona doğru yaklaştım. Tüylerim diken diken olmuş, kafa derim karıncalanmaya başlamıştı.

Beyaz tebeşirle çizilmiş bir çöp adamdı bu. Kollarını havaya kaldırmış, ağzının olması gereken yerde küçük bir “o” göze çarpıyordu, çığlık atıyor gibiydi sanki. Yalnız değildi. Hemen yanına uyduruk bir köpek çizimi de eklenmişti. O anda içime kötü bir his doğdu. Hem de çok kötü bir his.

Çöp adamlara dikkat et.

Hoppo, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç.” Hemen ayağa fırladım. “Gidip Murphy’yi bulmamız gerek. Hemen şimdi.”

“David, Eddie. Sorun nedir?” Anne ve babam, Hoppo’nun annesiyle birlikte yanıma gelmişlerdi.

“Murphy,” dedim. “Şey olmuş... kaçmış.”

“Ah, hayır!” Hoppo’nun annesi elini yüzüne götürdü. Hoppo elindeki tasmayla ipi sıkı sıkı tutuyordu.

“Anne, bizim gidip Murphy’yi aramamız lazım,” dedim.

Annem, “Eddie...” diyecek oldu.

“Lütfen,” dedim yalvarır gibi.

Durumu kafasında ölçüp biçtiğini görebiliyordum. Pek mutlu görünmüyordu. Keyifsiz ve gergindi. Ama bir cenazedeydik ne de olsa. Babam, annemin koluna dokunup hafifçe kafasını salladı.

“Peki,” dedi annem. “Siz gidip Murphy’yi arayın. Onu bulduktan sonra kilise salonuna, yanıma gelirsiniz.”

“Teşekkürler.”

“Hadi, koşun bakalım.”

Murphy’nin adını çağırarak sokaklarda dolaşıp durduk. Aslında bunu yapmanın faydası yoktu çünkü Murphy büyük ölçüde sağırdı.

“Önce sizin eve mi baksak acaba, ne olur ne olmaz,” diye sordum.

Hoppe kafasını salladı. “Olur.”

Hoppe ve annesi, kasabanın diğer tarafında, sıra sıra dizilmiş evlerle dolu daracık bir sokakta yaşıyordu. Burası erkeklerin evlerin önünde oturup teneke kutulardan bira içtikleri, altı bezli çocukların kaldırımlarda oyun oynadıkları, köpek havlamalarının hiç eksik olmadığı türden bir sokaktı. O zamanlar aklıma bile gelmezdi ama şimdi düşünüyorum da, belki de Hoppe’ların evinde bu yüzden hiç takılmazdık. Diğerlerimiz çok daha iyi evlerde yaşıyorduk. Bizim ev biraz yıkık dökük ve eski olabilirdi ama bahçeli, ağaçlı, yeşil, güzel bir sokaktaydı yine de.

Hoppe’ların evinin de sokaktaki daha iyi evlerden biri olduğunu söylemek isterdim ama öyle değildi. Camlarında sararmış

tül perdeler asılıydı, sokak kapısının boyaları dökülmüştü ve evin önündeki minicik bahçe kırık saksılarla, bahçe süsleriyle ve paslanmış sandalyelerle doluydu.

İçerisi de en az dışarısı kadar darmadumandı. Hatırlıyorum da, temizlikçi olarak çalışmasına rağmen Hoppo'nun annesinin kendi evlerini pek temiz tutmadığını düşünürdüm. Evin her tarafında, en olmayacak yerlerde bile eşyalar yığılıydı. Oturma odasındaki televizyonun üstünde indirimli mısır gevreği kutuları duruyordu, tuvalet kâğıdı ruloları holde küçük bir dağ oluşturmuştu, mut-fak masasına sanayi tipi çamaşır suyu şişeleri ve böcek öldürücü kutuları istiflenmişti. Bir de evin içi leş gibi köpek kokuyordu. Murphy'yi severdim ama kokusu pek hoş sayılmazdı.

Hoppo evin yan tarafından arka bahçeye koştu, sonra kafasını iki yana sallayarak geri döndü.

“Peki,” dedim. “Şey, o zaman parka bakalım. Belki de oraya gitmiştir.”

Kafasını salladı ama ağlamamak için kendini zor tuttuğu belliydi. “Hiç böyle yapmazdı.”

“Her şey yoluna girecek,” dedim ona ama bu çok aptalca bir laftı çünkü hiçbir şeyin yoluna gireceği yoktu. Bundan sonrası yokuş aşağı gidecekti.

Murphy'yi parkın orada bir yerlerde, bir çalılığın altında kıvrılmış yataarken bulduk. Sığınacak bir yer bulmaya çalışmıştı sanırım. Yağmur artık iyice hızlanmıştı. Hoppo'nun ıslak saçları yosun gibi alnından sarkıyordu, benim gömleğim de üstüme yapışmıştı. Ayakkabılarımın içine su dolmuştu, Murphy'ye doğru koşarken her adımda *şlap şlap* diye sesler çıkıyordu.

Uzaktan bakınca uyuyormuş gibi görünüyordu. O kocaman göğsünün güçlkle inip kalktığını, nefes alıp verirken feci şekilde hırladığını ancak yanına iyice yaklaşıncaya anlayabildik. Yanına gidip dibine kadar sokulunca ne derdi olduğunu görebildik. Her tarafı

mahvolmuştu. Öyle normal bir durum değildi. Tüyleri kararıp katrana dönmüştü, her yanı kanla kaplıydı çünkü. Ve zehirle.

Yanına gidip diz çöktüğümüzde burnuma dolan kokusunu ve o iri, kahverengi gözlerindeki bakışı hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Şaşkıındı. Ve aynı zamanda minnettardı. Sanki bizim her şeyi yoluna koyabileceğimizi sanıyordu. Ama yapamazdık. O gün ikinci defa, hayatta asla yoluna koyamayacağımız bazı şeyler olduğunu öğrendim.

Onu kaldırıp taşımaya çalıştık. Hoppo veterinerin yerini biliyordu. Ama Murphy zaten ağırdı, kanayıp terleyince ıslanan tüyleri onu daha da ağırlaştırmıştı. Onu daha parktan bile çıkaramadan öğürüp kusmaya başladı. Mecburen ıslak çimlerin üstüne geri yatırdık.

“İstersen ben bir koşu veterinerine gidip birini getireyim?” dedim.

Hoppo kafasını iki yana salladı ve boğuk bir sesle, “Hayır. Artık bir işe yaramaz,” dedi.

Yüzünü Murphy’nin gür, yapış yapış tüylerinin arasında gömdü, onu gitmekten, bu dünyadan diğerine geçmekten alıkoymaya çalışır gibi sımsıkı tutuyordu.

Ama tabii ki hiç kimse, dünyada seni en çok seven insan bile bunu durduramaz. Tek yapabileceğimiz onu yatıştırmak, sarkık kulaklarına usulca fısıldayıp acılarını dindirmeye çalışmaktı. Sonra, artık bu kadarı yetmiş olacaktı ki, Murphy tıkanırcasına son bir nefes aldı ve bir daha hiç kıpırdamadı.

Hoppo köpeğinin kıpırtısız bedenine sarılmış hıçkırıyordu. Ben gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışsam da yanaklarımdan akmalarına engel olamıyordum. Üstünden biraz zaman geçtikten sonra, o gün o zavallı köpek için Metal Mickey’nin ağabeyine üzüldüğümüzden çok daha fazla üzüldüğümüzü fark edecektim. Ve sırf bu bile eninde sonunda dönüp dolaşıp ayağımıza dolanacaktı.

En sonunda Murphy’yi Hoppo’ların evine taşıyacak gücü topladık. Bu, ölü bir şeye ilk dokunuşumdu. Öncekinden daha da ağırlaşmış, diye düşündüm. Gülle gibiydi. Eve ulaşmamız ya-

rım saati bulmuştu; sokakta birkaç kişi durup baktı ama kimse yardım teklif etmedi.

Onu mutfaktaki yatağına yatırdık. “Onu ne yapacaksın?” diye sordum.

Hoppo, *başka ne yapabilirim ki* dercesine, “Gömeceğim,” dedi.

“Tek başına mı yapacaksın bunu?”

“O benim köpeğim.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Sen artık geri dön,” dedi Hoppo. “Şu taziye şey sine git.”

Bir yanım, kalıp ona yardım etmem gerektiğini söylüyordu ama daha ağır basan diğer yanım da oradan çıkıp gitmek istiyordu.

“Tamam.” Gitmek için döndüm.

“Eddie?”

“Efendim?”

“Bunu kimin yaptığını öğrenince onu öldüreceğim.”

Bunu söylerken gözlerinde beliren ifadeyi asla unutmadım. Belki de o yüzden, gördüğüm o çöp adamdan ve köpekten ona hiç bahsetmedim. Ya da kiliseden koşup gittikten sonra Metal Mickey’nin bir daha oraya geri dönmediğini hiç hatırlatmadım.

2016

Alkolik olduğumu düşünmüyorum. Aynı şekilde istifçi olduğumu da düşünmüyorum. İçki içmekten ve bir şeyler biriktirmekten hoşlanan bir adamım sadece.

Her gün içmiyorum ve genelde okula ağzım içki kokarak gitmiyorum. Ama bu hiç olmadı da diyemem. Neyse ki bu durum müdürün kulağına gitmedi. Ama doğrusu öğretmen arkadaşların birinden dostane bir uyarı işittim:

“Ed, hadi eve git, bir duş al ve ağzını çalkala. Bundan sonra da âlem yapmayı hafta sonlarına sakla.”

İşin doğrusu, olması gerekenden daha fazla, olması gerekenden daha sık içiyorum. Bugün resmen canım çekiyor örneğin. Boğazım kuruyor. Dudaklarımı yalamam kuruluklarını gidermeye kâr etmiyor. Herhangi bir şey içmeye değil, içki içmeye ihtiyacım var benim. Basit bir fark değil bu, arada uçurumlar var.

Süpermarkete uğrayıp içki reyonundan iki şişe sert kırmızı şarap seçiyorum. Bir de iyi bir şişe viski alıp alışveriş arabasını kasalara doğru itiyorum. Kasanın başındaki kadınla laklak ediyor ve sonra şişeleri arabama götürüyorum. Eve vardığımda saat altıyı biraz geçiyordu, uzun zamandır dinlemediğim eski bir plak seçtim ve ilk şarap kadehimi doldurdum.

Tam o sırada sokak kapısı öyle bir çarparak kapandı ki şömine rafındaki şamdanlar titredi ve kadehe ağzına kadar doldurduğum içkimin bir kısmı masaya döküldü.

“Chloe?”

Onun geldiğini sanıyorum. Kapıyı kilitlemişim, başka kimse anahtar yok. Gerçi Chloe normalde kapıları böyle çarpmaz. Aksine, Chloe kedi gibi ya da doğaüstü bir sis gibi sessizce dolaşır evin içinde.

Masanın üstündeki şarabıma özlemle bakıp iç geçirdikten sonra ayağa kalkıyor ve mutfaka doğru yürüyorum. Gürültüyle buzdolabını açıp kadehleri tıkırdattığını duyuyorum şimdi. Başka bir ses daha var. Pek alışkın olmadığım bir ses.

Anlamam başta biraz zaman alıyor, sonra farkına varıyorum. Chloe ağlıyor.

Ağlamakla aram iyi değil. Kendim de pek ağlamam zaten. Babamın cenazesinde bile ağlamadım. Ağlarken suratımın eciş bücüş olmasını, sümüklerimin akmasını, aksırıp tıksırmayı sevmem. Ağlarken kimse güzel gözükmmez. Daha da kötüsü, eğer ağlayan kadınsa, bir de onu teselli etmek gerekir. Teselli etme konusunda da pek iyi sayılmam.

Mutfak kapısında duruyor, içeri girip girmemekte tereddüt ediyorum. Sonra Chloe'nin sesini duyuyorum: "Off, Tanrı aşkına Ed. Evet, ağlıyorum. Ya içeri girip bu durumla yüzleş ya da siktirip git."

Kapıyı iterek açıyorum. Chloe mutfak masasında oturuyor. Önünde bir şişe cin ve kocaman bir su bardağı duruyor. Tonik yok. Saçları her zamankinden de dağınık. Akan rimeli yanaklarına bulaşmış.

"İyi misin diye hiç sormayacağım..."

"Güzel. Yoksa şu cin şişesini götüne sokabilirdim."

"Konuşup anlatmak ister misin?"

"İstemem."

"Peki." Masanın etrafında dolaşıyorum. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Otur da bir içki iç."

Başından beri geceye dair tek planım bu olsa da cin pek tercih ettiğim bir içki değildir. Ama bu teklifi reddedemeyeceği-

min farkındayım. Dolaptan bir kadeh alıyorum. Chloe bana da cömert bir miktar doldurup kadehi masanın üzerinden sarsakça iterek önüme gönderiyor. Önündekinin ilk ya da ikinci, hatta üçüncü kadehi olmadığını tahmin ediyorum. Bu pek olağan bir durum değil. Chloe dışarı çıkmayı sever. İçki içmeyi de sever. Ama şimdiye kadar onu hiç sarhoş görmemiştim.

“Ee, günün nasıl geçti?” diye soruyor kelimeleri ağzında yuvarlayarak.

“Polise gidip arkadaşım için kayıp ihbarında bulunmaya çalıştım.”

“Ee?”

“Dün gece otele dönmemiş olmasına, cüzdanının ve banka kartlarının yanında olmamasına ve telefonlarına cevap vermemesine rağmen resmen kayıp olarak nitelendirilmesi için son görülmesinin üstünden yirmi dört saat geçmiş olması gerekiyormuş.”

“Yok artık.”

“Aynen öyle.”

“Başına bir şey mi geldi dersin?” Chloe şimdi gerçekten endişeli görünüyordu.

İçkimden bir yudum aldım. “Bilmiyorum ki.”

“Belki evine dönmüştür.”

“Belki de.”

“Peki sen ne yapacaksın?”

“Sanırım yarın tekrar karakola gitmem gerekecek.”

Gözlerini elindeki kadehten ayırmıyor. “Arkadaşlar... İnsanın başına dert açmaktan başka işe yaramazlar. Aile kadar kötü sayılmazlar gerçi.”

“Öyle mi dersin?” diyorum temkinlice.

“Ah, bana güven. Arkadaşlardan yine yakanı kurtarabilirsin ama aileden asla kopamazsın. Hep orada bir yerdelerdir, başının etini yiyip dururlar.”

Kadehi sonuna içtikten sonra bir tane daha dolduruyor.

Chloe daha önce özel hayatından hiç bahsetmedi, ben de hiç sormadım zaten. Çocuklarla da böyledir. Sana bir şey söylemek isterlerse söylerler zaten. Eğer sen soracak olursan, bu onların kabuklarına çekilmelerine yol açmaktan başka bir işe yaramaz.

Merak etmedim dersem yalan söylemiş olurum. Hatta bir ara burada, benim evimde olmasının nedeninin bir erkek arkadaş, kötü bir ayrılık meselesi olduğunu düşündüm. Anderbury’de ev arkadaşı olabileceği, bana kıyasla yaşına ve tipine çok daha uygun bir sürü kişi var. Eğer yalnız kalıp birilerinden saklanmak istemiyorsan böyle büyük, eski ve tuhaf bir evde, bu yaştaki bekâr bir herifle yaşamak istemezsin.

Ama Chloe daha önce hiçbir şey anlatmadı, ben de onu hiç zorlamadım. Onu ürkütüp kaçırmaktan korkuyordum belki de. Evimdeki boş odayı dolduracak bir kiracı bulmak başka şeydi, yalnızlığımı dindirecek bir dost bulmak başka şey.

İçkiden ikinci yudumu alıyorum ama içme isteğim hızla azalıyor. Bir sarhoşla uğraşmak kadar insanı içmekten vazgeçiren bir şey daha yoktur.

“Evet,” diyorum. “Aile de arkadaşlıklar da çok zor olabiliyor bazen...”

“Ben senin arkadaşın mıyım Ed?”

Bu soru beni hazırlıksız yakalıyor. Chloe yüzünde içten, samimi bir ifadeyle bana bakıyor, yüzündeki kaslar gevşemiş, dudakları aralanmış.

Yutkunuyorum. “Öyle umuyorum.”

Gülümsüyor. “Güzel. Çünkü ben asla seni üzecek bir şey yapmam. Bunu bilmeni istiyorum.”

“Biliyorum,” diyorum ama aslında böyle düşünmüyorum. İnsanlar bunu yaptıklarının farkında bile olmadan üzebilirler seni. Chloe sırf varlığıyla bile beni her gün biraz üzüyor. Ama sorun değil.

“Buna sevindim.” Uzanıp elimi tutuyor. Gözlerinin yaşardığını görünce paniğe kapılıyorum. Gözlerini siliyor. “Tanrım, aptalın

tekiyim ben.” İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra, “Sana bir şey söylemem gerek...” diyor.

Bu sözler hiç hoşuma gitmiyor. Bu şekilde başlayan bir cümleden iyi bir şey çıkmaz. Tıpkı, “Konuşmamız gerek...” diye başlayan cümleler gibi.

“Chloe,” diyorum.

Ama o anda çalan kapı beni o gerginlikten kurtarıyor. Kapıda biri var. Benim pek ziyaretçim olmaz, hele de böyle haber vermeden kimse gelmez.

Chloe, “Siktir. Bu da kim şimdi?” diyor her zamanki sıcaklığı ve neşesiyle.

“Bilmem.”

Ayaklarımı sürüye sürüye kapıyı açmaya gidiyorum. Kapının önünde gri takım elbiseli iki adam duruyor. Onlar daha ağızlarını bile açmadan polis olduklarını biliyorum. Yorgun yüzleri, kötü saç kesimleri, ucuz ayakkabıları bunu bir şekilde ele veriyor.

“Bay Adams?” diye soruyor daha uzun boylu ve esmer olanı.

“Evet?”

“Ben Dedektif Furniss. Bu da Komiser Danks. Bugün arkadaşınız Mick Cooper’ın kaybolduğunu ihbar etmek için karakola gelmişsiniz.”

“İhbar etmeye çalıştım. Ama bana üstünden yirmi dört saat geçmesi gerektiği söylendi.”

“Haklısınız. Kusura bakmayın,” dedi daha kısa boylu ve kel olanı. “İçeri girebilir miyiz?”

Bunun nedenini sormak istiyorum ama nasılsa her türlü içeri girecekler, bu yüzden hiç uğraşmayıp kenara çekiliyorum. “Tabii.” Yanımdan geçip hole giriyorlar, ben de kapıyı kapatıyorum. “Şu taraftan.”

Alışkanlıktan onları mutfağa buyur ediyorum. Ama Chloe’yi gördüğüm anda hata yaptığımın farkına varıyorum. Chloe’nin üstünde hâlâ dışarı çıkarken giydikleri var. Yani üstü kurukafalarla

süslenmiş daracık, siyah bir yelek, yine daracık bir mini etek, file çorap ve simsiyah çizmeler.

Chloe polislere bakıyor. "Aa, misafir gelmiş, ne güzel."

"Bu Chloe, kiracım. Ve arkadaşım."

Polisler şaşkınlıklarını belli etmeyecek kadar profesyoneller ama akıllarından geçenleri tahmin edebiliyorum. Evinde böyle güzel, genç bir kızla yaşayan yaşlı bir adam. Ya onunla yatıyorum ya da sadece ihtiyar zamparanın tekiyim. Ne yazık ki doğru olan ikincisi.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diyorum. "Çay, kahve falan?"

Chloe elindeki şişeyi havaya kaldırarak, "Cin?" diyor.

"Şu an görev başındayız hanımefendi," diyor Furniss.

"Pekâlâ," diyorum. "Şey, buyurun, oturun lütfen."

Birbirlerine bakıyorlar. "Bay Adams, aslında sizinle yalnız konuşsak daha iyi olacak."

Chloe'ye bir bakış atıyorum. "Kusura bakmazsan?"

"Tabii, *izninizle*." İçki şişesini ve kadehi alıyor. "İhtiyacın olursa ben yan odadayım."

Polis memurlarına ters ters baktıktan sonra odadan çıkıp gidiyor.

Adamlar sandalyeleri gıcırdatarak oturuyorlar. Ben de masanın başına ilişıyorum.

"Artık neden burada olduğunuzu sorabilir miyim? Bugün karakolda bildiğim her şeyi anlattım zaten."

"Aynı şeyleri tekrar ediyormuşsunuz gibi olacak, biliyorum ama her şeyi tüm detaylarıyla bize de anlatabilir misiniz?"

Danks cebinden kalemını çıkarıyor.

"Peki, Mickey dün akşam buradan ayrıldı."

"Kusura bakmazsanız, biraz daha geriye dönebilir miyiz? Buraya neden gelmişti? Sanırım kendisi Oxford'da yaşıyormuş."

"Şey, Mickey benim eski arkadaşım, Anderbury'ye gelince benimle de görüşmek istedi."

"Ne kadar eski?"

“Biz çocukluk arkadaşınız.”

“Hiç kopmadınız mı?”

“Pek öyle sayılmaz. Ama bazen bir araya gelirdik.”

İkisi de kafalarını sallıyorlar.

“Her neyse, buraya akşam yemeğine geldi.”

“Saat kaçtı?”

“Yediyi çeyrek geçe gibi geldi.”

“Arabayla mı?”

“Hayır, yürümüş. Kaldığı otel pek uzak değil, içki içeceğini düşündü herhalde.”

“Ne kadar içki içti peki?”

“Şey...” Geri dönüşüm kutusundaki boş içki şişelerini düşünüyorum. “Tahmin edersiniz... Yemekti, sohbeti derken altı, yedi şişe bira içmiştir.”

“Epey içkiliymiş yani.”

“Öyleydi sanırım.”

“Peki buradan çıkarken ne durumdaydı sizce?”

“Öyle ayakta duramayacak halde değildi ama sarhoştı.”

“Ve siz de otele kadar yürümesine izin mi verdiniz?”

“Taksi çağırmayı teklif ettim ama yürürse aylacağını söyledi.”

“Anlıyorum. Bu saat kaçta oldu peki?”

“On, on buçuk gibi. Çok geç değildi.”

“Ve bu onu son görüşünüzdü öyle mi?”

“Evet.”

“Cüzdanını karakoldaki memura mı verdiniz?”

Zorla. Kadın cüzdanın bende kalmasını istemişti ama vermekte ben ısrar etmiştim. “Evet.”

“Cüzdan sizin elinize nasıl geçti?”

“Mickey çıkarken burada unutmuş olmalı.”

“Cüzdanı ona dün gece geri vermeye çalışmadınız mı?”

“Cüzdanı burada unuttuğunu bugün fark ettim. Chloe bulmuş, beni o aradı.”

“Saat kaçtı?”

“Öğle yemeği vaktiydi. Cüzdanını bizde unuttuğunu haber vermek için Mickey’yi aramaya çalıştım ama telefonu açmadı.”

Polislerden biri not defterine bir şeyler daha karalıyor.

“Bu yüzden arkadaşınızın iyi olup olmadığını görmek için otele gittiniz, öyle mi?”

“Evet. Bana dün gece otele dönmediğini söylediler. Ben de bunun üzerine polise gitmeye karar verdim.”

Yine kafalarını sallıyorlar. Sonra Furniss, “Arkadaşınız dün gece nasıl görünüyordu sizce?” diye sordu.

“İyi... şey, normal.”

“Keyfi yerinde miydi?”

“Öyleydi sanırım.”

“Sizi neden ziyarete geldi?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?”

“O kadar yıl hiç görüşmemişsiniz, sonra durup dururken sizi görmeye gelmiş. Biraz tuhaf görünüyor tabii.”

“Jim Morrison’ın dediği gibi, insanlar tuhaftır.”

Suratıma boş boş bakıyorlar. Klasik rock dinlemedikleri belli.

“Bakın,” diyorum, “gayet arkadaşça bir ziyaretti. Havadan sudan bir sürü şey konuştuk, iş güç falan. Öyle ciddi bir mesele yoktu yani. Neden bana bunları sorduğunuzu öğrenebilir miyim artık? Mickey’ye bir şey mi oldu?”

Soruma ne cevap vereceklerini bilemiyorlar sanki, sonra Danks defterini kapatıyor.

“Bugün arkadaşınız Mickey Cooper’ın eşkâline uyan bir ceset bulundu.”

Bir ceset. Mickey. Bu bilgiyi idrak etmeye çalışıyorum. Boğazım düğümleniyor. Konuşamıyorum. Nefes bile almakta zorlanıyorum.

“İyi misiniz bayım?”

“Ben... ben bilmiyorum. Şaşkınım. Ne olmuş?”

“Cesedini nehirden çıkardık.”

Bahse girerim her tarafı şişip yeşile dönmüştür, gözlerini de balıklar yemiştir.

“Mickey boğuldu mu?”

“Arkadaşınızın tam olarak nasıl öldüğünü bulmaya çalışıyoruz hâlâ.”

“Eğer nehre düştüyse bulunacak başka ne var ki?”

Bir an için birbirlerine bakıyorlar.

“Old Meadows Park, arkadaşınızın otelinin aksi istikametinde, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Peki, neden nehrin orada olsun?”

“Belki ayılmak için biraz daha yürümek istemiştir. Ya da yanlış tarafa gitmiştir.”

“Belki de.” Sesleri kuşkuluydu.

“Siz Mickey’nin ölümünün kaza olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?”

“Aksine, en makul açıklamanın bu olduğundan eminim. Ancak diğer olasılıkları da araştırmamız gerek.”

“Ne gibi?”

“Mickey’ye zarar vermek isteyebilecek biri var mı?”

Şakağımdaki damarın pıt pıt atmaya başladığını hissediyorum. Mickey’ye zarar vermek isteyebilecek biri var mı? Aslında evet, aklıma biri geliyor ama o kişi geceleri parkta dolaşıp Mickey’yi nehre atabilecek durumda değil.

“Hayır, aklıma kimse gelmiyor.” Sonra biraz daha kendinden emin bir sesle ekliyorum: “Anderbury sakın bir kasabadır. Kimsenin Mickey’ye zarar vereceğini sanmıyorum.”

İkisi birden kafalarını sallıyorlar. “Haklı olduğunuzdan eminim. Bu olay muhtemelen talihsiz bir kazadan ibaret.”

Tıpkı ağabeyi gibi, diyorum içimden. Üzücü ve talihsiz... Ama bu kadar tesadüf biraz fazla sanki...

“Size bu kötü haberi verdiğimiz için üzgünüz Bay Adams.”

“Sorun değil. Bu sizin işiniz.”

Sandalyelerini geriye doğru çekiyorlar. Onları geçirmek için ayağa kalkıyorum.

“Bir şey daha var.”

Tabii ki. Her zaman bir şey daha vardır.

“Evet?”

“Arkadaşınızın üstünde kafamızı karıştıran bir şey bulduk.

Belki siz bizi bu konuda aydınlatabilirsiniz?”

“Elimden geleni yaparım.”

Furniss cebinden şeffaf bir poşet çıkarıp masanın üstüne koyuyor.

Poşetin içinde üstüne çöp adam çizilmiş bir kâğıt ve tek bir beyaz tebeşir parçası duruyor.

1986

“Aman, siz inanmayanlar hep böylesiniz zaten.”

Annem, onun bir şeyi yapabileceğine inanmadığında babam böyle söylerdi bazen. Kendi aralarında yaptıkları bir şakaydı sanırım çünkü babam böyle söyleyince annem de ona bakıp, “Aynen, biz inanmayanlar böyleyizdir,” derdi. Sonra gülüşürlerdi.

Sanırım esas mesele anne ve babamın inançlı olmamaları ve bunu açıkça dile getirmeleriydi. Kasabadaki bazı insanların onlara şüpheyle yaklaşımlarının ve klinik meselesinde Peder Martin’in tarafını tutmalarının sebebi de buydu bence. Annemin tarafını tutanlar bile ortaya çıkıp bunu ifade etmekten kaçınıyorlardı; kendilerini Tanrı’ya karşı geliyormuş gibi falan hissediyorlardı herhalde.

O sonbahar annem daha da bir zayıfladı ve yaşlandı sanki. O zamana kadar anne ve babamın diğer ebeveynlere kıyasla daha yaşlı olduklarını fark etmemiştim hiç (çünkü on iki yaşındayken yirmi yaşının üstündeki herkes gözünüze yaşlı görünüyordu zaten). Annem beni otuz altı yaşındayken doğurmuştu, yani neredeyse elli yaşındaydı.

Onu yıpratan bir diğer şey ise haddinden fazla çalışmaktı. Eve giderek daha geç saatlerde geliyor, akşam yemeğini hazırlama işini babama bırakıyordu. Babamın yaptığı yemekler her zaman yenilebilir kıvamda olmasa da ilginç oldukları kesindi. Ama bu kadar yıpranmasının asıl sebebi kliniğin önünde hâlâ her gün toplanan protestoculardı bence. Yaklaşık yirmi kişilerdi.

Kasabadaki dükkânlardan bazılarının camlarında da birtakım posterler görmüştüm:

YAŞAMI SEÇ. CİNAYET İŞLEMİYİ BIRAK.
YASAL CİNAYETE DUR DE.
ANDERBURY MELEKLERİNE KATIL.

Protestocular kendilerine Anderbury Melekleri adını takmışlardı, bunun Peder Martin'in başının altından çıktığını düşünüyordum. Oysa hiç de meleğe benzer bir halleri yoktu. Melekleri hep dingin, sakin varlıklar olarak hayal ederdim. Öfkeden suratları kıpkırmızı kesilen protestocular ise ağızlarından tükürükler saçarak bağırıp çağırıyorlardı. Şimdi o günlere dönüp bakınca düşünüyorum da radikalleşen pek çok insan gibi onlar da doğru şeyi yaptıklarına, çok daha yüce bir amaca hizmet ettiklerine inanıyorlardı. Öyle ki bu amaç uğruna yanlış şeyler yapmaktan bile gocunmuyorlardı.

Ekim ayına gelmiştik bile. Plaj havlularını, kova ve küreklerini toplayıp gitmişti koskoca yaz. Dondurma arabalarının çan seslerinin yerini gayrimeşru yollardan elde edilmiş fişeklerin cızırtısı ve patırtısı; yeni açan çiçek ve bahçelerde yakılan mangal kokularının yerini ise şenlik ateşlerinin buruk kokusu almıştı.

Metal Mickey artık bizimle daha az takılıyordu. Ağabeyi öldüğünden beri çok değişmişti. Ya da belki de biz onun yanında nasıl davranacağımızı şaşıırıyorduk. Daha soğuk, daha sert biri olup çıkmıştı. Hep kibirli ve alaycı bir tipti zaten ama şimdi çok daha kırıcı olmaya başlamıştı. Görünüşi bile değişmişti. Boyu uzamıştı (gerçi Metal Mickey hiçbir zaman uzun boylu biri olmayacaktı), yüz hatları sertleşmiş, dişlerindeki teller çıkmıştı. Bir anlamda, arkadaşımız olan Metal Mickey değildi artık. Birdenbire Sean Cooper'ın kardeşi Mickey Cooper oluvermişti.

Onun yanındayken hiçbirimiz nasıl davranacağımızı bilemiyorduk ama özellikle Hoppo'yla araları çok açılmıştı. Aralarındaki

husumet içten içe, yavaş yavaş kaynıyordu, bir gün taşıp sağlam bir kavgaya dönüşeceği belliydi. Öyle de oldu. Murphy'nin küllerini serpmek için toplandığımız gün.

Hoppo köpeğini gömemedi. Annesi, Murphy'nin cesedini yakılması için veterinerine götürdü. Hoppo bir süre bu külleri sakladı ama sonra onları Murphy'nin bir zamanlar yattığı ve son nefesini verdiği yere, yani parka serpmek istediğine karar verdi.

Bir cumartesi günü saat on birde parkta buluşmak için sözleştik. Döner platformda oturuyorduk, Hoppo, içinde Murphy'nin küllerinin durduğu küçük kutuyu sıkı sıkı tutuyordu. Hepimiz kalın paltolar giymiş, atkılara sarınmıştık. O sabah hava soğuktu. Eldivene rağmen ellerinizi buz kesen, yüzünüzü acıtan türden bir soğuk vardı. Hem bu yüzden hem de epey ciddi bir işe giriştiğimizden, hepimizin yüzünden düşen bin parçaydı. Mickey on beş dakika geciktikten sonra nihayet yanımıza geldiğinde Hoppo ayağa fırladı.

“Nerede kaldın?”

Mickey omuzlarını silkti. “İşim vardı. Evde artık sadece ben kaldığım için annem bütün ayak işlerine beni koşturuyor.” Bunu her zamanki kavgacı tavrıyla söylemişti.

Bunu söylemek acımasızlık gibi gelebilir ama ağzından çıkan her söz dönüp dolaşıp bir şekilde ağabeyinin ölmesine bağlanıyordu. Evet, bunun çok üzücü ve trajik bir olay olduğunun hepimiz farkındaydık ama sanırım her gün her dakika bundan bahsetmesini de istemiyorduk.

Hoppo biraz yumuşamıştı. Her zamanki uzlaşmacı tavrıyla, “Neyse, artık geldin nasılsa,” dedi. Ama o sabah Mickey'nin yumuşamaya hiç niyeti yoktu.

“Niye bu kadar abartıyorsun anlamıyorum zaten. Altı üstü aptal köpeğin tekiydi.”

Havada çatırdayan gerilimi âdeta duyabiliyordum.

“Murphy basit bir köpek değildi.”

“Aa, öyle mi? Neler yapıyordu mesela? Konuşuyor muydu, hokkabazlık mı yapıyordu?”

Hoppo’yu tahrik etmeye çalışıyordu. Hepimiz bunun farkındaydık, Hoppo da farkındaydı ama birinin seni çileden çıkarmaya çalıştığını bilmek kendini tutabileceğin anlamına gelmiyordu. Yine de Hoppo kendini tutmayı başarıyordu.

“O benim köpeğimdi ve benim için çok değerliydi.”

“Aynen, benim ağabeyim de *benim için* çok değerliydi.”

Şişko Gav döner platformdan yere atladı. “Bunu biliyoruz zaten. O başka, bu başka.”

“Evet ya, aptal bir köpeğin ölmesini hepiniz ipliyorsunuz ama benim ağabeyimin ölmesini kimsenin iplediği yok.” Hepimiz ona bakakaldık. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Çünkü bir bakıma söylediği doğrudu.

“Görüyor musunuz? Hiçbiriniz ağabeyim için ağzınızı açıp tek laf edemiyorsunuz ama o aptal, kalın kafalı, pireli it için hepimiz burada toplanıyoruz.”

“Lafını geri al,” dedi Hoppo.

Mickey pis pis sırtıp Hoppo’ya doğru bir adım atarak, “Almazsam n’olur?” dedi. Hoppo, Mickey’den çok daha uzun ve çok daha güçlüydü. Ama Mickey’nin gözlerinde deli ışıklar çakıyordu. Tıpkı ağabeyi gibi. Böyle deli deli bakan biriyle baş edemezsin. Deliler her zaman kazanır.

“Senin köpeğin sürekli altına sıçan ve leş gibi kokan aptal, kalın kafalı, pireli itin tekiydi. O haliyle çok yaşamazdı zaten. Biri onu öldürerek acılarına son vermiş işte.”

Hoppo yumruklarını sıktı ama Mickey uzanıp elindeki kutuyu yere devirmeseydi Hoppo ona gerçekten vurmazdı. Kutu, parkın beton zeminine çarpıp kırıldı, içindeki küller küçük bir bulut halinde etrafa saçıldı.

Mickey yerdeki külleri ayaklarıyla eşeledi. “Seni leş kokan, aptal köpek.”

Bunun üzerine Hoppo dayanamayıp haykırarak öne atıldı. İkisi birden yere düştüler ve bir süre Murphy'nin gri küllerinin üstünde yumruklarını savurarak güreştiler.

Şişko Gav kavgayı ayırmak için araya girdi. Nicky ve ben de ona yardım ettik. Bir şekilde onları uzaklaştırmayı başardık. Şişko Gav, Mickey'yi tutuyordu. Ben de Hoppo'yu tutmaya çalışıyordum ama elimden kurtuldu.

"Senin derdin ne?" diye bağırdı Mickey'ye.

"Benim ağabeyim öldü, unuttunuz galiba?" Mickey tek tek hepimizin suratına baktı. "Unuttunuz mu?"

Kan damlayan burnunu sildi.

"Hayır," dedim. "Unutmadık. Biz sadece yine eskisi gibi arkadaş olmak istiyoruz."

"Arkadaşmış. Ya, tabii." Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle Hoppo'ya baktı. "Aptal köpeğini kimin o hale getirdiğini bilmek ister misin? *Ben* getirdim. Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl hissettirdiğini anla diye. Bunun nasıl bir his olduğunu hepinizin öğrenmesi gerek belki de."

Hoppo acı acı haykırdı. Ellerimden kurtulup yumruğunu var gücüyle Mickey'ye doğru indirdi.

Bundan sonra olanlardan hâlâ emin değilim. Ya Mickey kenara çekildi ya da belki Nicky araya girmeye çalıştı. Her durumda Nicky'yi yerde yüzünü tutarken gördüğümü hatırlıyorum. O itişip kakışmanın arasında nasıl olduysa Hoppo'nun yumruğu Nicky'nin gözünde patlamıştı.

"Seni salak!" diye bağııyordu Nicky. "Seni beyinsiz, gerizekâlı!"

Bu lafları Hoppo'ya mı, yoksa Mickey'ye mi söylüyordu emin değildim ama o noktada kime küfrettiğinin hiçbir önemi yoktu.

Hoppo'nun yüzündeki ifade öfkeden korkuya dönüşmüştü. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Şişko Gav ve ben hemen Nicky'nin yardımına koştuk. Titreyen elini sallayarak bizi başından savuşturdu. "İyiyim ben."

Ama iyi falan değildi. Gözü daha şimdiden morarmış ve şişmişti. Çok daha kötü bir hale geleceği şimdiden belliydi. Ben de çok öfkelenmiştim. Hem de hiç olmadığım kadar. Bütün bunlar Mickey'nin suçuymu. O anda, aslında hiç de kavgacı bir tip olmamama rağmen ben de tıpkı Hoppo'nun yaptığı gibi onun suratını dağıtmak istiyordum. Ama bu fırsatı yakalayamadım.

Biz Nicky'yi ayağa kaldırıncaya kadar, Şişko Gav onu kendi evlerine götürüp gözüne buz koymayı teklif ederken Mickey çekip gitmişti bile.

Daha sonra yalan söylediği anlaşıldı. Veteriner, Murphy'nin cenazeden yirmi dört saat, hatta belki çok daha önce zehirlendiğini söyledi. Murphy'yi Mickey öldürmemişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Mickey'nin varlığı başlı başına bir zehir haline gelmişti ve etrafındaki herkesi zehirliyordu.

Buz koymak Nicky'nin gözündeki şişliği biraz olsun indirmişti ama eve gitmek için yanımdan ayrıldığında gözü hâlâ mosmordu. Başının derde girmemesini umuyordum. Babasına bir şeyler uyduracağını ve hiçbir sorun çıkmayacağını telkin ediyordum kendime. Oysa yanıliyordum.

O akşam babam akşam yemeğini hazırlarken kapı yumruklanarak çalındı. Annem hâlâ isteydi, bu yüzden babam ellerini pantolonuna silip gözlerini devirerek kapıyı açmaya gitti. Kapıyı çalan Peder Martin'di. Üstünde tören giysileri, başında beyaz bir şapka vardı. Çok eskilerden kalma bir fotoğraf karesinden çıkmış gibi görünüyordu. Çok da öfkeliydi. Elini kolunu sallaya sallaya evimizin holüne kadar girdi.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi babam. Oysa ses tonu, yapmak istediği son şeyin ona yardımcı olmak olduğunu hissettiriyordu.

“Evet. Oğlunuzu kızımın uzak tutabilirsiniz.”

“Pardon?”

“Sizin oğlunuz ve o küçük çetesi yüzünden kızımın gözü morarmış.”

Az kalsın kendimi tutamayıp *onlar benim çetem falan değil*, diye bağıracaktım. Ama aynı zamanda beni bir çetenin elebaşı olarak gördüğü için de kendimle gurur duyuyordum.

Babam bana döndü. “Ed?”

Huzursuzca yerimde kıpırdanıyordum. Yanaklarım alev almıştı sanki. “Kazaydı,” dedim.

Babam tekrar papaza döndü. “Oğlum bunun kaza olduğunu söylüyorsa ben ona inanıyorum.”

Bir süre bakıştılar. Sonra Peder Martin gülümsedi.

“Ne bekliyordum ki zaten? Armut dibine düşermiş: *Babanız İblis'tense siz de babanızın arzularını yerine getireceksiniz. O gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır.*”

“Siz istediğiniz kadar vaaz verin Peder,” dedi babam. “Verdiğiniz vaazlara uymadığınızı hepimiz biliyoruz.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Kızınızın gözü bugün ilk kez morarmadı, öyle değil mi?”

“Buna iftira derler Bay Adams.”

“Öyle mi?” Babam ona doğru bir adım yaklaştı. Peder Martin’in biraz da olsa ürktüğünü görmek hoşuma gitmişti. “*Çünkü açığa çıkarılmayacak gizli hiçbir şey, bilinmeyecek, aydınlığa çıkmayacak saklı hiçbir şey yoktur.*” Babamın yüzünde de çirkin bir gülümseme belirmişti şimdi. “Kiliseniz sizi sonsuza dek korumayacak Peder. Şimdi kapımın önünden hemen çekip gidin yoksa polis çağıracağım.”

Babam kapıyı suratına kapatmadan önce gördüğüm son şey Peder Martin’in bir karış açık ağzı oldu.

Gururdan göğsüm kabarmıştı. Babam kazanmıştı çünkü. O adamı yenmişti.

“Sağ ol baba. Süperdin. İncil’de yazan şeyleri bileceğin aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Çocukken kilisedeki pazar okuluna gitmiştim. Bazı şeyler insanın zihnine saplanıp kalıyor.”

“Nicky’ye olanlar gerçekten de kazaydı.”

“Ben sana inanıyorum Eddie ama...”

Hayır, diyordum içimden. Ama falan deme. Ama’yla başlayan cümleler hiçbir zaman iyi bitmez. Bu seferkinin de kötü sonuçlanacağını hissedebiliyordum. Ama’lar Şişko Gav’in bir defasında dediği gibi, insanın gününün içine sıçan tersliklerden başka bir şey değildi.

Babam derin bir iç çekti. “Beni dinle Eddie. Nicky’yi görmemen daha iyi olabilir, en azından bir süre için.”

“O benim arkadaşım.”

“Senin başka arkadaşların da var. Gavin, David, Mickey.”

“Mickey benim arkadaşım değil.”

“Aa, bozuştunuz mu yoksa?”

Buna cevap vermedim.

Babam eğilip ellerini omuzlarıma koydu. Bunu yalnızca çok ciddi bir şey söyleyeceği zamanlarda yapardı.

“Nicky’yle bir daha asla arkadaşlık edemezsin demiyorum, ama şu an için durum çok karışık. Bu Peder Martin de... şey, pek hoş bir adam değil.”

“Yani?”

“Belki de aranızda biraz mesafe koysan daha iyi olur.”

“Hayır!” Babamın ellerinden kurtuldum.

“Eddie...”

“Daha iyi falan olmaz. Senin hiçbir şeyden haberin yok. Hiçbir şeyden.”

Son derece çocukça ve aptalca olduğunu bilmeme rağmen arkamı dönüp merdivenlerden koşarak çıkmaya başladım.

“Yemeğin hazırda ama...”

“Yemek istemiyorum.”

Deli gibi istiyordum aslında. Ama midem guruldasa da hiçbir şey yiyecek halde değildim. Her şey kötü gidiyordu. Bütün dünyam (çocukken insanın bütün dünyası arkadaşlarıdır) paramparça ediliyordu.

Odamdaki şifonyeri kenara ittim ve altındaki gevşek parke parçalarını yerlerinden çıkardım. Durup açtığım boşlukta duran şeylere baktım, sonra içi renkli tebeşirlerle dolu küçük bir kutu çıkardım. Beyaz tebeşiri alıp hiç düşünmeden parkelerin üstüne bir şeyler karalamaya başladım.

“Eddie.”

Kapıda bir *tık, tık* sesi duyuldu.

Donakaldım. “Git buradan.”

“Eddie. Bak, seni Nicky’yle görüşmekten alıkoyacak değilim...”

Elimde tebeşirle bir süre bekledim.

“Ben sadece senden *rica ediyorum*, anlıyor musun? Annen ve benim için.” Rica etmek daha da kötüydü işte, babam da bunu çok iyi biliyordu. Yumruğumu sıktım, avucumun içindeki tebeşir paramparça olmuştu. “Ne diyorsun?”

Hiçbir şey demiyordum. Diyemiyordum. Sözcüklerin boğazımda düğümlenip nefesimi tıkadığını hissediyordum. En sonunda babamın ağır ayak seslerinin alt kata indiğini duydum. Parkenin üstüne çizdiklerime baktım. Beyaz tebeşirden şekiller, üst üste, delirmişçesine karalanmış. Midemden yukarıya doğru huzursuz bir hissin yükseldiğini hissediyordum. Hemen kolumun tersiyle bütün o çizimleri sildim, yerde puslu beyaz bir leke oluştu.

O gece ilerleyen saatlerde pencereden içeri bir tuğla atıldı. Benim odamda, yatağımda olmam, anne ve babamınsa mutfakta geç bir akşam yemeği yiyor olmaları büyük bir şanstı çünkü eğer ön odada olsalardı kırılan camlar yüzünden yaralanabilirlerdi, hatta daha kötü şeyler bile olabilirdi. Tuğla, pencerenin camında büyükçe bir delik açmış ve televizyonu kırmıştı, ama neyse ki kimsenin canı yanmadı.

Tahmin edileceği üzere tuğlaya lastikle tutturulmuş küçük bir mesaj vardı. Annem bu mesajda ne yazdığını o zaman bana kesinlikle söylemedi. Beni korkutacağını ya da üzeceğini düşünmüştü

muhtemelen. Çok daha sonra, o kâğıtta, “Bebekleri öldürmeyi bırak, yoksa sıradaki senin ailen olacak,” yazdığını itiraf etti.

Polis memuru tekrar uğradı. Ve bir adam gelip pencereyi bir tahta parçasıyla kapattı. Daha sonra, anne ve babamın oturma odasında tartıştıklarını duydum; onlar benim yatıp uyuduğumu sanıyorlardı. Bense merdivenlere çömelmiş onları dinliyordum, biraz korkmuştum. İkiisi hiç tartışmazlardı. Evet, bazen birbirlerini terslerlerdi ama öyle ciddi bir tartışmaya dönüşmezdi bu. Bunun gibi seslerin yükseldiği türden sert bir tartışmaya hiç tanık olmamıştım.

“Böyle devam edemeyiz.” Babamın sesi öfkeli ve üzgün geliyordu.

“Nasıl devam edemeyiz?” Annemse gergin ve tutuktu.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bütün gün çalıştığın yetmezmiş gibi o aptal Evanjelistlerin klinikten çıkan kadınların gözünü korkuttukları yetmezmiş gibi, şimdi bir de bizzat ailene karşı tehditler başladı!”

“Bu oyunu bizi korkutmak için oynuyorlar, böyle oyunlara boyun eğmeyeceğimizi sen de çok iyi biliyorsun.”

“Bu seferki başka. Bu doğrudan, şahsi bir saldırı.”

“Boş tehdit işte. Böyle şeyler daha önce de oldu. Sonunda bundan da sıkılacaklar. Kendilerini başka dini davalara adayacaklar. Bir gün hepsi bitecek. Hep öyle olur.”

Olduğum yerden babamı göremesem de canı sıkkın olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi kafasını iki yana sallaya sallaya odanın içinde volta attığını gözümde canlandırabiliyordum.

“Bence yanılıyorsun. Hem ben böyle bir riski almak istediğimi hiç sanmıyorum.”

“İyi de ne yapmamı istiyorsun? İşi mi bırakayım? Çalışmayayım mı? Sen serbest yazar maaşınla evi ucu ucuna geçindirmeye çalışırken ben evde kalıp sıkıntıdan duvarlara mı tırmanayım?”

“Bana haksızlık ediyorsun.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Southampton’a geri dönemez misin? Anderbury’yi başkasına versinler.”

“Bu proje bana aitti. Bu benim...” Bir şey dememek için kendini zor tutuyordu sanki. “Bu kendimi kanıtlamak için tek şansımdı.”

“Kendini nasıl kanıtlayacaksın? Bu delilerin hedefi olarak mı?”
Bir sessizlik oldu.

“İşimi de kliniği de bırakmayacağım. Benden bunu isteme.”

“Peki ya Eddie’ye ne olacak?”

“Eddie gayet iyi.”

“Öyle mi dersin? Son zamanlarda onu neredeyse hiç görmediğini göz önünde bulundurarak mı söylüyorsun bunu?”

“İyi olmadığını mı söylüyorsun yani?”

“Bütün bu olup bitenleri, Gavin’in partisindeki kavgayı, Co-oper’ların oğlunun başına gelenleri, David Hopkins’in köpeğine olanları düşünürsek, Eddie sence de yeterince üzülüp sarsılmadı mı? Ona güvence ve sevgi vereceğimizi söyledik hep, bu olanların onu hiçbir şekilde üzmesini istemiyorum.”

“Bu işin Eddie’yi herhangi bir şekilde üzeceğini bir an için hissedersen...”

“Ne yani? O zaman bırakacak mısınız?” Babamın sesi tuhaf geliyordu. Hırçın ve sertti sanki.

“Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yaparım, Eddie’yi ve işi aynı kefeye koymam bile.”

“Eh, öyle olacağını umuyoruz.”

Oturma odasının kapısının açıldığını ve giysilerin hışırtısını duydum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu annem.

“Biraz yürüyeceğim.”

Sokak kapısı çarparak kapandı. Merdivenlerin tırabzanlarını titretecek, tepemdeki duvardan üstüme alçı tozları dökecek kadar sertçe çekmişti kapıyı.

Eve döndüğünü duymadığıma göre babamın yürüyüşü epey uzamış olmalıydı. O gelmeden uyuyakalmıştım. Onu değilse de, daha önce hiç duymadığım başka bir şey duydum o gece; annemin ağladığını.

2016

Kilisenin arka tarafındaki sıralardan birine oturuyorum. İçerisi bomboş, tahmin edilebileceği gibi. İnsanlar daha başka ibadet yerleri buldular artık kendilerine. Barlar, alışveriş merkezleri, televizyon ve sanal, çevrimiçi dünyalar. Bir şov yıldızının sözü de aynı işi göreceksen Tanrı'nın sözüne kimin ihtiyacı olur?

Sean Cooper'ın cenazesinden beri Aziz Thomas Kilisesi'ne ben de hiç girmemiştım, önünden sık sık geçmişimdir ama. Burası hoş, eski bir bina. Anderbury Katedrali kadar büyük veya görkemli değil ama yine de çok hoş. Eski kiliseleri severim; ama içinde ibadet etmek için değil sırf durup seyretmek için. Bugün bir istisna. Yine de ibadet etmek için burada değilim. Neden burada olduğumu bilmiyorum.

Aziz Thomas karşıdaki kocaman, mozaik camdan yüzünde müşfik bir ifadeyle bana bakıyor. Kim bilir kimin koruyucu meleği? Onu havalı bir aziz olarak hayal ediyorum nedense. Mary ya da Matthew gibi sıkıcı değil. Biraz *hipster* hatta. Sakal bile yine moda oldu sonuçta.

Acaba azizler tamamen günahsız, masum hayatlar yaşamak zorundalar mı, yoksa hayatlarını günahkâr gibi yaşayıp sırf birkaç mucize gerçekleştirerek aziz mertebesine ulaşabilirler mi diye merak ediyorum. Dinde böyle olmuyor mu hep? Cinayet işle, tecavüz et, insanları öldür, sakat bırak, sonra tövbe ettiğin anda bütün bunlar affedilsin. Bu bana hiç de adil gelmiyor. Fakat sonuçta tıpkı hayatın kendisi gibi, Tanrı da adil değil.

Kaldı ki İsa'nın bizzat ifade ettiği gibi, hangimiz günahsızız ki? Çoğu insan hayatının bir noktasında kötü şeyler yapmıştır, keşke geri alabilsem dediği şeyler, pişman olduğu şeyler. Hepimiz hata yaparız. Hepimizin içinde iyi de kötü de vardır. Bir insan tek bir kötü şey yaptı diye, bu kötülük yaptığı bütün iyiliklere gölge düşürmeli midir yani? Yoksa hiçbir iyiliğin asla telafi edemeyeceği kadar kötü şeyler de var mıdır?

Bay Halloran'ı düşünüyorum. Yaptığı bütün o güzelim resimleri, Valsçi'deki Kız'ın hayatını kurtarışını ve hatta bir anlamda babamı ve beni de kurtarışını.

Sonrasında her ne yapmış olursa olsun, onun kötü bir adam olduğuna inanmıyorum ben. Tıpkı Mickey'nin kötü bir çocuk olmadığı gibi. Gerçekten de öyle kötü bir çocuk değildi aslında. Evet, bazen pisliğin teki olabiliyordu, yetişkin bir adam olduğunda dönüştüğü kişiden de pek hoşlandığımı söyleyemem. Ama biri öldürecek kadar ondan nefret etmiş miydi hakikaten?

Aziz Thomas'ın bakışlarına karşılık veriyorum. Bana pek yardımcı olduğunu söyleyemeyeceğim. Herhangi bir vahiy almıyorum. Derin bir iç geçiriyorum. Belki de bütün bunlara fazla anlam yüklüyordumdur. Mickey'nin ölümünün trajik bir kaza olduğu neredeyse kesindi, o mektup da kötü bir tesadüften başka bir şey değildi. Büyük ihtimalle adreslerimizi öğrenen ve ortalığı karıştırmak isteyen kötü niyetli biriymiş sadece. En azından o polisler kapıma geldiğinden beri kendimi inandırmaya çalıştığım şey buydu.

Sorun şu ki o mektupları her kim gönderdiyse başarılı olmuştu. Kutuyu aralamayı başarmıştı. Ağzını sıkı sıkı kapattığım, asma kilit vurup zihnimin en gerisine sakladığım o kutuyu... Tıpkı Pandora'nın kutusu gibi, Ed'in kutusu da bir kez açıldı mı onu kapatmak biraz zordur. İşin kötüsü, o kutunun dibinde umut yok. Suçluluk var.

Bir şarkı var, Chloe sık sık çalıyor, ben de dinleye dinleye alıştım artık. Frank Turner adında bir punk/folk şarkıcısının şarkısı.

Nakaratında hiç kimsenin yapmadığı şeyler için hatırlanmadığını söylüyor.

Ama bu tam olarak doğru değil. Benim hayatım yapmadığım şeylerle tanımlandı hep. Söylemediğim şeylerle. Bence bu pek çok insan için geçerli. Bizi şekillendiren her zaman başardıklarımız değil, ihmal ettiklerimiz aslında. Yalanlar değil, söylemediğimiz doğrular.

Polisler bana o mektubu gösterdiklerinde bir şeyler söylemeliydim. Hemen gidip onlara bana da gönderilen aynı mektubu göstermeliydim. Ama bunu yapmadım. Neden böyle yaptım hâlâ bilmiyorum; tıpkı yıllar önce bildiğim ve yaptığım şeyleri neden itiraf etmediğimi kendime bile söyleyemeyeceğim gibi.

Mickey'nin ölümü hakkında nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum. Ne zaman onu zihnimde canlandırmaya çalışsam küçük Mickey geliyor gözlerimin önüne, ağzının içi metal tellerle, gözlerinin içiyse nefretle dolu o on iki yaşındaki haliyle. Her şeye rağmen arkadaşımdaydı benim. Şimdiyse yok, öldü. Hatıralarımın *bir parçası* değil artık, sadece bir anı.

Ayağa kalkıp Aziz Thomas'a veda ediyorum. Gitmek için döndüğüm anda bir hareketlilik görüyorum. Papaz. Papaz elbisesinin altına Ugg çizmeler giymeyi tercih eden sarı saçlı, topluca bir kadın. Onu kasabada görüyorum ara sıra. Bir papaza göre epey hoş biri.

Gülümsüyor. "İhtiyacınız olanı bulabildiniz mi?"

Belki de kilise benim sandığımdan çok daha fazla alışveriş merkezine dönmüştür artık. Ne yazık ki benim sepetim hâlâ boş.

"Daha değil," diyorum.

Eve döndüğümde annemin arabasını kapının önünde park halinde görüyorum. Kahretsin. Mittens, yani nam-ı diğer kedi dünyasının Hannibal Lecter'ı hakkında konuştuklarımızı hatırlıyorum. Kapıyı iterek açıyorum, ceketimi portmantoya atıp mutfığa giriyorum.

Annem masada oturuyor, Mittens ise neyse ki onun hemen ayakucundaki kutunun içinde duruyor. Chloe tezgâhın başında, kahve yapıyor. Her zamankine kıyasla oldukça usturuplu giyinmiş; bol bir kazak, tayt ve çizgili çoraplar.

Buna rağmen annemin onu kınayan enerjisinin dalga dalga etrafa yayıldığını hâlâ görebiliyorum. Annem Chloe'den hiç hoşlanmıyor. Hoşlanmasını da beklemiyorum zaten. Nicky'yi de hiç sevmezdi. Annelerin asla sevmeyeceği bazı kızlar vardır ve tabii ki siz de gidip tam da bu kızlara sırılsıklam âşık olursunuz.

“Ed, nihayet geldin,” diyor annem. “Nerede kaldın?”

“Ben, şey, biraz yürüyüşe çıkmıştım.”

Chloe de bana doğru dönüyor. “Annenin geleceğini bana haber vermek aklından bile geçmedi herhalde?”

İkisi de ters ters bana bakıyordu. Birbirleriyle zaman geçirmeye katlanamıyor olmaları benim suçumdu sanki.

“Kusura bakmayın,” diyorum. “Saatin kaç olduğunu unutmuşum.”

Chloe kahve fincanını pat diye annemin önüne koyuyor ve sonra bana dönüp, “Kendine bir kahve yaparsın. Ben duşa giriyorum,” diyor.

O mutfaktan çıktığı anda annem bana dönüyor. “Ne hoş kız. Neden bir sevgilisi olmadığını aklım almıyor.”

Kahve makinesinin başına geçiyorum. “Belki de kimseleri beğenmiyordur.”

“Ona ne şüphe.”

Ben daha bu salvoya karşılık vermeden, “Sen de berbat görünüyorsun,” diye ekliyor.

Oturuyorum. “Sağ ol. Dün gece kötü bir haber aldım.”

“Aa?”

Son otuz altı saattir olup bitenleri elimden geldiğince kısa ve öz bir biçimde anlatıyorum.

Annem kahvesinden bir yudum alıyor. “Çok üzücü. Hele de ağabeyiyle aynı şekilde öldüğünü düşününce.”

Bunu ben de düşünüyorum. Hem de çok.

“Kader çok acımasız olabiliyor bazen,” diyor. “Ama nedense buna hiç şaşırmadım.”

“Öyle mi?”

“Yani, Mickey hayatı boyunca çok şanslı bir çocuk olmadı bence. Önce ağabeyi, sonra Gavin’le yaptıkları o korkunç kaza.”

“Kaza onun suçuydu,” diyorum öfkeyle. “Arabayı kullanan oydu. Onun yüzünden Gav tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu.”

“Eh, bu suçluluk duygusunu taşımak, buna katlanmak kolay olmasa gerek.”

Bıkkınlıkla annemin suratına bakıyorum. Annem olayları karşı tarafın bakış açısından görmeyi pek sever. Bunda bir sorun yok, tabii seni, arkadaşlarını veya sevdiklerini ilgilendirmiyorsa eğer.

“Üstündeki pahalı gömleği ve cilalı pabuçlarıyla içindeki suçluluk duygusuna katlanmakta zorlanıyormuş gibi görünmüyordu hiç.”

Annem beni duymazlıktan geliyor, tıpkı çocukken yorum yapmaya bile değmeyeceğini düşündüğü bir şey söylediğim zamanlarda yaptığı gibi.

“Bir kitap yazacaktı,” diyorum.

Annem fincanını masanın üstüne bırakıyor, yüzündeki ifade daha da ciddileşiyor. “Siz çocukken olanlar hakkında mı?”

Kafamı sallıyorum. “Ona yardım etmemi istedi.”

“Peki sen ne dedin?”

“Düşüneceğimi söyledim.”

“Anladım.”

“Bir şey daha var; kızı kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi.”

İri, siyah gözlerini kocaman açıyor. Yetmiş sekiz yaşında bile bu gözler hâlâ cin gibi bakıyor.

“Ona inandın mı?”

“Emin değilim. Belki.”

“O zamanlar olanlara dair başka bir şey söyledi mi?”

“Pek sayılmaz. Neden sordun?”

“Hiç. Merak ettim.”

Ama annem sırf merak ettiği için soru sormaz asla. Annem hiçbir şeyi *öylesine* yapmaz.

“Ne oldu anne?”

Tereddüt ediyor.

“Anneee?”

Annem kırıışmış, soğuk elini elimin üstüne koyuyor. “Yok bir şey. Mickey’ye üzüldüm. Yıllardır görüşmediğinizi biliyorum. Ama bir zamanlar arkadaştınız. Sen de üzülmüş olmalısın.”

Tam bir şeyler daha söylemesi için biraz daha üstüne gitmeyi düşünürken mutfak kapısı açılıyor ve Chloe içeri giriyor.

“Biraz daha kahve alacağım,” diyor fincanını sallayarak. “Rahatsız etmedim umarım.”

Anneme bir bakış atıyorum.

“Yoo,” diyor annem. “Rahatsız falan etmedin. Ben de tam gidiyordum zaten.”

Annem gitmeden önce Mittens’in keyfinin ve sağlığının yerinde olması için elzem görünen şeylerle dolu kocaman birkaç poşeti bırakmayı ihmal etmiyor.

Daha önceki tecrübelerime dayanarak Mittens’in keyfinin ve sağlığının yerinde olması için, çok içtiğim gecelerin ertesinde uyanmaya çalışırken, yatağımda ya da kahvaltımı ederken mutfak masasının üzerinde karınlarını deşeceği yavru kuşlar ve fareler bulmasının yeteceğini sanıyordum.

Onu kutusundan saldığında kuşkuyla birbirimize bakıyoruz, sonra hemen Chloe’nin kucağına zıplıyor ve saklamaya gerek bile duymadığı o kedi kibriyle gerim gerim geriniyor.

Hayvanlara işkence yapılmasından nefret etsem de Mittens için buna göz yumabilirim.

İkisini koltukta yayılmış, mutlu mesut mırıldarken bırakıyorum (mırıldayanın Chloe mi yoksa Mittens mi olduğundan emin değilim). Sonra üst kattaki çalışma odama çıkıyorum, masamdaki çekmecelerden birini açıp ilk bakışta gayet masum görünen

kahverengi zarfı çıkarıyorum. Zarfı cebime sokup tekrar aşağıya iniyorum.

“Ben markete kadar gidiyorum,” diye bağıryorum ve Chloe elime *Savaş ve Barış*’la yarışacak ve küçük bir odanın duvarlarını kaplamaya yetecek uzunlukta bir alışveriş listesi tutuşturmadan hemen evden çıkıyorum.

Bugün kasabada pazar kuruluyor. Bu yüzden sokaklar daha şimdiden otoparklarda yer bulamayan araçlarla hınca hınç dolmuş. Çok geçmeden otobüsler de gelecek ve daracık kaldırımlar Google Maps’ten gözünü ayırmayan, ısıltılı ve kerpiç çatılı her şeye iPhone’larını doğrultan turistlerle dolup taşacak.

Köşedeki büfeye uğrayıp bir paket sigara ile bir çakmak alıyorum. Sonra kasabanın diğer ucundaki The Bull’a doğru yol alıyorum. Barda yine Cheryl var ama Gav ilk defa her zamanki yerinde oturmuyor.

Ben daha bara kadar ulaşamadan Cheryl kafasını kaldırıp bana bakıyor. “O burada değil Ed. Ve... olanlardan haberi var.”

Onu oyun parkında buluyorum. O sıcak, güneşli günlerde takıldığımız, şekerlemeler ve gofretler tıkrındığımız o eski parkta. Bizi kızın cesedine götüren o çizimleri bulduğumuz parkta.

Tekerlekli sandalyesinde, eski bankın orada oturuyor Gav. Buradan bakınca nehrin pırıltısını ve Mickey’nin cesedini sudan çıkardıkları yerdeki ağaçların arasında uçuşan olay yeri inceleme bandını görebiliyorsunuz.

İterek açarken parkın demir kapısı gıcırıyor. Salıncaklar her zamanki halinde, tepedeki demir çubuğa dolanmış halde duruyor. Yerlerde çöpler, sigara izmaritleri var, bazıları biraz şüphe uyandırıyor. Danny Myers ve çetesinin akşamları burada takıldıklarını görmüştüm. Gündüz değil ama. Gündüzleri buraya kimse gelmez.

Yanına yaklaşırken Gav bana doğru dönmüyor, oysa kapının gıcirtısını duymuş olmalı. Hemen yanındaki banka oturuyorum. Kucağında bir kese kâğıdı duruyor. Onu bana uzatıyor. İçinde

çocukken yediğimiz şekerlerden var. Canım hiç istememesine rağmen uçan daire şeklinde olanlardan bir tane alıyorum.

“Şu kadarcık şey bana tam üç sterline mal oldu,” diyor. “Şu havalı şekerçi dükkânlarından birinden aldım. Eskiden koca paketini 20 peniye alırdık, hatırlar mısın?”

“Hatırlamam mı. O yüzden dişlerimizde bu kadar çok dolgu var zaten.”

Kıkırdıyor ama bunun için kendini zorladığı belli.

“Cheryl, Mickey’nin başına gelenleri öğrendiğini söyledi,” diyorum.

“Evet.” Beyaz bir fare alıp ağzına atıyor. “Üzülmüş numarası yapmayacağım hiç.”

Gözlerindeki kızarıklığı görmesem, sesindeki kalınlaşmayı duymasam bu dediğine inanırdım. Biz çocukken aramız bozulana kadar, Şişko Gav Mickey’nin en iyi arkadaşıydı. Kazadan çok önce. Ama o kaza çürümüş, paramparça olmuş tabuta çakılan son paslı çivi oldu.

“Polisler benimle konuşmaya geldi,” diyorum. “O gece Mickey’yi en son gören kişi bendim.”

“Onu nehre sen itmedin, değil mi?”

Bu dediğine gülümsemiyorum bile, eğer şakaysa hiç komik değil. Gav bana bakıp kaşlarını çatıyor. “*Cidden* kaza mıydı?”

“Muhtemelen.”

“Muhtemelen derken?”

“Onu nehirden çıkardıklarında cebinde bir şey bulmuşlar.”

Etrafıma bakıyorum. Pek kimse yok. Nehir kenarındaki yürüyüş yolunda köpek gezdiren tek bir kişi aylak aylak yürüyor.

Bana gelen mektubu çıkarıp ona uzatıyorum. “Bunlardan birini.”

Gav uzanıp alıyor. Mektubu okumasını bekliyorum. Daha çocukken bile Gav’ın ne düşündüğünü yüzünden asla anlayamazdınız. O da tıpkı Mickey gibi kolayca yalan söyleyebilirdi.

Şimdi de yalan söylesem mi söylemesem mi diye düşündüğünü hissediyorum.

“Tanıdık geldi mi?” diyorum.

Kafasını sallıyor ve sonra bıkkın bir sesle, “Evet,” diyor. “Bende de var bundan. Hoppo’da da.”

“Hoppo’da da mı?”

Bu duyduğum şeyi sindirmeye çalışıyorum ve bunu bana söylemedikleri için içten içe çocuk gibi küsüyorum. Eskisi gibi, beni dışladıkları için.

“Neden bir şey söylemediniz?” diye soruyorum.

“İkimiz de bunun çirkin bir şaka olduğunu düşündük. Ya sen?”

“Ben de öyle.” Bir an duraksıyorum. “Ama şimdi Mickey ölünce işler değişti.”

“Mektup yerini bulmuş demek ki.”

Gav şeker dolu kese kâğıdına elini sokuyor ve bir kola şişesi alıp ağzına atıyor.

Ona uzun uzun bakıyorum. “Mickey’den neden bu kadar nefret ediyorsun?”

Haykırır gibi kesik bir kahkaha atıyor. “Bunu cidden soruyor musun?”

“Bu mudur yani? O kaza yüzünden mi?”

“Bence bu yeterince iyi bir sebep, sence de öyle değil mi?”

Haklı. Ama o anda başka bir şeyler sakladığından eminim. Cebimden açılmamış Marlboro Light paketini çıkarıyorum.

Gav şaşkın şaşkın bana bakıyor. “Sen yine sigaraya mı başladın?”

“Başlamadım. Daha değil.”

“Bana da bir tane versene.”

“Ciddi olamazsın?!”

Zorla gülümsemeye çalışıyor.

Paketi açıp içinden iki sigara çıkarıyorum. “Senin de bıraktığını sanıyordum.”

“Öyle zaten. Ama bugün alınan kararları bozmak için iyi bir gün.”

Sigaralardan birini ona uzatıyorum. Kendi sigaramı yaktıktan sonra çakmağı da ona veriyorum. İlk nefes biraz başımı döndürüyor, midemi bulandırıyor ve kendimi müthiş hissediyorum.

Gav dumanı üflerken, “Ha siktir ya, bunun tadı bokum gibi bi’ şey.” Dönüp bana bakıyor. “Ama cidden müthiş bir bok be dostum.”

İkimiz de sırıtıyoruz.

“Eee,” diyorum. “Aldığımız kararları bozduğumuza göre biraz Mickey’den bahsetmeye ne dersin?”

Başını öne eğiyor, yüzündeki sırıtış kaybolmuş bile.

“Kazayı biliyorsun, değil mi?” Sigarasını tuttuğu elini havada sallıyor. “Saçma bir soru oldu. Biliyorsun tabii ki.”

“İnsanların anlattığı kadarını biliyorum,” diyorum. “Ben orada değildim.”

Kaşlarını çatıp hatırlamaya çalışıyor. “Sahi, sen yoktun değil mi?”

“Evde ders çalışıyordum herhalde.”

“Her neyse, o gece arabayı Mickey kullanıyordu. Her zamanki gibi. O küçük Peugeot’sunu ne kadar sevdiğini hatırlarsın.”

“Manyak gibi her yere onunla giderdi.”

“Aynen. O yüzden hiç içmezdi. İçmek yerine araba kullanmayı tercih ederdi. Bense... içip içip zom ‘olmayı seçerdim.”

“O zamanlar gençtik. Gençlikte olur böyle şeyler.”

Oysa ben içmezdim. Hem de hiç. O zamanlar ağzıma içki koymazdım. Şimdi içmediğim günleri telafi ediyorum.

“O partiye de sırf bu yüzden gitmiştim. Zil zurna sarhoş olmak için. Komalık olacak kadar. Oraya buraya kismaya başlayınca, Tina ve Rich oradan gitmemi istediler, bu yüzden Mickey’yi beni eve bırakmaya ikna ettiler.”

“Ama demek ki Mickey de içiyordu...”

“Demek ki. Onu içerken gördüğümü hatırlamıyorum ama o geceye dair pek bir şey hatırladığım da yok zaten.”

“Alkol muayenesinde yasal sınırın üstünde çıkmıştı, değil mi?”

Kafasını sallıyor. “Evet. Ama bana birilerinin kolasına içki karıştırdığını söyledi.”

“Bunu sana ne zaman söyledi?”

“Hastaneye ziyaretime geldiğinde. Bir özür bile dilemedi, içeri girer girmez olanların onun suçu olmadığını anlatmaya girişti. Birileri kolasına içki katmış, ben öyle berbat bir halde olmasaymışım beni eve bırakmaya falan da kalkışmazmış zaten.”

Her zamanki Mickey işte. Suçu hep başkalarının üstüne atmayı seçer.

“Ondan hâlâ neden nefret ettiğini anlıyorum.”

“Ondan nefret etmiyorum ki.”

Sigarayı dudaklarıma götürürken öylece kalakalıyorum.

“Evet, bir süre ettim,” diyor. “Onu suçlamak istedim. Ama bunu yapamadım.”

“Anlamıyorum.”

“Mickey hakkında konuşmak istemememin ya da onunla bir daha hiç görüşmememin sebebi o kaza değil.”

“Ne peki?”

“Çünkü bana başıma gelenleri hak ettiğimi hatırlatıyor da ondan. Ben bu sandalyede olmayı hak ettim. *Karma*. Yaptığım şeyin karşılığı.”

Birdenbire Bay Halloran’ın sesini duyuyorum yeniden:

“*Karma, ne ekersen onu biçersen anlamına geliyor. Kötü şeyler yaparsan döner dolaşır en sonunda sana yaptığını ödetir.*”

“Ne yaptın peki?” diye soruyorum.

“Onun ağabeyini öldürdüm.”

1986

Hoppo'nun annesi, kasabadaki insanların evlerini temizlediği gibi ilkokulu, papazlık evini ve kiliseyi de temizliyordu.

Peder Martin'in başına gelenleri de bu sayede öğrendik.

Gwen Hopkins, pazar sabahı saat 09.30'daki ilk törenden önce yerleri silmek, cilalamak ve tozları almak için her zamanki gibi kiliseye gitmişti. (Sanırım *pazar günü dinlenme günüdür* kuralı pederin işlerini görenler için geçerli değildi.) Saatler henüz geriye alınmamıştı, bu yüzden Hoppo'nun annesi kilisenin meşeden yapılma o devasa kapısına ulaştığında ve evde mutfaktaki askılardan birinde tuttuğu anahtarı çıkarıp kapının kilidine soktuğunda hava hâlâ karanlıktı.

Temizlemeye gittiği yerlerin anahtarları, adresleriyle birlikte o askıda asılı dururdu. Bu pek güvenli ve akıllıca bir yöntem sayılmazdı tabii, hele de Hoppo'nun annesinin sigara içtiği, bu yüzden de geceleri arka kapıdan dışarı çıkıp dönüşte bazen kapıyı kilitlemeyi unuttuğu düşünülürse.

O sabah, kilisenin anahtarlarının yanlış çivide durduğunu fark ettiğini söyleyecekti daha sonra polislere (ve gazetelere). Bunun üzerinde pek durmamıştı, kapının kilitli olmayışını da önemse-memişti çünkü kendisinin de belirttiği gibi bazen biraz unutkan olabiliyordu. Ama çoğu zaman anahtarları doğru çiviye asardı. Asıl sorun herkesin bu anahtarları nerede tuttuğunu biliyor olmasıydı. Daha önce birilerinin gelip bir yerleri soymak için bu anahtarları kullanmamış olması mucizeydi.

Tek yapmanız gereken gizlice Hoppoların evine girip anahartarlardan birini almaktı; söz konusu ev sakinlerinin dışarıda olduğundan emin olduğunuz bir anda elinizi kolunuzu sallaya sallaya içeri girebilirdiniz. Belki yokluğunun farkına bile varmayacakları küçücük bir şey alırdınız, minicik bir biblo mesela ya da çekmede duran bir dolma kalem. Öyle çok değerli olmayan, başka bir yere koyduklarını zannedecekleri türden bir şey. Belki böyle yapardınız. Başkalarına ait eşyaları almayı seven biriyseniz yani.

Gwen kilisenin kapısının kilitli olmadığını anlayınca bir şeylerin ters gittiğini sezer gibi oldu. Ama umursamadı. Belki de peder çoktan gelip içeri girmişti bile. Bazen erken uyanırdı, Gwen onu kilisede o gün vereceği vaazı gözden geçirirken bulurdu. Orta sahına geldiğinde kötü bir şeyler olduğunu anladı. Hem de çok kötü şeyler.

Kilise yeterince karanlık değildi.

Normalde sahinin sonundaki kürsü ve kilise sıraları karanlık gölgeler içinde olurdu. Bu sabah ise üstlerindeki beyaz izler dikkat çekiyordu.

Belki de Gwen daha fazla ilerlemekte tereddüt etmiştir. Belki de tüyleri diken diken olmuştur. Hayal gücünüzün size oyunlar oynadığını düşündüğünüz anlarda içinize küçük de olsa bir korku dolar ya hani, oysa asıl oyun her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek kendinizi kandırmanızdır.

Gwen hemen küçük bir istavroz çıkarıp el yordamıyla kapının oradaki elektrik düğmesini buldu ve bir fiske vurarak açtı. Kilisenin iki yanı boyunca uzanan, kimi eski, kimi kırılmış, kimi yerlerine düzgünce oturtulmayı bekleyen eskimiş lambalar cızırtıyla açılıp hayat buldu.

Gwen ığılığı bastı. Kilisenin içi resimlerle doluydu. Taş zemin, tahta sıralar ve kürsü. Nereye baksa beyaz tebeşirle çizilmiş onlarca çöp adam görüyordu. Kimileri dans ediyor, kimileri el sallıyordu. Kimileriye çok daha müstehcendi. Çubuk penisli çöp adamlar. Koca memeli çöp kadınlar. En kötüsü de çubuk boyunlarına

ilmekler geçirilerek asılmış çöp adamlardı. Tuhaftı, ürkütücüydü. Tüyler ürpertici derecede, düpedüz korkutucuydu hatta.

Gwen az kalsın kaçıp gidecekti oradan. Az kalsın elindeki temizlik kovanını yere atıp soluk beyaz bacaklarının onu taşıyabildiği yere kadar koşup kaçacaktı. Böyle yapsaydı çok geç kalınabilirdi. Neyse ki ne yapacağını bilemeyip olduğu yerde kalakaldı. Tam da o anda belli belirsiz bir ses çalındı kulağına. Zayıf, cılız bir iniltiydi bu.

“Kim o? Kim var orada?”

Birazcık daha yüksek bir inilti daha geldi. Bu seferkini duymamak zordu. Acıdan inliyordu birisi.

Bir istavroz daha çıkardı, bu seferki daha ciddi ve temkinliydi. Sonra kafa derisi karıncalanarak, tüyleri diken diken halde sağlı sollu sıraların arasında yürümeye başladı.

Kürsünün arkasında buldu onu. İki büklüm olmuş, cenin pozisyonunda yerde yatıyordu. Peder, giysisinin yakası dışında çırilçıplak soyulmuştu.

Boynundaki beyaz yaka kırmızıya bulanmıştı. Kafasına öldüresiye darbeler almıştı. Doktorların dediğine göre tek bir darbe daha alsa oracıkta can verirmiş. Neyse ki ölümden kıl payı kurtulmuştu, tabii buna kurtulmak denirse.

Etrafa bulanana kanlar yalnızca kafasından akmamıştı. Sırtında da kesikler vardı. Kürek kemiklerinden ta kalçasına kadar uzanan, bıçakla kazınmış iki kocaman, tırtıklı çizgi. Ancak sırtına bulanana kanları silince anlamışlardı ne olduğunu. Bunlar melek kanatlarıydı.

Peder Martin hemen hastaneye kaldırılıp bir dolu tüpe ve kabloya bağlandı. Beyninde hasar vardı, doktorların ameliyat gerekip gerekmediğini anlamak için bu hasarın ne kadar kötü olduğunu tespit etmeleri gerekiyordu.

Nicky, babasının protestocu arkadaşlarından birinin, kabarık saçlı ve gözlüklü yaşlıca bir kadının yanında kalmaya başladı.

Orada çok kalmadı ama. Birkaç gün sonra papazlık evinin önüne yabancı bir araba gelip park etti. Parlak sarı renkte bir Mini Cooper. Arabanın üstü bir sürü yapıştırmayla kaplıydı: Greenpeace, gökkuşağı, AIDS'le Savaş, falan filan.

Ben onu gözlerimle görmedim. Gav'den duydum, o da babasından duymuş, babasıysa bardaki birilerinden. Arabadan bir kadın inmiş. İşçi tulumuna benzer bir pantolon, yeşil asker parkası ve postallar giymiş, kızıl saçları ta beline kadar uzanan uzun boylu bir kadın.

Gav'in dediğine göre Greenham Common Kadın Barış Kampı'ndan fırlayıp gelmiş gibiymiş.

Oysa Greenham Common'dan falan değilmiş. Bournemouth'tan geliyormuş ve Nicky'nin annesiymiş.

Hepimizin sandığının aksine meğer annesi ölmemiş. Ama Peder Martin herkese, hatta Nicky'ye bile onun öldüğünü söylemiş. Görünüşe göre annesi, Nicky daha bebekken onları terk etmiş. Nedenini bilmiyordum. Bir annenin çocuğunu nasıl terk edebileceğini aklım almıyordu ama artık geri dönmüştü, Nicky gidip onunla yaşayacaktı çünkü başka akrabası yoktu ve babası da ona bakabilecek durumda değildi.

Doktorlar Peder Martin'i ameliyat ettiler, bu ameliyattan sonra iyileşebileceğini, hatta sağlığına tamamen kavuşabileceğini bile söylediler. Ama kesin konuşmuyorlardı. Kafa travmalarında kesin konuşmak imkânsızdı. Tek başına sandalyede oturabiliyordu. Biraz yardımla yiyip içebiliyor, tuvalete gidebiliyordu. Ama konuşamıyordu ya da konuşmuyordu diyelim. Kendisine söylenenleri anlayıp anlamadığı konusunda da hiçbir fikirleri yoktu.

Aklı yerinde olmayan insanların gittiği bir bakımevine alındı. *Nekahet dönemi*ni burada geçirecekmiş, annem öyle söyledi. Bakımevinin masraflarını kilise karşılıyordu. Zaten başka türlü de mümkün değildi bence. Nicky'nin annesinin masrafları karşılayacak durumu yoktu, olsa da bunu yapmak istemeyebilirdi.

Bildiğim kadarıyla annesi Nicky'yi, babasını ziyaret etmeye bile götürmemişti. Belki de kendince bu şekilde intikam alıyordu ondan. Onca yıl Nicky'ye annesinin öldüğünü söylemiş ve onu da kızını görmekten alıkoymuştu. Nicky de babasını görmeye gitmek istememiş olabilir tabii. Eğer öyleyse de bunun için onu suçlayamazdım.

Onu hiç sektirmeden, her hafta düzenli olarak ziyaret eden tek bir kişi vardı ve o da Peder'in sadık cemaatinden ya da vefalı meleklerinden biri değildi; annemdi.

Bunu neden yaptığına hiç anlam veremedim. Birbirlerinden nefret ederlerdi. Peder Martin anneme korkunç şeyler söylemiş, korkunç şeyler yapmıştı. Daha sonra konuştuğumuzda, "Mesele de bu zaten Eddie," demişti. "İyi bir insan olmanın ilahiler okumak ya da mitik bir tanrıya dua etmekle hiçbir alakası olmadığını anlamalısın. Boynuna bir haç takıp her pazar kiliseye giderek iyi bir insan olamazsın. İyi bir insan olup olmadığın başkalarına olan davranışlarından anlaşılır. İyi bir insanın bir dine ihtiyacı olmaz çünkü o doğru şeyi yaptığını içten içe çok iyi bilir."

"Onu bu yüzden mi ziyarete gidiyorsun yani?"

Annemin yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Pek sayılmaz. Ben onu üzüldüğüm için ziyaret ediyorum."

Bir kere onunla birlikte ben de gittim. Neden bilmiyorum. Yapak daha iyi bir işim yoktu herhalde. Ya da sırf annemle biraz daha vakit geçirmek istemiş de olabilirim. Çünkü annem hâlâ çok çalışıyordu ve onu pek göremiyordum. Tabii beni oraya götüren şey bir çocuğun hastalıklı merakı da olabilir.

Azize Magdalene Bakımevi, iki yanı ağaçlarla kaplı daracık Wilton yolu üzerinde, arabayla yalnızca on dakikalık bir mesafedeydi. Bu büyük, eski ev oldukça hoş görünüyordu. Çimleri özenle biçilmiş geniş bir bahçesi, binanın önüne dizilmiş beyaz masaları ve sandalyeleri vardı.

Bahçenin uzak ucunda tahta bir kulübe vardı, tulum giymiş iki adam (bahçıvanlardı sanırım) harıl harıl çalışıyordu. Biri kocaman, vızır vızır öten bir çim biçme makinesiyle bahçeyi baştan başa dolaşıyor, diğeryse elindeki baltayla ölü ağaç dallarını kesip istifleyerek şenlik ateşine hazır hale getiriyordu.

Bahçedeki masalardan birinde yaşlı bir kadın oturuyordu. Üstünde çiçekli bir sabahlık, başında süslü bir şapka vardı. Yanından geçerken bize el salladı: "Geldiğine çok sevindim Ferdinand."

Dönüp anneme baktım. "Bize mi diyor?"

"Hayır Eddie. Nişanlısıyla konuşuyor."

"Aaa, onu ziyarete mi gelmiş?"

"Hiç sanmıyorum. Nişanlısı kırk yıl önce ölmüş."

Arabayı park ettikten sonra çakıl taşlı garaj yolundan takır tukur yürüyerek büyük girişe doğru ilerledik. İçerisi hiç hayal ettiğim gibi değildi. Aslında fena sayılmazdı, hiç olmazsa sarı badanalı duvarlarla, etrafa koydukları süsler ve resimlerle biraz olsun ortalığı güzelleştirmeye çalışmışlardı. Ama içerisi hastane gibi kokuyordu. Keskin bir dezenfektan, sidik ve çürümüş lahana kokusu insanın burnunun direğini sızlatıyordu.

Daha pederin yanına varmadan bu koku yüzünden kusacak gibi olmuştum. Hemşire üniformalı bir kadın bizi bir dolu sandalye ve masanın olduğu uzun bir odadan geçirdi. Köşede bir televizyon çalışıyordu. Önünde iki kişi oturmuş ekrana bakıyordu. Yarı uyur yarı uyanık görünen çok ama çok şişman bir kadın ve işitme cihazlı, gözlüklü genç bir adam. Adam arada bir yerinden zıplayıp kollarını havada sallıyor, "Kamçıla beni Mildred!" diye bağıırıyordu. Bu hali hem komik hem de biraz utanç vericiydi. Hemşireler onu görmezden geliyordu.

Peder Martin elleri kucağında, camlı kapıların yanındaki bir sandalyede oturuyordu, yüzü bir vitrin mankenininki kadar ifadesizdi. Bahçeye bakabileceği şekilde oturtulmuştu. Ama bunun gerçekten farkında olduğundan bile şüpheliydim. Boş boş uzaktaki bir şeye, belki de hiçbir şeye bakıyordu. Gözleri kıpır-

damıyordu bile, yanından biri geçtiğinde ya da o işitme cihazlı adam bağırdığında dahi.

Odadan kaçıp gitmedim ama buna çok yaklaştım. Annem Peder Martin'in yanına oturup ona ölmüş bir yazarın yazdığı bir klasiği okumaya başladı. Bense sırf oradan uzaklaşıp biraz temiz hava almak için bir bahane uydurup dışarı çıktım ve biraz bahçede dolaştım. O büyük şapkalı ihtiyar kadın hâlâ orada oturuyordu. Gözüne gözükmemeye çalıştıysam da ona biraz yaklaşıncaya bana doğru döndü.

"Ferdinand gelmiyor, değil mi?"

"Bi... bilmiyorum," diye kekeledim.

Gözleri iyice bana odaklandı. "Seni tanıyorum ben. Adın ne senin çocuk?"

"Eddie."

"Eddie, *hanımefendi* diyeceksin."

"Eddie, hanımefendi."

"Buraya pederi görmeye geldin."

"Aslında onu görmeye gelen annem."

Kafasını salladı. "Sana bir sır vereyim mi Freddie?"

Ona adımın Eddie olduğunu söylemek geçti içimden, sonra vazgeçtim. Bu yaşlı kadın biraz ürkütücüydü doğrusu, sırf yaşlı olduğu için değil tabii ama bunun da etkisi olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Sarkık ciltleri ve mavi damarları görünen iskelete dönmüş elleriyle yaşlı insanlar çocukların gözüne canavar gibi görünürler.

Kemikli, incecik parmağını bana doğru uzattı. Tırnağı sararmış ve içe doğru kıvrılmıştı. Bir yanımda oradan kaçıp gitmek istiyordu. Öte yandan, hangi çocuk bir sırrı öğrenmeye hayır diyebilir ki? Kadına doğru küçük bir adım daha attım.

"O peder var ya o peder... herkesi kandırıyor."

"Nasıl?"

"Geçen gece gördüm onu. İnsan kılığında bir şeytan o."

Devam etmesi için bekledim. Ama o arkasına yaslanıp kaşlarını çatı. "Seni tanıyorum."

"Adım Eddie," dedim bir kez daha.

Birden parmağını bana doğru sallamaya başladı. "Ne yaptığını biliyorum Eddie. Sen bir şey aldın, değil mi?"

Yerimden sıçradım. "Hayır, almadım."

"Onu hemen geri ver. Hemen geri ver yoksa seni at gibi kırbaçlatırım, seni küçük serseri."

Oradan koşarak uzaklaştım, arkamdan bas bas bağıyordu: "Geri ver onu! Hemen geri ver!"

Var gücümle tekrar bakımevi binasına koştum, yüzüm alev alev yanıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Annem pedere kitap okumaya devam ediyordu. O okumayı bitirinceye kadar dışarıdaki basamaklara oturup bekledim.

Ama ondan önce, ortak salondan aldığım küçük porselen bibloyu çabucak yerine koydum.

Bu, daha sonraydı. Çok daha sonra. Polisler eve geldikten sonra. Babam tutuklandıktan sonra. Bay Halloran okuldan zorla istifa ettirildikten sonra.

Nicky annesinin yanında yaşamak için Bournemouth'a taşınmıştı. Şişko Gav, arayı düzeltmek için bir iki kez Mickey'yi dışarıya çağırmaya gitmiş ama her defasında Mickey'nin annesi, Mickey'nin dışarıya çıkamayacağını söyleyip kapıyı Şişko Gav'ın suratına kapatıvermişti.

"Bu iş bokum gibi bi' şeye benzedi," dedi Şişko Gav. Çünkü daha sonra Mickey'yi çarşıda, kendisinden birkaç yaş büyük çocuklarla takılırken görmüştü. Bir zamanlar ağabeyinin takıldığı şu sert çocuklarla...

Mickey'nin kimlerle arkadaşlık ettiği umurumda bile değildi. Artık çetemizin bir parçası olmadığına memnundum. Nicky'nin gitmesini ise *umursuyordum*, hem de Hoppo ve Şişko Gav'e itiraf edemeyeceğim kadar çok. Onlara itiraf edemeyeceğim tek şey bu

değildi. Bournemouth'a gideceği gün beni son bir kez görmeye geldiğini de hiç söylemedim onlara.

Mutfak masasında oturmuş ödev yapıyordum. Babam bir yerlere çivi çakıyor, annemse yerleri süpürüyordu. Radyoyu açmıştım, kapı zilin çaldığını duymuş olmam bile bir mucizeydi.

Bir süre bekledim. Sonra, kapıya kimsenin bakmayacağı anlaşıncaya oturduğum sandalyeden kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye hole çıktım ve kapıyı açtım.

Nicky kapının önünde, bisikletinin gidonunu tutmuş bekliyordu. Yüzünün rengi solgun, kızıl saçları donuk ve karmakarışık görünüyordu; sol gözünün altındaki morluk artık sararmaya yüz tutmuştu. Bay Halloran'ın soyut resimlerinden birine benzemişti. Kendisinin soluk bir kopyası, yamalanarak bir araya getirilmiş haliydi sanki.

"Selam," dedi fakat sesi bile kendi sesi gibi gelmiyordu.

"Selam," dedim ben de. "Biz de seni görmeye gelecektik aslında ama..." Sesim giderek kısıldı ve en sonunda tamamen duyulmaz oldu. Onu görmeye gideceğimiz falan yoktu. Ne diyeceğimizi bilemiyorduk çünkü. Tıpkı Mickey'yle olduğu gibi.

Nicky, "Önemli değil," dedi.

Ama önemliydi. Arkadaşları olarak onun yanında olmamız gerekiyordu.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordum. "Sana limonata ve bisküvi ikram ederim."

"Gelemem. Annem çantalarımı hazırlıyorum sanıyor. Evden gizlice çıktım."

"Bugün mü gidiyorsunuz?"

"Evet."

Kalbime kocaman bir taş oturmuştu sanki. İçimde bir şeylerin kopup gittiğini hissediyordum.

"Seni gerçekten çok özleyeceğim," diye ağzımdan kaçırardım. "Şey, yani hepimiz özleyeceğiz."

Kendimi iğneleyici, alaycı bir yanıtla hazırlamıştım. Tam aksine Nicky bana doğru yaklaşıp kollarını boynuma doladı. Boynumu öyle sıkıyordu ki sanki sarılmaktan çok ölümüne tutunuyordu bana. Karanlık ve fırtınalı bir okyanusta tutunacak son dalı bendim sanki.

Bana sarılmasına izin verdim. Düğümlemiş buklelerinin vanilya ve sakız kokusunu içime çektim. Nefes alıp verdikçe inip kalkan, üstündeki bol hırkanın altından kendini belli etmeye başlayan küçük göğüslerini hissediyordum. Keşke sonsuza dek bu halde kalabilsek, diyordum içimden. Keşke kollarını boynumdan hiç ayırmasa.

Ama ayırdı. Bir anda geri çekilip kendini bisikletinin üstüne attı. Sonra kızıl saçlarını havada öfkeli alevler gibi sallayarak hızla pedal çevirmeye başladı. Tek kelime söylemedi. Bir veda bile etmedi.

Arkasından bakarken bir şey daha fark ettim: Babasından söz etmemişti. Bir kez bile.

Polisler, Hoppo'nun annesiyle bir kez daha konuşmaya geldiler.

Şişko Gav köpükleri taşan kola şişesini ağzına dayarken, "Ee, kimin yaptığını bulabilmişler mi bari?" diye sordu Hoppo'ya.

Okulun oyun parkındaki banklardan birinde oturuyorduk.

Sahanın kenarındaki seksek çizgilerinin orada, eskiden beşimizin birlikte oturduğu yerdeydik. Ama artık üç kişi kalmıştık.

Hoppo kafasını salladı. "Hiç sanmıyorum. Kilisenin anahtarını, anahtarın nerede durduğunu kimlerin bildiğini falan sordular. Kilisedeki karalamaları sordular yine."

Son dediği dikkatimi çekmişti. "Karalamaları mı? Ne sordular ki?"

"Daha önce hiç böyle bir şey görüp görmediğini, pederin herhangi bir tehdit aldığından bahsetmediğini, herhangi bir düşmanı olup olmadığını falan."

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. *Çöp adamlara dikkat et.* Şişko Gav bana bakıyordu. "Neyin var Eddie Munster?"

Bir şey demeye çekiniyordum. Neden bilmiyorum. Onlar benim arkadaşımdı. Biz bir çeteydik. Onlara her şeyimi anlatabilirdim. Onlara diğer çöp adamlardan bahsetmeliydim.

Ama bir şey beni durduruyordu.

Belki Şişko Gav her ne kadar komik, sadık ve cömert olursa olsun sır tutmayı hiç beceremediği için. Belki de Hoppo'ya mezarlıkta gördüğüm çöp adamlardan söz etmek istemediğim için. Çünkü o durumda zamanında ona neden hiçbir şey söylemediğimi açıklamak zorunda kalacaktım. Hem o gün söylediklerini daha dün gibi hatırlıyordum: *"Bunu kimin yaptığını öğrenince onu öldüreceğim."*

"Hiç," dedim. "Sadece... biz de o çöp adamlardan çiziyorduk ya hani, umarım polisler bunu bizim yaptığımızı sanmazlar."

Şişko Gav kahkahayı patlattı. "Bizimki saçma sapan bir şeydi. Hiç kimse bizim kalkıp papazın kafasını patlattığımızı düşünmez." Sonra yüzü parladı. "Bahse girerim bu işi satanistler falan yapmıştır. Şeytana tapanlardır. Annen o çöp adamların tebeşirle çizildiğinden emin mi? *Kan* olmasın sakın?" Sırtını dikleştirip ellerini pençe gibi kıvrarak *hah, hah, hah, haaaaah* diye şeytani bir kahkaha attı.

Derken öğle arasının bittiğini bildiren zil çaldı ve bu konu kapanmadıysa da bir süre için rafa kaldırıldı.

*

Okuldan eve döndüğümde garaj yoluna yabancı bir arabanın park ettiğini gördüm, babam kalıpsız gri takım elbiseler giymiş bir adam ve kadınla birlikte mutfakta oturuyordu. Bu iki kişi oldukça sert ve soğuk görünüyorlardı. Babamın sırtı bana dönüktü, sandalyede oturmuş şekliyle yüzünde sıkıntılı bir ifade olduğunu ve çalı gibi kaşlarını sertçe çatıldığını görür gibi oluyordum.

Daha fazlasını görme şansım olmadı çünkü annem mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından sıkı sıkı kapattı. Beni hole doğru kıskışladı.

“Onlar kim?” diye sordum.

Annem lafı dolandıran bir kadın olmamıştı hiç: “Dedektifler.”

“Polis mi yani? Neden buraya gelmişler?”

“Babana ve bana Peder Martin hakkında birkaç soru sormaları gerekiyormuş.”

Annemin yüzüne bakakaldım, kalbim daha şimdiden hızlı hızlı atmaya başlamıştı. “Neden?”

“Rutin sorular işte. Onu tanıyan herkesle konuşuyorlar.”

“Şişko Gav’in babasıyla konuşmadılar ama. O herkesi tanır.”

“Çokbilmişlik etme Eddie. Biz bu işi bitirirken sen git biraz televizyon izle.”

Annem hiçbir zaman televizyon izlememi söylemezdi bana. Genelde ödevlerim bitinceye kadar televizyon izlememin yasak olduğunu söylerdi, bu yüzden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladım.

“İçecek bir şeyler alacaktım.”

“Ben sana getiririm.”

Gözlerimi annemden ayırmıyordum. “Bir sorun yok, değil mi anne? Bunu babamın yaptığını falan düşünmüyorlar herhalde?”

Annemin bakışları yumuşadı. Elini koluma koyup usulca sıktı. “Hayır Eddie. Babanın yanlış bir şey yapmadığından emin olabilirsin. Tamam mı? Şimdi git bakalım. Ben birazdan sana bir bardak meyve suyu getiririm.”

“Peki.”

Oturma odasına gidip televizyonu açtım. Annem bana meyve suyu falan getirmedi. Ama sorun değildi. Çok geçmeden polisler evimizden ayrıldı. Babam da onlarla birlikte gitti. İşte o zaman işlerin yolunda gitmediğini anladım. Hem de hiç.

Görünüşe bakılırsa Peder Martin’in saldırıya uğradığı gece babam gerçekten de yürüyüşe çıkmış ama sadece The Bull’a kadar gitmişti. Şişko Gav’in babası, babamın oraya gittiğini, orada viski içtiğini teyit etti (babam pek içmezdi, içtiğindeyse diğer babaların yaptığı

gibi bira değil viski içerdi). Şişko Gav'ın babası babamla biraz konuşmuş ama o gece bar çok kalabalıkmış, hem ayrıca, *bazen bir müşteriyi kendi haline bırakman gerektiğini şıp diye anlarsın*, diye düşünmüş. Yine de babam bar kapanmadan az önce oradan ayrılmasaymış bile, ona daha fazla içki vermeyi düşünmüyormuş.

Babam bundan sonrasını pek hatırlamıyordu ama eve geri dönüş yolunda biraz temiz hava almak için kilisenin bahçesindeki banklardan birine oturduğunu anımsıyordu. Gece yarısına doğru biri onu orada görmüş. Annem, polise babamın eve gece yarısından sonra saat bir civarında döndüğünü söyledi. Polisler Peder Martin'in ne zaman saldırıya uğradığından emin değillerdi ama olayın gece yarısı ile sabah üç arasında gerçekleştiğini düşünüyorlardı.

Muhtemelen ellerinde babamı suçlamaya yetecek kadar delil yoktu ama doğum günündeki kavga ve anneme gelen tehditler onu karakola götürüp biraz daha sorgulamaya yetmişti belli ki. Bay Halloran olmasaydı onu orada çok daha uzun bir süre tutabilirlerdi.

Bay Halloran ertesi gün karakola gitmiş ve babamı o gece kilisenin bahçesindeki bankta uyurken gördüğünü söylemiş. Babamı orada o halde bırakmak istemediğinden onu uyandırmış ve evimizin kapısına kadar yürütmesine yardım etmiş. Bu sırada saat bire geliyormuş. Babam epey sarhoş olduğu için normalde on dakikalık mesafede olan evimize varmaları kırk dakika sürmüştü.

Ve hayır, demiş Bay Halloran polise, babamın üstünde kan lekesi falan yokmuş, öfkeli ya da saldırgan da değilmiş. Sadece sarhoş ve biraz da duygusal bir ruh halindeymiş.

Bu ifade babamı büyük ölçüde temize çıkardı. Ama ne yazık ki Bay Halloran'ın gecenin o saatinde kilisenin oralarda ne işi olduğu sorusunu da akla getirdi ve böylece Valsçi'deki Kız işini herkes öğrendi.

2016

Cevapları duymak istediğimizi zannederiz. Ama asıl istediğimiz *doğru* cevapları duymaktır. İnsan tabiatı böyle. Bize duymak istediğimiz gerçeği vereceğini umduğumuz soruları sorarız. Asıl sorun, kendi gerçeğini seçememektir. Gerçeğin salt gerçek olmak gibi bir huyu vardır. Sahip olduğun tek seçenek ona inanmak ya da inanmamaktır.

“Sean Cooper’ın bisikletini sen mi çaldın?” diye soruyorum Gav’e.

“Bisikletini geceleri garaj yolunda bıraktığını biliyordum. Kendini öyle büyük görüyordu ki kimsenin onu çalmaya cesaret edemeyeceğini sanıyordu. Ama ben yaptım. Sırf onu gıcık etmek için.” Duraksıyor. “Nehre atlayıp bisikletini kurtarmaya çalışacağı hiç aklıma gelmedi. Oraya atlayıp boğulacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Geçmemiştir tabii, diyorum içimden. Ama Sean’ın o bisikleti ne kadar sevdiğini herkes bilirdi. Şişko Gav onu çalmanın beladan başka bir şey getirmeyeceğini düşünmeliydi.

“Bunu neden yaptın?” diye soruyorum.

Gav sigarasının dumanını halka halka üflüyor. “Sana ne yaptığını gördüm. O gün, parkta.”

Bu sözler karnıma sert bir yumruk gibi indi. Üstünden otuz yıl geçmişti ama bu olayı hatırlamak bile yüzümün utançtan alev alev yanmasına neden oluyordu. Dizlerimi acıtan asfalt. Ağzımın içindeki ekşi, terli tat.

“Ben de parktaydım,” diyor. “Her şeyi gördüm ama hiçbir şey yapmadım. Orada öylece kalakaldım. Sonra Bay Halloran’ın geldiğini görünce her şeyin yolunda olduğunu söyledim kendi kendime. Ama hiçbir şey yolunda değildi.”

“Senin yapabileceğin bir şey yoktu ki,” diyorum. “Bu sefer de seninle uğraşacaklardı.”

“Yine de şansımı denemeliydim. Arkadaşlar insanın her şeyidir. Unuttun mu? Ben hep böyle derdim. Ama sonra seni yüzüstü bıraktım. Sean’ın yaptıklarının yanına kâr kalmasına göz yumdum. Diğer herkes gibi. Bugün olsa böyle bir şey için hapsi boylaması gerekirdi. O zamanlar hepimizin ondan ödö kopuyordu.” Gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. “O sıradan bir zorba değildi. Psikopatın tekiydi.”

Haklı. Bir bakıma. Sean Cooper’ın psikopat olduğundan emin değilim. Ancak sadist olduğu kesin. Çocukların çoğu bir miktar öyledir. Ama belki büyüyünce değişirdi. Bay Halloran’ın mezarlıkta söyledikleri geliyor aklıma: *Değişme fırsatı olmadı.*

“Sessizleştin,” diyor Gav.

Sigaramdan derin bir nefes çektim. Aldığım nikotin kulaklarımı çınlatıyor.

“Sean öldükten sonraki gece biri bizim evin garaj yoluna bir çöp adam çizmişti. *Boğulan* bir çöp adam. Sanki mesaj verir gibi.”

“Ben yapmadım.”

“Kim yaptı o zaman?”

Gav sigara izmaritini bankın kenarına sürterek söndürüyor. “Kim bilir? Kimin umurunda? O çöp adamların canı cehenneme. O yaza ~~da~~ herkesin hatırladığı tek şey onlar. İnsanlar canı yanan onca kişidense o aptal karalamalara taktılar.”

Doğru. Ama bu ikisi öyle iç içe geçmiş durumda ki. Tavuk yumurta ikilemi gibi. İlk hangisiyle başladı? Çöp adamlarla mı, ölümlerle mi?

Gav, “Bunu bilen tek kişi sensin Ed,” diyor.

“Kimseye bir şey söylemem.”

“Biliyorum.” Derin bir iç çekiyor. “En yakın arkadaşlarına bile söylemeyeceğin kadar kötü bir şey yaptın mı hiç?”

Ben de kendi sigaramın izmaritini ezerek söndürüyorum. “Eminim herkes yapmıştır.”

“Biri bir keresinde ne demişti biliyor musun? Sırlar, göt delikleri gibidir. Hepimizde birer tane vardır. Ama bazılarınıninki diğerlerinden daha kötü kokar.”

“Müthiş bir benzetme.”

“Değil mi ama?” Gav kıkırdıyor. “Boktan bi’ iş.”

Eve ancak akşamüstü varıyorum. Kapıyı açıp mutfığa girdiğim anda kedi kumunun çirkin kokusunu alıp kaşlarımı çatıyorum. Kumu koyduğum plastik kaba bir göz atıyorum. İçinde tek bir dışkı parçası bile görünmüyor. Mittens’in o günkü kötülük seviyesine göre bu durum şanslı ya da endişe verici olabilir. Terliklerimi giymeden önce içlerini kontrol etmeyi unutmamam gerektiğini zihnimin bir köşesine not ediyorum.

Viski şişesi tüm davetkârlığıyla mutfak tezgâhının üstünde duruyor ama onun yerine (kafamın bulanmasını istemediğim için) buzdolabından bir bira alıp üst kata çıkıyorum. Bir süre Chloe’nin kapısının önünde oyalanıyorum. İçeriden tek bir ses bile gelmiyor ama yerdeki döşemelerde hafif bir titreşim hissediyorum; çok büyük ihtimalle kulaklıklarını takmış müzik dinlediği anlamına geliyor bu. Güzel.

Parmak uçlarıma basa basa kendi odama girip kapıyı kapatıyorum. Sonra biramı komodinin üstüne bırakıp yere çömeliyor ve pencere kenarındaki şifonyeri kenara itiyorum. Şifonyer epey ağır, yerdeki eski döşeme tahtalarını biraz çiziyor ama çıkan sese pek aldırmıyorum. Chloe müzik dinlerken sesi kulak zarını patlatacak kadar açar. Küçük çapta bir deprem olsa bunu hiç fark etmez bile.

Yerdeki parkeleri kaldırmak için iç çamaşırı çekmecemde tuttuğum eski tornavidayı alıyorum. Dört parça parkeyi yerin-

den çıkarmam gerek. Çocukken yaptığımdan daha fazlası. Artık saklayacak çok daha fazla şeyim var.

Parkelerin altındaki boşluğa yerleştirdiğim iki kutudan birini çıkarıyor, kapağını açıp içindekilere bakıyorum. Kutudaki en küçük parçayı alıp etrafına sardığım pelür kâğıdı dikkatlice açıyorum. Kâğıdın içinde halka şeklinde bir küpenin teki duruyor. Gerçek altın değil, şu taklit olanlardan, artık biraz kararmış. Küpeyi bir süre elimde tutuyorum, avucumun içindeki metal ısınıyor. Ondan aldığım ilk şey buydu, sanırım. Her şeyin başladığı gün, o lunaparkta.

Gav'in ne hissettiğini biliyorum. Sean Cooper'ın bisikletini çalmasaydı Sean şu an hâlâ hayatta olabilirdi. Böylesine çocukça, aptal bir hareket korkunç bir trajediye sebep oldu. Gav bu işin böyle sonuçlanacağını öngöremezdi tabii ki. Ben de öyle. Ama yine de içimi tuhaf bir his kaplıyor. Huzursuz bir his. Suçluluk duygusu değil tam olarak ama onun ikizi; sorumluluk duygusu. Kendini her şeyden sorumlu hissetme.

Chloe olsa her şeyi kendi üstüne alınan ve dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanan bencil ve benmerkezci biri olduğum için böyle hissettiğimi söylerdi. Bu bir bakıma doğru. Yalnız olmak insanın kendi içine dönmesine neden olabiliyor. Öte yandan belki de kendi içime dönmek ya da geçmişi düşünmek için yeterince vaktim olmamıştır. Küpeyi tekrar özenle kâğıda sarıp kutuya geri koyuyorum.

Artık geçmişe dönmenin vakti gelmiştir belki de. Oysa geçmişe giden yol güzel anılarla dolu, güneşli, yemyeşil bir patika değil. Bu yol karanlık, yalanlarla ve sırlarla örülü, beklenmedik çukurlarla dolu.

Ve bu yol boyunca çöp adamlar var.

1986

“Kime âşık olacağını seçemezsin.”

Bay Halloran böyle demişti bana.

Sanıyorum haklıydı. Aşk, bir seçim değil zorunluluktur. Bunu artık biliyorum. Ama belki de bazen seçmek *gerekir*. Hiç olmazsa âşık *olmamayı* seçmek. Aşka karşı koymak, kendini ondan uzak tutmak. Bay Halloran, Valsçi'deki Kız'a âşık olmamayı seçmiş olsaydı her şey çok farklı olabilirdi.

Bay Halloran okuldan tamamen ayrıldıktan sonra bir gün evden gizlice sızıışmış ve bisiklete atlayıp onu görmek için kasa-banın diğer tarafındaki küçük evine gitmiştim. Soğuk bir gündü. Gökyüzü demir gibi gri, bir beton parçası kadar sertti. Arada bir orada burada biraz yağmur atıştırıyordu. Hava öyle bıkkındı ki sanki adamakıllı yağası bile gelmiyordu.

Bay Halloran istifaya zorlanmıştı. Herhangi bir açıklama bile yapılmamıştı bunun için. Sanırım sessizce çekip gideceğini umuyorlardı. Ama hepimiz onun gideceğini ve bu gidişin nedenini biliyorduk tabii.

Bay Halloran, Valsçi'deki Kız hastanede iyileşmeye çalışırken onu sık sık ziyarete gitmişti. Bu ziyaretlere kız hastaneden çıktıktan sonra da devam etti. Bir kahve içmek ya da parkta biraz yürümek için buluşuyorlardı. Bu durumu herkesten saklamış olmalıydı çünkü onları gören olmamıştı ya da birileri gördüyse de kimsenin dikkatini çekmemişti. Valsçi'deki Kız saçlarını değiştirmiş, daha açık bir renge, neredeyse sarıya boyamıştı. Bunu neden yaptığına

anlam veremiyordum. Saçlarının önceki hali çok güzeldi bence. Ama belki de kendisi değiştiği için değiştirmişti saçlarını da. Artık bazen baston yardımıyla, bazen de aksayarak yürüyordu. Birileri o ikisini gördüyse bile Bay Halloran'ın nezaketen onunla ilgilendiğini düşünmüştür bence. O zamanlar Bay Halloran hâlâ kasabanın kahramanıydı.

İnsanlar Valsçi'deki Kız'ın akşamları onun evine gittiğini, Bay Halloran'ın ise kızın annesi dışarıdayken evlerinin etrafında dolaştığını öğrenince işler tersine döndü. Babamı gördüğü gece de kızın evinden dönerken kilisenin oradan geçiyormuş.

Bu durum açığa çıkınca ortalık karıştı çünkü Valsçi'deki Kız daha on yedi yaşındaydı, Bay Halloran ise otuz yaşında bir öğretmendi. İnsanlar artık ona kahraman değil sapık ve sübyancı demeye başladılar. Öfkeli ebeveynler müdürle konuşmak için okula doluştular. Resmî ya da yasal olarak yanlış bir şey yapmış olmasa da okul müdürünün ondan gitmesini istemekten başka bir çaresi yoktu. Söz konusu olan *okulun itibarı ve çocukların güvenliği*ydi.

Bay Halloran'ın sınıftaki kızların eteklerinin altına bakmak için sık sık yere silgi düşürdüğüne, beden eğitimi dersleri sırasında bacaklarını dikizlemek için kızların etrafında dolaştığına ve hatta bir keresinde yemekhanede masasını toplamaya gelen bir kızın göğsüne dokunduğuna dair hikâyeler ağızdan ağza yayılmaya başladı.

Bunların hiçbirisi doğru değildi ama dedikodu denen şey mikrop gibidir. Göz açıp kapayınca dek çoğalıp yayılır ve bir de bakarsın herkese bulaşmış.

Bay Halloran'ın arkasında durduğumu, diğer çocukların karşısında onu savunduğumu söylemeyi çok isterdim. Ama bu doğru değil. Daha on iki yaşındaydım ve o okula gitmeye devam ediyordum. Onunla ilgili yapılan şakalara gülüyor, insanların ona sövüp saymasına ya da hakkında çirkin hikâyeler uydurmasına tek laf etmiyordum.

Bütün bu söylediklerine inanmadığımı söylemedim onlara. Bay Halloran'ın iyi bir adam olduğunu söylemedim. Oysa o hem

Valsçi'deki Kız'ın hem de babamın hayatını kurtarmıştı. Yaptığı o güzel resimleri, beni Sean Coöper'ın elinden kurtardığı günü ya da bana benim için özel olan şeylere tutunmam, hem de sıkı sıkı tutunmam gerektiğini anlamamı sağladığını kimseye anlatmadım.

O gün onu görmeye gitmemin nedeni de buydu sanırım. İşinden istifa ettiği gibi yaşadığı kulübeyi de terk etmesi gerekiyordu. Kaldığı yer okul tarafından kiralanmıştı, bu yüzden artık orada da onun yerine gelecek olan yeni öğretmen oturacaktı.

Bisikletimi evin önüne bırakıp kapıyı çalarken içimde tuhaf bir his vardı ve biraz da çekiniyordum. Bay Halloran'ın kapıyı açması epey zaman aldı. Arabası evin önünde durmasına rağmen acaba evde yok mu, acaba artık gitsem mi diye düşünürken kapı bir anda çat diye açıldı ve Bay Halloran tam karşımda duruyordu.

Nedense her zamankinden farklı görünüyordu. Önceden de zayıf bir adamdı zaten ama şimdi âdeta bir deri bir kemik kalmıştı. Teni bile, böyle bir şey mümkünse şayet, sanki daha bir solmuş, daha bir beyazlamıştı. Saçları salık ve dağınıktı, üstünde bir kot pantolon ve adaleli kollarını gösteren koyu renk bir tişört vardı. Bedenindeki tek renk, şeffaf teninin altında şaşırtıcı derecede göze çarpan damarlarının mavisiydi. O gün gerçekten de tuhaf bir yaratığa, Çöp Adam'a benziyordu.

“Selam Eddie.”

“Merhaba Bay Halloran.”

“Burada ne arıyorsun?”

Bu güzel bir soruydu çünkü oraya gitmiş olmama rağmen orada ne aradığımı bilmiyordum.

“Annen ve baban burada olduğunu biliyor mu?”

“Şey, hayır.”

Önce biraz kaşlarını çatar gibi oldu, sonra birkaç adım dışarı çıkıp etrafa bakındı. O anda neden böyle yaptığını anlam verememiştim. Nedenini sonra anlayacaktım; ortalıkta dolaşan onca suçlama varken küçük bir çocuğu evine alırken görünmek, isteyeceği son şeydi. Hatta bence az kalsın beni geri çevirecekti

ama sonra bana şöyle bir baktı ve sesi yumuşadı: “İçeri gel Eddie. Bir şey içmek ister misin? Meyve suyu ya da süt falan?”

Hiçbir şey içesim yoktu aslında ama hayır demek kabalık olacaktı gibi geldi, bu yüzden, “Hımm, şey, süt olabilir,” dedim.

“Pekâlâ.”

Bay Halloran’ın peşinden ben de küçük mutfığa yürüdüm.

“Otursana.”

Sarsak tahta sandalyelerden birine oturdum. Mutfaktaki tezgâhların üstü kutularla doluydu, oturma odasının büyük bir kısmı da öyle.

Cevabını gayet iyi bilmeme rağmen, “Gidiyor musunuz?” diye aptalca bir soru sordum.

“Evet,” dedi Bay Halloran. Sütü dolaptan çıkarıp üstündeki tarihi kontrol ettikten sonra kutuların içinde bardak aradı. “Cornwall’daki kız kardeşimin yanında kalacağım.”

“Aaa. Kardeşinizin öldüğünü sanıyordum.”

“Bir kardeşim daha var, bir ablam. Adı Kirsty.”

“Hımm.”

Bay Halloran süt dolu bardağı önüme koydu. “Her şey yolunda mı Eddie?”

“Ben, şey, babam için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etmek istemiştim.”

“Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece doğruyu söyledim.”

“Evet ama bunu yapmak zorunda değildiniz ve eğer yapmamış olsaydınız...”

Cümlemin devamını getiremedim. Bu korkunç bir durumdu. Sandığımdan daha da korkunç. Orada olmak istemiyordum. Çekip gitmek istiyordum ama bunu yapamayacağımın da farkındaydım.

Bay Halloran derin bir iç çekti. “Eddie, bütün bunların seninle ya da babanla hiçbir alakası yok. Ben zaten buradan gitmeyi düşünüyordum.”

“Valsçi’deki Kız yüzünden mi?”

“Elisa’dan mı bahsediyorsun?”

“Ah, şey, evet.” Kafamı salladım. Sütümden bir yudum aldım. Tadı biraz bozuk gibiydi sanki.

“Yeni bir başlangıç yapmanın ikimiz için de en iyisi olacağını düşünüyoruz.”

“Yani o da sizinle birlikte Cornwall’a mı geliyor?”

“Er ya da geç gelecek. Öyle umuyorum.”

“İnsanlar hakkınızda kötü şeyler söylüyor.”

“Biliyorum. Hiçbiri doğru değil.”

“Biliyorum.”

Beni bu dediğine biraz daha ikna etmesi gerektiğini hissetmiş olacak ki açıklama yapmayı sürdürdü: “Elisa çok özel bir kız Eddie. Böyle olmasını ben istemedim. Ben sadece ona yardım etmek, onunla dost olmak istedim.”

“O zaman neden onunla sadece dost kalamadınız?”

“Büyüdüğünde beni daha iyi anlayacaksın. Kime âşık olacağımızı, bizi kimin mutlu edeceğini seçemeyiz.” Fakat Bay Halloran hiç mutlu görünmüyordu. Âşık insanların olması gerektiği gibi mutlu değildi. Üzgün ve biraz da dağılmış gibi görünüyordu.

Eve doğru pedal çevirirken ben de kendimi allak bullak olmuş, biraz da dağılmış gibi hissediyordum. Kış sinsice içimize sokuluyordu, daha öğleden sonra saat üçte gün kararmaya başlıyor, hava puslu bir alacakaranlığa bürünüveriyordu.

Her şey soğuk, tatsız ve ümitsizce değişmiş haldeydi. Çetemiz dağılmıştı. Nicky annesiyle Bournemouth’ta yaşıyordu. Mickey o yeni, sevimsiz arkadaşlarıyla birlikteydi. Ben hâlâ Hoopo ve Şişko Gav’le takılıyordum ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Üç kişilik bir grubun kendine has sorunları vardı. Önceden Hoppo’nun en iyi arkadaşım olduğunu düşünürdüm hep, ama şimdi bazen onu çağırmaya gittiğimde Şişko Gav’le ikisinin zaten dışarıda olduklarını öğreniyordum. Bu da içimde bambaşka bir duyguyu uyandırıyor: dargınlık.

Annem ve babam da değişmişlerdi. Peder Martin'e yapılan saldırıdan bu yana annemin iş yerinin önündeki protestolar dinmişti. "Yılanın başını kesip atar gibi," diyordu babam. Annem artık biraz daha rahatlamış görünse de babam daha gergin ve öfkeliydi. Belki bu polis meselesi onu biraz fazla sarsmıştı, belki de başka bir derdi vardı; unutkan ve asabiydi. Onu bazen beklediği bir şey varmış da o şeyin ne olduğunu bile bilmiyormuş gibi bir sandalyeye oturmuş boşluğa bakarken bulurdum.

Bu bekleme hissi Anderbury'nin tamamına hâkimdi sanki. Her şey bekleme moduna alınmış gibiydi. Polisler Peder Martin saldırısı için henüz kimseyi suçlamamıştı. Bu yüzden belki şüphe de bu tuhaf hissin bir parçasıydı: durup en yakınlarımdan biri böyle bir şeyi yapmış olabilir mi acaba diye merak etmek.

Yapraklar kıvrıldı, buruştu ve nihayet ağaçlara daha fazla tutunamaz oldular. Sararıp solma ve yok olma hissi her şeye sirayet etmişti. Artık hiçbir şey taze, canlı ya da masum gelmiyordu. Sanki bütün kasaba geçici olarak tozlu bir zaman kapsülüne hapsolmüştü.

Meğer gerçekten de bekliyormuşuz. Kızın solgun eli buruşmuş sonbahar yaprakları yığınının üstünde birilerini yanına çağırır gibi bulunduğunda tüm kasaba bir ağızdan uzun, sessiz bir nefes verdi sanki. Olmuştu çünkü. En kötüsü nihayet gerçekleşmişti.

2016

Ertesi gün erkenden uyanıyorum. Ya da daha doğrusu saatlerce yatakta dönüp durarak yarısı hatırlanan rüyalarla bölünen bir uykuya dalmaktan en sonunda vazgeçiyorum.

Bu bölüm pörçük rüyalarından birinde Bay Halloran, Valsçi'deki Kız'la birlikte lunaparktaki Valsçi'ye biniyor. Üstündeki giysilere bakınca yanındakinin Valsçi'deki Kız olduğunu anlıyorum, kafası yerinde olmamasına rağmen. Kızın kafası Bay Halloran'ın kucağında duruyor ve Sean Cooper olduğunu sonradan fark ettiğim lunapark görevlisi onları tekrar tekrar döndürdükçe çığlıklar atıyor.

“Daha hızlı dönmek istiyorsanız çığlık atın pislikler. ÇIĞLIK ATIN diyorum size!”

Sarsılmış ve hiç dinlenememiş bir halde kendimi zorla yataktan çıkarıyorum. Sonra üstüme bir şeyler giyip alt kata iniyorum. Chloe'nin hâlâ uyduğunu sandığım için kendi kendime vakit öldürüyorum; kahve yapıyor, bir şeyler okuyor, arka kapıya çıkıp iki dal sigara içiyorum. Sonra akrep ile yelkovan, saatin dokuzu geçtiğini gösterince ve bu saat gözüme makul bir saat gibi görününce telefonun ahizesini kaldırıp Hoppo'yu arıyorum.

Annesi açıyor.

“Merhaba Bayan Hopkins. David orada mı?”

“Kimsin sen?”

Sesi titrek ve zayıf çıkıyor. Annemin keskin, belirgin ses tonuyla bariz bir tezat oluşturuyor bu. Hoppo'nun annesinde bunama var.

Babam gibi; gerçi babamın Alzheimer'ı çok daha erken başladı ve çok daha hızlı ilerledi.

Hoppo işte bu yüzden hâlâ annesiyle birlikte büyüdüğü evde yaşıyor, annesine bakmak için. Bazen evlerinden hiç ayrılmayan iki yetişkin adam olmamızla dalga geçeriz. Aramızdaki buruk bir espridir bu.

“Ben Ed Adams'ım Bayan Hopkins,” diyorum.

“Kim?”

“Eddie Adams. David'in arkadaşı.”

“David evde yok.”

“Ha, şey, ne zaman döneceğini biliyor musunuz?”

Uzun bir sessizlik oluyor. Sonra daha sert bir sesle geri dönüyor. “İstemiyoruz dedim ya. Bizim pencerelerimizde çift cam var zaten.”

Telefonu pat diye kapatıyor. Bir süre öylece kalakalıyorum. Gwen'in ne dediğini umursamamam gerektiğini biliyorum. Babam da ne dediğini, ne konuştuğunu unutur, bir anda tamamen alakasız bir şeylerden bahsetmeye başlardı.

Hoppo'nun cep telefonu numarasını çeviriyorum. Telesekretere düşüyor. Çalıştığını bilmesem, o lanet aleti bir kez olsun açtığına bile inanamayacağım.

Dördüncü kahvemden geri kalanı da içip hole çıkıyorum. Ağustos ortasında olmamıza rağmen oldukça serin bir gün, sert bir rüzgâr esiyor. Uzun ceketime bakınıyorum. Genelde kapının yanındaki portmantoda asılı olur. Hava ılık olduğu için bir süredir giymiyordum onu. Ama şimdi ihtiyacım olduğunda ortalıkta yok.

Kaşlarımı çatıyorum. Eşyalarımı ait olmadıkları yerlere bırakmayı sevmem. Babamın kötüleşmeye başladığının belirtisi buydu, ne zaman anahtarlarımı kaybetsem küçük çapta bir kalp krizi geçiririm. Önce eşyalarını kaybediyor, sonra eşyaların adlarını unutuyor insan.

Babamın dudaklarıyla mırıl mırıl bir şeyler söylerken çatık kaşlarla boş boş kapıya baktığı sabahı hâlâ dün gibi hatırlıyorum.

Sonra birdenbire çocuk gibi ellerini çırpıp gülümsemiş ve kapının kulpunu göstermişti.

“Kapı *kurdu*. Kapı *kurdu*.” Sonra bana döndü. “Unuttum sandım.”

Öyle mutlu, halinden öyle memnundu ki ona aksini söyleyemedim. Sadece gülümsemekle yetindim. “Harikasın baba. Müthişsin.”

Portmantoyu tekrar kontrol ediyorum. Belki de ceketimi üst katta bırakmışımdır. Ama hayır, ceketimi neden üst katta bırakmış olayım ki? Yine de merdivenlerden çıkıp odama bakıyorum. Yatağımın yanında duran sandalyenin arkasına atmış olabilir miyim? Hayır, yok. Kapının arkasındaki askıda olabilir mi? Yok. Gardıropta? Askılardaki giysileri birer birer yokluyorum... ve sonra bir çıkın haline getirilip gardırobun alt tarafında bir köşeye atılmış şeyi fark ediyorum.

Uzanıp bu şeyi kendime doğru çekiyorum. Aradığım ceket... Öylece bakakalıyorum. Kırıksık, buruşuk, biraz da ıslak. Onu son gördüğüm zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Mickey’nin geldiği akşamdı. Onun o pahalı spor ceketini, kendi ceketimin hemen yanındaki askıya asmıştım. Ya sonra? Bunu o akşamdan sonra giydiğimi hatırlamıyorum.

Ya da giymişimdir belki de. O gecenin ilerleyen saatlerinde bu ceket üstüme geçirmiş, serin ve biraz da nemli gece havasında dışarıya çıkmış... Ve ne? Mickey’yi nehre mi itmişimdir? Saçma. Gecenin bir yarısı eski arkadaşımı nehre itsem bunu hatırlardım herhalde.

Hatırlar mıydın cidden Ed? Alt kata inip şöminenin önüne bütün o çöp adamları çizdiğini hatırlamıyorsun çünkü. Çok içmiştin. O gece başka neler yapmış olabileceğin konusunda hiçbir fikrin yok.

Zihnimi yiyip bitiren o küçük sesi susturuyorum. Mickey’ye zarar vermek için hiçbir sebebim yok. Bana müthiş bir fırsat sunuyordu. Hem Mickey, Valsçi’deki Kız’ı aslında kimin öldürdüğünü

biliyor ve Bay Halloran'ı temize çıkarabiliyor olsaydı bu beni mutlu ederdi, öyle değil mi?

O zaman gardırobunun dibine tıklmış bu ceket de neyin nesi Ed?

Elimdeki ceketini inceliyor, parmaklarımı kalın yünlü kumaşının üstünde gezdiriyorum. Sonra başka bir şey daha fark ediyorum. Ceketin kol manşetlerinden birinde birkaç donuk, pas rengi leke var. Boğazım sıkışıyor.

Kan.

Yetişkin olmak bir yanılsamadan ibarettir. İşin aslına bakacak olursak hiçbirimizin gerçekten büyüdüğüne inanmıyorum ben. Sadece boyumuz uzuyor, kıllarımız çıkıyor. Araba kullanmama izin verilmesine ya da barda içki içerken enselenmiyor oluşuma hâlâ hayret ediyorum bazen.

Yetişkinlik cilasının altında, yıllar marş marş geçip giderken birbirine eklenen kat kat tecrübelerin altında hepimiz dizleri sıyrılmış, sümükleri akan, anne ve babasına ya da arkadaşlarına ihtiyaç duran birer çocuğuz hâlâ.

Hoppo'nun kamyoneti dışarıda duruyor. Sokağa doğru dönerken Hoppo'nun kendisini de görüyorum, sırtında kocaman bir çantayla, gidonunun iki yanına odun parçalarıyla dolu birer poşet taktığı bisikletinden iniyor. Ormandan birlikte döndüğümüz o güneşli yaz günlerini hatırlıyorum birden, Hoppo o zaman da annesi için topladığı odun parçalarını ve çıraları yüklenirdi sırtına.

Her şeye rağmen bisikletini kaldırıma dayadığını izlerken gülümsememe engel olamıyorum.

“Ed, burada arıyorsun?”

“Seni aradım ama cebin kapalıydı.”

“Evet ya. Ormana kadar gitmiştim. O tarafta pek çekmiyor.”

Kafamı sallıyorum. “Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor.”

Sırıttırıyor. “Annemin hafızası kayboluyor olabilir ama şöminede yakılacak oduna para verip alacak olursam beni asla affetmez.”

Sonra yüzündeki gülümseme siliniyor, belki de benim yüzümdeki ifadeyi fark ediyor. “Ne oldu?”

“Mickey’den haberin var mı?”

“Yine ne yaptı?”

Ağzımı açtım ama nasıl söyleyeceğimi bilemediğimden dilim dolanıyordu. En sonunda beynim beni en açık ve net sözcüklere yöneltti: “Öldü.”

“Öldü mü?”

İnsanların gayet doğru duymalarına rağmen bu sözcüğü her seferinde tekrar etmeleri ne tuhaf. Anlamayı geciktirme de gerçeği inkâr etmenin bir yolu olsa gerek.

Sonra Hoppo, “Nasıl? Ne oldu?” diye soruyor.

“Boğuldu. Nehirde.”

“Tanrım... Ağabeyi gibi.”

“Pek sayılmaz. Baksana, içeri gelebilir miyim?”

“Evet, tabii.”

Hoppo bisikletini eve kadar elinde sürüklüyor, ben de onun peşinden gidiyorum. Kapının kilidini açıyor. Karanlık, dar bir koridordan geçiyoruz. Hoppo’nun evine çocukluğumuzdan beri hiç gelmedim, zaten o zaman bile çok dağınık olduğu için içeri pek girmezdik. Ara sıra arka bahçede oynardık ama orada da çok kalmazdık çünkü bahçeleri çok küçüktü, birkaç metrekare ancak vardı. Kimisi taze, kimisi kurumuş ama toplanmamış köpek kakaları olurdu genelde.

Evin içi ter, bayat yiyecek ve dezenfektan kokuyor. Sağ taraftaki oturma odasının açık kapısından yıllar öncesinden kalma aynı çiçek desenli eski koltuğu ve üstündeki nikotinden sararıp kirlenmiş beyaz dantel örtüyü görüyorum. Bir köşede televizyon duruyor. Bir diğerindeyse bir lazımlık ve yürüme desteği.

Hoppo’nun annesi koltuğun hemen yanında duran yüksek sırtlı tekli koltukta oturmuş, gündüz kuşağındaki yarışma programını izliyor. Gwen Hopkins her zaman ufak tefek bir kadındı zaten ama hastalık ve yaşlılık onu daha da bir küçültmüş sanki.

Üstündeki uzun, çiçekli elbisenin ve yeşil hırkanın içinde kaybolmuş âdeta. Elbisenin kollarından fırlayan bilekleri buruşmuş, kurumuş birer et parçasına benziyor.

“Anne?” diyor Hoppo usulca. “Ed geldi. Eddie Adams’ı hatırlıyor musun?”

“Merhaba Bayan Hopkins,” diyorum. Yaşlıların ve hastaların yanında hep yapıldığı gibi sesimi biraz yükseltiyorum.

Yavaşça bize doğru dönüyor, gözleri odaklanmakta güçlük çekiyor ya da belki de zihni tutunacak bir şeyler arıyor. Sonra gülümsüyor, hem de krem rengi takma dişlerini göstererek. “Seni hatırlıyorum Eddie. Bir ağabeyin vardı senin. Sean mıydı?”

Hoppo araya giriyor: “O dediğin Mickey’ydi anne. Mickey’nin Sean diye bir ağabeyi vardı.”

Annesi önce kaşlarını çatıp sonra tekrar gülümsüyor. “Ha, tabii. *Mickey*. O nasıl?”

Hoppo hemen, “İyi, anneciğim. Gayet iyi,” diyor.

“İyi, iyi. David, bana biraz çay yapar mısın canım?”

“Tabii anne.” Hoppo bana dönüyor. “Ben hemen gidip ısıtıcıya su koyayım.”

Bense kapı eşiğinde durmuş, yüzümde tuhaf bir gülümsemeyle Gwen’e bakıyorum. Odada kötü bir koku var. Lazımlığın yakın zamanda boşaltıldığından emin değilim.

“Benim oğlum çok iyi bir evlat,” diyor Gwen.

“Evet, öyle.”

Kaşlarını çatıyor. “Sen kimsin?”

“Ed. Eddie. David’in arkadaşıyım.”

“Ah, evet. David nerede?”

“Mutfağa kadar gitti.”

“Emin misin? Köpeği yürüyüşe çıkardığını sanıyordum.”

“Köpeği mi?”

“Murphy’yi.”

“Şey, hayır, Murphy’yi yürüyüşe çıkardığını sanmıyorum.”

Kemikli, damarlı elini bana doğru sallıyor. “Haklısın. Murphy öldü. Buddy demek istemiştım.”

Buddy, Hoppo’nun Murphy’den sonraki köpeğiydi. O da ölmüştü.

“Aaa. Tabii.”

Kafamı sallıyorum. O da kafasını sallıyor. Birbirimize kafamızı sallıyoruz. Arabalara konan şu süs köpeklerine benziyoruz.

Oturduğu koltuğun koluna dayanarak bana doğru dönüyor. “Seni hatırlıyorum Eddie,” diyor. “Annen bebekleri öldürürdü.”

Nefesim boğazıma takılıyor. Gwen kafasını sallayıp gülümsemeye devam ediyor ama yüzünde farklı bir ifade var şimdi; dudaklarının kenarında buruk bir kıvrım, o soluk mavi gözlerinde beklenmedik bir berraklık beliriyor.

“Merak etme, kimseye söylemem.” Öne doğru eğilip işaret parmağını burnuna vuruyor ve yüzünü titrete titrete bana göz kırıyor. “Sır saklayabilirim.”

“İşte geldim.” Hoppo elinde bir fincan çayla tekrar yanımıza dönüyor. “Her şey yolunda mı?”

Gwen’e bakıyorum, bakışlarındaki o berraklık kayboluyor, gözleri yeniden kafa karışıklığı bulutlarıyla gölgeleniyor.

“Yolunda,” diyorum. “Biz de sohbet ediyorduk.”

“Al bakalım anne. Çayın.” Hoppo fincanı sehpanın üstüne bırakıyor. “Çay sıcak ama, unutma. Önce biraz üfle.”

“Teşekkür ederim Gordy.”

“Gordy mi?” Soran gözlerle Hoppo’ya bakıyorum.

“Babam,” diyor fısıldayarak.

“Ha.”

Benim babam insanları karıştırmazdı. Ama bazen sanki adımı yine unuttuğunu fark etmemeyim diye bana yalnızca *oğlum* demeyi seçerdi.

Gwen koltuğuna iyice yerleşip gözlerini televizyona çeviriyor ve yeniden kendi dünyasına ya da belki de bambaşka bir dünyaya

dalıyor. Belki de zihinlerimiz kaybolmuyordur. Sadece elimizden kaçıp dolaşacak bambaşka dünyalar buluyorlardır kendilerine.

Hoppo yüzünde tatsız, küçük bir gülümsemeyle, “Biz mutfağa geçelim mi?” diyor.

“Tabii,” diye cevap veriyorum.

Sırf o sıcak, leş kokan oturma odasından çıkabilmek için köpekbalıklarıyla yüzmeyi teklif etse bile kabul ederdim.

Ama mutfak da daha iyi durumda sayılmaz. Lavaboda dağ gibi kirli tabaklar duruyor. Tezgâhların üstü zarflarla, eski dergilerle, indirimli meyve suyu ve kola şişeleriyle dolup taşıyor. Masa alelacele şöyle bir silinmiş fakat eski bir radyodan ya da küçük bir motorun iç aksamından kalan parçalar hâlâ orada. Ben elinden bu tarz işler gelen bir adam değilim ama Hoppo bu konularda hep çok iyi olmuştur; bir şeyleri birleştirip sonra tekrar parçalarına ayırmakta yani.

Eskimiş tahta sandalyelerden birine oturuyorum. Sandalye gıcırdayıp biraz bel verdi.

“Çay? Kahve?” diyor Hoppo.

“Hımm, bir fincan kahve alırım, teşekkürler.”

Hoppo su ısıtıcısının başına gidiyor, hiç olmazsa bu alet yepyeni. Sonra bulaşıklıktan iki kupa çıkarıyor. Kupaların içine bir kavanozdan kahve boşalttıktan sonra dönüp bana bakıyor.

“Eee. Ne olmuş?”

Son üç günde yaşanan olayları bir kez daha anlatıyorum. Hoppo sessizce beni dinliyor. Son cümlemi söyleyinceye kadar yüzündeki ifade hiç değişmiyor.

“Gav senin de bir mektup aldığını söyledi,” diyorum.

Kafasını sallıyor ve kupalara kaynayan sudan biraz döküyor. “Evet, birkaç hafta önce.”

Buzdolabından bir kutu süt çıkarıyor, kutunun ağzını açıp kokladıktan sonra her iki kupaya da biraz süt dolduruyor. “Ben bunun çirkin bir şaka olduğunu düşünmüştüm.”

Kahveleri masaya getirip karşımdaki sandalyeye oturuyor.

“Polisler olayın kaza olduğunu düşünüyor ama değil mi? Mickey’nin ölümünün yani.”

Ben bu konuda biraz kararsızdım aslında ama, “Şu an için öyle,” diyorum.

“Fikirlerinin değişeceğini mi düşünüyorsun?”

“Mektubu buldular.”

“Mektubun olayla ilgisi olması gerekmez ki.”

“Öyle mi dersin?”

“Ne yani? Kitaplarda olduğu gibi, biri çıkıp hepimizi teker teker avlamaya başlayacak diye mi düşünüyorsun sen?”

Aslında o ana kadar aklıma hiç böyle bir şey gelmemişti ama şimdi böyle söyleyince çok da mantıksız gelmiyor insana. Hatta aklıma bir şey daha geliyor. Acaba Nicky’ye de mektup gönderilmiş midir?

“Dalga geçiyorum,” diyor. “Sen kendin söyledin, Mickey sarhoşmuş. Hava karanlıkmış, yolun o tarafında sokak lambası da yok. Muhtemelen ayağı takılıp düşüvermiştir. Nehre düşen ilk sarhoş o değil ya.”

Dediklerinde haklı, *ama...* Hep bir *ama* var. Başımın etini yiyip duran, içime izci düğümleri atan ve bana hiç rahat vermeyen kadim dostum *ama*.

“Yoksa başka bir şey daha mı var?”

“Mickey o gece bana geldiğinde konuşuyorduk, sonra dedi ki... Elisa’yı aslında kimin öldürdüğünü biliyormuş.”

“Yok daha neler.”

“Evet, ben de aynen böyle düşünmüştüm. Ama ya söyledikleri doğruysa?”

Hoppo kahvesinden bir yudum daha alıyor. “Yani sen Mickey’yi nehre itenin *gerçek* katil olduğunu mu düşünüyorsun?”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Bilmiyorum.”

“Bak, Mickey ortalığı karıştırma konusunda her zaman çok iyiydi. Görünüşe bakılırsa ölmesine rağmen aynı şeyi yapmayı

başarıyor.” Duraksıyor. “Hem... bu teorisinden bahsettiği tek kişi sensin, öyle değil mi?”

“Öyle sanıyorum.”

“O zaman *gerçek* katil, Mickey’nin onu bulduğunu nereden bilecek?”

“Şey...”

“Tabii o kişi sen değilsen.”

Ona bakakalıyorum.

Birkaç donuk, pas rengi leke. Kan.

“Şaka yapıyorum,” diyor.

“Tabii ki.”

Kahvemden bir yudum içiyorum. *Tabii ki.*

Hoppo’lardan çıkmış eve doğru yürürken telefonumu çıkarıp Chloe’yi arıyorum. Aramızın hâlâ tam olarak düzelmediğini hissediyorum. Sanki henüz çözüme kavuşturulmamış bir sorun var gibi. Bu durum beni rahatsız ediyor. Hoppo ve Gav’in dışında sahip olduğum tek gerçek arkadaş o.

Üçüncü çalışta telefonu açıyor. “Alo.”

“Selam. Benim.”

“Peki.”

“Sevincini bu kadar belli etmeseydin keşke.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Dün annemle olanlar için özür dilerim.”

“Sorun değil. Senin annen. Senin evin.”

“Olsun, ben yine de özür dilerim. Öğle yemeğinde ne yapacaksın?”

“İşteyim.”

“Aaa. Bugün izinlisin sanıyordum.”

“Biri hastalanmış.”

“Peki. Şey...”

“Bak, özrün kabul edildi Ed. Benim artık kapatmam lazım. Müşteri geldi.”

“Tamam. O zaman sonra görüşürüz.”

“Bakarız.”

Kapatıyor. Bir süre elimdeki telefona bakakalıyorum.

Chloe işleri asla kolaylaştırmaz. Durup bir sigara yakıyor ve eve giderken bir sandviç alsam mı diye düşünüyorum. Sonra yine aklıma geliyor. Chloe işte olabilir ama illaki öğle yemeğine çıkacaktır. Kolayca pes etmemeye karar veriyorum. Geri dönüp tekrar kasabaya yollanıyorum.

Aslında daha önce Chloe’nin iş yerine gitmedim hiç. Alternatif rock/gotik tarzda giysiler satan bir mağazanın doğal ortamım olmadığını itiraf etmeliyim. Sanırım hem onu hem de kendimi utandırmaktan çekiniyordum biraz.

Mağazanın tam nerede olduğunu bile bilmiyorum. Turistlerin ve alışverişe çıkmış yaşlıların yanından hızla uzaklaşarak kasabada dolanıyor ve en sonunda ara sokaklardan birinde, ikinci el eşyalar satan bir dükkânla gümüş takılar ve rüzgâr çanları satan bir dükkânın arasındaki mağazayı görüyorum. Kafamı kaldırıp tabelasına bakıyorum: Pılı Pırtı (oysa başındaki kenevir yaprağı sembolü kıyafetten çok daha fazlasını çağrıştırıyor). Kendimi yüz yaşında hissetsem de mağazanın kapısını iterek açıyorum.

Mağazanın içi loş ve gürültülü. Tepemdeki hoparlörlerde müzik dedikleri bir şey (ya da kolu bacağı koparılan biri) çığlık çığlığa bağırıyor ve anında kulak zarımı yırtacak kadar acıtıyor.

Birkaç sıska genç kıyafetlerin arasında dolaşıyor, mağazanın çalışanları mı yoksa müşteriler mi, emin değilim. Emin olduğum bir şey varsa o da Chloe’nin orada olmadığı. Bir tarafta kızıl saçlı zarif, genç bir hanım, diğer tarafta dazlak kafalı biri duruyor, kasanın arkasındaysa yüzünün her tarafından gümüşler sarkan başka bir tanesi var. Bana doğru dönünce görüyorum ki sıska gövdesini saran tişörtünün üzerinde *delindim, yarıldım, doğrandım* yazıyor. Çok hoş.

Kasaya gidiyorum. Delinmiş Kız bana bakıp gülümsüyor. “Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?”

“Şey, aslında ben başka birini arıyordum.”

“Çok yazık.”

Gülüyorum, biraz da gerginlikten. “Şey, burada çalışıyor. Bir arkadaşım. Chloe Jackson.”

Kız kaşlarını çatıyor. “Chloe Jackson mı?”

“Evet, zayıf. Siyah saçlı. Genelde siyah giysiler giyer.”

Kız suratıma boş boş bakmayı sürdürüyor, tarif ettiğim kişinin buradaki herhangi biri olabileceğini fark ediyorum.

“Üzgünüm ama böyle birini tanımıyorum. Burada çalıştığından emin misiniz?”

Emindim ama artık kendimden şüphe etmeye başladım. Belki de yanlış mağazaya gelmişimdir.

“Anderbury’de burası gibi başka bir mağaza var mı?”

Kız bir süre düşünüyor. “Sanmıyorum.”

“Anladım.”

Suratımdaki ifadeyi görünce karşısındaki kafası karışmış, zavallı, orta yaşlı adama acımış olacak ki, “Aslında... ben burada daha birkaç haftadır çalışıyorum. Gidip Mark’a bir sorayım. Kendisi müdürümüz olur,” diyor.

“Teşekkürler,” diyorum, bu dediğim her ne kadar anlamsız gelse de. Chloe *bugün* işte olduğunu söylemişti ve bildiğim kadarıyla son dokuz aydır da burada çalışıyor olmalıydı.

Sıra sıra dizilmiş kötü kötü bakan kırmızı kurukafalı saatlere ve üstünde “Doğum Günlerinin Canı Cehenneme” ve “Doğum Günün Kutlu Olsun Amcık” yazan doğum günü kartlarına bakarak bekliyorum. Birkaç dakika sonra dazlak kafalı ve çalı sakallı, sırık gibi bir genç sallana sallana yanıma geliyor.

“Selam. Ben Mark, buranın müdürüyüm.”

“Merhaba.”

“Chloe’yi mi arıyordunuz?”

İçim biraz olsun rahatlar gibi oluyor. Bu genç onu tanıyor. “Evet. Burada çalıştığını sanıyordum.”

“Öyleydi ama yakın zamanda işten ayrıldı.”

“Aaa, öyle mi? Şey, ne zaman oldu bu?”

“Bir ay kadar oldu sanırım.”

“Peki. Anladım.” Oysa hiçbir şey anlamıyorum. “Aynı Chloe’den bahsettiğimizden eminiz, değil mi?”

“Zayıf, siyah saçlı, saçlarını genelde iki yandan örer.”

“Aynen öyle.”

Bir an durup beni dikkatle beni süzüyor. “Arkadaşınız olduğunı söylemişsiniz, değil mi?”

“Öyle olduğunu sanıyordum.”

“Açık konuşmak gerekirse onu işten çıkarmak zorunda kaldım.”

“Nasıl yani?”

“Aksi biriydi. Bazı müşterilerimize karşı kaba davranışlarda bulundu.”

Evet, bu anlattıkları kesinlikle Chloe’yi tarif ediyordu.

“Böyle bir mağazada bunun ters karşılanacağını hiç düşünmezdim.”

Sırıttıyor. “İlgisizlik tamam ama hakarete göz yumamayız. Sonra bir de mağazaya gelen bir kadınla bağırış çağırış kavgaya tutuştu. Araya girmek zorunda kaldım. Birbirlerine gireceklerdi az kalsın. Bu olayın üzerine onu kovdum.”

“Anlıyorum.”

Bütün bu duyduklarımı zehir gibi yavaş yavaş sindirmeye çalışıyorum. İkisinin de bana baktığının farkındayım.

“Kusura bakmayın,” diyorum. “Bana yanlış bilgi verilmiş sanırım.” Bu, tanıdığımı sandığım biri bana yalan söyledi demenin kibarcası. “Yardımanız için teşekkürler.” Kapıya doğru yürüyorum, derken bir anda Komiser Columbo’luğum tutuyor. Arkamı dönüyorum. “Chloe’nin kavga ettiği şu kadın... nasıl biriydi?”

“Zayıf, yaşına rağmen epey çekici bir kadındı. Uzun, kızıl saçları vardı.”

Donup kalıyorum, birden tüm sinir uçlarım dikkat kesiliyor. “Kızıl saçları mı vardı?”

“Evet. Alev kızılı. Doğrusunu isterseniz oldukça seksi bir kadındı.”

“Adını bilmiyorsunuzdur herhalde?”

“Bir yere not etmiştim, aslında yazmamı istemedi ama sonra gidip şikâyetle bulunursa falan diye adını almak zorundaydım.”

“Not aldığınız kâğıt hâlâ elinizde olabilir mi acaba? Çok şey istediğimin farkındayım. Ama... gerçekten önemli bir durum söz konusu.”

“Doğrusu, bir müşterimize yardımcı olmayı çok isterim.” Kaşlarını çatıp sakalını ovuşturarak beni baştan aşağı süzüyor. “Siz de müşterimizsiniz, değil mi? Gerçi elinizde poşet falan görmüyorum ama...”

Tabii ya. Her şeyin bir bedeli vardır. Derin bir iç geçirip birkaç adım geri gidiyor ve en yakındaki kötü bakışlı kurukafa desenli siyah tişörtü alıp Delinmiş Kız’a uzatıyorum.

“Bunu alıyorum.”

Kız gülümsüyor, önündeki çekmeceyi açıp içinden çıkardığı buruşturulmuş kâğıt parçasını bana uzatıyor. Üstündeki kargacık burgacık yazıyı zar zor okuyorum: “Nicola Martin.”

Nicky.

1986

“Hayal etmen gerek. Hayal etmezsen hayallerin nasıl gerçekleşecek?”⁴

Tuhaftır, ne zaman onu bulduğumuz günü düşünsem aklıma hep bu şarkı geliyor. Pek çok eski müzikalin şarkılarını ezbere biliyorum; babamı ziyarete gittiğimde bakımevinde hep bu şarkılar çaldığı için muhtemelen. Annem en sonunda ona evde bakmaya çalışma konusunda yenilgiyi kabul ettikten sonra oraya yatırmıştık babamı.

Hayatım boyunca pek çok ürkütücü şey gördüm ama bugün bile hâlâ gece gündüz zihnime musallat olan ve beni soğuk terler dökerek uykularımdan uyandıran tek şey, babamın Alzheimer yüzünden daha emekli maaşını almaya bile başlayamadan korkunç şekilde çöküşüne tanık olmak. Vahşi, ani ve kanlı ölüm de var, bundan çok daha kötüsü de. Birinden birini seçme şansım olsa hangisini seçeceğimi çok iyi biliyorum.

Babamın ölümünü izlerken yirmi yedi yaşındaydım. İlk kez ceset gördüğümdeyse on iki yaş, on bir ay, sekiz günlüktüm.

Tuhaftır, bunu zaten bir süredir bekliyordum. Peder Martin’e yapılan saldırıdan beri. Belki de Sean Cooper’ın geçirdiği kazadan ve hatta o ilk çöp adamı gördüğümünden beri.

Ve bir de gördüğüm o rüya yüzünden.

Ormandaydım. Ormanın derinliklerinde. Ağaçlar kıvrımlı kollarını göğe uzatmış, boğum boğum yaşlı devler gibi yükseli-

4 *South Pacific* müzikalinden “Happy Talk” şarkısının sözleri (ç. n.)

yordu etrafımda. Bükülmüş eğri büğrü parmaklarının arasından solgun, âdeta uyku mahmuru bir ay göze çarpıyordu.

Küçük bir açıklıkta duruyordum, etrafım çürümeye başlamış kahverengi yaprak yığınlarıyla çevriliydi. Nemli gece havası tenime sinip ta kemiklerime kadar sızıyordu. Üstümde yalnızca pijamalarım, spor ayakkabılarım ve kapüşonlu hırkam vardı. Soğuktan titreyip hırkamın fermuarını çeneme kadar çektim. Çeneme değen metal fermuar buz gibiydi.

Gerçektir. Fazla gerçek.

Bir şey daha vardı. Bir koku. Mide bulandırıcı derecede tatlı ve aynı zamanda mayhoş. Burun deliklerimden hücum edip gırtlakımı tıkıyordu. Bir keresinde ormanda yürürken ayağım bir porsuk ölüsüne takılmıştı. Ölü porsuk tamamen çürümüştü ve üstü kurtlarla kaynıyordu. Bu kokuyu ilk o zaman almıştım.

Hemen tanıdım. Kazanın üzerinden neredeyse üç ay geçmişti. Toprağın altında kalmak için epey uzun bir süreydi bu. Kımıl kımıl kurtlar giderek yumuşayan etini yiyip içini oymaya başlarken, pırıl pırıl, sert bir tabutun içinde yatmak için epey uzun bir süre.

Dönüp baktım. Sean Cooper, daha doğrusu ondan geriye ne kaldıysa bana gülümsüyordu. Çatlamış dudakları, çürüyüp kararmış diş etlerinden âdeta fışkıran uzun, beyaz dişlerinin kenarından sarkıyordu.

“Hey, pislik.”

Gözlerinin olması gerektiği yerde karanlık, boş birer oyuk vardı şimdi. Ama içleri tam olarak boş değildi. Bu oyuklarda bir şeylerin kıpırdandığını görebiliyordum. Parlak, siyah bir şeyler o yumuşak, etli oyukların içinde fıkır fıkır kaynıyordu.

“Benim burada ne işim var?”

“Onu sen söyleyeceksin bok suratlı.”

“Bilmiyorum ki. Neden burada olduğumu bilmiyorum. Senin neden burada olduğunu da bilmiyorum.”

“Bunda bilinmeyecek bir şey yok ki pislik. Ben ölümün ta kendisiyim, senin ilk ve en yakın tecrübenim. Görünüşe göre beni aklından bir türlü atamıyorsun.”

“Seni düşünmek istemiyorum. Artık çekip gitmeni istiyorum.”

“O iş biraz zor. Ama merak etme, çok yakında kâbuslarına girecek başka belalarla uğraşmaya başlayacaksın.”

“Ne gibi?”

“Sence?”

Etrafıma bakındım. Ağaçların gövdeleri resimlerle doluydu. Beyaz tebeşirden çöp adamlarla. Hareket ediyorlardı. Tuhaf, ürkütücü hareketlerle dans ediyormuş gibi titreşiyor, yer değiştiriyorlardı. Çöp gibi kolları sağa sola sallanıyordu. Yüzleri yoktu ama her nasılsa sırttıklarını biliyordum. Hem de pis pis sırtıyorlardı.

Vücudumu saran derinin âdeta büzüştüğünü hissettim. “Kim çizdi bunları?”

“Kim çizmiş olabilir sence bok suratlı?”

“Bilmiyorum!”

“Aaa, biliyorsun aslında. Ama henüz değil.”

Göz kırptı, nasıl olduysa gözleri ya da göz kapakları olmadan bunu yapmayı başarmıştı. Sonra gitti. Bu defa bir toz bulutuna değil, bir anda toprağın üstüne düşüp aynı anda buruşup ölüveren sonbahar yapraklarına dönüşmüştü.

Yeniden etrafıma bakındım. Çöp adamlar yok olmuştu. Orman da öyle. Yatak odamdaydım, korkudan ve soğuktan tir tir titriyordum, ellerim karıncalanıp uyuşuyordu. Onları ceplerime soktum. Ve işte o zaman farkına vardım.

Ceplerim tebeşirlerle doluydu.

Bizim çete o kavgadan bu yana hiç bir araya gelmemişti. Nicky gitmişti tabii, Mickey ise yeni kankalarıyla birlikteydi artık. Şişko Gav’i, Hoppo’yu ve beni görse bile görmezden geliyordu. Biz yanlarından geçerken yeni çetesindekilerin kıs kıs güldüklerini ve içle-

rinden birinin, “İbneler,” “Homolar” ya da başka aşağılayıcı sözler mırıldandığını duyuyorduk.

O sabah oyun parkına doğru yürürken onu zar zor tanıyabildim. Saçları uzamış ve sararmıştı. Ürkütücü biçimde ağabeyine benzemeye başlamıştı. Üstündekilerden bazılarının Sean’ın giysileri olduğundan emindim.

Hatta bir an için onu döner platformda oturmuş beni bekleyen ağabeyi sandım.

Hey, pislik. Sikimi em.

Bu defa bunun rüya olmadığından emindim. Yani, neredeyse emindim diyelim. Gündüzdü bir kere, hava aydınlıktı. Hayaletler gündüz ortaya çıkmazlardı, zombiler de öyle. Onlar gece yarısı ile şafak vakti arasındaki o uykulu kuytuda ortaya çıkıp günün ilk ışıklarıyla bir toz bulutuna dönüşüyorlardı. En azından daha on iki yaşındayken öyle olduğuna inanıyordum.

Derken Mickey gülümsedi, bu oydu. Üstüne tünediği döner platformdan indi ve ağzında sakızıyla platformun etrafından dolanıp yanıma geldi.

“Selam Eddie Munster. Demek mesajı aldın”

Almıştım. Aşağı indiğimde mavi renkli tebeşirle garaj yoluna bırakılmış mesajı görmüştüm. Oyun parkında buluşmak istediğimizde kullandığımız semboldü bu, üç tane ünlem işareti. Bir tanesi durumun oldukça acil olduğu anlamına geliyordu. İki taneyse derhal parka gitmen gerekirdi. Üç ünlem ise ölüm kalım meselesi olduğunu anlatırdı.

“Benimle neden buluşmak istedin? Bu kadar acil olan ne?”

Kaşlarını çattı. “Ben mi? Ben sana mesaj bırakmadım ki?”

“Sen bırakmışsın. Mavi tebeşirle çizilmişti.”

Kafasını salladı. “*Hayır*. Bana bırakılan mesaj Hoppo’dandı. Yeşildi.”

Birbirimize baktık.

“Vaaaay. Kayıp çocuk geri dönmüş!” Şişko Gav parka girmiş yanımıza geliyordu. “Hayırdır?”

“Biri sana da buraya gelmen için mesaj bıraktı mı?” diye sordum ona.

“Evet. Sen bırakmışsın ya sık kafalı.”

Tam durumu açıklamaya girişmişken Hoppo da geldi.

Şişko Gav hemen, “*Sana* gelmeni kim söyledi?” diye sordu.

Hoppo ona tuhaf tuhaf baktı. “Sen. Neler oluyor?”

“Belli ki biri hepimizi buraya toplamak istemiş,” dedim.

“Neden?”

Biliyorsun aslında pislik. Ama henüz değil.

“Bence birinin başına bir şey gelecek, hatta belki çoktan gelmiştir bile.”

Metal Mickey, “Hadi ordan,” deyip güldü.

Etrafıma bakındım. Bir mesaj daha arıyordum. Bir tane daha olacaktı, bundan emindim. Parkta dolaşmaya başladım. Diğerleri delirmişim gibi şaşkın gözlerle beni izliyorlardı. Sonra parmağımı uzatarak işaret ettim. Bebek salıncaklarının altındaydı. Beyaz tebeşirle çizilmişti. Ama bu seferki farklıydı. Bu seferkinin uzun saçları ve elbisesi vardı. Bir çöp *adam* değil bir kızdı; beyaz tebeşirle çizilmiş ağaçların yanında duruyordu.

O anı hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Siyah asfaltın üstüne beyaz tebeşirle çizilmiş çizgilerin netliği. Paslanmış bebek salıncağının belli belirsiz gıcirtısı ve sabah havasının sert soğuğu.

Metal Mickey, “Ne bok var orada?” diye yanıma geldi. Hoppo ve Şişko Gav de onun arkasından geldi. Hepsi eğilip yerdeki resme baktılar.

“Ormana gitmemiz lazım,” dedim.

Şişko Gav, “Ciddi olamazsın!” diye bağırdı ama bunu pek de hissederek söylemediği belliydi.

“Ben ormana falan gitmiyorum,” dedi Metal Mickey. “O kadar zaman harcayamam. Hem neden gidecekmişiz ki?”

“Ben gelirim,” dedi Hoppo, sırf Metal Mickey’ye inat olsun diye böyle söylediğini bilsem de onun desteğini aldığıma sevinmiştim.

Şişko Gav gözlerini devirdi, sonra omuzlarını silkti. “Peki, ben de varım.”

Metal Mickey ellerini ceplerine sokmuş, bizden ayrı bir yerde tek başına duruyordu.

Diğer ikisine döndüm. “Hadi o zaman.”

Parkın diğer tarafına geçip bisikletlerimizi aldık.

“Bekleyin.” Metal Mickey de koşarak yanımıza geldi. Gözlerinden öfke okunuyordu. “Bu iş bir eşek şakası falan çıkarsa hiç iyi olmaz yalnız.”

“Şaka falan değil,” dedim. O da kafasını salladı.

Bisikletlerimize atlayıp parktan çıktık. Arkamı dönüp salıncaklara doğru son bir bakış attım. Diğerleri de fark etmiş miydi bilmiyorum ama salıncakların altına çizilmiş o çöp kızda tuhaf bir şeyler vardı. Bozuk gibiydi sanki. Çizgileri düzgün değildi. Kolları. Bacakları. Kafası. Birleşik değildi.

Tuhaftır, korkunç bir şey olduğunda kendini tutamayıp katıla katıla gülmek istersin ya hani, o sabah da bisikletlerimize atlayıp ormana gidişimiz hiç olmadığı kadar keyifli ve eğlenceli geçti.

Kışın odun toplamak için arada bir ormana uğrayan Hoppo dışında hiçbirimiz ormana pek gitmezdik. Bugünse güneş pırıl pırıl parlıyor, buz gibi soğuk bir rüzgâr yüzlerimize vurup saçlarımızı savuruyordu. Tenim taptaze hissettiriyor, biraz da karıncalanıyordu. Bacaklarım pedalları hiç olmadığı kadar hızlı çevirebilirmiş gibi geliyordu. Bizi hiçbir şey durduramazdı. Bu yolculuğun hiç durmadan devam etmesini istiyordum ama tabii ki bu imkânsızdı. Çok geçmeden karanlık orman ileride belirmeye başladı.

Metal Mickey, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu, biraz nefes nefese kalmıştı.

Bisikletlerimizden indik. Etrafa bakınıyordum. Derken onu gördüm. Çit merdivenin oradaki tahtalardan birine çizilmişti. Parmağı dosdoğru ileriye gösteren, beyaz tebeşirle çizilmiş tek bir kol.

“Buradan geçip ileriye gidiyoruz o zaman,” dedi Şişko Gav. Sonra bisikletini çit merdivenin üzerinden geçirdi.

Yüzündeki ifade o anki hislerimi tam olarak yansıtıyordu. Yüksek bir farkındalık, âdeta histerik bir coşku. Aradıkları şeyin tam olarak ne olduğunun bildiklerinden emin değildim. Ya da biliyorlardı da bunu yüksek sesle dile getirmek istemiyorlardı belki de.

Her çocuk bir ceset bulmayı ister. On iki yaşındaki bir erkek çocuğunun bir cesetten daha çok isteyeceği tek şey bir uzay gemisi, bir hazine sandığı ya da bir porno dergi bulmak olur herhalde. O gün kötü bir şey bulmak istiyorduk. Bulduk da. Ama sanırım bulacağımız o şeyin ne kadar kötü bir şey olabileceğinin farkında bile değildik.

Şişko Gav önden gidiyordu; bu duruma gıcık olduğumu hatırlıyorum. Bunun *benim* maceram olması gerekiyordu. *Benim* olayımdı bu. Ama Şişko Gav çetemizin lideriydi, bu yüzden bir yanım onun başı çekmesini pek yadırgayamıyordu. En azından çetemiz tekrar bir araya gelmiş sayılırdı.

Epey bir yol gittikten sonra bir sonraki işareti gördük. Bir ağacın gövdesine başka bir çöp el çizilmişti.

“Bu taraftan,” dedi Şişko Gav nefes nefese.

Metal Mickey, “Biz de görüyoruz herhalde,” diye terslendi.

Hoppo ve ben birbirimize bakıp sırtıttık. Her şey eskisi gibiydi. Saçma sapan atışmalar, Metal Mickey’nin alaycı yorumları...

Taşlı patikada pedal çevirmeye devam ettik ve ormanın derinliklerine ilerledik. Arada ani bir gürültü kopuyor ve bir sığırcık ya da karga topluluğu ağaçların tepesinden gökyüzüne doğru uçuveriyordu. Bir iki defa çalılıkların arasında ufak tefek hışırtılar gördüğümü sandım. Belki bir tavşan falandı ya da oralarda tilkiler dolaşıyor da olabilirdi.

Şişko Gav, “Durun,” diye emir verdi ve hepimiz birden anında durduk.

Hemen önümüzde duran ağacı işaret etti. Bu defa ağacın gövdesinde el ya da kol değil, yine bir çöp kız vardı. Ağacın dibinde de kocaman bir yaprak yığını duruyordu. Durup birbirimize

baktık. Sonra gözlerimizi tekrar yerdeki yaprak yığınının çevirdik. Yığının tam tepesinde bir şey dışarı uzanıyordu.

“Ha siktir!” dedi Şişko Gav.

Parmaklar.

Tırnakları kısa ve temizdi, pastel pembe renkte bir ojeyle boyanmıştı. Kırılmış, çizilmiş falan da değildi. Polisler kızın çırpınıp boğuşmadığını söyleyeceklerdi. Belki de bunu yapacak fırsatı bile olmamıştı. Teni hatırladığımdan daha solgundu; yaz mevsimindeki bronz teni daha solgun bir kış tonuna bürünmüştü. Orta parmağında yeşil taşlı gümüş bir yüzük vardı. Daha ilk gördüğüm anda o kolun Valsçi'deki Kız'a ait olduğunu anlamıştım.

Önce Hoppo eğilip baktı. Aramızda böyle şeylere karşı en az hassas olanımız oydu. Onun bir keresinde kanadı kırılmış bir kuşun acılarına son verdiğini bile görmüştüm.

Metal Mickey, “Yok artık,” diye fısıldadı.

Kemiğin kesik ucu bembeyazdı. Bu beyazlık, kandan daha çok dikkatimi çekmişti. Kanı kuruyup paslı bir tona bürünmüş, kolu hâlâ kısmen kaplayan yaprakların rengiyle uyumlu bir renk almıştı. Tek bir kol. Omzundan koparılmış.

Şişko Gav birdenbire kendini pat diye yere atıverdi. “Kol ulan bu,” diye mırıldandı. “Bildğin kol.”

“Aferin sana Sherlock,” dedi Metal Mickey. Ama Şişko Gav'le alay ederken sesinin titremesine engel olamamıştı.

Şişko Gav umutla suratıma bakıyordu. “Belki şaka falandır? Belki gerçek değildir?”

“Ama gerçek,” dedim.

“Ne yapacağız?”

“Polisi arayacağız,” dedi Hoppo.

Şişko Gav, “Aynen aynen,” diye mırıldandı. “Yani, belki hâlâ hayattadır...”

“Hayatta falan değil, seni şişko salak,” dedi Metal Mickey. “Tıpkı Sean gibi ölmüş işte.”

“Bunu bilemezsin.”

“Bilebiliriz,” dedim ve üstüne bir parmak çizilmiş başka bir ağacı gösterdim. “Başka işaretler de var, bizi onun geri kalanına götürecektir.”

Hoppo, “Polise haber vermeliyiz,” dedi bir kez daha.

“Doğru söylüyor,” dedi Metal Mickey. “Hadi. Gidelim.”

Hepimiz onunla aynı fikirdeydik, kafalarımızı salladık. Hep birlikte yola koyulacak olduk. Sonra Şişko Gav, “Acaba birimiz burada mı kalsak... ne olur ne olmaz diye...” dedi.

Metal Mickey bunun üzerine, “Ne olabilir ki? Kesik kol yerden kalkıp kaçacak mı?” dedi.

“Hayır. Ne bileyim. Başına bir şey gelmesin diye diyorum.”

Hepimiz birbirimize baktık. Haklıydı. Birimiz orada kalmalıydık. Ama bunu yapmayı kimse istemiyordu. Hiçbirimiz ormanın kuş uçmaz kervan geçmez derinliklerinde kesik bir kolla tek başına kalmak, etraftaki çalılıkların hışırtısını dinlemek, en ufak cıvırtıda korkudan sıçramak istemiyorduk.

“Ben kalırım,” dedim.

Diğerleri gittikten sonra onun yanına oturdum. Çekinerek de olsa uzanıp kızın parmaklarına dokundum. Çünkü o da böyle yapıyor gibi görünüyordu. Biri tutsun diye elini uzatmıştı. Parmaklarının sert ve soğuk olacağını düşünmüştüm. Oysa hâlâ yumuşak ve neredeyse ılık sayılırdı.

“Üzgünüm,” dedim. “Çok üzgünüm.”

Ormanda ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Belki yarım saat bile sürmemiştir. Bizim çete, yanlarında iki yerel polisle birlikte nihayet geri döndüğünde, bacaklarım tamamen uyuşmuştu ve sanırım tuhaf bir yarı trans haline geçmiştim.

Ama polislere, kızın koluna kimsenin dokunmadığını defalarca kez söyleyebildim. Hâlâ ilk bulduğumuz haliyle duruyordu. Bu dediğim bir bakıma doğru sayılırdı.

Tek fark, kızın daha az öncesine kadar yüzüklü olan orta parmağının şimdi yüzüksüz olmasıydı.

Kızın vücudunun geri kalanını ormanın diğer yerlerindeki başka başka yaprak yığınlarının altında buldular. Neredeyse tamamını. Cesedin kime ait olduğunu anlamaları bu yüzden zaman aldı sanırım. Tabii ben bunu çoktan biliyordum. Ama bunu bana kimse sormadı. Daha başka bir sürü sorular sordular. *Ormanda ne işimiz vardı? Cesedi nasıl bulmuştuk?* Ağaçlara tebeşirle çizilmiş işaretleri anlattığımızda *bununla* epey ilgilendiler ama onlara diğer çöp adamları, bırakılan diğer mesajları anlatmaya çalıştığımda bu anlattıklarımın bir anlam verebildiklerinden pek emin değildim.

Yetişkinler hep böyledir işte. Bazen sen ne dersen de bunun hiçbir önemi yoktur; onlar yalnızca duymak istediklerini duyarlar.

Polislerin gözünde, ormanda oynarken gördükleri tebeşirle çizilmiş işaretlerin peşine düşen ve bir ceset bulan bir avuç çocuktan başka bir şey değildik. Olay tam olarak böyle olmamıştı aslında, ama sanırım pek de yanlış sayılmazdı. Efsaneler ve onun gibi şeyler de hep böyle büyüyor galiba. Geçmiş tekrar tekrar anlatılır ve işler çarpıtılıp saptırılır, en sonunda ortaya çıkan bambaşka hikâyeye de gerçek kabul edilir.

Okuldaki herkes gelip bizimle konuşmak istiyordu tabii. Lunaparktaki olaydan sonraki gibiydi biraz ama bu defa herkes çok daha ilgiliydi çünkü kız ölmüştü. Hem de parçalara ayrılarak.

Polisler bizi bir araya toplayıp çok dikkatli olmamızı ve yabancılarla konuşmamamız gerektiğini söylediler. Kasabaya bir sürü yabancı insan doluşmuştu tabii ki. Kameralı ve mikrofonlu insanlar sokaklarda ve ormanda dolaşıyorlardı. Ormana gitmemize izin verilmiyordu artık. Ormanı çevreleyen ağaçların etrafını bantla kapatmış, giriş çıkış yerlerine polisler dikmişlerdi.

Şişko Gav ile Metal Mickey hikâyeye kan dondurucu detaylar eklemeye, hatta daha başka şeyler uydurmaya bayılıyorlardı. Hoppo ve ben konuşma işini o ikisine bırakıyorduk. Yani, olay çok heyecanlıydı falan ama doğrusu kendimi biraz suçlu hissediyordum. Sonuçta bir kızın öldüğü bu olayı sayıp dökmekten bu kadar zevk almak doğru gelmiyordu bana. Valsçi'deki Kız'ın lunaparktaki olayda hayatta kaldıktan, bacağı o korkunç kazadan

kıl payı kurtulduktan sonra yine böyle kesilerek öldürülmesi büyük haksızlıktı. Bu iş bokum gibi bi' şeydi işte.

Bay Halloran için de çok üzüliyordum. Onu son gördüğümde çok üzgündü, ki o zaman Valsçi'deki Kız hâlâ hayattaydı ve birlikte kaçmayı planlıyorlardı. Şimdiyse kızcağız ölmüştü, bu saatten sonra Sean Cooper'ın gittiği o karanlık, soğuk yerden başka bir yere gitme şansı yoktu.

Bir akşam yemek masasında bu hislerimi anne ve babama anlatmaya çalıştım.

"Bay Halloran için üzüliyorum."

"Bay Halloran için mi? Neden ki?" diye sordu babam.

"Çünkü onu kurtarmıştı ama şimdi kız öldü, yaptıklarının hepsi boşunaymış."

Annem derin bir iç çekti. "Bay Halloran ve sen o gün çok cesurca bir iş yaptınız. Boşuna falan değildi. İnsanlar ne derse desin asla böyle düşünmemelisin."

"İnsanlar ne diyor ki?"

Annem ve babam yetişkinlerin yaptığı gibi bakıştılar, sırf çocuksunuz diye her nasılsa mucizevi şekilde ne yaptıklarını görmediğinizi sanıyorlar.

"Eddie," dedi annem. "Bay Halloran'ı sevdiğini biliyoruz. Ama bazen insanları tanıdığımızı sandığımız kadar tanıyamayız. İşin doğrusu, Bay Halloran çok uzun zamandır aramızda değil. Hiçbirimiz onu pek tanımıyoruz."

Dönüp bir anneme, bir babama baktım. "İnsanlar, onu Bay Halloran'ın öldürdüğünü mü düşünüyor?"

"Biz böyle bir şey söylemedik Eddie."

Söylemelerine gerek yoktu ki. Ben on iki yaşındaydım, aptal değil.

Boğazım resmen tıkanıyordu. "Bay Halloran onu öldürmüş olamaz ki. O kıza âşıktı. Birlikte buradan kaçacaklardı. Bana kendisi söyledi."

Annem kaşlarını çatı. "Sana bunu ne zaman söyledi Eddie?"

Kendi ağzımla kendimi ele vermiştim. “Onu görmeye gittiğim zaman.”

“Onu görmeye mi gittin sen? Ne zaman oldu bu?”

Omuzlarımı silktim. “Birkaç hafta önce.”

“Adamın evine mi gittin?”

“Evet.”

Babam elindeki bıçağı *pat* diye masanın üstüne bıraktı. “Eddie. Oraya bir daha asla gitmeyeceksin, anladın mı?”

“Ama o benim arkadaşım.”

“Artık değil Eddie. Şu anda onun kim olduğunu bilmiyoruz. Onu bir daha görmeyeceksin.”

“Nedenmiş?”

“Biz öyle istiyoruz da ondan,” dedi annem sertçe.

Annem *asla* böyle bir şey söylemezdi. Çocuğunuzdan nedensizce bir şey yapmasını isteyip sonra bunu yapmasını bekleyemezsiniz derdi hep. Ama o anda yüzünde beliren ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. O koli geldiğinde, pencereden içeriye o tuğlayı attıklarında, hatta Peder Martin’in başına o korkunç olay geldiğinde bile böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Korktuğu belliydi.

“Oraya bir daha gitmeyeceğine söz veriyor musun?”

Gözlerimi yere indirip mırıldandım. “Söz veriyorum.”

Babam o kocaman, ağır elini omzuma koydu. “Aferin benim oğluma.”

“Artık odama gidebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Sandalyemden kayarak indim ve merdivenleri çıkmaya başladım. Odama giderken onlara verdiğim sözü tutmayacağımı adım gibi biliyordum.

2016

Cevaplar. Sormadığım, sormayı aklımın ucundan bile geçirmediğim bir soruya verilecek cevaplar. Chloe tam olarak görüldüğü kişi miydi? Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordu?

Onu işten çıkarmak zorunda kaldım. Bir müşterimizle kavga etti. Nicky.

Mutfaktaki çekmeceleri kurcalıyor, kim bilir ne zamandan kalma restoran menülerini, kartvizitleri ve market broşürlerini elden geçiriyor, darmadağınık zihnimin parçalarını bir araya getirmeye ve bütün bu karmaşaya mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyorum.

Yani sonuçta Chloe başka bir işe girmiş ve bunu bana söyleme gereği duymamış olabilir. İşten kovulduğu için utanmıştır belki de. Gerçi bu pek Chloe'nin yapacağı bir davranış sayılmaz. Belki Nicky'yle kavga etmesi tamamen rastlantısal bir olaydı. Hatta belki kavga ettiği kadın benim tanıdığım (daha doğrusu eskiden tanıdığım) Nicky değildi. Nicola Martin adında, ateş kırmızısı saçlı, zayıf ve çekici bir başka orta yaşlı kadın da olabilirdi sonuçta. Evet tabii ya. Biraz fazla zorluyorum sanki ama sonuçta böyle bir şey *mümkün*.

Birkaç kez onu aramaya yelteniyorum. Ama aramıyorum. Daha değil. Önce başka birini aramam lazım.

Çekmeceleri gürültüyle kapatıp üst kata çıkıyorum. Yatak odama değil, koleksiyon odama gidiyorum ama. Kimilerini görmezlikten gelerek sıra sıra dizdiğim kutulara bakıyorum.

Nicky annesinin yanına gittikten sonra hepimize yeni adresini yazdığı birer kartpostal göndermişti. Ben de ona birkaç kez yazmış ama yazdıklarımın hiçbirine cevap alamamıştım.

Üst rafların birinden üç kutu indirip içlerini kurcalıyorum. İlk kutuda aradığımı bulamıyorum, ikincide de öyle. Umudumu kaybetsem de üçüncüyü açıyorum.

Babam öldüğü zaman bir kartpostal daha almıştım ondan. Tek bir kelime yazmıştı. *Üzgünüm. N.* Bu defa telefon numarasını da eklemişti. Ama onu hiç aramadım.

Üstünde Bournemouth iskelesinin resmi olan buruşmuş kartpostalı hemen görüyorum. Kartı aldığım gibi arkasını çeviriyorum. İşte bu. Telefonumu çıkarıyorum.

Çalıyor, çalıyor. Bu numarayı artık kullanmıyor bile olabilir. Telefonunu kaç kez değiştirmiştir kim bilir. Bu iş pek... “Alo?”

“Nicky, ben Ed.”

“Ed?”

“Eddie Adams.”

“Yo, yo. Kim olduğunu biliyorum. Sadece çok şaşırdım. Uzun zaman oldu.”

Uzun zaman olmuştu, evet. Ama yine de yalan söylediğinden emindim. Şaşırdığı falan yoktu. Sesi endişeliydi.

“Biliyorum.”

“Nasılsın?”

Güzel soru. Buna pek çok cevap verebilirim. En kolayında karar kılıyorum: “Daha iyi olabilirdim. Biliyorum biraz damdan düşer gibi olacak ama seninle biraz konuşabilir miyim?”

“Konuşuyoruz ya zaten.”

“Yüz yüze.”

“Ne hakkında?”

“Chloe.”

Sessizlik. Bu sessizlik o kadar uzun sürüyor ki acaba telefonu yüzüme mi kapattı diye düşünmeye başlıyorum.

Sonra, “Üçte işten çıkıyorum,” diyor.

Bournemouth'a gidecek tren, istasyona üç otuzda varıyor. Tren yolculuğunu okuyormuş gibi yaparak, Harlan Coben'in son çıkan kitabının sayfalarını çevirerek geçiriyorum. Tren Bournemouth istasyonuna yanaşır yanaşmaz hemen inip deniz kıyısına doğru akın eden insan kalabalığına karışıyorum. Yaya ışıklarından karşıya geçip Bournemouth Parkları'na doğru yürümeye başlıyorum.

Sadece otuz, otuz beş kilometre uzaklıkta olmasına rağmen Bournemouth'a nadiren gelirim. Pek deniz insanı sayılmam. Çocukken bile yükselen dalgalardan korkar, parmaklarımın arasına kum tanecikleri dolmasından nefret ederdim, hatta bir keresinde bir çocuğun yarısı yenmiş sandviçini kumların içine gömdüğünü görünce bu nefretim iyice katlanmıştı. O günden sonra ayağымda şıpidik terliklerim ya da spor ayakkabılarım olmadan plaja ayak basmayı katiyen reddetmiştim.

Bugün sıcak bir yaz sonu günü sayılmaz ama yine de parklarda dolaşan ve mini golf oynayan (çocukken sevdiğim tek şey buydu) epey insan var.

Kordona doğru ilerliyor, bir zamanlar yıllarca kullanılmaktan yavaş yavaş çürüyen devasa boyutlarda çirkin mi çirkin bir IMAX sinema salonunun bulunduğu ama şimdilerde boş olan alana hiç uğramadan oyun salonunun önünden geçip sağ tarafa, deniz kenarındaki kafelere doğru yürüyorum.

Kafelerden birine oturuyor ve kapuçinomu yudumlarken bir de sigara yakıyorum. Benden başka dışarıda oturan tek bir genç çift var. Kısacık saçlarını beyaza yakın sarı renge boyamış bir kadın ve rastalı, piercingli bir adam. Çok yaşlı ve çok sıradan hissediyor ve şüphesiz öyle de görünüyorum.

Kitabımı tekrar çıkarıyorum ama yine de konsantre olmayı başaramıyorum. Sonra kolumdaki saate bakıyorum. Neredeyse dördü çeyrek geçiyor. Paketten bir sigara daha çıkarıyor (son yarım saatte içtiğim üçüncü sigara bu) ve sigarayı yakmak için

öne doğru eğiliyorum. Tekrar doğrulduğumda Nicky'yi karşımda dikilirken buluyorum.

“İğrenç bir alışkanlık.” Bir sandalye çekip oturuyor. “Bir tane de bana versene.”

Sigara paketini ve çakmağı masanın üzerinden ona doğru uzatırken elim titremediği için şükrediyorum. Paketten bir sigara alıp yakıyor ve böylece onu inceleme fırsatı buluyorum. Yaşlanmış görünüyor. Doğal olarak. Geçen zaman alnında ve gözlerinin kenarlarında derin izler bırakmış. Kızıl saçları daha düz görünüyor, aralarına sarı röfleler atılmış. Hâlâ çok zayıf, üstünde bir kot pantolon ve kareli gömlek var. Özenle yapılmış makyajının altındaki belli belirsiz çillerini görebiliyorum. Yani o kadın maskesinin altındaki küçük kız çocuğunu.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor. “Evet, yaşlandım. Sen de öyle.”

Onun gözünde nasıl göründüğümü idrak ediyorum birden. Demode bir ceket, kırıksık bir gömlek ve doğru dürüst bağlamayı bile beceremediği bir kravat giymiş sıksa, süklüm püklüm bir adam. Saçlarım dağınık, gözümde okuma gözlüklerim var. Beni tanımış olmasına bile hayret ediyorum aslında.

“Teşekkürler,” diyorum. “Gereksiz hoşbeşi aradan çıkardığımıza sevindim.”

Parlak yeşil gözleriyle bana bakıyor. “İşin en tuhaf yanı ne biliyor musun?”

Buna verilecek pek çok cevap bulabilirim. “Neymiş o?”

“Beni aradığında buna pek şaşırmadım. Aslına bakarsan aramanı bekliyordum.”

“Numaranın doğru olduğundan bile emin değildim.”

Sakal bırakacak yaştaymış gibi görünmese de kocaman bir hipster sakal bırakmış, baştan aşağı siyahlara bürünmüş ve saçlarını da yerçekimine karşı koyacak bir modelde taramış garson yanımıza geliyor.

Nicky, “Double espresso,” sipariş ediyor.

Garson onu duyduğunu belli edecek bir hareket yaptıktan sonra yine sallana sallana çekip gidiyor.

Nicky tekrar bana dönüp, “Eee?” diyor. “Önce hangimiz başlayacak?”

Söze nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Belki biraz ilham alırım diye önümdeki kahveye bakıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. En bariz olanı dile getirmekle başlıyorum. “Demek Bournemouth’ta kaldın?”

“Bir ara iş için başka bir yere taşınmıştım ama sonra geri döndüm.”

“Anladım. Ne iş yapıyorsun?”

“Pek heyecanlı bir iş sayılmaz. Büro işleri falan.”

“Harika.”

“Hiç de değil. Oldukça sıkıcı hatta.”

“Öyle mi?”

“Ya sen?”

“Öğretmenlik yapıyorum ben.”

“Anderbury’de mi?”

“Evet.”

“Aferin sana.”

Garson çocuk Nicky’nin kahvesini getiriyor. Nicky de ona teşekkür ediyor. Bense kapuçinomdan bir yudum alıyorum. Hareketlerimiz fazla abartılı ve temkinli. İkimizin de oyalandığı belli.

“Ee, annen nasıl?” diye soruyorum.

“Öldü. Meme kanserinden. Beş yıl oluyor.”

“Üzüldüm.”

“Hiç üzülme. İyi anlaşılamazdık zaten. On sekizime gelir gelmez evden ayrılmıştım. O zamandan sonra da onu pek görmedim.”

Ona bakakalıyorum. Nicky’nin mutlu sona ulaştığını düşünmüştüm hep. Babasından kurtulmuştu. Annesine kavuşmuştu. Sanırım gerçek hayatta mutlu son diye bir şey yok, sadece yılan hikâyesi misali karmakarışık hikâyeler var.

Sigarasının dumanını üflüyor. “Diğerleriyle hâlâ görüşüyor musun?”

Kafamı sallıyorum. “Evet. Hoppo tesisatçı oldu. Gav, The Bull’u işletiyor.” Devam edip etmemekte tereddüt ediyorum. “Kazadan haberin var mı?”

“Evet, duydum.”

“Nereden duydun?”

“Ruth eskiden sık sık yazardı bana. Babanı da ondan öğrenmiştim.”

Ruth mu? Eski anılar canlanır gibi oluyor. Sonra hatırlıyorum. Peder Martin’in kıvrıkcık saçlı arkadaşı. Saldırıdan sonra Nicky’yi evine alan kadın.

“Ama babamı ziyarete gitmem gerektiğini yazıp duruyordu,” diye anlatmaya devam ediyor. “Bir süre sonra mektuplarını okumayı bıraktım. Sonra adresim değişti ama ona haber vermedim.” Kahvesinden bir yudum alıyor. “Hâlâ yaşıyor, biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Aa, doğru.” Kafasını sallıyor. “Annen. Merhametli kadın... Çok ironik değil mi ama?”

Hafifçe gülümsüyorum. “Onu bir kere bile ziyaret etmedin mi?”

“Hayır. Öldüğü zaman giderim.”

“Anderbury’ye dönmeyi düşünmedin mi hiç?”

“Orada çok fazla kötü anım var. En kötü şeyler yaşanırken orada bile değildim oysa.”

Evet, orada değildin, diyorum içimden. Yanımızda değildin ama yine de her şeyin bir parçasıydın.

Uzanıp sigarasını söndürüyor.

“Böylece hoşbeş etmiş de olduk. Artık sadede gelem mi? Bana Chloe’yi neden soruyorsun?”

“Onu nereden tanıyorsun?”

Bir süre beni süzdükten sonra, “Önce sen söyle,” diyor.

“Chloe benim kiracım.”

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. “Yok artık.”

“Epey moral veriyorsun.”

“Kusura bakma, ama... şey, ben sadece...” Kafasını iki yana sallıyor. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Kafam karışıyor, ona bakakalıyorum. “Ne yaptığına?”

Bana hiç sormadan uzanıp paketten bir sigara daha alıyor. Gömleğinin kolu sıyrılıyor, bileğindeki küçük dövmeyi görüyorum. Melek kanatları. O da gördüğümü görüyor.

“Babamın anısına. Ona duyduğum sevginin nişanesi.”

“Ama o hâlâ yaşıyor.”

“Ben buna yaşamak demezdim.”

Ben de o dövmeye sevgi nişanesi demezdim. Çok başka bir şey bu. Beni biraz huzursuz eden bir şey.

Sigarayı yakıp derin bir nefes çektikten sonra, “Her neyse,” diyerek konuşmaya devam ediyor, “bir yıl öncesine kadar Chloe’den haberim bile yoktu. Sonra gelip beni buldu.”

“Seni mi buldu? Chloe kim peki?”

“Kardeşim.”

“Hannah Thomas’ı hatırlıyor musun?”

Biraz zaman alsa da az sonra jetonum düşüyor. Valsçi’deki Kız’ın protestocu sarışın arkadaşı. Polis memurunun kızı. Ve tabii ki...

“Sean Cooper’ın tecavüz edip hamile bıraktığı kız değil miydi o?” diyorum.

“O iş öyle değildi,” diyor Nicky. “Bu bir yalandı. Sean Cooper, Hannah Thomas’a tecavüz falan etmedi. Bebeğinin babası o değildi.”

“Kimdi peki?” şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

O ise aptalın tekiymişim gibi suratıma bakıyordu. “Hadi ama Ed. Biraz kafanı çalıştır.”

Düşünüyorum. Sonra parçalar yavaş yavaş yerine oturuyor. “Baban mı? Onu baban mı hamile bıraktı?”

“Hiç şaşırma. O protestocular babamın küçük haremi sayılırdı. Hepsi ona hayrandı. Bir rock yıldızıymış gibi taparlardı ona. Babam da... yani, nefesine pek hâkim olamazdı diyelim.”

Bu duyduklarımı sindirmeye çalışıyorum. “O zaman Hannah neden Sean Cooper’la ilgili o yalanı söyledi?”

“Çünkü ondan bunu yapmasını babam istedi. Çünkü kızın babası gidip zaten ölmüş bir çocuğu öldüremezdi.”

“Peki sen nasıl öğrendin?”

“Bir gece kavga ederlerken duydum. Uyuduğumu zann ediyorlardı. Düzüşürken de hep uyuduğumu zannederlerdi zaten.”

Hannah Thomas’ı bizim evin oturma odasında annemle konuşurken gördüğüm akşam geliyor aklıma.

“O kız annemi görmeye gelmişti,” diyorum. “Çok üzgündü. Annem onu teselli ediyordu.” Hafifçe gülümsüyorum. “Söz konusu olan *senin* istenmeyen bebeğin ve *senin hayatın* olunca prensipler nasıl da yok oluveriyor.”

“Aslına bakarsan kız bebeği doğurmak istiyordu. Ondan kurtulmayı isteyen babamdı.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Kızdan *kürtaj* olmasını mı istedi? Hem de yaptığı onca şeyden sonra...”

Nicky tek kaşını havaya kaldırıyor. “Söz konusu *senin* piçin ve tehlikeye düşen *senin* şöhretin olunca bütün o dini inançlarının yok oluvermesi çok komik değil mi?”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Puşt herif.”

“Yaa, aynen öyle.”

Beynim tüm bunları düşünürken iyiden iyiye allak bullak oluyor.

“Kız bebeği doğurdu demek? Bunu duyduğumu hiç hatırlamıyorum.”

“Ailece Anderbury’den taşındılar da ondan. Babasının tayini falan çıktı galiba.”

Tabii sonra Peder Martin saldırıya uğramış, ondan sonra da kızla herhangi bir bağlantısı kalmamıştı.

Nicky sigarasının külünü artık tam bir kamu spotu haline gelmiş olan ağzına kadar dolu kül tablasına silkeliyor.

“Şimdi otuz yıl ileriye sar,” diyor. “Chloe bir gün çıkıp geldi. Beni nereden bulduğunu bile bilmiyorum.”

“Hannah’nın kızı, yani benim üvey kız kardeşim olduğunu söyledi. Başta ona inanmadım. Çekip gitmesini söyledim. Ama bana telefon numarasını verdi. Aslında onu aramaya hiç niyetim yoktu ama ne bileyim, sanırım merakıma yenildim...

“Öğle yemeği için sözleştik. Yanında fotoğraflar falan getirmişti, beni söylediği kişi olduğuna inandıracak şeyler anlattı. Derken ona ısınmaya başladım. Bana kendi gençliğini anımsattığı için belki de.”

Belki ben de bu yüzden ondan hoşlanmışımdır, diye düşünüyorum.

“Annesinin kanserden öldüğünü söyledi bana,” diye anlatmaya devam ediyor. “Üvey babasıyla arası pek iyi değilmiş. Bütün bunlar ona yakınlık duymamı sağladı.

“Birkaç kez daha buluştuk. Sonra bir gün yaşadığı daireden çıkması gerektiğini ve kalacak başka bir yer bulmakta zorlandığını söyledi. Ben de eğer işine yarayacaksa bir süre benimle kalabileceğini söyledim ona.”

“Peki sonra ne oldu?”

“Hiç. Üç ay boyunca mükemmel bir kiracıydı, hatta neredeyse fazla mükemmel.”

“Ya sonra?”

“Bir akşam eve geldim. Chloe dışarıda olmalıydı. Yatak odasının kapısını aralık bırakmış... Dizüstü bilgisayar da masasının üstünde açık duruyordu.”

“Odasını kurcaladın yani.”

“Orası benim odamdı, hem zaten... Ne bileyim işte, ben sadece...”

“Onun özel hayatını ihlal ettin.”

“Eh, iyi ki de etmişim. Benim hakkımda yazdıklarını gördüm. Çöp adamlarla ilgili. Hepimizle ilgili. Sanki hakkımızda araştırma yapıyor gibiydi.”

“Ne araştırması?”

“Kim bilir.”

“Açıklama yapmadı mı?”

“Ona açıklama yapma şansını vermedim ki. O gece eşyalarını toplatıp sepetledim onu. Zaten taşınmayı planladığını söyledi. Anderbury’de yeni bir iş bulmuş.”

İkinci sigarasını da döndürüp kahvesinden kocaman bir yudum alıyor. Elinin titrediğini fark ediyorum.

“Ne zaman oldu bu?”

“Dokuz, on ay kadar önce.”

Yani benim kapımda beliriverdiği, bu kadar kısa bir zaman içerisinde odayı ona kiraladığım için bana teşekkürler ettiği zamana denk geliyordu bu.

Kordon boyunca serin bir rüzgâr esiyor. Biraz ürperip ceketimin yakasını kaldırıyorum. Sadece rüzgâr yüzünden tabii. Başka bir şeyden değil.

“Onu aylardır görmediğini söylüyorsun ama çalıştığı mağazadaki kavga neyin nesiydi?”

“Senin ondan haberin var mı?”

“Seni tanıdığını oradan öğrendim.” Kaşlarımı çatıyorum. “Nerede çalıştığını *sen* nereden öğrendin?”

“Anderbury’de Chloe’yi işe alacak pek fazla yer olduğunu sanmıyorum.”

Haklı.

“Onu görmeye gittim çünkü bir mektup almıştım.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. “Boynundan asılmış bir çöp adam ve bir tebeşir mi yoksa?”

Şaşkın şaşkın bana bakıyor. “Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü aynısından bana, Gav’e, Hoppo’ya... ve Mickey’ye de geldi.”

Nicky kaşlarını çatıyor. “Demek hepimize birer tane göndermiş.”

“Göndermiş derken? O mektupları Chloe’nin gönderdiğini mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki,” diye lafı ağzıma tıkıyor.

“Peki, bunu yaptığını kendi ağzıyla söyledi mi?”

“Hayır. Ama başka kim olabilir ki?”

Kısa bir sessizlik oluyor. Kendi tanıdığım Chloe’yi düşünüyorum. Etrafımda olmasına artık fazlasıyla alıştığım o küstah, komik, zeki kızı. Duyduklarımın hiçbirine anlam veremiyorum.

“Bilmiyorum,” diyorum. “Ama işin aslını anlamadan hüküm vermek istemem.”

Omuzlarını silkiyor. “İyi. Kendin bilirsin.”

Kahvesini içmesini bekliyorum ve sonra biraz daha yumuşak bir sesle, “Mickey’nin başına gelenlerden haberin var mı?” diyorum.

“Ona ne oldu?”

Ed Adams. Her zaman en neşeli, en mutlu haberleri verir.

“Öldü.”

“Tanrım. Ne oldu?”

“Nehre düşüp boğuldu.”

Yüzüme bakakalıyor. “Anderbury’deki nehre mi?”

“Evet.”

“Anderbury’de ne arıyordu ki?”

“Beni görmeye gelmişti. Şu çöp adamlarla ilgili bir kitap yazmayı düşünüyordu. Benden de yardım istedi. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştık, otele yürüyerek gitmekte ısrar etti ama oraya varamadı bile.”

“Siktir.”

“Aynen öyle.”

“Kazaydı ama öyle mi?”

Duraksıyorum.

“Ed?”

“Bak, bu söylediğim sana delilik gibi gelecek ama Mickey o gece gitmeden önce Elisa’yı kimin öldürdüğünü bildiğini söyledi.”

Nicky'nin suratına alaycı bir gülümseme beliriyor. "Sen de buna inandın mı yani?"

"Ya doğruyu söylemişse?"

"Bu onun için bir ilk olurdu."

"Ama eğer öyleyse belki de başına gelenler kaza değildir."

"Ne olmuş yani? Kimin umurunda?"

Bir an için afallayıp kalıyorum. Hep böyle sert, acımasız biri miydi diye düşünüyorum. Dört bir yanında "HADİ BE ORDAN!" yazan bir taş kafamdaki tüm bu düşünceleri dağıtıveriyor.

"Böyle düşünmüyorsun gerçekten, değil mi?"

"Aynen öyle düşünüyorum. Mickey hayatını düşman edinerek geçirdi. Kimsenin arkadaşı değildi. Ama sen bir zamanlar benim arkadaşımydın. Seninle buluşmaya da o yüzden geldim. Ama benden bu kadar."

Sandalyesini geriye doğru itiyor. "Beni dinlesen iyi edersin. Eve git, Chloe'yi kapının önüne koy ve... artık kendi hayatına bak."

Evet, onu dinlemeliyim. Chloe'den kurtulmalıyım. Kahvemi bitirip treni yakalamalıyım. Ama hayatımın *yapmalıydım, etmeliydim* listesi o kadar uzun ki bütün pişmanlıklarım birbirine karışıp kördüğüm oluyor.

"Nicky. Bekle."

"Ne var?"

"Baban ne olacak peki? Onu bu hale getirenin kim olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Ed, bırak artık."

"Neden?"

"Çünkü onu bu hale getirenin kim olduğunu biliyorum zaten."

İkinci kez faka basıyorum. "Biliyor musun? Nereden biliyorsun?"

"Bana anlattı da ondan."

Anderbury'ye dönüş trenim rötar yapıyor. Bunu talihsiz bir tesadüf olarak görüp geçiştirmeye çalışsam da başaramayacağımı anlıyorum. Yolcu salonunda volta atıyor, buraya arabayla değil de trenle

gelmeye karar vermiş olmama (ve bir de bir önceki treni yakalamak yerine oturup bir şişe şarap içmiş olmama) lanetler yağıdır. Sık sık gidip kalkış saatlerini gösteren ekrana bakıyorum. Rötarlı. Aslında, “Seninle uğraşmaya kararlı işte Ed,” yazsa da olurdu.

Anderbury’ye vardığımda saat dokuzu geçiyor; Titanlar’da (takımdan değil tanrılardan söz ediyorum) rugby oynuyormuşa benzeyen iri yarı bir adam yüzünden pencere kenarına sıkışmaktan iki büklüm olmuş, bacaklarım uyuşmuş ve ter içinde kalmış halde trenden iniyorum.

İstasyondan otobüse binip eve doğru yürürken kendimi çok yorgun ve gergin hissediyor, ayıldığım için pişmanlık duyuyorum. Bahçe kapısını açıp garaj yolundan geçiyorum. Ev karanlık görünüyor. Chloe dışarıya çıkmış olmalı. Belki de böylesi daha iyidir. Konuşmamız gereken şeyleri konuşmaya henüz hazır değilim.

Dış kapının kilitli olmadığını görünce ensemden aşağıya doğru soğuk bir uyuşukluk iniyor. Chloe sinir bozucu derecede uçarı bir kız olabilir ama genelde böyle sorumsuzluklar ve unutkanlıklar yapmaz.

Kendi evimin kapısında istenmeyen bir satıcı gibi oyalanıyorum bir süre, sonra kapıyı iterek açıyorum.

“Merhaba?”

Aldığım tek karşılık, evin havasız sessizliği ve mutfaktan gelen belli belirsiz vızıltı. Holün ışığını yakıp elimde kullanılmaya gerek kalmayan anahtarlarla orada öylece kalıyorum.

“Chloe?”

Mutfağa girip ışığı açıyor ve etrafa bakınıyorum. Arka kapı aralık, serin bir cereyan yüzüme çarpıyor. Tezgâhın üstü akşam yemeği hazırlıklarından kalma eşyalarla dolu. Bir tarafta bir pizza duruyor. Bir kâsenin içinde salata var. Masanın üstünde yarısı içilmiş bir şarap kadehi bekliyor. Duyduğum vızıltıysa belli ki fırından geliyor.

Eğilip fırını kapatıyorum. Sessizlik sanki bir anda artıyor. Artık tek duyabildiğim ses kulaklarımda atan nabzım.

“Chloe?”

Bir adım atıyorum. Yerdeki bir şey yüzünden ayağım kayıyor. Eğilip bakıyorum. Yüreğim ağzıma geliyor. Kulaklarımdaki çınlama artıyor. Kırmızı. Koyu kırmızı. Kan. İncecik bir sızıntı aralık duran arka kapıya doğru gidiyor. O tarafa doğru gidiyorum, kalbim hâlâ küt küt atıyor. Arka kapıya varınca duraksıyorum. Dışarısı neredeyse kapkaranlık. Dönüp ıvır zıvırları koyduğum çekmecedan bir el feneri alıyor ve dışarı çıkıyorum.

“Chloe? Orada mısın?”

Dikkatlice evin arka tarafına doğru yürüyüp el fenerini az ileride küçük bir koruluğa dönüşen yabani çalılıklara doğru tutuyorum. Fazla büyümüş uzun otların bazıları ezilmiş. Kısa zaman önce biri buradan geçip gitmiş olmalı.

O zorlu patikayı takip ediyorum. Yabani otlar ve dikenler pantolonuma takılıyor. Fenerin ışığı otların üstündeki bir şeye takılıyor. Kırmızı, pembe ve kahverengi bir şey. Eğilip baktığım anda midem tıpkı Rus bir jimnastikçi gibi takla atıyor.

“Ha siktir.”

Bir sıçan bu. İçi dışına çıkmış bir sıçan. Karnı yırtılıp açılmış, bağırsakları minicik, çiğ sosisler gibi dışarıya fırlamış.

Sağ tarafımda bir şey hışırdıyor. Hemen ayağa fırlayıp o tarafa dönüyorum. O upuzun otların arasında bir çift yeşil ışık parlıyor. Mittens ürkütücü bir hırıltıyla üstüme atlıyor.

Geriye doğruya sendeliyorum, boğazıma kocaman bir çığlık tıkanıyor. “Siktir.”

Mittens keyifle bana bakıyor. “*Seni çok mu korkuttum yoksa, Eddie’ciğim?*” Sonra hiçbir şey olmamış gibi aheste aheste gidip sıçandan geri kalanları o keskin, beyaz dişlerinin arasına sıkıştırıp gecenin karanlığına karıştırıyor.

Dayanamayıp kısa ve öz, histerik bir kahkaha atıyorum. “Seni sikik bok.”

Bir sıçan. Yerdeki kan onunmuş demek. Sadece bir sıçan ve sikik bir kedi. İçim rahatlıyor. Ama sonra küçük bir ses kulağıma fısıldıyor:

“O kedi ve sıçan arka kapının neden aralık olduğunu açıklamıyor ama, değil mi Eddie? Ya da yarım bırakılmış akşam yemeğini... Onlar ne olacak peki?”

Eve geri dönüyorum.

“Chloe!” diye bağıriyorum.

Sonra koşmaya başliyorum. Merdivenleri uçar gibi çıkıp kapısına varıyorum. Bir kere tıklattıktan sonra pat diye içeriye dalıyorum, bir yanım onun darmadağınık saçlı kafasını yatağının içinde görmeyi bekliyor. Ama yatak bomboş. Oda bomboş. Hiç düşünmeden gardırobunun kapağını açıyorum. İçindeki boş askılar tıkırdıyor. Çekmeceleri birer birer açıyorum. Boş. Boş. Boş.

Chloe gitmiş.

1986

Evden gizlice sıvışabilmek için bir süre beklemem gerekeceğini sanıyordum. Fakat hafta sonuna kadar, yalnızca birkaç gün beklemem yetti.

Anneme bir telefon gelince alelacele kliniğe gitmek zorunda kaldı. Aslında babamın bana göz kulak olması gerekiyordu ama acil yetiştirmesi gereken bir iş çıkınca kendini çalışma odasına kapatmıştı. Annemin ona bıraktığı notu gördüm: “Eddie’ye kahvaltısını hazırla. Mısır geyreği ya da tost yaparsın. Öyle cips, çikolata falan olmasın sakın! Seni seviyorum, Marianne.”

Babamın bu notu okuduğunu bile sanmıyorum. O gün hiç olmadığı kadar dalgın görünüyordu. Bardak dolabını açtığımda süt şişesini bardakların olduğu yere, kahveyi ise buzdolabına koyduğunu gördüm. Kafamı iki yana sallaya sallaya bir kâse çıkardım, içine doldurduğum pirinç patlaklı gevreği ve biraz da sütü mideye indirdikten sonra kaşığımı kâsenin içine bırakıp evyeye koydum.

Sonra bir paket cips alıp oturma odasına gittim ve bir yandan *Saturday Superstore*’u izlerken bir yandan da cipsleri ağzıma tıktırdım. Sonra televizyonu açık bırakıp parmak uçlarıma basa basa üst kattaki odama çıktım. Şifonyerimi kenara ittim, altındaki boşluğa sakladığım ayakkabı kutusunu çıkardım ve kapağını kaldırdım.

Yüzük ayakkabı kutusunun içinde duruyordu. Ormandaki toz toprak yüzünden hâlâ biraz kirliydi ama temizlemek de istemiyordum doğrusu. Temizlersem ona ait olmayacaktı artık, özel olmayacaktı. Özel olması önemliydi. Eğer bir şeyi saklamak is-

tiyorsanız onu her şeyiyle benimseyip öyle saklamanız gerekirdi. Ait olduğu zamanı ve yeri hatırlayabilmek için.

Ama ona benden çok daha fazla ihtiyacı olan başka biri vardı. O kızı seven, ona o kızı hatırlatacak hiçbir şeyi olmayan biri. Yani, yaptığı o resimler vardı tabii. Ama onlar sevdiği kızın bir parçası değildi ki... Kızın tenine değmemiş, bedeni ormandaki kuru yaprakların üstünde yavaş yavaş soğurken parmağında beklememişlerdi.

Yüzüğü birkaç parça tuvalet kâğıdına sardıktan sonra dikkatlice cebime koydum. O noktada ne yapmak istediğimin pek farkında değildim sanırım. Kafamdaki plana göre gidip Bay Halloran'ı görecekti, ona ne kadar üzgün olduğumu anlatacak ve yüzüğü ona verecektim. O da buna gerçekten çok sevinecekti ve böylece benim için yaptığı her şeyin karşılığını ödemiş olacaktım ona. Yapmak istediğim şeyin *bu* olduğuna inanıyorum hâlâ.

Yan odadan gelen sesleri duyuyordum: bir öksürük sesi, babamın sandalyesinin gıcirtısı, yazıcının çıkardığı tıkırtılar ve vızıltılar. Şifonyeri yerine geri çekip sessizce alt kata indim. Kışlık kalın kabanımı ve atkımı aldım, babam aşağıya inerse beni göremeyince endişelenmesin diye ona alelacele bir not bıraktım: "Hoppo'lara gidip geleceğim. Seni rahatsız etmek istemedim. Eddie."

Normalde anne babasının sözünü dinlemeyen bir çocuk değildim. Ama inatçı, hatta takıntılıydım. Kafaya bir şeyi koydum mu onu kolay kolay aklımdan silip atamazdım. Ama bisikletimi garajdan çıkarıp Bay Halloran'ın kulübesine doğru yola koyulurken herhangi bir tereddüt ya da korku hissetmediğimi söylersem yalan olur.

Aslında Bay Halloran'ın çoktan Cornwall'a gitmiş olması gerekiyordu. Ama polisler soruşturma yüzünden ona hiçbir yere ayrılmamasını söylemişlerdi. Bunu o zamanlar bilmiyordum ama meğer o sıralarda ellerinde onu, Valsçi'deki Kız cinayetiyle suçlamaya yetecek kadar kanıt olduğuna karar kılmak üzerelermiş.

İşin doğrusu, ellerinde çok az kanıt vardı. Var olan kanıtların büyük çoğunluğu da ikinci dereceden, kulaktan dolma bilgilerdi. Herkes onun suçlu çıkmasını istiyordu çünkü en iyi, en doğru ve en makul açıklama bu olacaktı. O bir yabancıydı, üstüne üstlük genç bir kızı kirleterek ne kadar sapık bir herif olduğunu çoktan kanıtlamış olan, tuhaf görünümlü bir yabancıydı.

Onların teorisine göre Valsçi'deki Kız aralarındaki ilişkiye son vermek isteyince Bay Halloran öfkeden deliye dönüp kızı öldürmüş olmalıydı. Valsçi'deki Kız'ın annesi, polislere ölümünden önceki gün, kızının Bay Halloran'la kavga ettiği için eve ağlayarak geldiğini söyleyerek bu teoriyi kısmen doğrulamış oluyordu. Bay Halloran tartışıklarını kabul ediyor ama ayrıldıkları iddiasını inkâr ediyordu. O gece ormanda buluşmaya karar verdiklerini bile kabul etmişti (kopan onca skandala ve çıkan dedikodulara rağmen gizlice buluşmayı göze alacaklardı demek) ama aralarında geçen tartışmadan sonra Bay Halloran oraya gitmemeye karar vermişti. Asıl gerçeğin ne olduğundan hâlâ tam olarak emin değilim, bu iki hikâyeden hangisinin doğru, hangisinin yalan olduğunu söyleyebilecek tek kişi bir artık hiç konuşamayacak olan, ağzının içine dolan toprak ve içinde kaynayan kurtlarla sonsuza dek susturulmuş bir kızcağızdı.

O sabah, bir cumartesi sabahına göre oldukça sessiz bir sabahtı; hatta sanki günün kendisi bile suratsız bir ergen misali yataktan çıkmak istemiyormuş, gecenin örtülerini üstünden atıp güneşin parlak perdesini çekmeye hiç niyeti yokmuş gibi gelen sabahlardan biriydi. Saat on olmasına rağmen hava hâlâ loş ve griydi, yalnızca arada bir gelip geçen arabaların farları tek tük aydınlatıyordu yolumu. Evlerin çoğu karanlıktı. Noel artık epey yaklaşmış olsa da kimse Noel süslerini ve ışıklarını asmamıştı henüz. Kimsenin bir şey kutlayası yoktu sanırım. Babam daha ağaç bile almamıştı, bense doğum günümü düşünmeye fırsat bulamamıştım.

Kulübe, kenarları puslu bir ışıkla bulanmış beyaz bir hayalet gibi görünüyordu. Bay Halloran arabasını evin önüne park etmişti.

Evin önüne kadar gitmeden önce durup etrafa bakındım. Bay Halloran'ın kulübesi yalnızca birkaç kulübenin daha bulunduğu küçük bir sokağın ucunda tek başına duruyordu. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Yine de bisikletimi Bay Halloran'ın kulübesinin önüne bırakmak yerine yolun karşı tarafındaki çalılarla çitlerin arasına, kolayca görülmeyeceği bir yere bıraktım. Sonra hemen karşıya geçip hızla kulübeye doğru yürüdüm.

Perdeler açıktı ama içeriden tek bir ışık gelmiyordu. Elimi uzatıp kapıyı tıklattım ve bekledim. Tek bir kıpırtı olmadı. Kapıyı bir kez daha çaldım. Yine sessizlik. Şey, aslında tam olarak sessizlik de diyemem. Bir şey duyduğumu sanıyor, ne yapacağıma karar veremiyordum. Kimseyi görmek istemiyor olabilirdi. Belki de en iyisi eve dönmekti. Az kalsın dönecektim de. Ama içimden bir ses, nereden çıktığından hâlâ emin olamadığım bir ses beni cesaretlendirdi: *Kapıyı bir yoklasana.*

Elimi kapının koluna koyup çevirdim. Kapı açıldı. Önümde açılan ve beni kendine doğru çağıran karanlığa bakıyordum.

“Merhaba? Bay Halloran?”

Çıt yoktu. Derin bir nefes alıp içeriye doğru bir adım attım.

“Merhaba?”

Etrafıma bakındım. Her yer hâlâ kolilerle doluydu ama oturma odasında son gelişimde olmayan şeyler de vardı bu defa. Şişeler. Şarap ve bira şişeleri, bir de üstünde Jim Beam yazan, diğerlerine kıyasla daha tıknaz birkaç şişe daha. Kaşlarımı çattım. Arada sırada bütün yetişkinler içki içerdi herhalde. Ama burada çok fazla şişe vardı.

Üst kattan gelen açık musluk sesini duyabiliyordum. Demek az önce duyduğum ses de buydu. Rahatladığımı hissettim. Bay Halloran banyo yapıyordu. Kapıyı çaldığımı ondan duymamıştı.

Tabii bu beni biraz tuhaf bir duruma sokmuştu. Üst kata doğru seslenemezdim. Adam çıplak falan olabilirdi. Hem öyle yaparsam evine ondan izin almadan elimi kolumu sallaya sallaya

girdiğimi anlardı. Ama birilerinin beni görmesinden korktuğum için dışarı çıkıp orada beklemek de istemiyordum.

Epey düşünüp taşındıktan sonra bir karara vardım. Sessizce mutfığa girdim, cebimdeki yüzüğü çıkardım ve görülmemesinin imkânsız olduğu bir yere, masanın tam ortasına bıraktım.

Yanına bir de not iliştiirmeliydim ama etrafta kalem kâğıt falan göremiyordum. Kafamı kaldırıp yukarıya baktım. Tavanda tuhaf bir leke vardı. Duvarın geri kalanından daha koyu görünüyordu. Suyun uzun süredir hiç durmadan aktığını da düşününce kısacık bir an için bir sorun olabileceği geçti aklımdan. Tam o sırada sokaktan bir araba sesi geldi. Yerimden sıçradım; arabanın çıkarıldığı gürültü o anda başka birinin evinde olduğumu ve annemin uyarılarını hatırlattı birden bana. Ayrıca babam işini bitirmiş, annem eve dönmüş olabilirdi. Çıkmadan önce not bırakmıştım ama annem bir şeylerden şüphelenip orada olup olmadığını kontrol etmek için Hoppo'nun annesini arayabilirdi.

Kalbim küt küt atarak hızla kulübeden dışarıya çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Sonra koşarak sokağın karşısına geçip bisikletimi aldım. Var gücümle pedallara asılarak eve geri döndüm, bisikletimi arka kapının kenarına dayadım, paltomu ve atkımı çıkarıp kendimi oturma odasındaki koltuğun üstüne attım. Babam yirmi dakika sonra aşağıya indi ve kafasını kapıdan içeri uzattı.

“Ne var ne yok Eddie? Sen dışarı mı çıktın?”

“Hoppo'yu çağırmaya gittim ama evde yoktu.”

“Bana haber vermeliydin.”

“Not bırakmıştım. Seni rahatsız etmek istemedim.”

Babam gülümsedi. “Aferin benim oğluma. Annen gelince yesin diye kurabiye yapalım mı?”

“Olur.”

Babamla yemek yapmaya bayılırdım. Bazı oğlanlar yemek yapmanın kız işi olduğunu düşünürdü ama babam yapınca hiç de öyle gelmezdi. Tarife marife bakmazdı o hiç, içine tuhaf tuhaf şeyler koyardı. Babamın yaptığı yemeklerin tadı ya harika ya da

çok tuhaf olurdu ama ortaya nasıl bir sonuç çıkacağını görmek her defasında müthiş bir maceraydı.

Yaklaşık bir saat kadar sonra üzümlü, Marmite'lı ve fıstık ezmeli kurabiyelerimizi fırından çıkarırken annem geldi.

Babam mutfaktan, "Buradayız," diye seslendi.

Annem kapıdan içeri girdi. Kötü bir şeyler olduğunu daha o anda anladım.

Babam, "Klinikte her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ne? Evet. Sorun yok. Yolunda." Ama her şey yolundaymış gibi görünmüyordu hiç. Yüzündeki ifadeden ne kadar endişeli ve üzüntülü olduğu okunuyordu.

"Ne oldu anne?" diye sordum.

Annem önce babama, sonra bana baktı ve sonra, "Eve gelirken Bay Halloran'ın evinin önünden geçtim," dedi.

Sinirlerim bir anda gerildi. Yoksa beni mi görmüştü? Mümkün değildi bu. Ben eve geleli çok olmuştu. Başka biri görüp ona söylemiş de olabilirdi ya da sırf annem olduğundan ve yanlış şeyler yaptığımda bunu hemen anlamasını sağlayan altıncı hissi sayesinde oraya gittiğim içine doğmuştu.

Ama işin doğrusu bunların hiçbirisi değildi.

"Evin önünde polisler vardı ve... bir de ambulans."

"Ambulans mı?" dedi babam. "Neden ki?"

Annem, "İçeriden sedyenin üstünde bir ceset çıkardılar," dedi alçak sesle.

İntihar. Polisler Bay Halloran'ı tutuklamak için evine gitmiş fakat onu kapısının altından sular taşan ve alttaki tavanın şişip kabarmasına neden olan üst kattaki banyoda bulmuşlar. Alt katın tavanından mutfığa damlayan sular pembemsi bir renkteymiş. Bay Halloran'ın bileklerinden dirseklerine kadar uzunlamasına iki derin kesikle yattığı küvetin içindeki sular ise daha koyu bir kırmızıymış. Yardım çağırmadan, veda bile etmeden gitmiş.

Yüzüğü de bulmuşlar. Üstünde hâlâ ormandan kalma çamur izlerinin olduğunu görünce verdikleri karar kesinleşmiş. İhtiyaç duydukları sağlam kanıtı da böylece bulmuş olmuşlar. Bay Halloran önce Valsçi'deki Kız'ı, sonra kendini öldürmüştü.

Gerçeği itiraf etmedim. Bunu yapmalıydım, biliyorum. Ama daha on iki yaşındaydım ve korkmuştum, hem zaten kimsenin bana inanacağını da sanmıyordum. Annem, Bay Halloran'a yardım etmeye çalıştığımı düşünecekti ve işin doğrusu, ona kimse yardım edemezdi artık, Valsçi'deki Kız'a da öyle. Bu durumda gerçeği söylemenin kime ne faydası vardı ki?

Başka mesaj bırakılmadı bundan sonra. Başka çöp adam da görmedik. Feci kazalar ya da korkunç cinayetler yaşanmadı. Sonraki birkaç yılda Anderbury'de yaşanan en kötü olay birkaç Çingene'nin kilisenin çatısından telleri çalmasıydı sanırım. Ha, tabii bir de Mickey'nin arabasını bir ağaca toslayıp az kalsın kendini ve Gav'i öldürmesi.

İnsanlar olanları hemen unuttu demiyorum tabii. Bu cinayet ve yaşanan diğer olaylar yüzünden Anderbury'nin adı çıktı. Yerel gazeteler haftalarca aynı haberleri yazıp durdu.

Annem, "Yakında hafta sonu sayısının yanında bedava tebeşir dağıtmaya da başlarlar," demişti bir akşam.

Şişko Gav, babasının barın adını Çöp Adam olarak değiştirmeyi düşündüğünü ama annesinin onu bu fikirden vazgeçirdiğini söylemişti.

"Bunun için çok erken," demiş annesi.

Olaydan sonra, üstlerinde parkalar, ayaklarında rahat ayakkabılar, ellerinde kameralar ve not defterleriyle kasabada bir dolu yabancı görünür olmuştu. Kiliseyi geziyor, ormanda dolaşıyorlardı.

"Bunlar da her boka maydanoz oluyorlar," demişti babam bir keresinde.

Ne demek istediğini anlayamamıştım.

“Korkunç şeylere bakmaya, kötü şeylerin yaşandığı yerleri görmeye meraklı tipler yani. Böylelerine ölü sevicî köpekler de derler.”

Sanırım ben ikinci tanımı tercih ederdim. Ölü sevicî köpekler. Fotoğraf makinelerini ellerinden düşürmeyen bu tipler, yağlı saçları, sarkık suratları ve her tarafa sokmaktan çekinmedikleri o uzun burunlarıyla hakikaten av köpeklerini andırıyorlardı.

Bazen kasabalılara sorular sorduklarını da duyardınız:

Çöp Adam'ın yaşadığı kulübe neredeydi? Onu şahsen tanıyan birileri var mıydı? Çizdiği o resimlerden herhangi biri duruyor muydu?

Valsçi'deki Kız'ı sormuyorlardı hiç. Kimsenin onu merak ettiği yoktu. Annesi gazeteye bir röportaj verdi. Elisa'nın müzik dinlemeye bayıldığını, ileride tıpkı onun gibi hemşire olup canı yanan insanlara yardım etmek istediğini ve yaşadığı kazadan sonra ne kadar cesur davrandığını anlattı. Ama ufacık bir haberdı bu. Sanki insanlar onu unutmak istiyorlardı. Sanki onun da hayatını kaybeden gerçek bir insan olduğunu hatırlamak asıl ilgilendikleri hikâyeyi bozuyordu.

En sonunda o ölü sevicî av köpekleri bile kendi kulübelerine geri döndüler. Gazetelerin manşetlerini başka korkunç olaylar doldurdu. Bu cinayet arada bir dergi sayfalarını süsledi ya da televizyondaki gerçek cinayetlerin irdelendiği programlarda ısıtılıp ısıtılıp seyircilerin önüne sunuldu.

Yanıtlanmamış sorular vardı, evet. Akla yatmayan tuhaf detaylar. Herkes Peder Martin'e saldıranın ve kiliseye o resimleri çizenin Bay Halloran olduğunu sanıyordu ama bunu neden yaptığını hiç kimse açıklayamıyordu. Kızın cesedini parçalamak için kullandığı baltayı kimse bulamadı... Ve elbette Valsçi'deki Kız'ın başını da.

Bütün bunların nerede başladığı konusunda hiçbirimiz aynı fikirde olmasak da Bay Halloran'ın öldüğü gün her şeyin sona erdiğine hepimiz inanıyorduk.

2016

Babamın cenazesi birkaç yıl gecikmişti denebilir bir bakıma. Benim tanıdığım adam uzun zaman önce ölmüştü. Geriye kalan da içi boş bir kabuktan başka bir şey değildi. Onu *o* yapan her şey; tutkuları, mizah anlayışı, sıcaklığı, *o* boktan hava durumu tahminleri çekip gitmişti. Anıları da öyle. En kötüsü de buydu galiba. Tecrübelerimizin, topladığımız ve biriktirdiğimiz bütün hatıraların bir toplamı değilsek başka neyiz ki şu hayatta? Bunları da çekip alırsak koca bir et, kemik ve damar yığınınından başka ne kalır geriye?

Ruh diye bir şey gerçekten varsa eğer (buna hâlâ ikna olduğumu söyleyemem) babamın ruhu beyaz, steril bir hastane yatağında hezeyanlar içinde inlerken zatürre gelip hayatım boyunca tanıdığım *o* uzun boylu, hayat dolu adamın ufalıp iskelete dönmüş halinin son nefesini de elinden almadan çok önce çekip gitmişti. Ondan geriye kalan kabuğu tanımıyordum bile. Bunu söylemeye utanıyorum ama babamın öldüğünü haber verdiklerinde hissettiğim ilk şey keder değil rahatlatma olmuştu.

Krematoryumda küçük bir cenaze töreni yaptık. Sadece annem ve ben, babamın yazılarını gönderdiği dergilerden birkaç arkadaşı, Hoppo ile annesi, Şişko Gav ile ailesi vardı. Kimsenin olmaması umurumda da değildi zaten. Bir insanın değerini öldüğünde cenazesine kaç kişinin geldiği belirlemez. Çoğu insanın pek çok arkadaşı olabilir, ki burada arkadaş sözcüğünü en geniş anlamıyla kullanıyorum. Oysa sanal arkadaşlar gerçek arkadaş

olamaz. Gerçek arkadaş dediğin başka bir şeydir. Gerçek arkadaşlar her zaman yanındadır, şartlar ne olursa olsun. Gerçek arkadaş dediklerin hem sevip hem nefret ettiklerin ama en az senin kadar hayatının ayrılmaz birer parçası olanlardır.

Cenaze töreninden sonra hep birlikte bizim eve gittik. Annem sandviçler ve atıştırmalık bir şeyler hazırlamıştı ama daha çok içki içildi. Babam ölmeden önce bir yılı aşkın bir süredir bakımevinde kalıyor olsa da, o anda evimizde hiç olmadığı kadar çok insan olsa da, o kocaman evin o günkü kadar boş geldiğini hatırlamıyorum hiç.

Annem ve ben her yıl babamın ölüm yıldönümünde krematoryuma gideriz. Annem oraya çok daha sık gidiyor olabilir. Babamın adının yazılı olduğu küçük plaketin yanında daima taze çiçekler, anı defterine yeni yazılmış birkaç satır olur hep.

Bugün de onu orada, bahçedeki banklardan birinde otururken buluyorum. Güneş arada bir görünüp sonra kayboluyor. Sabırsız bir rüzgârın alelacele sürüklediği gri bulutlar gökyüzünde durmadan geçip gidiyorlar. Annem mavi bir kot, oldukça şık, kırmızı bir ceket giymiş.

“Selam.”

“Merhaba anne.”

Yanına oturuyorum. Tanıdık, yuvarlak çerçeveli küçük gözlükleri yine burnunun ucunda duruyor, kafasını bana doğru çevirince hafifçe parıldıyor.

“Yorgun görünüyorsun Ed.”

“Öyleyim. Uzun bir hafta oldu. Tatili kısa kesmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Annem elini şöyle bir sallıyor. “Zorunda falan kalmadım. Ben öyle istedim. Hem zaten göllerden birini gördüysen hepsini görmüş kadar oluyorsun.”

“Geri döndüğün için teşekkürler.”

“Eh, Mittens’la bu kadar zaman geçirmek ikinize de yetmiştir herhalde.”

Gülümsemek için kendimi epey zorluyorum.

“Eee, ne derdin olduğunu bana anlatmayacak mısın?” Tıpkı ben çocukken yaptığı gibi dönüp yüzüme bakıyor. Bütün yalanlarımı tüm çıplaklığıyla görebiliyormuş gibi hissediyorum yine.

“Chloe gitti.”

“Gitti mi?”

“Eşyalarını toplayıp çekip gitmiş.”

“Haber bile vermeden mi?”

“Aynen öyle.”

Haber vermesini de beklemiyordum zaten. İşin doğrusu, yalan söylüyorum. İlk birkaç gün beni arayıp bir haber vermesini beklediğimi, bunu deli gibi umut ettiğimi söylemeliyim. Hiçbir şey olmamış gibi içeri girecek, kendine bir fincan kahve yapacak, sonra karşıma geçecek ve tek kaşını havaya kaldırıp kendimi ezik, aptal ve paranoyak hissetmeme neden olacak kısa ve makul bir açıklama yapacaktı.

Ama yapmadı. Şimdi üstünden neredeyse bir hafta geçmek üzereyken ne tarafından bakarsam bakayım bütün bunlara apaçık görünenden başka bir açıklama getiremiyorum. Chloe benimle bir oyuncak gibi oynayan sinsi mi sinsi bir kadından başka bir şey değil.

“Yani, o kıza bayıldığımı söyleyemeyeceğim,” diyor annem. “Ama bunu ona hiç yakıştıramadım.”

“Pek insan sarrafı olduğum söylenemez.”

“Kendini suçlamanın âlemi yok, Ed. Bazı insanlar yalan söylemekte ustadır.”

Evet, diyorum içimden. Hem de nasıl.

“Hannah Thomas’ı hatırlıyor musun anne?”

Annem kaşlarını çatıyor. “Evet, ama şimdi ne alakası...”

“*Chloe*, Hannah Thomas’ın kızıymış.”

Annemin gözlük camlarının ardındaki gözleri büyüyor ama sakinliğini koruyor. “Anlıyorum. Bunu sana kendisi söyledi yani, öyle mi?”

“Hayır. Nicky söyledi.”

“Nicky’yle görüşüyor musun?”

“Onu görmeye gittim.”

“Nasılmış?”

“Beş yıl önce onu ziyarete gittiğin... ve ona babasına aslında ne olduğunu anlattığın zamandan beri pek değiştiğini sanmıyorum.”

Çok daha uzun bir sessizlik oluyor. Annem başını öne eğiyor. Elleri kırış kırış olmuş, derisinin altındaki mavi damarlar belli oluyor. Bizi ele veren her zaman ellerimiz oluyor bence. Yaşımızı yani. Ve sinirimizi... Annemin elleri fevkalade şeyler yapabilir. Dolaşmış saçlarımdaki düğümleri açabilir, yanağımı hafifçe okşayabilir, sıyrılmış dizimi temizleyip bantlayabilir. Aynı eller çok başka şeyler daha yapabilir. Kimilerinin pek de hoşuna gitmeyecek türden şeyler.

En sonunda, “Beni oraya gitmeye Gerry ikna etti. Ona her şeyi anlatmıştım. İçimi döküp her şeyi anlatmak iyi geldi. Gerry, işin doğrusunu Nicky’nin de öğrenmesi gerektiğini görmemi sağladı,” dedi.

“İşin doğrusu ne peki?”

Annem kederle gülümsüyor. “Sana hep ne derim; asla pişman olma. O anda sana doğru gelen nedenlerle bir karar alır ve onu uygularsın. Sonra bunun yanlış bir karar olduğu ortaya çıksa da bununla yaşamayı öğrenirsin.”

“Arkana dönüp bakmazsın.”

“Evet. Ama bunu söylemesi kolay, yapması zor.”

Devam etmesini bekliyorum. Annem derin bir iç geçiriyor.

“Hannah Thomas ne yöne çeksen giden, savunmasız bir genç kızdı. Peşinden gideceği, hayran olacağı birini arıyordu hep. Ne yazık ki bunun için gidip o adamı buldu.”

“Peder Martin’i mi?”

Annem başını sallayarak onaylıyor. “Bir akşam beni görmeye geldi.”

“Hatırlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Sizi oturma odasında konuşurken görmüştüm.”

“Bir randevu alıp kliniğe gelmeliydi. Öyle yapması için ısrar etmeliydim ama zavallı kızcağız öyle üzgündü ki kiminle konuşacağını bile bilemiyordu, bu yüzden onu içeri aldım ve bir fincan çay yaptım.”

“Protestoculardan biri olmasına rağmen mi?”

“Ben bir doktorum. Doktorlar insanları yargılayamaz. Hannah hamileydi. Dört aylık. Babasına söylemekten korkuyordu. Hem daha on altı yaşındaydı.”

“Bebegi doğurmak mı istiyordu?”

“Ne istediğini bilmiyordu. Daha küçücük bir kızdı.”

“Peki sen ona ne dedin?”

“Kliniğe gelen bütün kadınlara ne diyorsam onu dedim. Ona önündeki tüm seçenekleri anlattım. Ve tabii ki bebeğin babasının ona yardım etmek isteyip istemediğini sordum.”

“O ne dedi?”

“Başta kim olduğunu söylemedi ama sonra ne var ne yoksa döküldü. Pederle birbirlerine çok âşıkarmış ama kilise onların görüşmelerine engel olmaya çalışıyormuş falan filan.” Annem başını iki yana sallıyor. “Ona verebileceğim en iyi tavsiyeleri verdim, sonunda biraz olsun rahatlamıştı. Ama itiraf etmem gerekirse ben sarsılmış, ne yapacağımı şaşırmış haldeydim. Sonra o gün, cenazede, babası kiliseye dalıp Sean Cooper’ı kızına tecavüz etmekle suçlayınca...”

“Sen işin doğrusunu biliyordun.”

“Evet. Ama ne yapabilirdim? Hannah’nın güvenini sarsamazdım.”

“Ama babama anlattın.”

Kafasını sallıyor. “Kızın beni görmeye geldiğini biliyordu zaten. O akşam ona her şeyi anlattım. Baban polise, kiliseye gitmek, Peder Martin’in kirli çamaşırlarını ortaya dökmek istedi ama onu sessiz kalmaya ikna ettim.”

“Ama sessiz kalamadı, değil mi?”

“Hayır. O tuğla penceremizden içeri atılınca baban çok öfkeli oldu. Onunla epey tartıştık.”

“Sizi duymuştum. Babam dışarı çıkıp sarhoş oldu...”

Hikâyenin geri kalanını biliyordum aslında ama annemin anlatmasına izin verdim.

“O gece Hannah’nın babası da arkadaşlarıyla birlikte bardaymış. Baban, şey, çok içmişti ve çok öfkeliydi...”

“Ve onlara Hannah’nın bebeğinin babasının Peder Martin olduğunu söyledi?”

Annem yine kafasını sallıyor. “Baban neler olabileceğini, o gece Peder Martin’e neler yapabileceklerini tahmin bile edemezdi, bunu bilmen gerek. Adamın evine girip onu zorla kiliseye getireceklerini, döve döve o hale getireceklerini nereden bilsin?”

“Biliyorum,” diyorum. “Anlıyorum.”

Tıpkı Gav’in, Sean’ın bisikletini çaldığında neler olabileceğini tahmin bile edemediği gibi. Tıpkı benim o yüzüğü Bay Halloran’ın evine bıraktığımda neler olabileceğini tahmin edemediğim gibi.

“Peki sonrasında neden hiçbir şey söylemedin, anne? Babam neden bir şey demedi?”

“Andy Thomas polis memuruydu. Hem zaten hiçbir şeyi kanıtlayamazdık.”

“Bu mudur yani? Yaptıklarının yanlarına kalmasına göz mü yumdunuz?”

Annemin buna cevap vermesi biraz zaman alıyor. “Olay o kadar basit değil. Andy Thomas ve arkadaşları o gece çok sarhoşlardı, intikam almak istiyorlardı. Peder Martin’i öldüresiye dövenlerin onlar olduğundan hiç şüphem yok...”

“Ama?”

“Tebeşirle çizilmiş o korkunç resimler ve adamın sırtındaki kesikler? Bunları yapanın onlar olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.”

Melek kanatları... Birden aklıma Nicky'nin bileğindeki küçük dövme geliyor. "Babamın anısına."

Sonra Nicky'ye gitmeden önce o resimleri sorduğum zaman söylediği başka bir şeyi hatırlıyorum: "*Babam o kiliseye âşıktı. Sevdiği tek şey orasıydı. Onun o çok kıymetli mabedini kirleten o resimleri görseydi yediği dayak değil, onu asıl o resimleri görmek öldürürdü.*"

İçim bir anda buz gibi oluyor. Buz gibi soğuk bir örümcek ağı sanki tüm bedenimi sarıveriyor.

"Onlar yapmıştır tabii," diyorum. "Başka kim olacak ki?"

"Öyledir herhalde." Annem derin derin iç çekiyor. "Ben Hannah'nın sırrını babana anlatmakla hata ettim Ed. Pedere asıl saldıranların kim olduğunu söylememekle hata ettim."

"Bu yüzden mi her hafta onu ziyarete gidiyorsun? Kendini sorumlu hissettiğin için mi?"

Annem kafasını sallıyor. "Peder Martin iyi bir adam olmayabilir ama herkes bağışlanmayı hak eder."

"Nicky'nin onu bağışlamaya hiç niyeti yok. Onu ancak öldüğü zaman ziyaret edeceğini söylüyor."

Annem kaşlarını çatıyor. "Çok tuhaf."

"Onun ağzından çıkanı aynen aktardım," diyorum.

"Hayır, öyle demek istemedim, bu dediğini tuhaf buldum çünkü Nicky babasını ziyaret ediyor."

"Anlamadım?"

"Hemşirelerin dediğine göre son bir aydır her gün onu görmeye gidiyormuş."

Sen büyüdükçe dünyan küçülür. Kendi Liliput'unun Güliiver'i olursun. Azize Magdalene Bakımevi'ni kocaman, eski bir bina olarak hatırlıyordum. Uzun, kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir yolun ucundaki, etrafı özenle biçilmiş çimlerle kaplı gösterişli bir köşk vardı anılarımda.

Bugün ise binaya giden yol çok daha kısa geliyor, etrafındaki fazla uzamış düzensiz çimler büyük bir banliyö evinin bahçesinden daha geniş değil. Görünüşe bakılırsa bahçeyle ilgilenip çimleri biçecek bir bahçıvanları bile yok. Ana binanın yanındaki kulübe yamuk duruyor, açık kapısından içerideki kaderine terk edilmiş alet edevatlar ve çivilere asılmış eski bahçıvan tulumları görünüyor. Çimlerin üstünden binaya doğru yürürken, çocukken şık şapkaları yaşlı kadınla karşılaştığım yerde yine aynı ferforje bahçe mobilyaları, pas ve kuş pisliği içinde kaderine terk edilmiş halde duruyor.

Binanın kendisi de hatırladığımdan çok daha küçük. Beyaz duvarlarının badanaya, eskimiş tahta pencerelerinin ise acilen değişmeye ihtiyacı var. Bakımevi, tıpkı sakinlerinin pek çoğu gibi bir zamanlar görkemli olsa da artık son demlerini yaşıyormuş gibi görünüyor bence.

Ön kapıdaki zili çalıyorum. Kısa bir sessizliğin ardından bir cızırtı duyuluyor ve sonra sabırsız bir kadın sesi, “Buyurun?” diyor.

“Ben Edward Adams, Peder Martin’i ziyarete geldim.”

“Tamam.”

Kapı bir anda vızıldayınca iterek açıyorum. İçerisi hatırladığımdan çok da farklı sayılmaz. Duvarlar hâlâ sarı, hatta galiba biraz hardala yakın bir renkte. Duvarlardaki resimlerin de hâlâ yıllar önceki aynı resimler olduğundan eminim, binanın kokusu bile aynı. *Fragrance à la Institution*. Deterjan, sidik ve bayat yemek.

Girişteki holün bir köşesinde boş bir resepsiyon masası var. Bilgisayarın ekranında hareketli bir ekran koruyucu var, telefonun ışığı yanıp yanıp sönüyor. Ziyaretçi defteri ortada açık duruyor. O tarafa doğru yönelirken etrafımı kolaçan ediyorum. Sonra parmağımı açık sayfada gezdirerek hızlıca isimleri ve tarihleri tarıyorum...

Çok fazla isim de yok zaten. Bakımevi sakinlerinin çoğunun ya ailesi yok ya da Chloe’nin deyimiyle onları buraya bırakıp giden aileleri, yavaş yavaş kendi zihinlerinin çamurlu bataklığına gömülmeleri için hepsini kaderlerine terk etmişler.

Nicky'nin adını hemen görüyorum. Geçen hafta ziyarete gelmiş. O zaman bana neden yalan söyledi?

"Yardımcı olabilir miyim?"

Yerimden sıçıyorum. Ziyaretçi defteri elimden düşüp pat diye kapanıyor. Karşımda saçlarını geriye doğru tarayıp sımsıkı bir topuz yapmış, ürkütücü derecede uzun takma tırnaklı, iri yarı, sert mizaçlı bir kadın kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. En azından ben kaşlarını kaldırdığını düşünüyorum. Gözleri ve kaşları arasında tablo yapılacak kadar geniş bir boşluk var.

"Merhaba," diyorum. "Ben... şey... adımı yazacaktım da."

"Aa, öyle mi?"

Hemşirelerin yüzünde de annelerin yüzündeki ifadeden olur hep: *Bana palavra sıkma evlat. Ne haltlar karıştırdığını adım gibi biliyorum.*

"Kusura bakmayın, defterin yanlış sayfası açtı da..."

Kadın gözlerini devirip masanın diğer tarafına geçiyor ve defterin bugüne ait sayfasını açıyor. Sonra pırıltılı bir mor renge boyanmış pençe gibi tırnağını sayfaya vurarak gösteriyor. "Şuraya adınızı, şuraya ziyaretine geldiğiniz kişiyi yazın. Arkadaşı mı, akrabası mı olduğunuzu işaretleyin."

"Tamam."

Bir tükenmez kalem alıp kendi adımı ve Peder Martin'i yazıyorum. Bir anlık tereddütten sonra arkadaş kutusunu işaretliyorum.

Hemşire beni süzüyor. "Buraya daha önce gelmiş miydiniz?" diye soruyor.

"Şey, annem sık sık gelir."

Bana biraz daha dikkatle bakıyor. "*Adams*. Tabii ya. Marianne."

Yüzündeki sert ifade yumuşuyor. "Anneniz çok iyi bir kadın. Yıllardır her hafta gelir, ona kitap okur." Sonra birden kaşlarını çatıyor. "O iyi, değil mi?"

"Evet. Şey, nezle olmuş da. O yüzden bugün ben geldim."

Kafasını sallıyor. “Peder şu anda odasında. Ben de tam gidip öğle çayı için onu dışarı çıkaracaktım, isterseniz bunu siz de yapabilirsiniz.”

İstemem. İşin doğrusu, şimdi onca yolu geldikten sonra Peder Martin’i görme, onun yanına yaklaşma düşüncesi bile içimi tiksintiyle dolduruyor ama artık başka çarem yok.

“Tabii.”

“Şu koridordan devam edin. Pederin odası sağdaki dördüncü oda.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Ayaklarımı sürüye sürüye, ağır ağır ilerliyorum. Ben bunun için gelmedim ki. Ben Nicky’nin babasını ziyarete gelip gelmediğini öğrenmeye geldim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Önemliymiş gibi gelmişti başta. Ama şimdi buraya kadar geldikten sonra *neden* burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yok, tek bildiğim bu maskaralığa devam etmek zorunda olduğum.

Pederin odasına varıyorum. Kapı kapalı. Az kalsın arkamı dönüp geldiğim yolu geri döneceğim. Ama bir şey, belki de içimdeki hastalıklı merak beni durduruyor. Elimi uzatıp kapıyı tıklatıyorum. Herhangi bir cevap almayı beklesem de kibarlık etmek için bunu yapmam gerektiğini hissediyorum. Sonra kapıyı iterek açıyorum.

Bakımevinin geri kalanı kafaları hiç düzelmeyecek haldeki insanların yattığı bir hastaneymiş gibi görünmemek için boş yere çabaladıklarını belli ediyorsa da pederin odası bütün bu çabaya inatla direnmiş gibi görünüyor.

Oda çıplak ve son derece sade. Duvarlarda tek bir resim, vazolarda tek bir çiçek yok. Ortalıkta ne bir kitap ne bir süs ne de bir hatıra görünüyor. Jilet gibi yapılmış yatağın arkasındaki duvarda tek bir haç asılı, yatağın yanındaki sehpanın üstündeysen bir İncil duruyor. Tek camlı, uyduruk bir kilitle kapatılmış, sağlık ve güvenlik standartlarına uygun olmadığı her halinden belli olan iki pencere, ön taraftakinden çok daha bakımsız görünen ve ta

ormana kadar uzanan arka bahçeye bakıyor. Kafanız gördüğünüz şeyin değerini anlayabilecek durumdaysa bu hiç de fena bir manzara sayılmaz diye düşünüyorum ama pederin bunu anlayacak durumda olduğunu pek sanmıyorum.

Peder Martin, daha doğrusu ondan geriye artık ne kaldıysa, tekerlekli sandalyesinde, odanın bir köşesindeki küçük televizyonun önünde oturuyor. Ama televizyonun ekranı karanlık.

Acaba uyuyor mu diye merak ediyorum ama sonra tıpkı daha önceki gibi, gözlerinin fal taşı gibi açık olduğunu ve boş boş baktığını görüyorum. Bu hali insanı tedirgin ediyor. Dudakları da hafifçe kıpırdıyor; sanki yalnızca kendisinin görebildiği ya da duyabildiği biriyle sessiz bir sohbete girişmiş gibi görünüyor. Tanrım, belki de hakikaten öyledir.

Kendimi odaya girmek için zorluyorum ama yine kararsızım. Pederin benim varlığımın farkında bile olmadığını bilsem de oraya izin bile almadan, zorla giriyormuşum gibi hissetmeden edemiyorum. En sonunda odaya girip yatağının ayakucuna ilişıyorum.

“Merhaba Peder Martin.”

Cevap yok. Zaten ne bekliyordum ki?

“Muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur ama ben Eddie Adams. Şeye rağmen... yani, her şeye rağmen her hafta ziyaretinize gelen kadın var ya, işte o benim annem.”

Sessizlik. Pederin hırıltılı nefesinden başka tek bir ses yok. Bir saat tiktakı bile duyulmuyor. Saatlerin geçtiğini gösteren hiçbir şey yok. Ama zaten böyle bir yerde insanın isteyeceği son şey budur herhalde. Zamanın sakız gibi uzayıp gitmesi. Başımı öne eğip pederin bakışlarından kaçıyorum. Artık kocaman bir adam olmama rağmen pederin bakışları beni hâlâ ürkütüp kendimi rahatsız hissetmeme neden olabiliyor.

“Beni son gördüğünüzde daha küçüktüm. On iki yaşındaydım. Nicky’nin arkadaşıyım. Onu hatırlıyorsunuzdur. Kızınızı?” Duraksıyorum. “Bu çok saçma bir soru oldu tabii. Hatırladığınızdan eminim. İçinizde bir yerlerde muhakkak...”

Tekrar duraksıyorum. Aslında hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu ama şimdi buraya kadar gelmişken söylemek istediğim şeyler olduğunu anlıyorum.

“Benim babamın kafasında da birtakım sorunlar vardı. Sizininki gibi değildi. Onun sorunu her şeyin kafasından akıp gitmesiydi. Sanki bir delik varmış gibi. Hiçbir şeye tutunamıyordu. Ne anılarına ne sözcüklere ne de kendine. Sanırım sizininki tam tersi. Her şey içinizde bir yerlerde hapsolmuş gibi. Derinlerde bir yerde. Ama hâlâ içinizde.

“Eğer böyle değilse her şey silinmiş, mahvolmuş, sonsuza dek yok olmuş demektir. Ama ben öyle olduğuna inanmıyorum. Düşüncelerimizin, hatıralarımızın gittiği bir yer olmalı. Babamınkiler zihninden akıp gitmiş olabilir ama annem ve ben elimizden geldiği kadarını toplamaya çalıştık. Babamın yerine de hatırlamak için. Yaşadığımız en kıymetli anları kendi zihinlerimizde saklamak için.

“Yine de yaşlandıkça ben de bazen hatırlamakta güçlük çekiyorum. Olaylar, insanların söyledikleri, giydikleri, nasıl göründükleri giderek daha da silikleşiyor. Geçmiş, eski bir fotoğraf gibi silinip gidiyor ve ne yaparsam yapayım bunu durdurmayı beceremiyorum.”

Tekrar pedere baktığımda dengemi kaybedip yatağın ucundan yere düşüyordum az kalsın.

Peder o gri gözlerini dikmiş sert sert bana bakıyor.

Dudakları kıpırdıyor ve arasından küçük bir fısıltı kaçıyor. “İtiraf et.”

Kafa derim karıncalanıyor. “Ne?”

Eli bir anda kolumu tutuveriyor. Son otuz yıldır başka birinin yardımını olmadan tuvaletini bile yapamayan bir adam için fazla güçlü.

“İtiraf et.”

“Neyi itiraf edeyim? Ben bir şey yapmadım ki.”

Başka bir şey daha söylemeye fırsat bulamadan kapı tıklatılınca yerimden sıçıyorum. Peder hemen kolumu bırakıyor.

Bir hemşire kapıdan içeri kafasını uzatıyor. Az önce konuştuğum kadın değil bu. Zayıf ve sarışın, hoş bir yüzü var.

“Merhaba.” Gülümsüyor. “Her şey yolunda mı diye bir bakmak istemiştım de.” Yüzündeki gülümseme siliniyor. “Her şey yolunda, değil mi?”

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Birinin alarma basması ve binayı terk etmeye zorlanmak en son isteyeceğim şey.

“Evet. Yolunda. Biz sadece... şey, yani *ben* konuşuyordum.”

Hemşire gülümsüyor. “İnsanlara hep söylerim, misafirlerimizle konuşmalısınız. Bu onlara iyi geliyor. Size dinlemiyorlarmış gibi gelebilir ama aslında sandığınızdan çok daha fazlasını anlıyorlar.”

Kendimi gülümsemek için zorluyorum. “Ne demek istediğinizi anlıyorum. Benim babamda da Alzheimer vardı. Bazen hiç duymadığını sandığınız şeylere bile cevap verirdi.”

Hemşire yüzünde halden anlayan bir ifadeyle kafasını sallıyor. “Zihinsel rahatsızlıklarla ilgili anlayamadığımız çok şey var. Ama yine de içeride bir yerde hâlâ aynı insanlar yaşıyor. Buraya ne olursa olsun,” parmağıyla hafifçe kafasına vuruyor, “kalp her zaman aynı kalıyor.”

Dönüp pedere bakıyorum. Gözleri yine bir yere sabitlenmiş boş boş bakıyor. *İtiraf et.*

“Belki de haklısınızdır.”

“Ortak salonda çay içiyoruz,” dedi hemşire yüzünde güller açarak. “Pederi de yanımıza getirmek istersiniz belki.”

“Evet. Tabii.”

Bu odadan çıkmak için ne gerekirse yaparım. Tekerlekli sandalyenin arkasına geçip pederi kapıya doğru itiyorum. Koridorda ilerliyoruz.

“Sizi daha önce hiç görmemiştım,” diyor hemşire.

“Haklısınız. Genelde annem gelir.”

“Aa, Marianne mi?”

“Evet.”

“Hasta falan değildir umarım.”

“Biraz nezle olmuş.”

“Hay allah. Umarım en kısa sürede iyileşir.”

Daha önce annemle birlikte geldiğimiz ortak salonun kapısını açıyor, ben de tekerlekli sandalyedeki pederi içeriye doğru itiyorum. Sonra şansımı denemeye karar veriyorum.

“Annem, pederin kızının da ziyarete geldiğini söyledi.”

Hemşirenin yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. “Evet, haklısınız, son zamanlarda pederin yanında genç bir hanım görüyorum. Zayıf, siyah saçlı.”

“Hayır,” diyecek oluyorum. “Nicky...”

Sonra duraksıyorum.

Gerçekte olmasa da hayalimde alnıma bir şaplak atıyorum. *Tabii ya*. Ziyaretçi defterine ne yazılmış olursa olsun, buraya gelen Nicky değil. Pederin bir kızı daha var. *Chloe*. Demek Chloe babasını görmeye geliyormuş.

“Yok, haklısınız,” diyerek geri adım atıyorum. “Evet, o olmalı.”

Hemşire kafasını sallıyor. “Genç hanımın pederin kızı olduğunu bilmiyordum. Her neyse, benim artık gidip çay servisi yapmam gerek.”

“Evet. Tabii.”

Hemşire çekip gidiyor. Ve bazı taşlar yerine oturuyor.

Chloe’nin işe gidiyorum diye çıkıp gittiği yer. Geçen haftaki ziyaret. Aynı gün eve döndüğünde sarhoş ve ağlamaklı olması, aile hakkında söyledikleri...

Ama neden? Biraz daha araştırma yapmak için mi? Geçmişini bulmaya çalışmak için mi? Amacı ne?

Pederi salona soktuktan sonra tekerlekli sandalyesini, televizyonu görebileceği bir şekilde yerleştiriyorum. Ekranda *Diagnosis: Murder* dizisi var. Tanrım, buraya gelmeden önce kafası yerinde olsa bile her gün Dick Van Dyke ve ailesinin abartılı oyunculuklarına tanık olmak insana kafayı yedirir zaten.

Sonra gözüme başka bir şey takılıyor. Televizyonun ve sandalyelerine kurulmuş oturan bakımevi sakinlerinin arka tarafındaki

Fransız işi kapının dışında narin bir figür oturuyor. Kalın, kürklü bir mantoya bürünmüş, başından düşmek üzereymiş gibi duran mor renkli başörtüsünün altından beyaz saç telleri fırlamış.

Bahçedeki Kadın. Bana o sırrı veren... Ama bunun üzerinden neredeyse otuz yıl geçti. Bu kadının hâlâ hayatta olduğuna inanmıyorum. O zamanlar altmışlarında falan olmalıydı sanırım. Bu durumda şimdi en az doksanlarında olması gerekiyor.

Merakıma yenik düşüp o tarafa gidiyor, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Hava serin ama güneş az da olsa hafif bir sıcaklık yayıyor.

“Merhaba.”

Bahçedeki Kadın dönüp bakıyor. Gözlerine katarakt yüzünden süt gibi beyaz, puslu bir perde inmiş. “Ferdinand?”

“Hayır, benim adım Ed. Buraya daha önce, uzun bir zaman önce annemle gelmiştim.”

Kadın öne doğru eğilip gözlerini kısarak bana bakıyor. Gözleri, buruş buruş olmuş eski bir parşömen misali kahverengi bir kırıksıklık yumağına dönüşüyor.

“Seni hatırlıyorum. O çocuksun sen. Hırsız çocuk.”

Buna itiraz etmem gerektiğini hissediyorum ama ne anlamı var ki?

“Haklısınız,” diyorum.

“Yerine koydun mu onu?”

“Koydum.”

“Aferin sana.”

“Buraya oturabilir miyim?” deyip yanındaki tek boş sandalyeyi gösteriyorum.

Önce bir tereddüt etse de sonra kafasını sallıyor. “Ama sadece bir dakikalığına. Ferdinand birazdan gelecek.”

“Tabii ki.”

Sandalyeye çöküp oturuyorum. “Sen onu görmeye geldin,” diyor.

“Ferdinand’ı mı?”

“Hayır.” Sözümü savuştururcasına elini sallıyor. “Peder’i.”

Arkamı dönüp tekerlekli sandalyesinde oturan pedere bakıyorum. *İtiraf et.*

“Evet. Daha önce şey demiştiniz... herkesi kandırıyormuş. Ne demek istemiştiniz?”

“Bacakları.”

“Pardon? Anlamadım?”

Öne doğru uzanıp bir pençeyi andıran kemikli beyaz eliyle bacağımı tutuyor. İrkiliyorum. En iyi şartlar altında bile davetsizce dokunulmaktan hoşlanan biri sayılmam, ki bugün o en iyi şartlardan biri bile değil.

“Ben güzel bacaklı erkekleri severim,” diyor Bahçedeki Kadın. “Ferdinand’ın bacakları güzeldir. *Sapasağlam* bacakları var onun.”

“Anlıyorum.” Hiçbir şey anladığım yok aslında ama böylesi daha kolay geliyor. “Peki bunun pederle ne alakası var?”

“Peder mi?” Yüzü tekrar bulutlanıyor. Bakışlarındaki netlik kayboluyor. Zihninin bugünden geçmişe doğru sürüklendiğini görebiliyorum âdeta. Bacağımı tutan elini çekip öfkeli gözlerle yüzüme bakıyor. “Kimsin sen? Ferdinand’ın yerinde ne arıyorsun?”

“Özür dilerim.” Ayağa kalkıyorum. Bacağımı tuttuğu yer hafiften sızlıyor.

“Hadi git de Ferdinand’ı çağır. Geç kaldı.”

“Peki. Sizi... sizi yeniden görmek çok güzeldi.”

Yine beni savuştururcasına elini sallıyor. Fransız kapılardan tekrar içeri giriyorum. Bizi ortak salona çağıran hemşire bir kenarda durmuş, bakımevi sakinlerinden birinin ağzını siliyor. Beni görünce kafasını kaldırıp bana bakıyor.

“Penny’yi tanıdığınızı bilmiyordum,” diyor.

“Yıllar önce buraya annemle birlikte geldiğimde tanışmıştık. Hâlâ burada olmasına şaşırdım.”

“Doksan sekiz yaşına bastı ama hâlâ dinç.”

Sapasağlam bacaklar.

“Ve hâlâ Ferdinand’ın yolunu mu gözlüyor?”

“Ah, evet.”

“Gerçek aşk dedikleri bu olsa gerek. Onca yıldır nişanlısının yolunu gözlediğine bakılırsa.”

“Evet, haklısınız.” Hemşire yerinden doğrulup bana gülümüyor. “Ama anlaşılan merhum nişanlısının adı Alfred’miş.”

Hızlı hızlı eve doğru yürüyorum. Bakımevine arabayla da gelebilirdim aslında ama kasabadan yürüyerek sadece yarım saat uzaklıkta olduğu için biraz yürüyüp kafamı boşaltmak istemiştim. Gerçi, doğrusunu söylemek gerekirse, kafamı pek boşaltabildiğim söylenemez. Sözcükler bir kar küresinin içindeki konfetiler misali zihnimde oradan oraya uçuşup duruyor.

İtiraf et. Sapasağlam bacaklar. Merhum nişanlısının adı Alfred’miş aslında.

Bu işin içinde bir iş var. Bütün o karmaşanın içinde görür gibiyim. Kendi kafamın içinde uçuşan düşünceleri söküp atabilsem görebileceğim.

Ceketimin yakasını kaldırıyorum. Güneş gözden kaybolmuş, gri bulutlar yerlerini iyiden iyiye sağlamlaştırmış. Akşam karanlığı, simsiyah bir gölge gibi günün omuzlarına çökmeye başlamış bile.

Tanıdık çevreler ve yerler bile yabancı hissettiriyor. Kendi dünyamda bir yabancı gibiyim. Sanki onca zamandır her şeye yanlış yerden bakıyorum. *Düzgün* bakamıyorum. Her şey daha keskin, daha sert görünüyor şimdi gözüme. Uzanıp bir ağacın dalındaki yaprağa dokunacak olsam o yaprağın parmaklarımın arasında un ufak olacağını hayal edebiliyorum.

Eskiden ormanın etekleri sayılan, şimdiyse giderek büyüyen toplu konut arsasının yanından geçiyorum. Sürekli arkama baktığımı, her esen rüzgârda irkilip durduğumu fark ediyorum. Etrafta sadece inatçı bir labradoru yürütmeye çalışan bir adam ve bir bebek arabasını otobüs durağına doğru itekleyen genç bir kadın.

Ama bu pek doğru sayılmaz. Bir iki defa ardımdaki gölgelere sinmiş beni gözleyen birini ya da bir şeyi gördüğümü sanıyorum:

Fildişi rengi parlak bir ten, siyah bir şapka siperi, bembeyaz saçlar bir an için gözüme ilişip sonra kayboluveriyor.

Sinirlerim gerilmiş, nefes nefese bir halde eve varıyorum. O soğuk havada ter içinde kalmışım. Terden yapış yapış olmuş elimi kapının koluna koyuyorum. Kilitleri değiştirmek için bir çilingir çağırmam gerek. Ama önce bir kadeh içki içmek istiyorum. Palavraya lüzum yok. Bir kadeh içki içmek *zorundayım*. Hatta birkaç kadeh. Hole adımımı attıktan sonra olduğum yerde kalıyorum. Bir ses duyduğumu sanıyorum ama bu rüzgârın ya da genleşen eşyaların sesi de olabilir. Ama yine de... etrafıma bakıyorum, yolunda olmayan bir şeyler var. Evin içinde normal olmayan bir şeyler var. Bir koku, belli belirsiz bir vanilya kokusu. Dişil bir koku. Nereden çıktı bu şimdi? Mutfak kapısı. Aralık duruyor. Evden çıkmadan önce kapatmamış mıydım?

“Chloe?” diye sesleniyorum.

Sesim, sessizliğin içinde çınlıyor. Tabii ki. Aptallık işte. Sinirlerim yay gibi gerilmiş durumda. Anahtarlarımı masanın üstüne fırlatıp atıyorum. Sonra mutfaktan gelen alaycı sesi duyunca az kalsın tavana zıplıyorum:

“Hele şükür.”

2016

Saçları açık, omuzlarından aşağıya dökülüyor. Bir de sarıya boyatmış. Bu renk ona hiç yakışmamış. Üstünde bir kot pantolon ile eski bir Foo Fighters tişörtü, ayaklarındaysa Converse'ler var. Yüzünde her zamanki ağır, kapkara göz makyajından eser yok. Chloe'ye hiç benzemiyor. Benim Chloe'm değil bu. Ama zaten o ne zaman benim olmuştu ki?

"Yeni tarz ha?"

"Biraz değişiklik yapmak istedim."

"Ben eski seni tercih ederdim."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok."

"Seni kırmayı hiç istemezdim."

"Kırgın olduğumu nereden çıkardın? Kızgınlım ben."

"Ed..."

"Özrünü kendine sakla ve şu anda eve polis çağırmamam için tek bir neden söyle."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Kim olduğunu gizledin. Tehdit mektupları yazdın. Hatta cinayet işlemiş bile olabilirsin."

"Cinayet mi?"

"O gece Mickey'nin peşinden gidip onu nehre itmiş olabilirsin."

"Tanrı aşkına Ed." Kafasını iki yana sallıyor. "Ben Mickey'yi neden öldüreyim?"

"Orasını sen bileceksin."

“Bu kötü polisiye romanında her şeyi itiraf ettiğim yere mi geldik yani?”

“Bunun için geri döndün diye düşünüyorum.”

Tek kaşını havaya kaldırıyor. “Aslına bakarsan buzdolabında bir şişe cin unutmuşum.”

“Buyur, al. Hiç çekinme.”

Buzdolabına gidip Bombay Sapphire şişesini çıkarıyor. “Biraz ister misin?”

“Saçma bir soru oldu.”

İki kadehe cömert miktarlarda içki doldurduktan sonra tam karşıma oturup kendi kadehini havaya kaldırıyor. “Şeref.”

“Neye içiyoruz?”

“İtiraflara.”

İtiraf et.

İçkiden büyük bir yudum alıyor ve aslında cin içmeyi hiç sevmediğimi hatırlıyorum; şu an bunun yerine bir şişe ispirto bile ilaç gibi gelirdi. “Peki. Önce sen başla. Neden buraya gelip benim evime yerleştin?”

“Belki olgun erkeklerden hoşlanıyorumdur...”

“Bu dediğin bir zamanlar olgun bir erkeği çok mutlu edebilirdi.”

“Ya şimdi?”

“Ben artık sadece gerçeği öğrenmek istiyorum.”

“Pekâlâ. Bir yıl kadar önce arkadaşın Mickey benimle iletişime geçti.”

“Mickey mi?” Beklediğim cevap bu değildi. “Neden? Hem seni nereden bulmuş?”

“Beni bulmamış. Annemi bulmuş.”

“Annenin öldüğünü sanıyordum.”

“Hayır, ölmedi. Sadece Nicky’ye öyle söyledim.”

“Bir yalan daha. Aman ne şaşırtıcı!”

“Ölmüş ya da ölmemiş bir şey fark etmiyor ki. İyi bir anne olduğunu söyleyemem. Ergenlik yıllarımı bir evde, bir yetimhanede geçirdim.”

“Annenin, Tanrı’nın yolunda olduğunu sanıyordum.”

“Evet, Tanrı’dan sonra içkinin yolunu tuttu, sonra esrarın ve ona bir şişe votkayla biraz kokain alacak her herifin.”

“Üzüldüm.”

“Üzülecek bir şey yok. Her neyse, çok uğraştırmadan Mickey’ye gerçek babamın kim olduğunu söylemiş. Çok uğraştırmadan derken, yarım şişe kadar Smirnoff yetti demek istiyorum.”

“Bunun üzerine Mickey gelip bu defa seni mi buldu?”

“Aynen öyle.”

“Babanın kim olduğunu *sen* biliyor muydun?”

Kafasını evet der gibi sallıyor. “Annem yıllar önce, çok sarhoş olduğu bir gece söylemişti. O zaman pek umursamamıştım. O benim için bir sperm donöründen, biyolojik bir kazadan başka bir şey değildi. Ama Mickey’nin ziyareti merakımı uyandırdı. Çünkü bana bir de bir teklifte bulundu. Ona yazdığı kitapla ilgili araştırma yapmasında yardım edersem bana para verecekti.”

Can sıkıcı bir *déjà vu* hissi yaşıyorum.

“Bu teklif bir yerlerden tanıdık geliyor.”

“Değil mi? Ama senin aksine ben ön ödeme almakta direttim.”

Kederli kederli gülümsüyorum. “Tabii, senden kaçır mı hiç.”

“Bak, yaptığımla övünmüyorum ama bunu kendim için de yaptığımı inandırmıştım kendimi; kendi ailemi, kendi geçmişimi bulmak için.”

“Biraz para kazanmaktan da zarar gelmezdi tabii. Değil mi?”

Yüzünde gergin bir ifade belirliyor. “Ne söylememi istiyorsun Ed?”

Bunların hiçbirini *söylememesini* istiyorum. Bütün bunların korkunç bir kâbus olmasını istiyorum. Ama gerçek her zaman çok daha sert ve acımasız.

“Yani, özetle Mickey, Nicky’nin ve benim hayatıma sızman için sana para verdi. Neden peki?”

“Sizin çok daha fazlasını anlatabileceğinizi söyledi. Bu da kitap için iyi bir fon oluşturacaktı.”

Fon demek ha? Sanırım biz zaten Mickey için bundan daha fazlası olmadık hiç. Arkadaşı değildik onun. Boktan bir fondan başka bir şey değildik.

“Sonra Nicky ne haltlar karıştırdığını anladı ve seni kapının önüne mi koydu?”

“Öyle de denebilir.”

Ama Chloe zaten evden taşınmayı düşünüyordu ve kendine Anderbury’de bir iş bulmuştu bile.

“Ve tesadüf eseri benim evimde kiralık bir oda vardı. Mükemmel zamanlama.”

Fazla mükemmeldi tabii. Yanıma taşınmak üzere olan genç adamın (o ürkek tıp öğrencisi) neden bir anda taşınmaktan vazgeçip verdiği depozitoyu geri istediğini merak etmiştim. Ama şimdi bunu sormaya bile çekiniyorum.

Sonra dayanamayıp, “Diğer kiracı adayıma ne oldu sahi?” diye soruyorum.

İşaret parmağını kadehin kenarında gezdiriyor. “Bir şeyler içmeye gittiği genç bir kadın ona senin tıp öğrencilerine düşkün yaşlı bir kurt olduğunu ve geceleri yatarken kapısını kilitlemesi gerekeceğini söylemiş olabilir.”

“Tam bir sapıkmışım desene.”

“Aslına bakarsan sana iyilik yapmış oldum. O çocuk mankafanın tekiydi.”

Kafamı sallıyorum. Yaşlı bir aptal gibisi yoktur, orta yaşlı bir aptal gibisi hariç. Cin şişesine uzanıp kadehimi ağzına kadar dolduruyorum. Sonra kadehin yarısını bir dikişte içiyorum.

“Ya o mektuplar?”

“Onları ben göndermedim.”

“Kim gönderdi o zaman?”

O daha ağzını açmaya fırsat bulamadan, kendi sorumu kendim yanıtladım. “Mickey’ydi, değil mi?”

“Tam üstüne bastın, ayağını kaldır.”

Tabii ya. Geçmişî kurcalamak, gözümüzü korkutmaya çalışmak... Hepsi tam Mickey'lik hareketlerdi. Ama sanırım en sonunda yaptığı şaka, kakaya dönüverdi.

"Ona sen zarar vermedin değil mi?"

"Tabii ki vermedim. Tanrı aşkına Ed... Birini öldürebileceğimi ciddi düşünüyor musun?" Kısa bir süre duraksadı. "Ama haklısın. O gece onun peşinden gittim."

Zihnindeki darmadağınık parçalardan biri daha yerine oturuyor. "Benim ceketimi giymiş olabilir misin?"

"Hava soğuktu. Evden çıkarken elime o geldi."

"Neden?"

"Bana daha çok yakışıyordu da ondan."

"Onu demiyorum, *neden* Mickey'nin peşinden gittin?"

"Biliyorum, muhtemelen bana inanmayacaksın ama yalan söylemekten bıkmıştım artık. Sonra sana sıkıldığı palavraları duyunca çok kızdım. Bana artık bu işten gına geldiğini söylemek için peşinden gittim."

"Ne oldu peki?"

"Benimle alay etti. Beni küçük, azgın bir tavşan olmakla suçladı ve sırf renk katsın diye bunu da kitabına eklemek için sabırsızlandığını söyledi."

Her zamanki Mickey işte.

"Suratına tokadı patlattım," diye anlatmaya devam ediyor. "Hatta biraz sert vurmuşum sanırım, burnunu kanattım. Bana küfür edip çekti gitti..."

"Nehre doğru mu?"

"Bilmem. Ben de çok oyalanmadım zaten. Ama onu ben itmedim."

"Peki ya ceketim?" diye soruyorum.

"Kirlenmişti, üstünde Mickey'nin kanı vardı. Onu tekrar portmantoya asamazdım, bu yüzden senin gardırobuna tıktırırıverdim."

"Çok iyi etmişsin."

“Yokluğunu fark edeceğini düşünemedim, sular biraz durulunca temizletirim diye düşünmüştüm.”

“Şu ana kadar anlattıklarına ikna oldum diyebilirim.”

“Ben buraya seni ikna etmeye gelmedim Ed. Canın ne istiyorsa ona inan.”

Ona inanıyorum aslında. Ama Mickey’nin başına neler geldiği sorusu hâlâ ortada.

“Peki neden ortadan kayboldun?” diye soruyorum.

“Dükkândaki arkadaşlardan biri oraya gittiğini haber verdi, beni aradığını duymuş. Telefonla arayıp söyledi. Nicky’yi öğren-diysen benim yalan söylediğimi de öğrenmişsindir diye düşündüm. Seninle yüzleşmeye daha hazır değildim.”

Gözlerimi önümdeki içki kadehine indiriyorum. “Demek böylece çekip gidecektin.”

“Geri döndüm.”

“Şu cin için.”

“Sadece cin için değil.” Uzanıp elimi tutuyor. Tırnaklarını siyaha boyamış, ojelerinin kenarları soyulmuş. “Her şey yalan değildi Ed. Sen gerçekten benim arkadaşımdın. Sarhoş olduğum o gece sana gerçeği anlatmak istemiştım, her şeyi anlatacaktım.”

Elinin içindeki elimi çekmek isterdim. Ama işin doğrusu bunu yapacak kadar gururlu değilim ben. Bırakıyorum o bembeyaz, soğuk parmakları elimin üstünde biraz daha dursun. Zaten az sonra elini çekip cebine sokuyor.

“Bak. Her şeyi yoluna koyamam, biliyorum ama belki bu bir işe yarar.”

Cebinden çıkardığı siyah kapaklı küçük not defterini masaya koyuyor.

“Bu ne?”

“Mickey’nin not defteri.”

“Nereden buldun bunu?”

“O gece seni ziyarete geldiğinde ceketinin cebinden çaldım.”

“Beni dürüstlüğüne böyle inandıramazsın.”

“Ben sana dürüst olduğumu söylemedim ki. Her şey yalan değildi dedim.”

“Ne yazıyor o defterde?”

Omuzlarını silkiyor. “Pek bakmadım. Baktığım kadarına da çok anlam veremedim zaten. Belki sen anlarsın.”

Defterin birkaç sayfasına göz atıyorum. Mickey’nin el yazısı da en az benimki kadar okunaksız. Yazdıkları da pek tutarlı cümleler sayılmaz. Daha çok kısa kısa notlar, fikirler ve aralarında benimkinin de bulunduğu isimlerden ibaret. Defteri kapatıyorum. Bundan bir şey çıkabilir de çıkmayabilir de. Ne olursa olsun daha sonra, yalnızken bakmak istiyorum.

“Sağ ol,” diyorum.

“Rica ederim.”

Öğrenmem gereken bir şey daha var: “Babanın ziyaretine neden gittin? Bu da Mickey ve onun kitabı için miydi?”

Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor. “Demek sen de kendi çapında araştırma yapıyordun...”

“Biraz.”

“Şey, Mickey’yle bir alakası yoktu. Bunu kendim için yaptım. Boşunaydı tabii. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Ama belki de böylesi en iyisidir, ha?”

Ayağa kalkıp yerde duran sırt çantasını alıyor. Çantanın tepesine katlanıp rulo yapılmış bir çadır tutturulmuş.

“Mickey’nin parası beş yıldızlı otele yetmedi mi?”

“Pansiyona bile para veremem.” Soğuk soğuk yüzüme bakıyor. “Önümüzdeki yıl üniversiteye gitmek için kullanacağım o parayı, haberin olsun.”

Çantayı sırtına takıyor. O koca çantanın ağırlığı altında son derece zayıf ve narin görünüyor.

Her şeye rağmen, “İdare edebileceksin, değil mi?” diyorum.

“Bir iki gece ormanda kamp yapmaktan zarar gelmez.”

“Ormanda mı? Ciddi değilsin herhalde. Bir motel falan bulamaz mısın?”

Yüzüme tuhaf bir bakış atıyor. “Merak etme. Yapmadığım şey değil.”

“Ama bu hiç güvenli değil.”

“Hain Kurt, Kötü Kalpli Cadı ve onun pastadan evi yüzünden mi öyle diyorsun?”

“İyi. Sen benimle alay et.”

“Benim işim bu.” Kapıya doğru yürüyor. “Görüşürüz Ed.”

Bir şey demem gerek. *Ancak rüyada görürsün. Görüşeceğiz tabii. Kim bilir.* Herhangi bir şey... İlişkimizin sonuna uygun bir şey.

Ama ağzımı açıp tek laf edemiyorum. Ve o an geçip gidiyor, diğer bütün kaybolan anılar gibi o müthiş uçurumdan, hayatımın tam ortasındaki, *şöyle demeliydim, bunu da diyebilirdim, keşke onu deseydim* sözleriyle dolu o kocaman, kara delikten aşağı yuvarlanıyor.

Sokak kapısı çarparak kapanıyor. Kadehimi ters çeviriyor ve boşaldığını görüyorum. Cin şişesi de aynı şekilde. Ayağa kalkıp bu defa bir viski şişesi çıkarıyor ve kadehimi dolduruyorum. Sonra yerime oturup not defterini bir kez daha açıyorum. Aslında tek niyetim şöyle bir göz atmak. Ama iki cömert kadeh dolusu viski daha içtikten sonra hâlâ okumaya devam ediyorum. Doğrusu Chloe haklıymış: Yazılanların çoğuna bir anlam veremiyorum. Rastgele fikirler, bilinçakışıyla sıralanmış sözler, abuk sabuk laflar. Üstelik Mickey’nin imlası, el yazısından bile kötüymüş. Ama yine de dönüp dolaşıp defterin son sayfasında buluyorum kendimi:

Elisa’yı kim öldürmek istedi?

Çöp Adam’ı? Hiç kimse.

Peder Martin’e kim zarar vermek istedi?

Herkes!! Şüpheliler: Ed’in babası, Ed’in annesi. Nicky. Hannah Thomas? Martin’in bebeğini taşıyordu. Hannah’nın babası? Hannah?

Hannah – Peder Martin. Elisa – Bay Halloran. Bağlantı ne?

Hiç kimse Elisa’ya zarar vermek istemedi – bu önemli.

SAÇLAR.

Beynimin arka tarafında bir yer kaşınıyor ama uzanıp adamaklıllı kaşıyamıyorum sanki. En sonunda elimdeki not defterini kapatıp bir kenara koyuyorum. Saat geç oluyor ve sarhoşum. Cevapları içki şişesinin dibinde kim kaybetmiş ki ben bulayım? Amaç bu değil zaten. Şişenin dibine vurmanın asıl amacı cevapları bulmaktan çok soruları unutmak aslında.

Işıkları kapatıp sallana sallana merdivenleri çıkıyorum. Sonra vazgeçip tekrar sendeleye sendeleye mutfığa iniyorum. Mickey'nin not defterini elime alıyorum. Tualete girip çıktıktan sonra defteri yatağımın başucunda duran sehpaye bırakıp yatağa yığılıyorum. Uyku beni eline geçirmeden önce viski sızmamı sağlar umarım. Bu önemli bir ayrım. İçki yüzünden sızmak farklı bir şey. İnsanı doğrudan bilinçsizliğe, kayalıklara vurur. Gerçek uykudaysa sürüklenir ve rüyalar görürsün. Ve bazen de... uyanırsın.

Gözlerim pat diye açılıyor. Uykunun katmanlarından adım adım sıyrılmak gibi değil. Kalbim küt küt atıyor, ter içinde kalmışım, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi sanki. Bir şey uyandırdı beni. Hayır. Doğrusu şu: Bir şey beni kolumdan tuttuğu gibi zorla uyanıklığa sürükledi.

Etrafıma bakıyorum. Odanın içi bomboş ama aslında karanlıkta hiçbir oda bomboş olmaz. Gölgeler köşelerde pusuya yatar, yerlerde toplaşır, pinekler, bazen de sürünürler. Ama beni uyandıran şey bu değil. Daha birkaç saniye önce yatağımın üstünde birinin oturduğu hissi.

Yerimde doğrulup oturuyorum. Yatak odasının kapısı ardına açık. Yatağa girmeden önce kapıyı kapattığımdan eminim. Kapının ardındaki koridoru, merdiven sahanlığının penceresinden gelen ay ışığı aydınlatıyor. Bu gece dolunay var sanırım. Tam da olması gerektiği gibi. Bacaklarımı yataktan sallandırıyorum. Beynimin ufacık, mantıklı bir parçası, ben o rüya halindeyken bile hâlâ varlığını sürdürmeyi başaran parçası, bunun kötü, *gerçekten* çok kötü bir fikir olduğunu söylüyor bana. Uyanmam gerek. Hemen

şimdi. Ama uyanamıyorum. Bu rüyadan uyanmayı başaramıyorum. Hayattaki bazı şeyler gibi, bazı rüyaların da doğal akışını bozmamak gerek. Hem zaten ben uyansam bile rüya yine geri gelecek. Bunun gibi rüyalar hep geri gelir, ta ki sen onların çürümüş özüne kadar inip cerahatli köklerini kesip koparıncaya dek.

Ayaklarıma terliklerimi geçirip sabahlığımı giyiyorum. Sabahlığımın kuşağını bağlayıp merdiven sahanlığına çıkıyorum. Aşağıya bakıyorum. Yerde toprak ve başka bir şey daha var: yapraklar.

Biraz daha hızlanıyorum, gıcırdayan basamaklardan hole iniyor, oradan mutfığa geçiyorum. Arka kapı açık duruyor. Dışarıdaki karanlık buz gibi parmaklarıyla beni kendine doğru çağırırken soğuk hava tıpkı bir hayalet misali çıplak ayak bileklerimi okşuyor. Aralık kapıdan gece havasının tazeliğini değil, başka bir kokuyu alıyorum: küflü, pis bir çürük kokusu. Tamamen içgüdüsel olarak elimi uzatıp ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Bunu yaparken de kafamı eğip yere bakıyorum. Mutfağın koyu renkli karo zemininde tebeşirle çizilmiş bir çöp adam duruyor, çöp gibi kolu kapıyı işaret ediyor. Tabii ya. Yolu gösteren bir çöp adam. Tıpkı eskisi gibi.

Hâlâ bekliyorum, bir saniyecik daha. Ve sonra, arkamda bıraktığım mutfağın o tanıdık huzuruna pişmanlık dolu gözlerle son bir kez daha baktıktan sonra, arka kapıdan dışarıya adım atıyorum.

Garaj yolunda değilim. Rüyalarda hep olur ya hani, bu rüya da birden başka bir yere atlayıveriyor. Ormana. Etrafımda gölgeler hışırdıyor, fısıldaşıyor, ağaçlar inliyor, çatırdıyor, dalları başına karabasanlar musallat olmuş zavallılar gibi bir o tarafa, bir bu tarafa sallanıyor.

Aldığımı bile hatırlamadığım bir meşale var elimde. Onu öne doğru tutup etrafımdaki çalılıkların arasındaki hareketlenmeyi izliyorum. Kalbimin deli gibi atmasına aldırmadan, tüm dikkatimi ayaklarımdan altında çatır çutur sesler çıkaran engebeli toprağın üzerinde attığım adımlara vererek ilerliyorum. Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Bana çok uzun zaman geçmiş gibi ge-

liyor ama muhtemelen sadece birkaç saniye geçmiştir. Yaklaşıyor olmalıyım. Ama neye yaklaşıyorum?

Duruyorum. Birdenbire ağaçlar seyrekleştii. Küçük bir açıklıkta duruyorum. Tanıyorum burayı. Yıllar öncekinin aynısı.

Meşaleyi tutup etrafı aydınlatıyorum. Birkaç yaprak yığını dışında her yer bomboş. Önceki gibi turunculu kahveli yapraklar değil bunlar. Çoktan ölmüş, çürümüş, grileşip buruşmuşlar. Ve kıpırdıyorlar, dehşet içinde farkına varıyorum. Her küçük yaprak yığını huzursuzca kımıl kımıl kımıldanıyor.

“Eddieeee! Eddieeee!”

Sean Cooper’ın sesi değil bu artık, hatta Bay Halloran’inki bile değil. Bambaşka biri eşlik ediyor bana bu gece. Bir kadın.

İlk yaprak yığını patlayarak açılıyor ve bembeyaz bir el kış uykusundan uyanan gece hayvanı gibi havayı pençeliyor. Bağır-mamak için kendimi zor tutuyorum. Başka bir yığından bir ayak fırlıyor ve pembe ojeli ayak parmaklarını şöyle bir esnettikten sonra basıp gidiyor. Kanlı bir bacak, ayağını sürüye sürüye gidiyor ve en sonunda en büyük yaprak yığını da patlıyor; içinden zayıf, toza toprağa bulanmış bir gövde çıkıyor ve korkunç bir tırtıl misali yerde sürüne sürüne ilerlemeye çalışıyor.

Ama bir parçası hâlâ eksik. El, parmak uçlarına basa basa en uzaktaki yaprak yığına doğru giderken onu izliyorum. Önce yaprakların altında gözden kayboluyor, sonra yarısı harap olmuş yüzüne saçları dökülen kafasını görkemli bir edayla çürümüş yaprak tepciğinin içinden çıkarıyor.

Ama kızın kolunu kesmişti, diye mırıldanıyor zihnim, sanki bu grotesk tablodaki en önemli detay buymuş gibi.

Viskiyle dolmuş mesanem hiç utanmadan kendini koyuveriyor ve tutamadığım çişim ılık ılık bacağıma doğru süzülüyor. Onu zar zor tanıyorum. Tek görebildiğim şey yerde sürüne sürüne bana doğru yaklaşan kafası. Yüzü hâlâ ipeksi saçlarından bir perdenin ardında gizlenmiş durumda. Geriye doğru kaçayım derken ayağım bir ağaç köküne takılıyor ve sırtüstü sertçe düşüyorum.

Ayak bileğimi tutup ovalıyorum. Çığlık atmak, bağırarak istiyorum ama ses tellerim kilitlenmiş, felce uğramış gibi. Bu el/kafa melezi, bacağımdan yukarıya tırmanıyor, ıslak kasıklarımı geçip bir saniyeliğine karnımda duruyor. Korkuyu aşmış durumdayım artık. Tiksintinin ötesinde bir yerdeyim. Sanırım cinnetin eşiğini çoktan geçtim.

“Edddieee,” diye fısıldıyor. “Edddieee.”

El, göğsümden yukarıya doğru ilerliyor. Sonra yavaş yavaş kafasını kaldırmaya başlıyor. Nefesimi tutup o suçlayıcı bakışlarını gözlerime dikmesini bekliyorum.

İtiraf et, diyorum içimden. *İtiraf et*.

“Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Parmakları çenemi sıvazlıyor, dudaklarımı okşuyor. Sonra bir şey fark ediyorum. Tırnakları siyah ojeli. Doğru değil bu. Doğru değil...

Kesik boynundan akan kanlarla ıslanmış yeni boyadığı sarı saçlarını geriye doğru atıyor.

Ve o anda hatamı anlıyorum.

Uyandığımda pijamalarımı çıkarıp yatağın yan tarafına, yere atmış olduğumu görüyorum. Kuyruk sokumum çürümüş gibi acıyor. Nefes nefese olduğum yerde yatıyor, gerçeğin tüm duyularıma sirayet etmesini bekliyorum. Ama pek işe yaramıyor. Rüyanın yakınlığını hâlâ duyabiliyorum. Yüzünü hâlâ görebiliyorum. Dudaklarıma dokunan parmaklarını hâlâ hissedebiliyorum. Elim kafama götürüp saçlarımın arasından incecik bir dal parçası çıkarıyorum. Ayaklarıma bakıyorum. Pijamalarımın bilekleri ve terliklerimin tabanı toprak ve ezilmiş yaprak içinde. Keskin bir sidik kokusu geliyor burnuma. Yutkunuyorum.

Bir şey daha var, rüyamdaki o korkunç, örümceğe benzer kafanın yaptığı gibi bir anda çekip gitmeden anlamam lazım ne olduğunu.

Kendimi yataktan kalkmaya zorluyorum. Komodinin üstündeki gece lambasını yakıp Mickey'nin not defterini elime alıyorum. Son sayfaya gelinceye kadar bütün sayfaları hızla çeviriyorum. Mickey'nin karaladığı notlara bakarken birden zihnimde bir ampul yanıyor. Bu bir anda yanan ampulün *tık* sesini bile duyabiliyorum sanki.

Şu şaşı bak şaşı resimlerine uzun uzun bakarsın' da ne kadar çabalarsan çabala tek görebildiğin bir dizi noktacık ve dalga dalga çizgiden ibaret olur ya hani. Sonra bakış açını azıcık değiştirirsin ve birden gizli resmi görebilirsin. Gün gibi netleşir. Ve o gizli resmi bir kere gördükten sonra daha önce nasıl göremediğine şaşırsın kalırsın. Apaçık ortadadır.

Başından beri her şeye yanlış bakıyormuşum meğer. Başından beri herkes her şeye yanlış bakıyormuş. Belki yapbozun son parçasını kimse bulamadığı için. Belki de Elisa'nın gazetelerde, haberlerde çıkan tüm resimleri onun kazadan *önceki* halini gösterdiği içindir. *O* resim, *o* görüntü ormandaki kıza, Elisa'ya dönüştü zamanla.

Ama gerçek resim o değildi ki. Güzelliği acımasızca elinden alınan kız o değildi. Bay Halloran ve benim kurtarmaya çalıştığımız kız o değildi.

En önemlisi, birdenbire görünüşünü değiştirmeye karar veren, saçlarını sarıya boyayan Elisa, artık o resimdeki gibi değildi. Uzaktan bakınca eski Elisa'ya hiç mi hiç benzemiyordu artık.

"Hiç kimse Elisa'ya zarar vermek istemedi, bu önemli. SAÇLAR."

1986-90

Dokuz on yaşlarındayken *Doctor Who*'nun büyük hayranıydım. On iki yaşıma geldiğimdeyse bu diziyi artık çoktan ezik ve saçma bulmaya başlamıştım. On iki yaşımın en samimi, en dürüst hisleriyle konuşmam gerekirse Peter Davison yerini Colin Baker'a bırakınca dizi yokuş aşağı gitmeye başlamıştı çünkü Colin o aptal, rengârenk ceketi ve puanlı kravatıyla Peter Davison kadar havalı olamadı hiç.

Her neyse, o zamana kadar dizinin her bölümünü izlerdim, özellikle de Daleklerin olduğu ve en heyecanlı yerinde bitiveren bölümleri. *Arkası yarın* derlerdi böyle bölümlere.

İşin doğrusu, en heyecanlı yerinde bitiveren o bölüm sonları, bütün hafta boyunca heyecanla beklediğiniz çözümden her zaman çok daha iyi olurdu. İlk bölümde Doktor müthiş bir tehlikeyle karşı karşıya kalır, etrafı onu yok etmek isteyen bir Dalek ordusuyla çevrilir ya da infilak etmek üzere olan bir uzay mekiğine biner veya elinden asla kaçamayacağı büyük bir canavarla burun buruna gelirdi.

Ama her defasında kurtulmayı başarırdı ve bunu yaparken de Şişko Gav'in deyimiyle yine tehlikeden *müthiş yan çizerdi*. Gizli bir kaçış planıyla, birden UNIT'in ortaya çıkıp onu kurtarmasıyla ya da Doktor'un o inanılmaz sonik tornavidası sayesinde bir numara daha çevirmesiyle... Bölümün devamını bayıla bayıla izlesem de her seferinde biraz hayal kırıklığına uğrardım. Nedense kendimi kandırılmış gibi hissederdim.

Gerçek hayatta böyle oyunlar olmaz. Sonik tornavidan, Siberlerin kendi kendini imha etme düğmesiyle aynı frekansta çalışıyor diye seni bekleyen korkunç kaderden kaçamazsın. Gerçek hayatta böyle şeyler olmaz.

Ama yine de Bay Halloran'ın öldüğünü duyduktan sonra tüm bunların bir oyundan ibaret olmasını çok istedim. Bay Halloran'ın bir şekilde ölmemiş olmasını istedim. Birden ortaya çıkıp, *ben yaşıyorum aslında. Kimseye bir şey yapmadım, gerçekte her şey şöyle oldu*, deseydi...

Sanırım bir sona varmış olsak da bunun *doğru* son olmadığını hissediyordum. *İyi* bir son da değildi zaten. Düş kırıklığıydı. Daha fazlası olması gerekiyormuş gibi geliyordu. Hem kafamı kurcalayan başka şeyler de vardı. *Doctor Who*'da karşınıza çıkacak olsa, "Hikâyede boşluklar var," diyeceğiniz şeyler. Senaristlerin fark etmeyeceğinizi umdukları ama fark ettiğiniz şeyler. Hem de daha on iki yaşındayken bile. Hatta özellikle on iki yaşında olduğunuz için. On iki yaşındayken böyle oyunlara kanmamak her şeyden önemlidir.

Olanlardan sonra herkes Bay Halloran'ın deli olduğunu söyleyip işin içinden sıyrılmıştı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Oysa deli de olsanız, *Doctor Who*'daki iki metrelik bir kertenkele de olsanız, yaptığınız şeylerin bir nedeni vardır yine de.

Bunu diğerlerine, yani Şişko Gav ile Hoppo'ya (çünkü cesedi hep birlikte bulmuş olmamıza rağmen bu trajik olay Mickey'yle aramızı düzeltmeye yaramamıştı, hâlâ onunla pek takılmıyorduk) söylediğimde, Şişko Gav yüzünde bıkkın bir ifadeyle yüzüme bakar ve parmağını şakağına götürüp, "O bunu kafadan kontak olduğu için yaptı oğlum. Bir tahtası eksikmiş işte. Kaçığın tekiymiş. Deliymiş. Akıl hastanesinden falan kaçmış belli ki," derdi.

Hoppo pek bir şey söylemezdi, sadece bir keresinde Şişko Gav ipin ucunu kaçırıp da onunla kavganın eşiğine geldiğimde usulca şöyle demişti: "Belki de kendince sebepleri vardı. Ama bunu anlamamız imkânsız çünkü biz onun yerinde değiliz."

Sanırım her şeyin altında hâlâ suçluluk duygusu yatıyordu; bu olaydaki payım yüzünden, özellikle de o aptal, boktan yüzük yüzünden. O gün o yüzüğü gidip evine bırakmamış olsaydım herkes yine Bay Halloran'ın suçlu olduğunu düşünür müydü? Yani... yine de öyle düşünürlerdi herhalde, sırf kendini öldürdüğü için. Ama belki de yüzüğü orada görmeselerdi Elisa'yı öldürme suçunu böyle kolayca onun üstüne atamazlardı. Belki o zaman davayı bu kadar çabuk kapatmazlardı. Başka kanıtlar da bulmaya çalışırlardı belki. Suç aletini mesela. Ya da kızın kafasını.

Bütün bu sorulara, bu şüphelere tatmin edici bir cevap bulamadım hiç. Bu yüzden de en sonunda hepsini bir kenara bıraktım. Diğer bütün çocukça şeylerle birlikte. Gerçi bunları gerçekten bir kenara bırakabildim mi, bundan hiç emin değilim.

Zaman geçti ve o yaz yaşananlar hafızalarımızın uzak köşelerinde kaybolmaya başladı. On dört, on beş, on altı yaşlarımıza bastık. Zihinlerimizi sınavlar, hormonlar ve kızlar ele geçirdi.

O zamanlar kafamı meşgul eden başka şeyler de vardı zaten. Babam hastalanmaya başlamıştı. Hayatımız sonraki yıllar boyunca acıklı ölçüde aşına olacağım bir rutine evrilmeye başlamıştı. Başta gündüzleri ders çalışma, sonra işe gidip gelmeye başlama. Akşamları babamın gitgide bozulan zihniyle ve annemin biçare hüsraniyle uğraşma. İşte bunlar benim rutinim haline geldi.

Şişko Gav, Cheryl adında balıketli, güzel bir kızla çıkmaya başladı. Artık kilo vermeye de başlamıştı. Başta yavaş yavaş zayıflıyordu. Daha az yiyip daha çok bisiklet sürüyordu. Sonra bir koşu kulübüne katıldı. Bütün bunlara dalgasına başlamış olsa da çok geçmeden daha fazla ve daha hızlı koşar olmuştu, kiloları da hızla veriyordu. Gün geçtikçe eski benliğinden sıyrılıyordu sanki. Kilolarıyla birlikte o acayip, çocuksu davranışlarından, yaptığı yerli yersiz şakalardan da kurtuluyor, bütün bunlar yerini ciddiyete ve daha sert, sağlam bir kişiliğe bırakıyordu. Artık daha az şaka yapıyor, daha çok ders çalışıyordu. Ders çalışmadığı zamanları da

Cheryl'le geçiriyordu. Mickey gibi o da giderek bizden uzaklaşmaya başladı. Kala kala iki kişi kaldık: Hoppo ve ben.

Benim de çok ciddi olmayan birkaç kız arkadaşım olmuştu. Siyah saçları ve inanılmaz güzellikteki yeşil gözleriyle sert görünümlü edebiyat öğretmenimiz Bayan Barford da dâhil olmak üzere birkaç platonik aşkım da oldu.

Hoppo ise... şey, Hoppo'nun kızlarla pek alakası yokmuş gibi görünüyordu, ta ki Lucy adındaki kızla tanışıncaya kadar. Bu kız en sonunda onu Mickey'yle aldatacak ve benim gitmediğim şu partide kavga çıkmasına neden olacaktı.

Hoppo dağıldı, hem de çok fena. O yaşlarda buna pek anlam verememiştim. Yani kız güzeldi falan ama öyle ahım şahım bir özelliği de yoktu. Ürkek, silik bir tipti hatta. Dümdüz kahverengi saçları vardı, gözlük takıyordu. Hatta biraz tuhaf bir tarzı vardı. Uzun, püsküllü etekler, batik tişörtler gibi hippie tarzında şeyler giyerdi. Pek havalı bir tip değildi yani.

Bu kızın bana kimi anımsattığını ancak çok sonra anlayacaktım: Hoppo'nun annesini.

Her neyse, onlar iyi anlaşıyormuş gibi görünüyor ve birbirlerine de yaklaşıyorlardı. Aynı şeyleri seviyorlardı; gerçi ilişkilerde hepimiz biraz eğilip bükülür, sırf karşımızdakini memnun etmek için sevmediğimiz şeyleri seviyormuş gibi yapmaz mıyız zaten?

Arkadaşlar da öyledir. Ben bu Lucy denen kızdan pek haz etmiyordum mesela ama Hoppo'yu memnun etmek için onu seviyormuş gibi yapıyordum. O sıralar ben de bir alt sınıftan Angie adında bir kızla görüşüyordum. Bu kızın permalı kabarık saçları ve oldukça güzel bir vücudu vardı. Âşık değildim ama ondan hoşlanıyordum ve onunla olmak kolaydı (o anlamda değil tabii, yine de dürüst olmak gerekirse başka açılardan da zor sayılmazdı). Hiç talepkâr bir kız değildi, rahat bir tipti. Babamın sağlığıyla ilgili onca sorun yaşarken ihtiyacım olan tam da böyle biriydi.

Çift olarak Hoppo ve Lucy'yle birlikte birkaç kez dışarı çıktık. Lucy ve Angie'nin öyle çok fazla ortak yönü olduğunu söyleyemem

fakat Angie insanlarla iyi anlaşmak için çaba gösteren kızlardandı. Bu durumda benim bir şey yapmam gerekmediği için onun böyle olması işime geliyordu.

Birlikte sinemaya gittik, bara gittik, sonra bir hafta sonu Hoppo farklı bir şey yapmayı önerdi.

“Hadi lunaparka gidelim.”

O sırada bardaydık. The Bull’da değil tabii. Oraya gitsek Şişko Gav’in babası birer kadeh ucuz viski ısmarlamamıza asla izin vermezdi. Kasabanın diğer tarafındaki The Wheatsheaf’teydik, buranın sahibi bizi tanıımıyordu, daha on altı yaşında olmamız da umurunda değildi.

Aylardan hazırandı, dışarıda bira bahçesi dedikleri birkaç uyduruk ahşap masa ve bankla döşenmiş yerde oturuyorduk.

Lucy ve Angie bu öneriyi coşkuyla karşıladılar. Bense sessiz kaldım. O korkunç kazanın olduğu günden beri lunaparka hiç gitmemiştim. Lunaparklardan ve eğlence parklarından bilhassa kaçındığımı söyleyemem ama böyle yerlere pek gidesim de gelmemişti doğrusu.

Aslında bu koca bir yalandı. Korkuyordum. Önceki yaz midemi bozduğumu söyleyerek Thorpe Park’a yapılan geziye gitmekten kaçmıştım. Yalan söylemiş de sayılmazdım. Lunaparka gitme düşüncesi bile midemi altüst etmeye yetiyordu. Gözümün önüne bacağı kopan ve güzel yüzünün yarısı parçalanıp kemikleri ortaya çıkan Valsçi’deki Kız geliyordu hep.

Hafiften sarhoş olmaya başlayan Angie bacağıma dokunup, “Ed?” dedi. “Ne diyorsun? Yarın lunaparka gidelim mi?” Sonra kulağıma, “Korku Tüneli’nde bana dokunabilirsin mesela,” diye fısıldadı.

Bu teklif baştan çıkarıcı olsa da (o zaman kadar Angie’yi kendi odamdan başka hiçbir yerde elleyememiştım) gülümsemek için bile kendimi epey zorladım.

“Tabii. Harika olur.”

Ancak hiç de harika olmayacaktı. Yine de Angie'nin ve nedense suratıma tuhaf tuhaf bakan Lucy'nin karşısında korkak tavuk gibi görünmek istemiyordum. Lucy'nin yüzündeki ifadeyi hiç beğenmemiştim, yalan söylediğimi biliyormuş gibi bakıyordu sanki.

Lunaparka gittiğimiz gün hava sıcaktı. Tıpkı son gittiğim zamanki gibi. Angie sözünde duruyordu. Ama bu bile bana sandığım kadar zevk vermemişti. Gerçi Korku Tüneli'nden çıkarken yürümekte zorluk çektiğimi söylemeliyim. Korku Tüneli'nin kapısından nereye çıktığımızı gördüğümde duyduğum o azıcık heyecan da kayboluverdi. Valsçi'nin tam önünde duruyorduk.

Nasıl olduysa Korku Tüneli'ne girerken onu gözden kaçırmışım. Belki önünde bir dolu kalabalık olduğu için, belki de aklım başka yerde, Angie'nin daracık, minicik eteğinde ve o eteğin birkaç santim altında tüm kıskırtıcılığıyla beni bekleyen şeydeydi mesela.

Şimdiyse o fırıl fırıl dönen aletlerin karşısında donakalmıştım. Hoparlörlerde bangır bangır Bon Jovi çalıyordu. Lunapark görevlileri Valsçi'yi fırıl fırıl döndürürken kızlar ciyak ciyak bağıırıyordu.

"Daha da hızlanmak isteyenler çığlık atsın!"

"Hey." Hoppo yanıma geldi ve neye baktığımı gördü. "Sen iyi misin?"

Kızların önünde mahcup olmamak için kafamı salladım. "İyiyim, evet."

Lucy de yanımıza gelip Hoppo'nun koluna girdi. "Şimdi de Valsçi'ye binelim mi?"

Görünüşte bunu gayet masumane bir şekilde sormuştu ama işin içinde başka bir şey olduğundan bugün bile adım gibi eminim. Sinsilik, fesatlık... Biliyordu. Ve benimle uğraşmaktan zevk alıyordu.

"Balerin'e binecektik hani," dedim.

"Ona sonra bineriz. Hadi ama Eddie. Çok eğleneceğiz."

Bana Eddie demesinden de nefret ediyordum. Eddie çocuk adıydı. Oysa ben artık on altı yaşındaydım ve bana Ed denmesini istiyordum.

“Bence Valsçi çok uyduruk ya,” deyip omuzlarımı silktim. “Ama siz yine de binmek istiyorsanız bana uyar.”

Gülümsedi. “Sen ne dersin Angie?”

Angie’nin ne diyeceğini gayet iyi biliyordum. Lucy de öyle.

“Herkes binmek istiyorsa bana uyar.” Keşke sana uymasaydı, dedim içimden. Keşke kendi fikirlerin, kendi karakterin olsaydı. Çünkü uyumlu olmayı bu kadar abartırsan sümsüğün tekine dönüşürsün.

“Harika.” Lucy pis pis sırıtıyordu. “Hadi gidelim.”

Valsçi’ye doğru yürüdük ve önündeki küçük kuyruğa girdik. Kalbim küt küt atıyordu. Ellerim ter içinde kalmıştı. Daha o döne döne insanın midesini ağzına getiren Valsçi’ye binmemiştim bile ama şimdiden az kalsın kusmak üzereydim.

Bizden öncekiler Valsçi’den indi. Angie’nin araca binmesine yardım ettim, önce onun binmesine yardım ederek centilmenlik yapmaya çalışıyordum. Bir ayağımı tahta platforma attım ve olduğum yerde öylece kalakaldım. Gözüme bir şey takılmıştı, daha doğrusu bir şey sanki kasten görüş alanıma girmişti. Kafamı çevirip bakmama neden olacak kadar.

Korku Tüneli’nin orada uzun, sıska biri dikiliyordu. Siyahlara bürünmüştü. Dar, siyah bir kot pantolon ve bol bir gömlek giymiş, geniş siperli siyah bir kovboy şapkası takmıştı. Bana arkası dönüktü, Korku Tüneli’ni seyrediyordu ama sırtına kadar uzanan uzun, beyaza yakın sarı saçlarını görebiliyordum.

“Hâlâ benimlesin, değil mi Eddie?”

Yok artık. Mümkün olamazdı bu. Bu gördüğüm Bay Hal-loran olamazdı. Olamazdı. O ölmüştü. Gitmişti. Gömülmüştü. Ama sonuçta öldükten sonra Sean Cooper’ı da görmüştüm ben.

“Ed?” Angie merakla suratıma bakıyordu. “Sen iyi misin?”

“Ben...”

Arkamı dönüp tekrar Korku Tüneli'ne baktım. Durduğu yerde yoktu artık. Sonra köşeyi dönüp ortadan kaybolan bir karaltı ilişti gözüme.

"Kusura bakma ama benim gidip bir şeye bakmam lazım."
Valsçi'den hemen indim.

"Ed? Böyle çekip gidemezsin!"

Angie'nin gözleri öfke saçıyordu, onu ilk defa böyle öfkeli görüyordum. Korku Tüneli'ndeki yakınlaşmamızın uzunca bir süre tadacağım son yakınlaşma olacağından hiç şüphem yoktu ama o anda umurumda bile değildi. Gitmek zorundaydım. Bilmek zorundaydım.

"Kusura bakma," gibi bir şeyler geveledim yine.

Valsçi'den inip Korku Tüneli'nin köşesini döndüğüm anda o siyahlı adam pamuk şeker ve balon satan tezgâhların ardında kayboldu. Ben de adımlarımı hızlandırdım, insan kalabalığının arasında ilerlemeye çalışırken birkaç kişiye çarpıp epey küfür ve hakaret yedim. Umurumda bile değildi.

Peşinden gittiğim hayaletin gerçek olduğuna inandığımdan bile emin değilim ama hayaletlere pek yabancı sayılmazdım ne de olsa. Daha birkaç sene öncesine kadar geceleri yatmadan önce acaba Sean yine aşağıda bekliyor mudur diye pencereden dışarıya bakıyordum. Duyduğum her kötü kokunun yüzüme dokunan çürümüş bir ceset eli olabileceğinden korkuyordum hâlâ.

Çarpışan arabaların ve bir zamanlar çok gözde olsa da yeni yeni popülerleşen hızlı trenlerin ve çok daha heyecan verici başka aletlerin yanında artık bebek işi kalan Ahtapot'un yanından hızla geçip gittim. Arayı kapatıyordum. Derken karaltı durdu. Ben de durdum ve sosisli büfesinin arkasına saklandım. Elini cebine soktuğunu ve cebinden bir paket sigara çıkardığını gördüm.

Sonra tamamen yanıldığımı anladım. Elleri... Elleri eskisi gibi beyaz ve güzel parmaklı değil, uzun tırnaklı, koyu renkli, kaba sabaydı. Arkasını döndü. Sıska suratına bakakaldım. Yüzündeki çizgiler öyle derindi ki bir bıçakla kesilmiş gibi duruyordu; gözle-

riyse iki oyuğun içine kondurulmuş mavi taşlara benziyordu. Sarı sakalları ta göğsüne kadar uzanıyordu. Bay Halloran değildi bu, genç bir adam da değildi, epey ihtiyar bir Çingene'ydi.

Sesi paslı bir kovanın içine atılmış çakıl taşları gibi pürüzlü çıkıyordu. "Sen neye bakıyorsun evlat?"

"Hiç. Ben... şey, özür dilerim."

Arkamı döndüm ve gururumun ya da gururumdan geriye kalanın el verdiği hızla oradan uzaklaştım. Adamın beni görmeyeceği kadar uzaklaştıktan sonra durdum ve nefesimi toparlamaya, beni yutuverecekmiş gibi hissettiren bulantı dalgalarını dizginlemeye çalıştım. Sonra kafamı salladım ve ağzımdan kusmuk yerine gergin kahkahalar fışkırdı. Bay Halloran değildi o, Çöp Adam değildi. Kovboy şapkası takmış, muhtemelen kel, yaşlı bir lunapark görevlisiydi gördüğüm.

*Deli, deli, deli. Karanlığın Gölgesi'*ndeki o iğrenç cüce gibi... Birkaç yıl önce Şişko Gav'lerin evinde gizlice izlemiştik o filmi, hem de sırf Donald Sutherland ile Julie Christie'nin kameraların önünde *şey yaptığını* duyduğumuz için. Doğrusu hayal kırıklığına uğramıştık çünkü Julie Christie'yi doğru dürüst göremeyip Sutherland'in sıska beyaz kışına gereğinden fazla maruz kalmıştık.

Kafamı kaldırdığım anda Hoppo'nun bana doğru koştuğunu gördüm, kızlar da hemen arkasındaydı. Onlar da Valsçi'den inmişlerdi demek. Lucy buna bir hayli sinirlenmişe benziyordu.

Deli gibi görünmemek için kahkahalarımı durdurmaya çalıştım.

"Onu gördüğümü sandım. Bay Halloran'ı. Çöp Adam'ı."

"Ne? Dalga mı geçiyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. "Ama o değilmiş."

"E herhalde yani," dedi Hoppo kaşlarını çatarak. "Çünkü o öldü."

"Biliyorum," dedim. "Ben sadece..." Kafamı kaldırıp karşımdaki endişeli, şaşkın yüzlere baktım ve usulca kafamı salladım. "Biliyorum. Yanılmışım. Aptallık ettim."

“Hadi hadi,” dedi Hoppo ama hâlâ endişeli görünüyordu. “Gidip bir şeyler içelim.”

Angie’ye baktım. O da hafifçe gülümsedi ve bana elini uzattı. Affedilmiştim. Fazla kolaydı, her zamanki gibi.

Yine de bana uzattığı eli tuttum. Ona minnettardım. Sonra dayanamayıp sordu: “Çöp Adam kim?”

Çok geçmeden ayrıldık Angie’yle. Sanırım pek ortak yanımız yoktu. Birbirimizi doğru dürüst tanımıyorduk bile. Ya da daha doğrusu, ben şimdiden sorunlu bir geçmiş ve omzunda ağır yükleri olan genç bir adamdım ve bu yükü ancak çok özel biri paylaşabilirdi. Belki de bu yüzden bu yaşma geldiğim halde hâlâ bekârımdır. O özel kişiyi henüz bulamadığım için. Belki de hiç bulamayacağım için.

Lunaparktan sonra Angie’yi öpüp onunla vedalaştım ve hâlâ alev alev yanan öğleden sonra sıcağında süklüm püklüm eve kadar yürüdüm. Sokaklar nedense ıssızdı. İnsanlar bira bahçelerinin ve evlerinin arka avlularının gölgeliklerine sığınmıştı; yollarda bile tek tük araç vardı, hiç kimse büyük metal bir kutunun içinde çok fazla kalmak istemiyordu belli ki.

Bizim sokağa döndüm, lunaparktaki olay yüzünden hâlâ biraz keyifsizdim. Kendimi biraz aptal gibi hissettiğimi de söylemeliyim. Adamın o olduğuna ne çabuk inanmış, ne kolay aldanmıştım. Oysa bu imkânsızdı. Zihnimin oynadığı yeni bir oyundan başka şey değildi.

İç geçirdim, ağır adımlarla garaj yolundan geçtim ve sokak kapısını iterek açtım. Babam oturma odasındaki en sevdiği koltukta oturmuş, boş gözlerle televizyona bakıyordu. Annem mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, ağlamış gibiydi. Ama annem ağlamazdı ki. Kolay kolay ağlamazdı en azından. Sanırım bu konuda ona çekmişim.

Annem hemen gözlerini silse de sorun yokmuş gibi davranmaya da çalışmadı hiç. Annem yalan da söylemezdi. Ya da ben öyle sanıyordum. O zamanlar.

“Baban,” dedi.

Sanki başka bir sebep olabilirmiş gibi. Bunu dile getirmekten bugün bile hâlâ utanıyorum ama hasta olduğu için babamdan nefret ediyordum bazen. Bu hastalığın ona yaptırdığı ve söylettiği şeyler yüzünden. Gözlerindeki o boş, şaşkın ifade yüzünden. Hastalığının annemde ve bende yarattığı etkiler yüzünden. Genç bir delikanlıyken insan en çok normal olmayı ister, oysa babamla yaşadığımız hayat hiçbir anlamda normal değildi.

“Yine ne yaptı?” diye sordum. Sesimdeki nefreti saklamayı başaramamıştım.

“Beni unuttu,” dedi annem. Bunu söylerken gözlerinin tekrar yaşardığını görebiliyordum. “Ona öğle yemeğini götürmüştüm, bir an için yüzüme yabancıymışım gibi baktı.”

“Ah anne...”

Onu kendime doğru çektim ve sımsıkı sarıldım, bunu yaparsam tüm acılarını da söküp alabilirmişim gibi. Oysa bir yanım bazen unutmanın en güzeli olduğunu düşünüyordu.

Hatırlamaksa... asıl katil oydu işte.

2016

“Asla zannetme,” dedi babam bana bir gün. “Zannetmek adamı rezil edebilir.”

Suratına boş boş bakınca konuşmaya devam etti: “Bu sandalyeyi görüyor musun? Bunun yarın sabah da şimdi olduğu yerde olacağına inanıyor musun?”

“Evet.”

“Yani öyle zannediyorsun.”

“Sanırım.”

Babam sandalyeyi kaldırıp masanın üstüne koydu. “Bu sandalyenin aynı yerinde kalacağından emin olmanın tek yolu onu yere tutkalla yapıştırmak.”

“Ama bu hile yapmak olmaz mı?”

Sesi biraz daha ciddileşti. “İnsanlar her zaman hile yapacaklar Eddie. Ve yalan söyleyecekler. Bu yüzden her şeyi sorgulamak çok önemli. En aşikâr olanın ötesine bakmak çok önemli.”

Kafamı salladım. “Tamam.”

Mutfağın kapısı açıldı ve annem içeri girdi. Önce masanın üstünde duran sandalyeye, sonra babam ile bana baktı ve kafasını salladı.

“Neler döndüğünü öğrenmek istediğimi sanmıyorum.”

Asla zannetme. Her şeyi sorgula. Her zaman en aşikâr olanın ötesine bak.

Bir şeyleri zannederiz çünkü böylesi daha kolaydır, bu daha çok işimize gelir. Çok düşünmemize gerek kalmaz, hele bizi huzursuz eden şeyler söz konusuysa. Ama düşünmemek yanlış anlamalara, hatta kimi durumlarda trajedilere bile yol açabilir.

Şişko Gav'in, Sean Cooper'ın ölümüyle sonuçlanan düşüncesiz eşek şakası gibi. Sırf yaptığı şeyin nerelere varacağını düşünmeyen bir çocuk olduğu için. Babama Hannah Thomas'ı anlatmasının bu kadar kötülüğe yol açabileceğini düşünmeyen, kocasının bu sırrı kimseye anlatmayacağını zanneden annem gibi. Ve bir de gümüş bir yüzük çalan ve doğru şeyi yaptığını sandığı için onu geri vermeye çalışan, sonunda da çok, çok kötü şeylere neden olan küçük bir çocuk var...

Zannetmek bizi başka şekillerde de yanıltabilir. İnsanların aslında kim olduklarını görmemize engel olabilir, tanıyıp bildiğimiz insanları gözden kaçırmamıza yol açabilir. Bakımevine babasını ziyarete gidenin Nicky olduğunu zannetmiştim ama aslında Chloe'ymiş. Lunaparkta Bay Halloran'ın peşinden koştuğumu zannetmiştim ama aslında yaşlı bir park görevlisiymiş. Bahçedeki Kadın Penny bile herkesin bambaşka şeyler zannetmesine yol açmıştı. Herkes onun merhum nişanlısı Ferdinand'ı beklediğine inanıyordu. Ama Ferdinand onun nişanlısı değildi. Onun nişanlısı zavallı Alfred'di. Oysa Penny onca yıldır âşığının yolunu gözlüyordu.

Bu ölümsüz bir aşk hikâyesi değil, bir sadakatsizlik ve hayatındaki erkekleri birbirine karıştırma meselesiydi.

Ertesi sabah ilk iş birkaç telefon görüşmesi yapıyorum. Şey, aslında ilk iş son derece sert birkaç fincan kahve hazırlıyor, yarım paket sigara içiyor, *sonra* birkaç telefon görüşmesi yapıyorum. Önce Gav ile Hoppo'yu, sonra Nicky'yi arıyorum. Tam da düşündüğüm gibi Nicky telefonu açmıyor. Ona abuk sabuk bir mesaj bırakıyorum, mesajı dinlemeden sileceğinden eminim zaten. En son Chloe'yi arıyorum.

“Ben bu işten pek emin değilim Ed.”

“Bunu yapman gerek.”

“Onunla yıllardır konuşmadım. Pek yakın sayılmayız.”

“Arayı kapatmak için iyi bir fırsat.”

Chloe iç çekiyor. “Bence yanılıyorsun.”

“Olabilir. Ama belki de yanılmıyordumdur. Bunu söylememe bile gerek yok aslında ama bana borçlusun.”

“İyi, peki. Sadece bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Neden şimdi? Üstünden otuz yıl geçmiş yahu. Neden peşini bırakmıyorsun?”

“Bırakamam.”

“Mickey yüzünden değil, değil mi? Çünkü sen ona hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Hayır.” Bay Halloran’ı ve çaldığım şeyi düşünüyorum. “Başka birine borçluyum ve artık o borcu ödeme vakti geldi.”

The Elms, Bournemouth’in hemen dışında, daha çok emeklilerin ikamet ettiği küçük bir kooperatif sitesi. Güney sahili civarında bunun gibi daha pek çok kooperatif var. Doğrusu kimi bölgeler diğerlerinden biraz daha ayrıcalıklı ve gelişmiş olsa da güney sahilinin emeklilere ayrılmış kocaman bir kooperatif sitesi olduğu söylenebilir.

The Elms’in ise o daha cazip sitelerden biri olduğunu söyleyemem. Küçük bungalovların sıralandığı çıkmaz sokak, yıkık dökük ve yorgun görünüyor. Bahçeler hâlâ bakımlı olsa da evlerin badanaları kabuk kabuk soyulup dökülmüş, cephe kaplamalarıysa epey aşınmış. Evlerin önlerindeki arabalarsa kendi hikâyelerini anlatıyorlar. Küçük, pırıl pırıl arabalar. Her pazar hiç sektirmeden yıkanıp parlatıldıklarına bahse girerim. Ama hiçbiri yeni değil. Emekli olunca yerleşmek için pek fena bir yer sayılmaz. Öte yandan kırk yıl boyunca çalışıp didinip kazandıklarını yatırmaya degeceğinden emin değilim.

Bazen hayatta başarmak için onca çaba sarf ettiğimiz her şeyin tamamen anlamsız olduğunu düşünüyorum. Ailen için ko-

caman, güzel bir ev alabilmek ve son model bir 4x4 Countryside Destroyer'a binebilmek için canını dişine takar, çalışırsın. Derken çocuklar büyüyüp evden giderler, sen de daha küçük, çevre dostu (belki sadece arkasına köpeğini koyabileceğin büyüklükte) bir arabaya geçersin. Sonra emekli olursun ve o kocaman ev, kapalı kapıları ve toz tutmaktan başka işe yaramayan odalarıyla koca bir hapishaneye döner, ailece mangal yaptığınız bahçe fazla iş çıkar-maya başlar, çocuklar da kendi aileleriyle kendi mangal partilerini vermeye başlamıştır zaten. Böylece daha küçük bir eve geçme vakti gelir. Sonra belki beklediğinden çok daha önce o evde de tek başına kalırsın. Kendi kendine iyi ki küçük bir eve geçmişim dersin çünkü o büyük odaları yalnızlığıyla doldurmak çok daha zor olurdu. Eğer şanslıysan elden ayaktan düşmeden, kendi altını bile temizleyemeyecek hale geldiğin için bir huzurevinde camları parmaklıklı tek bir odaya geçmek zorunda kalmadan sen de bu dünyadan çekip gidersin.

Kafamda bu keyifli düşüncelerle, arabamı yirmi üç numaralı evin önündeki küçük boşluğa park ediyorum. Kapının önüne gidip zili çalıyorum. Birkaç saniye bekliyorum. Tam zile tekrar basacak-ken buzlu camın ardında belli belirsiz bir figürün kapıya doğru geldiğini görüyorum, zaten sonra da kapı zincirinin tıkırtısını ve kilitte dönen anahtar sesini duyuyorum. Güvenlik konusunda epey hassas, diyorum içimden. Ama sonra, eski mesleğini düşününce bunun pek de şaşırtıcı olmadığını fark ediyorum.

“Edward Adams?”

“Evet.”

Elini uzatıyor. Başta biraz tereddüt etsem de elini sıkıyorum.

Polis Memuru Thomas'ı en son otuz yıl önce, bizim evin kapısına geldiğinde bu kadar yakından görmüştüm. Hâlâ zayıf ama hatırladığım kadar uzun değil. Tabii ben o zamanlara kıyasla epey uzadım ama yaşlandıkça insanların küçülüp kısaldığı da doğru. Siyah saçları artık neredeyse tamamen kırılmış ve büyük ölçüde dökülmüş. O köşeli suratı eski dinçliğini yitirmiş,

çok bitkin görünüyor. Bana hâlâ kocaman bir Lego parçasını anımsatıyor ama sanki biraz' eriyip yumuşamış.

“Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler,” diyorum.

“Açık konuşmak gerekirse başta pek emin değildim... Ama galiba Chloe merakımı cezbetmeyi başardı.” Bir iki adım geriye çekiliyor. “Buyur, içeri gir.”

Küçük, dar bir hole giriyorum. Evin içi belli belirsiz bozuk yiyecek ama daha çok yeni sıkılmış oda parfümü kokuyor.

“Oturma odası hemen solda.”

O tarafa yönelip karşıma çıkan kapıyı açtığımda kendimi bej rengi koltukları epey eskimiş, çiçekli perdeli, şaşırtıcı ölçüde geniş bir salonda buluyorum. Bütün bu eşyalar evin merhum sahibesinin zevkini yansıtıyor muhtemelen.

Chloe'nin anlattıklarına bakılırsa dedesi birkaç yıl önce emekli olunca güneye taşınmış. Buraya taşındıktan bir iki sene sonra karısı ölmüş. Acaba duvarların badanasını yenilemeyi ve bahçedeki yaban otlarını temizlemeyi o zaman mı bıraktı diye düşünüyorum.

Thomas iki koltuktan daha az eski olanına oturmam için işaret ediyor. “Bir şey içer misin?”

“Şey, hayır, sağ olun. Az önce kahve içtim.” Yalan söylüyorum ama bu ziyareti dostane bir ziyaret haline getirmek istemiyorum, buraya ciddi bir meseleyi konuşmaya geldim.

“Peki.” Ne yapacağını şaşırmış gibi bir süre öyle ayakta dikiliyor.

Pek geleni gideni olmadığını düşünüyorum. Evinde kendinden başka biri olunca nasıl davranacağını bilemiyor. Bu halini biraz kendime benzetiyorum.

En sonunda karşımdaki koltuğa baston yutmuş gibi oturup ellerini dizlerinin üstüne koyuyor. “Elisa Rendell davası. Üstünden çok uzun zaman geçti. Sen de onu bulan çocuklardan biriydin, değil mi?”

“Evet.”

“Ve şimdi onu aslında kimin öldürdüğüne dair bir teorin var demek.”

“Aynen öyle.”

“Polisler yanıldı mı yani?”

“Bence hepimiz yanıldık.”

Çenesini sıvazlıyor. “Bulduğumuz ikinci derece delil oldukça ikna ediciydi. Ama sonuçta ikincil kanıttı. Halloran kendini öldürmeseydi bu delil dava açmaya bile yetmezdi bence. Tek sağlam kanıt o yüzüktü.”

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Daha şimdiden. Yüzük... O kahrolasınca yüzük.

“Ama cinayet silahı yoktu ortada, herhangi bir DNA kanıtı da yoktu.” Biraz duraksıyor. “Tabii kızın kafasını da bulamadık.” Sert bakışlarını gözlerime dikeyiyor, sanki aradan geçen otuz yıl silinip gitmiş, sanki o bakışların ardında yeni bir ışık belirivermiş.

“Peki senin teorin nedir?” diyor biraz daha öne çıkarak.

“Önce birkaç soru sorabilir miyim?”

“Tabii, ama benim bu davayla çok yakından ilgilenmediğimi unutma. Ben o zamanlar sıradan bir polis memuruydum.”

“Soracaklarım davayla ilgili değil. Kızınız ve Peder Martin’le ilgili.”

Geriliyor. “Bunun konumuzla ne alakası var anlamadım.”

Çok alakası var, diyorum içimden. “Bir şansımızı deneyelim.”

“Bunun yerine senden gitmeni isteyebilirim.”

“İsteyebilirsiniz tabii.”

Bekliyorum. Blöfünü görüyorum. Beni kapı dışarı etmek istediği belli, ama merakının ve eski polis içgüdülerinin bu isteğe galip geleceğini umuyorum.

“Peki,” diyor. “Şansımızı deneyelim. Ama bunu Chloe için yapıyorum.”

Kafamı sallıyorum. “Anlıyorum.”

“Hayır. Anlamıyorsun. O elimde kalan son şey.”

“Peki ya Hannah?”

“Ben kızımı yıllar önce kaybettim. Ve bugün, iki yılın ardından, torunumun sesini ilk defa duydum. Seninle konuşmam

onu tekrar görmemi sağlayacaksa, o zaman bunu yapacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Onu sizinle görüşmeye ikna etmemi mi istiyorsunuz?”

“Belli ki senin sözünü dinliyor.”

Pek sayılmaz, ama bana hâlâ borçlu.

“Elimden geleni yaparım.”

“Güzel. Tek istediğim bu.” Arkasına yaslanıyor. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Peder Martin’le ilgili ne düşünüyorsunuz?”

“Hah, onunla ilgili ne düşündüğüm oldukça açık bence.”

“Peki ya Hannah?”

“O benim kızımdı. Onu seviyordum. Hâlâ da seviyorum.”

“Peki hamile kaldığı zaman?”

“Hayal kırıklığına uğradım. Her babanın olacağı gibi. Çok da kızdım. Sanırım o da bu yüzden bebeğin babası konusunda bana yalan söyledi.”

“Sean Cooper olduğunu söyledi.”

“Evet. Bu yalanı söylememeliydi. Çocuğun cenazesinde söylediklerime sonradan çok pişman oldum. Ama o anda zaten ölmüş olmasaydı onu kendi ellerimle öldürebilirdim.”

“Tahmin edebiliyorum.”

İç çekip devam ediyor: “Hannah mükemmel bir evlat değildi. Normal bir genç kızdı işte. Makyaj, kısa etek gibi sıradan şeyler yüzünden çatıştık. Hannah, Martin’in cemaatine katıldığında sevinmişim. Dindarların arasında olmak ona iyi gelir diye düşündüm.” Acı acı gülüyor. “Bu kadar yanılabileceğim aklımın ucundan geçmezdi. O herif kızımı mahvetti. Önceden onunla çok yakındık. Ama bu olaydan sonra tek yaptığımız kavga etmek olmaya başladı.”

“Elisa’nın öldürüldüğü gün de kavga ettiniz mi?”

Kafasını sallıyor. “En kötü kavgalarımızdan biriydi.”

“Neden kavga ettiniz?”

“Çünkü bakımevine o herifi ziyarete gitmiş. Bebeği doğuracağını söylemek için. Onun oradan çıkmasını dört gözle beklediğini söylemek için.”

“Ona âşık mı demek ki.”

“Daha bir çocuktuk. Aşkın ne olduğundan haberi bile yoktu.” Kafasını iki yana sallıyor. “Senin çocuğun var mı Ed?”

“Yok.”

“Akıllılık etmişsin. Çocuklar daha doğdukları ilk andan itibaren insanın yüreğini sevgiyle ve... korkuyla doldururlar. Özellikle de küçük kızlar. Onları her şeyden korumak istersin. Bunu yapmadığındaysa bir baba olarak çuvalladığını düşünürsün. Çocuk sahibi olmayarak kendini büyük bir dertten kurtarmışsın.”

Oturduğum koltukta huzursuzca kıpırdanıyorum. Oda öyle çok sıcak olmasa da sıcaklıyor, boğulacakmış gibi hissediyorum. Asıl konuşmamız gereken konuya geri dönmeye çalışıyorum.

“Yani Hannah o gün, Elisa’nın öldürüldüğü gün, Peder Martin’i görmeye gitti mi diyorsunuz?”

Kendini toparlıyor. “Evet. Büyük bir kavgaya tutuştuk. Evden çıkıp gitti. Akşam yemeğine de gelmedi. O gece bu yüzden dışarıydım. Kızımı arıyordum.”

“Ormanın o tarafına mı gittiniz?”

“Oraya gidebileceğini düşündüm. Duyduğuma göre önceden orada buluşuyorlarmış.” Kaşlarını çatıyor. “Bütün bunları zamanında polislere de bildirmiştim.”

“Bay Halloran ile Elisa da ormanda buluşurlarmış.”

“Çocuklar da orada buluşur, yapmamaları gereken şeyler yaparlardı. Çocuklar... ve sapıklar.”

Bu son sözcüğü tükürür gibi söylüyor. Başımı öne eğiyorum. “O zamanlar Bay Halloran’a hayrandım ben,” diyorum. “Ama sanırım o da tıpkı peder gibi genç kızlara düşkün adamlardan biriydi.”

“Hayır.” Thomas kafasını sallıyor. “Halloran’ın Peder Martin’le hiçbir alakası yoktu. Onun yaptıklarını tasvip falan ettiğim yok

ama kesinlikle öbürüyle aynı değildi. O adam Tanrı'nın kelamını genç kızları ağına düşürmek için kullanmaktan çekinmeyen ikiyüzlünün, yalancının tekiydi. Hannah'yı değiştirdi. Kızımın yüreğini aşkla dolduruyormuş numarası yapıyordu, oysa tek yaptığı onu zehirlemektir, sonra bu da yetmezmiş gibi bir de kızımı hamile bıraktı."

Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Dudaklarının kenarında beyaz tükürükler birikmişti. Sevgiden daha güçlü hiçbir şey olmadığının söyleyenler çok haklılar. En korkunç zulümlerin sevgi adına yapılmasına şaşmamak gerek.

"Demek bu yüzden yaptınız?" diye soruyorum alçak sesle.

"Ne yaptım?"

"Ormana gittiniz ve onu gördünüz, değil mi? Orada duruyordu, tıpkı onunla buluşmaya gittiği zamanlarda olduğu gibi? O anda mı cinnet geçirdiniz? Arkasını dönmeye bile fırsat bulamadan ellerinizi uzatıp boğdunuz mu onu? Ona bakmaya bile dayanamamışsınızdır belki de. Baktığınızda ve... *yaptığınız hatayı fark ettiğinizdeyse* artık iş işten geçmişti.

"Sonra tekrar gelip onu parçalarına ayırdınız. Bunu neden yaptığınıza anlam veremiyorum ama. Cesedi saklayabilmek için mi? Yoksa sadece işleri karıştırmak için mi?"

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Elisa'yı öldürdünüz çünkü onun Hannah olduğunu sanıyordunuz. Vücut yapıları aynıydı, üstüne üstlük Elisa saçlarını sarıya boyamıştı. Öylesine duygusal, öfkeli bir anda, ormanın karanlığında ikisini birbirine karıştırmak olmayacak iş değil. Elisa'nın kendi zehirlenmiş, kirletilmiş ve pederin piçini karnında taşıyan kızınız olduğunu sandınız."

"*Hayır!* Ben Hannah'yı seviyordum. Bebeği doğurmasını istiyordum hatta. Evet, doğduktan sonra evlatlık verilmesini düşündüm ama kendi kızıma zarar verecek değildim. Asla."

Bir anda ayağa fırlıyor. “Seninle görüşmeyi kabul etmekle hata ettim. Gerçekten bir şeyler biliyor olabileceğini sanmıştım ama bu nasıl bir saçmalık? Artık gitmen gerek.”

Gözlerinin içine bakıyorum. Yüzünde suçluluk ya da korku ifadesi görmeyi beklediysem de yanılıyorum. Gördüğüm tek şey öfke ve acı. Hem de büyük bir acı. Midem bulanıyor. Kendimi bok gibi hissediyorum. En kötüsü de çok ama çok büyük bir hata yaptığımı hissediyorum.

“Özür dilerim. Ben...”

Bakışlarıyla beni yerin dibine sokuyor. “Beni kendi kızımı öldürmekle suçladığın için mi özür diliyorsun? Bu özrün fayda edeceğini hiç sanmıyorum, Bay Adams.”

“Hayır... hayır, tabii ki.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. Sonra arkamdan seslendiğini duyuyorum:

“Bekle.”

Arkamı dönüyorum. Yanıma geliyor.

“Aslında az önce söylediklerin için suratına sağlam bir yumruk indirmem gerek...” Bu cümlemin bir *ama* sözcüğüyle devam edeceğini hissediyorum. En azından öyle olmasını umuyorum.

“Ama iki kızı birbirine karıştırmak... Bu oldukça ilginç bir teori.”

“Ve belli ki yanlış.”

“Belki tam olarak yanlış değildir. Sadece yanlış kişiyi suçlamışsındır.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Halloran’dan başka Elisa’yı öldürebilecek hiç kimse yoktu. Ama Hannah? Peder Martin’in o zamanlar pek çok hayranı vardı. Aralarından biri ilişkilerini, bebek olayını öğrendiyse o herif uğruna cinayet bile işleyebilecek kadar büyük bir kıskançlık krizine girmiş, aklını bu derece kaçırmış olabilir.”

Bu söylediklerini durup düşünüyorum. “Peki bu bahsettiğiniz hayranların şimdi nerede olduklarını biliyor musunuz?”

Kafasını iki yana sallıyor. “Hayır.”

“Peki.”

Thomas bir eliyle çenesini sıvazlıyor. Kafasında bir şeyi evirip çevirdiği belli. En sonunda, “O gece ormanın o taraflarda Hannah’yı ararken birini gördüm,” diyor. “Hava karanlıktı, epey de uzaktaydım ama üstünde işçi tulumu gibi bir şey vardı ve topallayarak yürüyordu.

“Başka bir şüpheliyi araştırdıklarını hatırlamıyorum.”

“Araştırılmadı da ondan.”

“Neden?”

“Ne gerek vardı ki! Suçlu zaten avucumuzun içindeydi, ölüydü hem de, yani mahkemelerle, davalarla uğraşmaya gerek bile yoktu. Hem zaten elimizde peşinden gidilecek tam bir eşkâl de yoktu.”

Haklıydı. Bu kadarı hiçbir işe yaramazdı. “Neyse, her şey için teşekkürler.”

“Otuz yıl çok uzun bir süre. Aradığın cevapları asla bulamayabilirsin, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Ya da daha kötüsü, cevapları bulursun ama bunlar istediğin cevaplar olmaz.”

“Bunu da biliyorum.”

Arabama gidip oturduğumda tir tir titriyorum. Pencereyi açıp cebimden sigara paketini çıkarıyor, hemen bir tane yakıyorum. İçeri girerken telefonumu sessize almıştım. Ekrana baktığımda cevapsız bir arama olduğunu görüyordum. Aslında iki arama. Pek popüler sayılmam, o yüzden şaşıyorum.

Telesekretere bırakılmış iki anlaşılmaz mesajı dinliyorum, biri Hoppo’dan, diğeri Gav’dan. İkisi de aynı şeyi söylüyor:

“Ed, Mickey olayıyla ilgili bir gelişme var. Onu kimin öldürdüğünü buldular.”

2016

Her zamanki masalarında oturuyorlar ancak her zamankinin aksine Gav'ın önünde diyet kola değil bir bardak bira duruyor. Bardan kendi biramı alıp masalarına oturduğum anda önüme pat diye bir gazete koyuyor. Manşete bakıyorum.

İKİ GENÇ NEHİR KIYISINDAKİ SALDIRININ ŞÜPHELİSİ OLARAK TUTUKLANDI *On beş yaşındaki iki genç, kasabanın eski sakinlerinden Mickey Cooper'ın (42) ölümüyle sonuçlanan saldırının şüphelileri olarak sorgulanıyor. Gençler iki gece önce nehir kıyısındaki aynı yolda soygun girişiminde bulunurken suçüstü yakalandılar. Polis, bu iki olayın bağlantılı olabileceği ihtimalini değerlendiriyor.*

Haberin geri kalanına da göz gezdiriyorum. Sözü edilen soygun girişiminden haberim olmamıştı ama zaten son günlerde zihnim bambaşka şeylerle meşgul. Kaşlarımı çatıyorum.

Gav, "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Bu haber çocukların Mickey'ye saldırdıklarını söylemiyor ki," diyorum. "Hatta olay tamamen varsayımdan ibaret."

Gav omuzlarını silkiyor. "Bana çok mantıklı geldi. Soygun yapmaya kalkışırken adamı öldürmüşler. Olayın kitapla ya da çöp adamlarla hiçbir alakası yok. Üç beş dolar koparmaya çalışan birkaç serserinin işiymiş işte."

"Öyledir herhalde. Çocuklar kimmiş peki?"

“Duyduğuma göre bir tanesi senin okuldanmış. Danny Myers..”

Danny Myers. Aslında şaşırmam gerek ama şaşırmıyorum. Bu saatten sonra insanlarla ilgili öğrendiğim hiçbir şey beni şaşırtamazmış gibi geliyor. Yine de...

“Sen pek inanmışa benzemiyorsun,” diyor Hoppo.

“Danny’nin soygun yapacağına mı? Sırf arkadaşlarına havalı gözükmek için böyle aptalca bir şey yapmış olabilir. Ama Mickey’yi öldürmüş olması...”

Buna inanmıyorum. Fazla klişe. Fazla kolay. Tam da babamın *zannetmek adamı rezil eder* dediği şey. Zihnimin gerisinde aklımı kurcalayan başka bir şey daha var hem.

Nehir kıyısındaki aynı yol.

Kafamı sallıyorum. “Gav haklı bence. En makul açıklama bu.”

“Günümüz gençleri işte,” diyor Hoppo.

“Aynen,” diyorum usulca. “Neler yapabileceklerini kim bilir.”

Bir sessizlik oluyor. Sonra o sessizlik sakız gibi uzuyor. Bira-larımızı yudumluyoruz.

En sonunda dayanamayıp, “Mickey kendisinden *kasabanın eski sakinlerinden* diye bahsedildiğini duysa gıcık olurdu. En azından *başarılı reklamcı* gibi şey beklerdi,” diyorum.

“Evet. Yine de bunun duyduğu en kötü sıfat olduğunu hiç sanmıyorum,” diyor Gav. Sonra yüzündeki ifade ciddileşiyor. “Chloe’nin senden gizli bilgiler edinmesi ve bize o mektupları göndermesi için ona para verdiğine hâlâ inanamıyorum...”

“Kitabına biraz daha renk katmak istedi herhalde,” diyorum. “Hikâyesini bu mektuplar sayesinde ilerletecekti muhtemelen.”

Hoppo, “Eh, Mickey yalan atmak konusunda her zaman çok iyiydi,” diyor.

“Bir de işleri kızıştırmakta,” diye ekliyor Gav. “Umalım da bu iş artık sona ermiş olsun.”

Hoppo bira bardağını havaya kaldırıyor. “Ben buna içerim.”

Ben de içkime uzanıyorum ama biraz dikkatim dağılmış olmalı. Elim bira bardağına çarpıyor ve bardak devriliyor. Bardağı yere

çarpıp kırılmadan yakalamayı başarsam da içindeki bira masanın üstüne, oradan da Gav'ın kucağına dökülüyor.

Gav boş ver dercesine elini sallıyor. "Takma kafana." Eliyle pantolonunu süpürerek dökülen birayı temizlemeye çalışıyor. Güçlü elleriyle o zayıf, güçsüz bacakları arasındaki tezat bir kez daha gözüme çarpıyor.

Sapasağlam bacaklar.

Bu iki sözcük bir anda zihnime üşüşüyor.

Herkesi kandırıyor.

Birden öyle bir ayağa fırlıyorum ki az kalsın içkilerin geri kalanını da deviriyorum.

Önceden orada buluşuyorlarmış.

Gav bira bardağını eline alıyor. "Ne oluyor ya?"

"Haklıydım," diyorum.

"Ne konuda?"

Boş boş suratlarına bakıyorum. "*Yanıldım* ama haklıydım. Bu tam bir delilik. İnanması çok güç ama... bir yandan çok da mantıklı geliyor. Ha siktir. Çok mantıklı."

İnsan kılığında bir şeytan o. İtiraf et.

Hoppo, "Ed, sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor.

"Valsçi'deki Kız'ı, Elisa'yı kimin öldürdüğünü biliyorum. Ona neler olduğunu biliyorum."

"Ne?"

"Takdir-i ilahi."

"Size telefonda da söyledim, Bay Adams. Ziyaret saati geçti."

"Ben de size onu görmem gerektiğini söyledim. Önemli bir durum söz konusu."

Beni geçen sefer karşılayan o iri yarı, suratsız hemşire gözlerini dikmiş bize bakıyor. (Hoppo ve Şişko Gav de benimle gelmek istemişti. Eski çete son bir macera peşinde.)

"Hayat memat meselesi herhalde?"

"Evet."

“Sabaha kadar bekleyemez yani?”

“Hayır.”

“Pederin hiçbir yere gittiği yok aslında.”

“Yerinizde olsam bundan çok emin konuşmazdım.”

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. O anda anlıyorum. O da biliyor. Hepsi biliyor ama şimdiye kadar kimse ağzını açıp bir şey dememiş.

“Bakımevi sakinlerinin dışarı çıkması, onları sokaklarda dolaşırken bulmak hoşunuza gitmiyor, değil mi?” diyorum. “Ama yine de böyle şeyleri hasıraltı etmek en iyisi. Hele de kilisenin bakımevine para akıtmaya devam etmesini istiyorsanız.”

Kadın gözlerini kısıyor. “Siz benimle gelin. Siz ikiniz.” Parmağıyla Hoppo ile Gav’i işaret ediyor. “Burada bekleyin.” Sert bakışlarını tekrar bana çeviriyor. “Yalnızca beş dakika Bay Adams.”

Kadının peşinden koridoru geçiyorum. Parlak floresan ışıklar etrafı aydınlatıyor. Burası gündüzleri bakımevinden daha farklı bir yermiş gibi görünmeyi başarabilir. Ama geceleri mümkün değil. Çünkü böyle yerlerde gece olmaz. Işıklar her zaman yanar, gürültü asla eksik olmaz. İnlemeler, sızlanmalar, kapı gıcırıltıları, yer döşemelerine basan yumuşak tabanlı ayakkabıların sesleri...

Peder Martin’in kapısına ulaşıyoruz. Sevimli hemşire uyarıcı gözlerle yüzüme son bir kez bakıp eliyle beş dakika işareti yaptıktan sonra kapıyı tıklatıyor.

“Peder Martin? Bir ziyaretçiniz var.”

Bir an için kapı açıldığı anda onu orada, ayakta, buz gibi gözlerle bana bakarken bulacağımı sanıyorum.

“İtiraf et.”

Ama tabii ki aldığımız tek cevap derin bir sessizlik. Hemşire bana ters ters bakıp usulca kapıyı aralıyor.

“Peder?”

Kadının sesindeki şüphe tınısını yakalamamla yüzüme serin bir havanın çarpması bir oluyor.

Daha fazla bekleyemiyorum. Kadını itip içeri giriyorum. Oda bomboş, pencere ardına kadar açık, perdeler akşam rüzgârıyla çırpınıyorlar. Dönüp hemşireye bakıyorum.

“Pencerelere emniyet kilidi takmıyor musunuz?”

“Bugüne kadar hiç gerekmemişti...” gibisinden bir şeyler geliyor.

“Öyle mi dersiniz? Daha önce de yürüyüşe çıkmış olmasına rağmen hem de!”

Kadın bakışlarıma aynı sertlikte karşılık vermeye devam ediyor. “Sadece canı sıkkın olduğu zamanlarda yürür.”

“O zaman bugün canı sıkındı.”

“Aslına bakarsanız, evet. Bugün bir ziyaretçisi vardı. Sonrasında çok gerildi. Ama pek uzağa gitmez.”

Pencereye gidip dışarı bakıyorum. Akşam, perdelerini hızla yeryüzüne indirmeye başladıysa da ormanın karanlığını hâlâ seçebiliyorum. Hiç de uzak sayılmaz. Hem bakımevi arazisini geçtikten sonra oraya gittiğini kim görebilir?

Hemşire, “Ona hiçbir zarar gelmez,” diyerek devam ediyor. “Genelde kendi kendine geri döner.”

Arkamı dönüp ona bakıyorum. “Ziyaretçisi vardı demiştiniz. Kim geldi?”

“Kızı.”

Chloe. Veda etmeye gelmiştir. Korku dolu bir bulut üstüme çöküyor.

Bir iki gece ormanda kamp yapmaktan zarar gelmez.

“Alarmı çalıştırmam gerek,” diyor hemşire.

“Hayır. Polis çağırmanız gerek. Hem de hemen.”

Bacağımı pencereden dışarıya atıyorum.

“Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?”

“Ormana.”

Çocukluğumuzdakine kıyasla çok daha küçük artık. Artık büyüdüğüm için gözüme böyle görünüyor değil ama. Orman, et-

rafındaki eski meşeler ve hemen ardındaki çınarlardan çok daha hızlı büyüyen toplu konut siteleri yüzünden gerçekten de gitgide küçülüyor. Ama bu gece gözüme yine eskisi gibi kocaman, devasa görünüyor. Karanlık, tehlikeli ve yasaklı.

Bu defa başı ben çekiyorum. Ölü yapraklar ve ağaç dalları ayaklarımın altında ezilip çatırdıyor, bizim sevimli hemşirenin (istemeye istemeye) ödünç verdiği el feneriyle yolumuzu aydınlatmaya çalışıyorum. El fenerinin ışığı arada sırada bir iki hayvanın parlak gözlerine vuruyor ve vurduğu anda hayvan karanlıkların içine dalıp gidiyor. Bence canlılar, gece mahlukları ve gündüz mahlukları olarak ikiye ayrılıyorlar. Çektiğim uykusuzluğa ve uyurgezerliğe rağmen ben kesinlikle bir gece mahluku sayılmam.

Hoppo birden, hemen arkamdan, “Sen iyi misin?” diye fısıldıyor ve yerimden sıçırıyorum.

Benimle gelmek için ısrar etmişti. Gav ise görevlilerin polislere haber verdiğinden emin olmak için bakımevinde bekliyor.

“Evet,” diye fısıldıyorum ben de. “Çocukken ormana geldiğimiz zamanları hatırladım da.”

“Aynen,” diye fısıldıyor Hoppo yine arkadan. “Ben de.”

Neden fısıldıyoruz merak ediyorum. Bizi duyabilecek kimse yok ki. Gece mahluklarından başka... Belki de yanılıyordumdur. Belki de burada değildir. Belki Chloe sözümü dinleyip ucuz bir pansiyona yerleşmiştir. Belki de...

Ormanın derinliklerinden bir ölüm perisinin kahkahası gibi çığlıklar yükseliyor. Ağaçlar titreşiyor ve kapkara kanatlar çırpına çırpına koca bir bulut misali karanlık gökyüzüne doğru yükseliyorlar.

Hoppo’ya bakıyorum ve aynı anda koşmaya başlıyoruz; el fenerinin ışığı önümüzde sağa sola yalpalıyor. Ağaç dallarını aşılıyor, dikenli çalılıkların üstünden atlıyor ve küçük bir açıklığa çıkıyoruz, tıpkı eskisi gibi. Tıpkı rüyamdaki gibi.

Birden duruyorum, Hoppo da hemen arkamda bekliyor. El fenerinin ışığını etrafa tutuyorum. Az ileride, toprağın üstünde

tek kişilik ufacık bir çadır duruyor, bir tarafı çökmüş. Çadırın hemen önünde bir sırt çantası ve bir kıyafet yığını var. Chloe burada değil. Bir an için rahatlıyorum, sonra fenerin ışığını tekrar çadıra tutuyorum. O kıyafet yığına. Fazla büyük. Fazla hacimli. Kıyafet değil ki bu. Bir ceset.

Hayır! Hemen koşup dizlerimin üstüne çöküyorum. "Chloe."

Hırkasının kapüşonunu geriye doğru çekiyorum. Yüzünün rengi solmuş, boynunun çevresinde kırmızı izler var ama nefes alıp veriyor. Ölmemiş. Daha değil.

Tam zamanında gelmiş olmalıyız; o herifin karşısına geçip onunla yüzleşmeyi ne kadar istersem isteyeyim bu yüzleşme biraz daha beklemek zorunda. Şu anda Chloe'nin iyi olduğundan emin olmak çok daha önemli. Ne yapacağını şaşırmış halde kenarda duran Hoppo'ya bakıyorum.

"Ambulans çağırmamız gerek."

Hemen kafasını sallayıp cebinden telefonunu çıkarıyor. "Çekmiyor." Yine de telefonu kulağına koyuyor...

...ve birden *hop* diye düşüveriyor. Sadece telefonu değil, kulağı da. Kulağının olduğu yerde artık kanlı bir delik duruyor. Derken gümüşü bir ışık görüyorum, koyu kırmızı kanlar fışkırıyor ve ucundan iplik gibi kas lifleri sarkan kolu pat diye düşüveriyor.

Bir çığlık sesi duyuyorum. Hoppo'dan değil. Hoppo gıkını bile çıkarmadan yüzüme bakıyor, sonra inleyerek ansızın yere yığılıyor. Çığlık atan benim.

Peder, yerde yatan Hoppo'nun üstünden atlıyor. Elinde ucundan kanlar damlayan bir balta var. Pijamalarının üstüne bahçıvan tulumu giymiş.

Üstünde işçi tulumu gibi bir şey vardı ve topallayarak yürüyordu.

Sallana sallana bana doğru gelirken bir ayağını yere sürüyor. Nefesi kesik kesik çıkıyor, zayıf suratı ter içinde kalmış. Yürüyen bir ölüye benziyor, gözleri hariç. Onlar capcanlı bakıyor ve daha önce tek bir kez gördüğüm bir ışıkla parlıyor. Sean Cooper'da gördüğüm o deli ışıkla.

Güçlkle ayağa kalkıyorum. Tüm sinir uçlarım bana kaçmamı söylüyor. Ama Chloe ile Hoppo'yu nasıl burada bırakabilirim? Daha da önemlisi, Hoppo kan kaybından ölmeden ne kadar dayanabilir? Uzaktan siren sesleri duyduğumu sanıyorum. Belki de bu sesler sadece hayal gücümün bir ürünüdür. Ama yine de onu konuşturup oyalayabilirsem...

“Demek hepimizi öldüreceksiniz? Adam öldürmek günah değil mi Peder?”

“Günah işleyen, ölür. Doğru kişi doğruluğunun, kötü kişi kötülüğünün karşılığını alacaktır.”

Bacaklarım tir tir titrerken, baltanın ucundan damla damla Hoppo'nun kanının akmasını izlerken ayakta durmaya çalışıyorum. “Hannah'yı da bu yüzden mi öldürmek istediniz? Günahkâr olduğu için mi?”

“Çünkü bir fahişe yüzünden insan bir lokma ekmeğe muhtaç kalır. Zina yapmak da kişinin canına mal olur. İnsan koynuna ateş alır da giysileri yanmaz mı?”

Biraz daha yaklaşıyor, total bacağı yerdeki ölü yaprakları peşi sıra sürüklüyor, elindeki balta sallanıyor. İncil'den fırlamış bir Terminatör'le sohbet ediyorum sanki. Yine de çaresizce çabalamayı sürdürüyorum, sesim titriyor.

“Karnında sizin çocuğunuz vardı. Sizi seviyordu. Bunun hiç mi anlamı yoktu?”

“Eğer elin seni günaha sokarsa, onu kes. Çolak olarak yaşamak, iki elle cehenneme, o sönmez ateşe gitmenden iyidir. Eğer ayağın seni günaha sokarsa, onu kes. Hayata total bir ayakla karışmak, iki sağlam ayakla cehenneme atılmandan iyidir.”

“Ama siz kendi elinizi kesmediniz ki. Hannah'yı da öldürmediniz. Elisa'yı öldürdünüz.”

Duraksıyor. Yaşadığı bir anlık tereddüdü görüyor ve buna tutunuyorum.

“Yanıldınız Peder. Yanlış kızı öldürdünüz. Hem de masum bir kızı. Ama bunu zaten biliyorsunuz, değil mi? Ve açık konuşa-

lım, yüreğinizin derinliklerinde Hannah'nın masum olduğunu da biliyorsunuz. Günahkâr olan sizsiniz Peder. Siz yalancı, ikiyüzlü ve katilsiniz.”

Avazı çıktığı kadar haykırıp üstüme atılıyor. Son anda kenara çekilip omzumu karnına indiriyorum. Nefesinin kesilip geriye doğru sendelediğini görünce bir an için derin bir *oh* çekiyorum, derken baltanın ucundaki tahta sopa kafamın kenarına çarpınca acıyla inliyorum. Peder yere düşüyor. Ben de yediğim balta darbesiyle onun üstüne yığılıveriyorum.

Baltayı almak için yerimden doğrulmaya çalışıyorum ama kafam zonkluyor, başım dönüyor. Balta parmaklarımın ucunda duruyor. İyice uzanıp kendimi o tarafa doğru itiyorum. Peder kendini bana doğru devirip tüm ağırlığını üstüme veriyor. Ellerini boynuma doluyor. Ondan kurtulmak için dirseğimle suratına vuruyorum ama kollarımın tüm gücü çekilmiş, vurduğum darbenin hiçbir etkisi olmuyor. Boğuşmaya başlıyoruz. Beyin sarsıntısı geçiren adam, yürüyen ölüye karşı. Parmakları boynumu biraz daha sıkıyor. Çaresizce parmaklarını boynumdan sökmeye çalışıyorum. Göğsüm az sonra patlayacak sanki, gözlerim yuvalarından fırlamak üzere olan iki kor gibi. Gözlerime yavaş yavaş perde iniyor.

Oksijensiz kalan beynim, her şey böyle bitmemeliydi, diyor can havliyle. Benim sonum böyle olmamalıydı. Kötü bir oyun bu, sadece düş kırıklığı. Birden tok bir ses duyuluyor ve parmakları gevşiyor. Tekrar nefes alabiliyorum. Ellerini boynumdan çekiyorum. Gözlerim tekrar görmeye başlıyor. Peder fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyor. Dudakları aralanıyor.

“İtiraf et...”

Son sözleri ağzının kenarından incecik bir kanla birlikte sızıyor. Gözleri bana bakmayı sürdürüyor ama ışıkları söndürülmüş sanki. İki donuk küreye dönmüşler artık, daha az öncesine kadar bu gözlerin ardında ne varsa nihayet çekip gitmiş.

Ağırlığının altından kalkmaya çalışıyorum. Balta sırtına saplanmış duruyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum. Nicky babasının

cesedinin başında dikiliyor, yüzüne ve giysilerine kan damlaları sıçramış, elleri kana bulanmış. Bana bakıyor, sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi.

“Çok özür dilerim. Bilmiyordum.” Babasının yanına çöküyor, yanaklarına akan gözyaşları yüzüne bulaşan kanlara karışıyor. “Daha erken gelmeliydim. Daha erken gelmeliydim.”

2016

Kafamda sorular var. Çok fazla soru. Nasıl, nerede, ne sorularına öyle ya da böyle bir cevap bulabiliyorum da iş, *neden* kısmına gelince cevaplar yok elimde. Hem de hiç.

Anlaşılan Nicky ona bıraktığım mesajı aldıktan sonra atlayıp gelmiş. Beni evde bulamayınca bara uğramış. Cheryl ona nereye gittiğimizi söylemiş, hikâyenin geri kalanını ise hemşireler tamamlamış. Nicky her zamanki Nicky gibi davranıp peşimize düşmüş. İyi ki de düşmüş, iyi ki.

Chloe babasını son bir kez ziyaret etmeye karar vermiş. Büyük hata. Tıpkı ona ormanda kamp yapacağını söylemesi ve saçlarını sarıya boyaması gibi. Sanırım her şeye sebep olan da buydu. Hannah'ya olan ani benzerliği Peder'in zihnindeki karanlığı uyandırdı.

Pederin zihninden söz açılmışken, doktorlar hâlâ bu meseleyi tartışıyorlar. O bilinçlilik hali, yürüyebilmesi (ve hatta adam öldürebilmesi), yaşadığı kısmi felçten kısa süreli bir sapma mıydı yoksa tam tersi bir durum mu geçerliydi? O yatalak hali numaraymış demek. Başından beri her şeyin farkındaymış.

Artık öldüğü için asıl cevapları asla bilemeyeceğiz. Gerçi eminim birileri bu konuda bir kitap falan yazarak ünlenip epey para kaldıracaktır. Mickey mezarında ters dönecek.

Büyük ölçüde bana ait teori şöyle: Peder, karnında kendi pişini taşıyan ve o hasta zihniyle itibarını yerle bir ettiğini düşündüğü Hannah'yla karıştırıp Elisa'yı öldürdü. Peki kızın cesedini

neden parçaladı? Şey, bu yaptığını açıklayan tek şey ormandayken İncil'den yaptığı alıntı: "Eğer elin seni günaha sokarsa, onu kes. Çolak olarak yaşamak, iki elle cehenneme, o sönmez ateşe gitmenden iyidir."

Sanırım onu parçalarına ayırarak her şeye rağmen cennete gitmesini sağlamaya çalışmıştı. Belki hatasını sonradan anlamıştı. Belki de anlamasına rağmen kızın cesedini parçalamayı seçmişti. Bunu kim bilebilir ki? Bu saatten sonra pederi ancak Tanrı yargılayabilir ama onun bir mahkeme salonunda hâkim ve jüri karşısına çıktığını görmeyi isterdim.

Polisler, Elisa Rendell davasını yeniden açmayı düşünüyorlar. Günümüzdeki televizyonlarda gördüğümüz gelişmiş adli tıp ve DNA teknolojileriyle cinayet suçlusunun peder olduğunu kanıtlayacaklarından hiç şüphem yok. Ama nefesi tuttum, o günü bekliyorum diyemeyeceğim. Ormandaki o geceden ve pederin boğazımı sıkan parmaklarını hissettikten sonra bir daha hiçbir sebeple nefesimi tutmayı düşünmüyorum.

Hoppo neredeyse tamamen iyileşti. Doktorlar kulağını mükemmel bir şekilde olmasa da yerine dikmeyi başardılar ama yine de Hoppo artık saçlarını biraz uzun kullanmayı tercih ediyor. Kolu için de ellerinden geleni yapıyorlar ama sinirler söz konusu olunca durum biraz sakat tabii. Kolunun kısmen hareket kabiliyetini kazanma ihtimalinin olduğunu ama bu ihtimalin gerçekleşmeme olasılığı da olduğunu söylüyorlar. Bir şey söylemek için henüz çok erken. Şişko Gav artık gittiği her yerde park yeri bulabileceğini (ve sağlam eliyle otuz bir çekebileceğini) hatırlatarak onu teselli ediyor.

O sinir bozucu gazeteciler birkaç haftadır kasabadan ve evimin önünden ayrılmıyor. Ben kimseyle konuşmak istemiyorum ama Şişko Gav bir röportaj vermeyi ihmal etmiyor. Röportajda birkaç kez barından da bahsediyor. Bara gittiğimde işlerin epey iyi gittiğini görüyorum. Bu olaydan hiç olmazsa tek bir iyi sonuç çıkabilmiş.

Hayatım birkaç şey dışında aynı rutinde devam ediyor. Ama okula güz dönemi bittikten sonra geri dönmeyeceğimi bildiriyor ve bir emlakçıyla görüşüyorum.

Saçlarını havalı bir biçimde tarayıp üstüne ucuz bir takım geçirmiş açığöz bir genç eve gelip etrafa bakıyor. O dolapları açıp kaparken ve kontrol eder gibi topuğuyla yerdeki parkelere vururken ben dilimi ısırıp özel hayatıma müdahale edildiği hissini bastırmaya çalışıyorum. Adam evi dolaşırken sık sık *hımmmm, aaaa* gibi sesler çıkarsa da, son yıllarda fiyatların acayip arttığını ve evin *biraz modernleştirilmesi* gerektiğini söylese de, yine de eve beni epey şaşırtan bir değer biçiyor.

Birkaç gün sonra “Satılık” levhası asılıyor.

Ertesi gün en şık siyah takım elbisemi giyiyor, saçlarımı özenle tarıyor ve boynuma gri kravatımı bağlıyorum. Tam evden çıkmak üzereyken kapı çalınıyor. Zamanlamadan ötürü dudak büksem de hemen gidip kapıyı açıyorum.

Nicky karşımda duruyor ve beni baştan aşağı şöyle bir süzüyor. “Çok şıksın.”

“Teşekkürler.” Üstündeki fıstık yeşili paltoya bakıyorum. “Sen gelmiyorsun anlaşılan.”

“Evet, gelmiyorum. Anderbury’ye avukatımla görüşmeye geldim.”

Nicky üç kişinin hayatını kurtarmış olmasına rağmen babasını öldürme suçuyla yargılanıyor.

“Biraz daha kalamaz mısınız?”

Kafasını iki yana sallıyor, “Diğerlerinden benim adıma özür dile ama...”

“Anlayışla karşılayacaklarından eminim.”

“Sağ ol.” Elini uzatıyor. “Ben aslında sana veda etmeye gelmiştim Ed.”

Bana uzattığı ele bakıyorum. Ve sonra, tıpkı onun yıllar önce yaptığı gibi, ona doğru bir adım yaklaşıp kollarımı boynuna doluyorum. Başta kaskatı kesiliyor ama sonra o da bana sarılıyor.

Kokusunu içime çekiyorum. Vanilya ve sakız değil, misk ve sigara kokuyor bu defa. Sımsıkı tutunmak yok artık, serbest bırakmak var.

Sonunda birbirimizden ayrılıyoruz. Boynunda parlayan bir şey var.

Kaşlarımı çatarak bakıyorum. “Sen eski kolyeni mi takıyorsun?”

Başını eğip bakıyor. “Evet. Bunu hep sakladım.” Kolyenin ucundaki minik haçı tutuyor. “Kötü anıları hatırlatan bir şeyi bunca yıl saklamış olmam sana tuhaf geliyordur herhalde.”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Hiç de değil. Bazı şeylerden bir türlü kopamıyor insan.”

Gülümsüyor. “Kendine iyi bak.”

“Sen de.”

Nicky garaj yolundan sokağa doğru yürüyüp gözden kaybolurken arkasından bakakalıyorum. Sımsıkı tutunmak, diye düşünüyorum. Ve serbest bırakmak. Bazen ikisi aynı şey galiba.

Sonra portmantodan pardösümü alıyorum, küçük içki şişesinin cebinde durup durmadığını kontrol ettikten sonra kapıdan çıkıyorum.

Ekim havasının soğuğu yüzüme çarpıp yanaklarımı sızlatıyor. Hemen arabama atlayıp ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum. Arabanın içindeki hava ılıyınca kadar krematoryuma varıyorum.

Cenaze törenlerinden nefret ederim. Cenaze levazımatçılarından başka kim sever ki zaten? Bazı cenaze törenleri diğerlerinden daha kötüdür. Gencecik çocukların, aniden ve korkunç bir biçimde aramızdan ayrılanların ve bir de bebeklerin cenazeleri... Yalnızca oyuncak bebeğin sığabileceği büyüklükteki o karanlık çukura konulduklarını görmeye kimse dayanamaz.

Bazı cenaze törenleriye kaçınılmazdır. Gwen’in ölümü hepimizi şaşırttıysa da, tıpkı babamda olduğu gibi, aklın bir kez yerinden gittiye bir noktada bedenin de onun peşinden gider.

Tören pek kalabalık değil. Gwen'i pek çok kişi tanıyorduyduysa da öyle çok arkadaşı yoktu. Annem orada, Gav ve Cheryl orada, eskiden temizliğe gittiği birkaç kişi orada. Hoppo'nun ağabeyi Lee işten izin alamamış ya da almaya gerek duymamış. Hoppo en önde oturuyor, üstünde ona çok büyük gelen kalın bir palto var, kolu hâlâ askıda. Son zamanlarda epey kilo verdiği için çok daha yaşlı görünüyor. Hastaneden daha birkaç gün önce çıktı. Fizik tedavisi hâlâ devam ediyor.

Gav onun hemen yanında tekerlekli sandalyesinde oturuyor, Cheryl ise diğer tarafındaki tahta sırada. Ben de onların hemen arkasına, annemin yanına oturuyorum. Ben daha otururken annem elimi tutuyor. Tıpkı ben çocukken yaptığı gibi. Ben de onun elini sımsıkı tutuyorum.

Tören kısa sürüyor. Bu hem bir lütuf hem de bu dünyada geçirdiğin yetmiş yılın, on dakikalık bir konuşma ve birkaç Tanrı kelamıyla özetlenebileceğini acı acı hatırlatıyor insana. Ben öldüğümde biri Tanrı'nın adını anacak olursa cehennemde cayır cayır yanar umarım.

Hiç olmazsa krematoryumdaki törenlerde perdeler bir çekildi mi her şey bitiveriyor. Ağır adımlarla mezarlığa gitmek zorunda kalmıyorsun. Tabutun kara toprağa indirilmesini izlemiyorsun. Sean'ın cenaze törenini daha dünmüş gibi hatırlıyorum.

Şimdi bunun yerine dışarı çıkıp bahçede toplanıyor, ne diyeceğimizi ve ne yapacağımızı şaşırdığımız için etraftaki çiçeklere hayran hayran bakmakla yetiniyoruz. Gav ve Cheryl, The Bull'da birer kadeh içki içmeyi teklif ediyorlar ama hiçbirimiz bunu yapacak havada değiliz.

Gav'le biraz sohbet ettikten sonra annemi Cheryl'in yanında bırakıp bir köşeye çekiliyorum. Asıl amacım bir sigara içip cebimdeki içki şişesinden birkaç yudum almak olsa da insanlardan uzaklaşmak da cazip geliyor. Görünüşe bakılırsa böyle düşünen bir tek ben değilim.

Hoppo ölenlerin küllerinin gömüldüğü ya da saçıldığı yerleri gösteren küçük mezar taşlarının yanında duruyor. Krematoryum bahçesindeki mezar taşlarının, gerçek mezar taşlarının yıkanıp çekmiş hali gibi göründüğünü düşünmüşümdür hep. Burası minyatür bir mezarlık sanki.

Yanına gittiğimi anlayınca Hoppo kafasını kaldırıp bakıyor. “Hey.”

“Nasılsın diye soracağım ama sanırım bu çok saçma bir soru olacak.”

“İdare ediyorum sanırım. Bugünün bir gün geleceğini bilsem de insan yine de ölüme hazırlıksız yakalanıyormuş.”

Hayır. Kimse ölüme hazırlayamaz kendini. Böylesi bir bitişe asla hazırlanamazsın. İnsanoğlu hayatını kontrol edebilmeye alışkındır. Hayatını bir nebze kadar da olsa büyütüp geliştirmeye. Ama ölüm hiçbir tartışmaya mahal vermez. Hiçbir bahaneye, hiçbir itiraza izin vermez. Ölüm, ölümdür ve tüm kozlar onun elindedir. Onu bir kez kandırsan da, ona ikinci defa meydan okumana asla müsaade etmez.

“En kötüsü ne biliyor musun?” diyor Hoppo. “Annemin ölümüyle, artık onunla uğraşmak zorunda olmayacağım gerçeğiyle sanki bir yanımda rahatladı.”

“Babam öldüğü zaman ben de öyle hissetmiştim. Kendini kötü hissetme. Annenin öldüğüne seviniyor değilsin. Hastalığın gittiğine seviniyorsun sen.” Cebimdeki içki şişesini çıkarıp ona uzatıyorum. Başta tereddüt etse de sonra şişeyi alıp bir yudum içiyor.

“Diğer açılardan nasılsın?” diye soruyorum. “Kolun falan?”

“Hâlâ pek his yok ama doktorlar bunun zaman alacağını söylüyorlar.”

Elbette. Kendimize daima bir şeyler için zaman veririz. Sonra bir gün, zaman tükenir.

İçki şişesini bana geri uzatıyor. Şişeyi geri almak için yanıp tutuşsam da biraz daha içmesi için işaret ediyorum. O içkiden bir yudum daha alırken ben de sigaramı yakıyorum.

“Senden ne haber?” diyor. “Manchester’a taşınmaya hazır mısın?”

Bir süre vekil öğretmen olarak çalışmayı planlıyorum. Manchester her şeye başka bir gözle bakmak için yeterince uzak görünüyor gözüme.

“Şöyle böyle,” diyorum. “Yine de oradaki çocuklar beni çiğ çiğ yermiş gibi hissediyorum.”

“Peki ya Chloe?”

“O gelmiyor.”

“Ben ikinizin...”

Kafamı sallıyorum. “Arkadaş kalmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Çünkü Chloe’yle aramızda başka türlü bir ilişki olabileceğini hayal etmek her ne kadar hoş olsa da onun beni o gözle görmediği, asla da görmeyeceği yadsınamaz bir gerçek. Ben onun tipi değilim, o da benim için doğru insan değil. Hem artık onun Nicky’nin küçük kardeşi olduğunu bilirken, onunla başka türlü bir ilişki kurmak bana yanlış geliyor. O ikisinin ilişkilerini güçlendirmesi gerek. Aralarını tekrar bozan kişi olmak istemem.

“Her neyse,” diyorum, “belki orada kendime kuzeyli bir sevgili bulurum.”

“Olmayacak iş değil.”

“Değil mi ama?”

Kısa bir sessizlik oluyor. Bu defa Hoppo şişeyi geri uzattığında ikiletmeden alıyorum.

“Galiba bu defa olay cidden kapandı,” diyor, sadece çöp adam meselesini kastetmediğinin farkındayım.

“Galiba.”

Oysa hikâyede hâlâ boşluklar, havada kalan sorular var.

“Sen buna inanmıyorsun galiba?”

Omuzlarımı silkiyorum. “Anlayamadığım şeyler var hâlâ.”

“Ne gibi?”

“Murphy’yi kimin zehirlediğini hiç merak etmiyor musun? Ben o olaya hiç anlam veremedim. O gün onu Mickey’nin çözdüğünden eminim. Kendi canı yandığı için senin de canını yakmak istedi. Gördüğüm o resmi çizen de Mickey’ydi muhtemelen. Ama Murphy’yi öldürenin Mickey olduğuna bir türlü inanamıyorum. Sen inanabiliyor musun?”

Buna cevap vermesi epey zaman alıyor. Hatta bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra, “O öldürmedi,” diyor. “Murphy’yi kimse kasten öldürmedi.”

Şaşkın şaşkın yüzüne bakıyorum. “Nasıl yani?”

O ise elimdeki içki şişesine bakıyor. Şişeyi tekrar ona uzatıyorum. Alıp kafasına dikeyor.

“Daha o zamanlarda bile annemin aklı gidip gitmeye, kafası karışmaya başlamıştı. Eşyaların yerlerini karıştırır, olmayacak şeyleri hiç olmayacak yerlere koyardı. Bir keresinde onu kahve fincanına mısır gevreği doldurup üstüne sıcak su dökerken yakalamıştım.”

Anlattıkları babam yüzünden çok tanıdık geliyordu.

“Murphy öldükten bir yıl kadar sonra bir gün eve geldim, annem Buddy’nin mamasını hazırlıyordu. Bir kâsenin içine biraz ıslak mama koymuştu, sonra üstüne raftan aldığı kutudaki bir şeyden eklediğini gördüm. Başta kutudakini kuru mama sandım ama sonra böcek ilacı olduğunu fark ettim. Kutuları karıştırmıştı.”

“Hadi be.”

“Aynen. Kâseyi köpeğe vermeden tam vaktinde ona engel olmayı başardım, hatta bu duruma epey güldük. Ama sonra aklıma geldi, aynı şeyi daha önce Murphy’ye mama verirken de yapmış olabilir miydi?”

Bu dediklerini düşünüyorum. Kasti olmasa da korkunç, çok korkunç bir hata.

Asla zannetme Eddie. Her şeyi sorgula. Her zaman en aşikâr olanın ötesine bak.

Kendime engel olamayıp gülüyorum. “Bunca zamandır yanılıyormuşuz demek. Yine...”

“Daha önce anlatmadığım için özür dilerim.”

“Durup dururken neden anlatacaktın ki?”

“Neyse, en azından şimdi sorunun cevabını almış oldun.”

“Sorularımdan bir tanesinin.”

“Başka soruların da mı var?”

Sigaramdan derin bir nefes çekiyorum. “Şu parti. Kaza gecesi. Mickey hep birinin kolasına içki kattığını söylerdi hani?”

“Mickey her zaman yalan söylerdi.”

“Bu konuda yalan söylediğini sanmıyorum. O kıymetli arabasını asla içkiliyken kullanmazdı. Arabasına bayılıyordu, kaza yapma riskini göze almazdı.”

“Yani?”

“Bence biri o gece gerçekten de onun kolasına içki kattı. Onun kaza geçirmesini isteyen biri. Ondan gerçekten nefret eden biri. Ama Gav’in de o arabada olacağını hesaba katmadı.”

“Böyle biri pek de iyi bir arkadaş sayılmazmış.”

“Bu kişinin Mickey’nin arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Ne o zaman ne de şimdi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Anderbury’ye döndüğü ilk gün Mickey’yi görmüştün hani. Seninle konuştuğunu söylemiştin Gav’e.”

“Ne olmuş yani?”

“Herkes Mickey’nin o gece parka sarhoş olduğu için, aklına ağabeyi geldiği için gittiğini zannediordu ama ben öyle düşünmüyorum. Bence oraya bilerek gitti. Biriyle buluşmak için.”

“Evet, buluşmuş da. O iki küçük soyguncuyla.”

Kafamı iki yana sallıyorum. “Yeterli kanıt olmadığı için onları suçlayamadılar. Hem zaten çocuklar o gece parkın o taraflarına gitmediklerini söylemişler.”

Bu dediklerimi biraz düşünüyor. “Demek ki baştan beri sanıldığı gibi olmuş, yani Mickey sarhoş olduğu için nehre düşmüş.”

Başım la onaylıyorum. “*Yolun o tarafında sokak lambası yok...* Sana Mickey’nin nehre düşüp boğulduğunu söylediğimde böyle demiştin. Haksız mıyım?”

“Haklısın.”

Yüreğim sızlıyor, ama birazcık.

“Mickey’nin nereden düştüğünü nasıl biliyordun ki? Eğer sen de oraya gitmediysen?”

Yüzünde gergin bir ifade belirliyor. “Ben neden Mickey’yi öldürmek isteyeyim ki?”

“Kazaya sebep olanın sen olduğunu öğrendiği için, bunu Gav’e anlatacağını, kitaba da koyacağını söylediği için... Sen daha iyi bilirsin.”

Uzun uzun suratıma bakıyor. Sonra içki şişesini göğsüme bastırarak bana geri veriyor.

“Bazen, Ed... tüm cevapları bilmemek çok daha iyidir.”

İki Hafta Sonra

Hayatının aslında ne kadar küçük olduğunu onu geride bırakırken fark etmek ne tuhaf.

Kırk iki yılın ardından dünyada kapladığım yerin daha büyük, zamanda açtığım çentiğin daha geniş olduğunu düşünürdüm. Ama öyle değilmiş. Diğer herkes gibi benim hayatım da, en azından hayatımın elle tutulur kısmı, tek bir kamyonu rahatça sığdırılabilecek kadarmış.

Kapıların birer birer kapanmasını, son eşyalarımın da kutulanıp etiketlenmesini izliyorum. Şey, neredeyse son diyelim.

Taşımacılara neşeli ve dostane olduğunu düşündüğüm bir tavırla gülümseyip, “Her şey bitti yani?” diyorum.

Adamlardan daha yaşlı ve daha bitkin görüneni, “Evet,” diyor. “Tamamdır.”

“Güzel, güzel.”

Dönüp eve bakıyorum. “Satıldı” levhası suçlayıcı bakışlarla bana bakıyor, sanki bana başarısızlığa uğradığımı, yenilgiyi kabul ettiğimi hatırlatıyor. Annemin evi satmama üzüleceğini düşünmüştüm önce ama onun da rahatladığını hissediyorum. Evin satışından tek kuruş bile almayı kabul etmiyor.

“Paraya ihtiyacın olacak Ed. Yeni bir hayat kuracak, yeni bir başlangıç yapacaksın. Hepimizin yeniden başlamaya ihtiyaç duyduğu zamanlar olur.”

Kamyon çekip giderken arkasından el sallıyorum. Manchester’da tek yatak odalı bir apartman dairesi kiralayacağım, bu yüzden

eşyalarımın çoğu doğrudan depoya gidiyor. Yavaş adımlarla eve giriyorum.

Eşyalarım toplanıp giderken hayatım nasıl gözüme daha küçük göründüyse, ev de tuhaf şekilde daha büyük geliyor şimdi. Bir süre amaçsızca holde dolandıktan sonra merdivenlerden çıkıp odama giriyorum.

Pencerenin hemen altında, komodininin durduğu yerdeki tahta döşemeler daha koyu renkli görünüyor. Oraya gidip dizlerimin üstüne çöküyor ve cebimden küçük bir tornavida çıkarıyorum. Tornavidayı gevşek parkelerin altına sokup parkeleri kaldırıyorum. Altındaki boşlukta yalnızca iki şey duruyor.

İlkini dikkatlice çekip çıkarıyorum: büyük bir plastik kutu. Onun hemen altındaysa ikincisi duruyor: eski bir sırt çantası. Annem bel çantamı lunaparkta kaybettikten sonra bu çantayı almıştı bana. Bundan daha önce bahsetmiş miydim? Bu sırt çantasını çok severdim. Üstünde Ninja Kaplumbağalar'ın resmi vardı ve o bel çantasından çok daha havalı ve kullanışlıydı. Bir şeyleri saklamak için de epey işe yarıyordu.

O sabah erken saatlerde bisikletime atlayıp ormana doğru giderken bu çanta sırtımdaydı. Tek başımaydım. Neden bilmiyorum. Saat gerçekten çok erkendi, normalde ormana tek başıma pek gitmezdim. Hele de kışın. Belki de içime doğmuştu. Ne de olsa karşına ne zaman ilginç bir şey çıkacağını asla bilemezdin.

Ve o sabah çok ilginç bir şey buldum.

Ayağım o ele takıldı ve tökezledim. İlk şoku atlatıp etrafa biraz daha bakındıktan sonra kızın ayağını buldum. Sonra sol elini. Bacaklarını. Gövdesini. Ve en sonunda insan yapbozunun en önemli parçasını. Yani kafasını.

Küçük bir yaprak yığınının üstünde duruyor, tepesindeki ağaçtan kubbeye bakıyordu. Çıplak ağaç dallarının arasından güneş ışıkları sızıyordu. Bu altın rengi ışıklar yerdeki su birikintilerine doluyordu. Hemen yanına diz çöktüm. Sonra heyecandan titreyen elimi uzattım ve yüzüne düşen saçlarını okşadım. Yüzündeki yara

izleri artık hiç korkunç görünmüyordu. Bay Halloran'ın fırçasının hassas dokunuşlarıyla yumuşattığı gibi, ölüm de o iskelet elinin soğuk dokunuşuyla yumuşatmıştı o yara izlerini. Yine çok güzel görünüyordu. Ama üzgündü. Ve şaşkın.

Parmaklarımı yüzünde gezdirdim ve sonra, neredeyse hiç düşünmeden, onu yerden kaldırıp aldım. Düşündüğümünden çok daha ağırdı. Ona bir kez dokunduktan sonra artık bırakamayacağımı anlamıştım. Onu orada, o pas rengi yaprakların arasına atılmış bir halde bırakamazdım. Ölüm onu tekrar güzelleştirmekle kalmamış, daha özel bir hale de getirmişti. Onu görebilecek tek kişi bendim. Onu saklayabilecek tek kişi bendim.

Nazıkçe ve törensel bir edayla, üstüne yapışmış yaprakları silkeleyip onu sırt çantama yerleştirdim. Çantamın içi sıcak ve kuruydu, hem böylece gökyüzündeki güneşe bakmak zorunda da kalmayacaktı. Ama onun karanlığa bakmasını ya da gözlerine tebeşir parçaları saplanmasını da istemiyordum. Bu yüzden elimi uzatıp gözlerini yumdum.

Ormandan çıkmadan önce çantamdan bir tebeşir çıkarıp polisin bulabilmesi için cesedinin yerini gösteren işaretler çizdim. Böylece kızın diğer parçaları da burada çok uzun kalmayacaktı.

Eve geri dönerken beni kimse durdurmadı, benimle kimse konuşmadı. Belki biriyle konuşsam yaptığım şeyi itiraf ederdim. Ama eve gittim, yeni bulduğum en değerli eşyayı taşıyan çantamı sırtımdan çıkarıp yerdeki parkelerin altına sakladım.

Tabii ortada büyük bir sorun vardı. Bulduğum cesedi polislere hemen haber vermeliydim. Ama ya kızın kafasının nerede olduğunu sorarlarsa? Ben yalan söylemeyi hiç beceremezdim ki. Ya onu benim aldığımı anlarsalarsa? Ya beni hapse atarlarsa?

Sonra aklıma bir fikir geldi. Tebeşir kutumu çıkardım ve Hoppo için, Şişko Gav için, Mickey için birer çöp adam çizdim. Ama akıllarını karıştırmak için renkleri birbirine karıştırdım. Böylece kimse çöp adamları kimin çizdiğini anlamayacaktı.

Kendime de bir çöp adam çizdim ve daha yeni kalkmış ve tesadüfen o çöp adamı bulmuş numarası yaptım; kendime bile. Sonra bisikletime atlayıp parka doğru pedal çevirmeye başladım.

Mickey çoktan gelmişti. Çok geçmeden diğerleri de geldi. Tıpkı düşündüğüm gibi.

Kutunun kapağını açıp içine bakıyorum. Boş göz çukurları da bana bakıyor. Pamuk helva kadar incecik birkaç saç teli sararmış kafatasının üstünde duruyor. Yakından bakınca Valsçi'den kopan metal parçanın çarpıp yüzünü parçaladığı yerdeki oyukları hâlâ görebiliyorsun.

Onca yıldır hep burada durmadı. Onu alıp getirdikten birkaç hafta sonra odamdaki koku dayanılmaz bir hale gelmişti. Ergenlik çağındaki erkek çocuklarının odaları kötü kokar ama o kadar da değil. Bahçenin en uzak ucuna bir çukur kazdım ve onu birkaç ay orada sakladım. Ama sonra yine geri getirdim. Yakınımda olsun diye. Güvende olsun diye.

Elimi uzatıp ona bir kez daha dokunuyorum. Sonra saatime bakıyorum. İsteksizce kapağını kapatıp kutuyu sırt çantasının içine yerleştiriyor ve aşağıya iniyorum.

Çantayı arabanın bagajına koyup üstünü bir iki ceket ve birkaç çantayla örtüyorum. Beni kimsenin durdurup arabamda neler taşıdığımı soracağını sanmıyorum ama ne olur ne olmaz. Mahcup duruma düşmek istemem.

Tam şoför koltuğuna oturacakken anahtarlarım aklıma geliyor. Emlakçıda yedek anahtarlar var ama Manchester'a gitmeden önce kendi anahtarlarımı evin yeni sahiplerine postalamak istiyordum. Garaj yolunun diğer ucuna yürüyüp anahtarları cebimden çıkarıyor ve posta...

Duraksıyorum. *Posta...*

Dilimin ucuna kadar geliyor ama ben hatırlamak için uğraştıkça elimden kaçıp gidiyor. Posta neyi? Kahrolasica posta...

Gözlerini kapının koluna dikmiş, o çok iyi bildiği ama bir türlü hatırlayamadığı sözcüğü yakalamaya çalışan babam geliyor gözümün önüne. Yüzündeki hayal kırıklığı ve şaşkınlık ifadesini hatırlıyorum. *Düşün Ed. Düşün.*

Az sonra aklıma geliyor. Posta... *kutusu*. Evet, posta kutusu. Kafamı iki yana sallıyorum. Saçma. Neden bu kadar panikledim ki? Buldum işte kelimeyi. Şu taşınma işi yüzünden biraz yorgun ve stresliyim sadece. Her şey yolunda. Ben babam değilim ki.

Anahtarları posta kutusunun deliğinden içeri sokup *tak* diye kutunun dibine düştüklerini duyduktan sonra gidip arabama binıyorum.

Posta *kutusu*. Tabii ki.

Motoru çalıştırıp gaza basıyorum... Manchester'a, geleceğime doğru.

Teşekkür

Öncelikle sana teşekkür ederim sevgili okur, bu kitabı okuduğun için. Alnının teriyle kazandığın parayla gidip bu kitabı satın aldığın için ya da bir kütüphaneden veya arkadaşından ödünç aldığın için. Bu kitap eline nasıl geçmiş olursa olsun, teşekkürler. Sana sonsuza dek minnettarım.

Önüne yağmur gibi yağan onca metnin arasından benimkini seçip potansiyelimi fark ettiği için müthiş menajerim Madeleine Milburn'e teşekkürler. *Gelmiş. Geçmiş. En. İyi. Menajer.* Hayley Steed, Therese Coen, Anna Hogarty ve Giles Milburn'e de çıkardıkları ustalıklı iş için teşekkür ederim. Hepiniz şahane insanlarsınız.

MJ Book'tan Maxine Hitchcock'a, bu harika kadına, bebek kakası sohbetleri ve böylesine ilham verici ve anlayışlı bir editör olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Amerika Crown'dan Nathan Robertson'a da yine aynı sebeple teşekkürler (bebek kakası sohbetleri hariç tabii). Sarah Day'e düzeltileri için, Penguin Random House'taki herkese de verdikleri destek için çok teşekkür ederim.

Dünya çapındaki tüm yayıncılarıma teşekkürler. Umarım bir gün sizlerle yüz yüze de tanışırız!

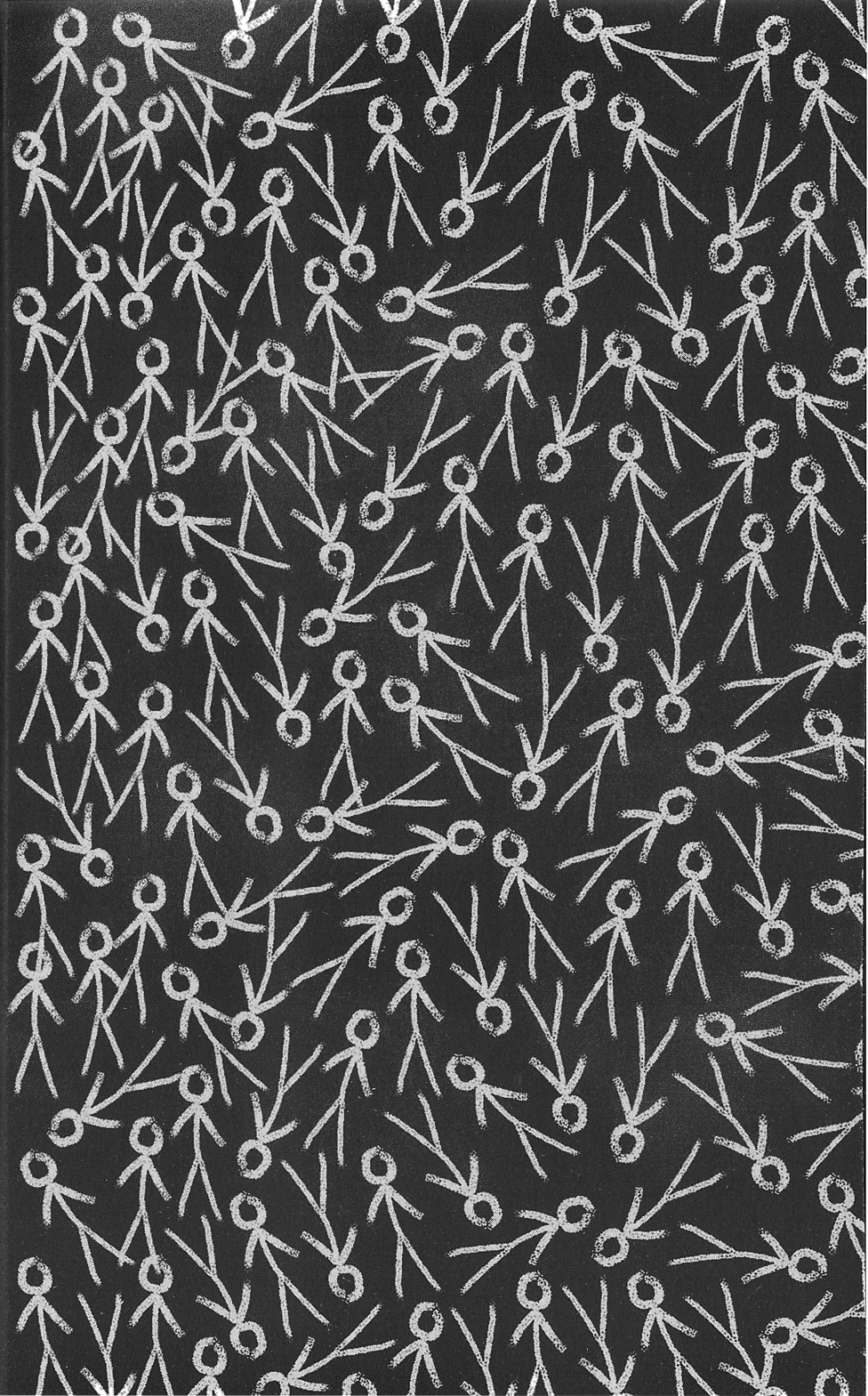
Ve tabii ki cefakâr partnerim Neil'a verdiği sevgi, destek ve bir laptop ekranının arkasıyla konuşmak zorunda kaldığı bütün akşamlar için teşekkür ederim. Pat ve Tim'e pek çok şey, anne ve babama ise her şey için teşekkürler.

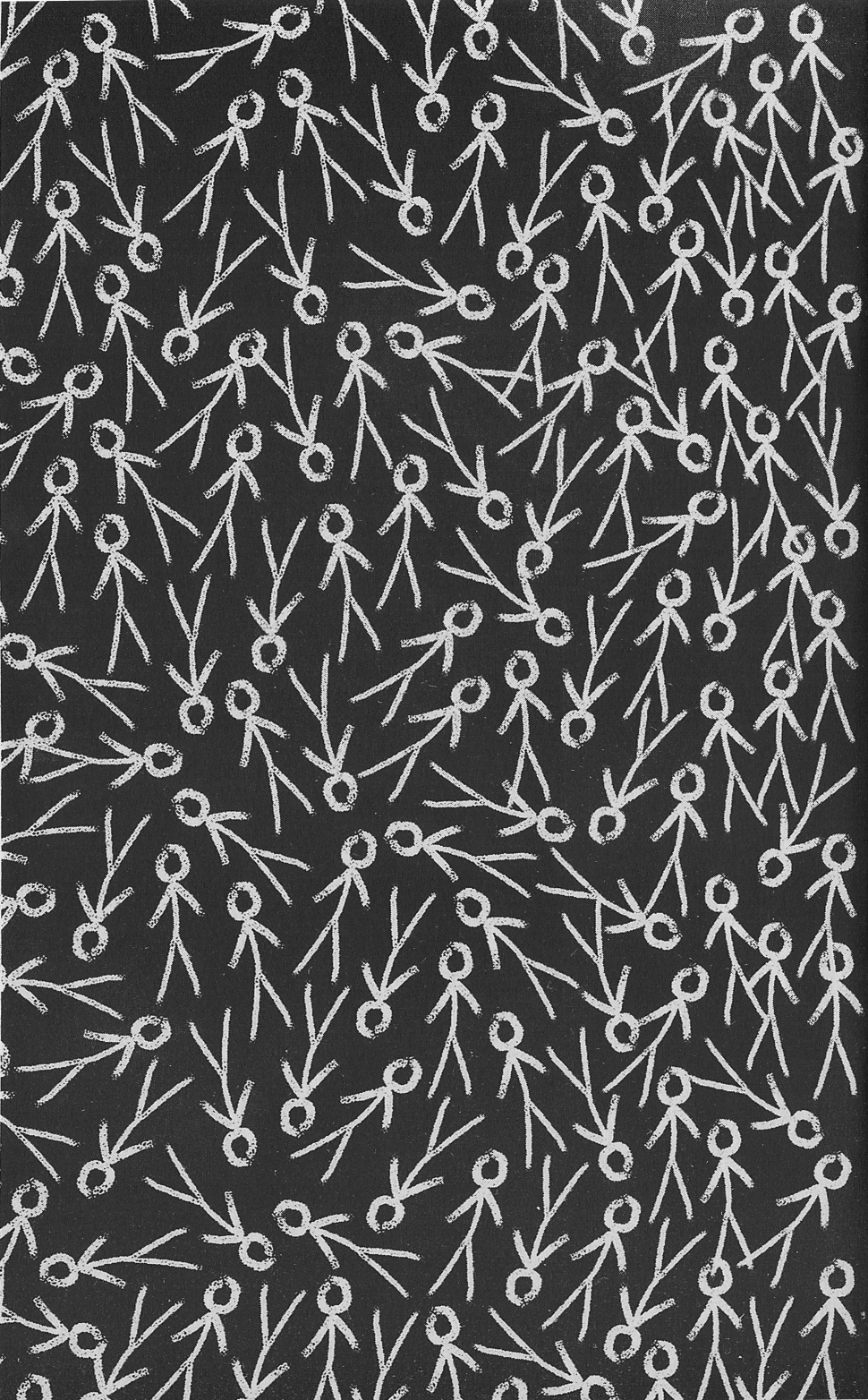
Bitiriyorum, söz...

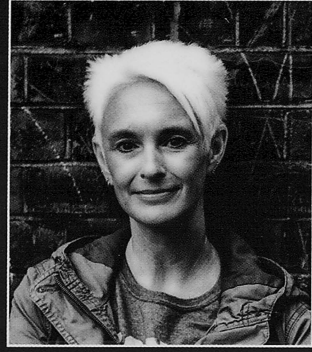
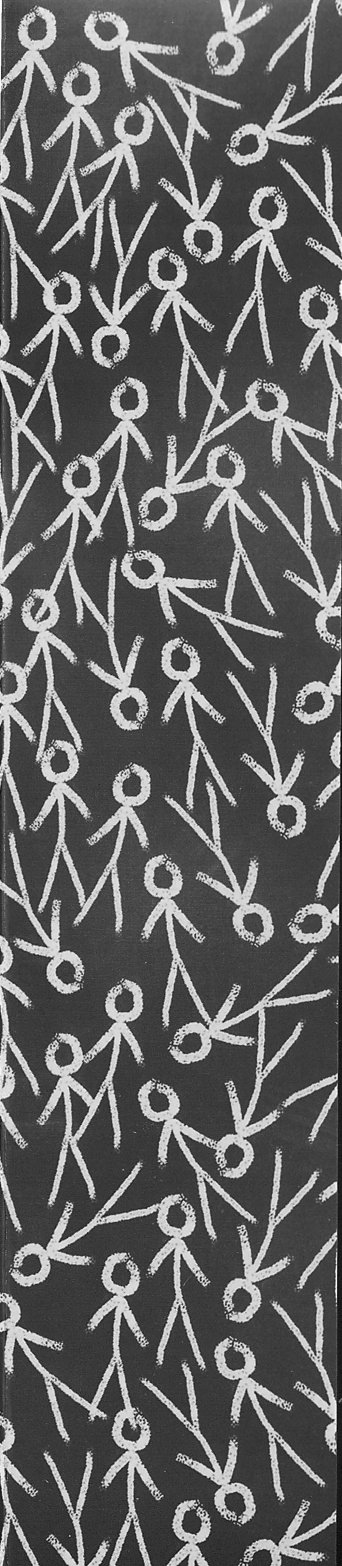
Carl'a köpek bakıcılığı yaptığım zamanlarda yazar olma hayallerimden bahsedip kafasını şişirirken sabırla beni dinlediği için teşekkürler. Ve tabii bütün o havuçlar için de!

Son olarak, Claire ve Matt'e, ikinci doğum gününde küçük kızımıza harika bir hediye, bir kova dolusu renkli tebeşir aldıkları için çok teşekkür ederim.

Bakın yaptığınıza...

C. J. TUDOR

İngiltere'nin Nottingham kentinde yaşayan C. J. Tudor'ın özellikle karanlık hikâyeler yazma sevdası genç yaşta başladı. Stephen King ve James Herbert gibi korku romanı ustalarını büyük bir ilgiyle okuyan yazar, on altı yaşında okulu bıraktı ve reklam yazarlığından muhabirliğe kadar pek çok farklı alanda çalıştı. *Çöp Adam*'la yazarlık kariyerine ilk adımı atan Tudor, hayat arkadaşı ve kızıyla birlikte hâlâ büyüdüğü kentte yaşamaktadır.

**Hepimizin zihninde, kaçtığımız karanlık sokaklar vardır.
Ama eninde sonunda o sokaklara yolumuz düşer.
Bilirsiniz, bazı oyunların tek bir çıkış yolu vardır...**

1986 yılında, on iki yaşındaki Eddie vaktini arkadaşlarıyla bisiklete binerek ve küçük çetesiyle kendine maceralar yaratıp eğlenerek geçirir. Haberleşmek için kullandıkları gizli şifreleri vardır; birbirlerine küçük çöp adam figürleri çizerek mesajlar gönderirler. Fakat bir gün, kim tarafından çizildiğini anlayamadıkları çöp adam figürleri, onları parçalanmış bir cesede götürdüğünde her şey tepetaklak olur.

2016 yılında, yaşanan gizemli olaylar kasabalının zihninden silinmişken çöp adam figürleri yeniden ortaya çıkar. Eski çete üyeleri tekrar benzer bir mesaj alır ve ilk önce bunun kötü bir şaka olduğunu düşünürler. Ancak aralarından birinin ölüm haberi geldiğinde Eddie, otuz yıl önce yaşananların ardındaki hakikati ortaya çıkarmaktan başka çare olmadığını anlar...

**“Uzun zamandır bir kitap yüzünden geceleri uykusuz kalmamıştım.
Bunu başaran *Çöp Adam* oldu.”**

Fiona Barton

“Hipnotize ediyor... *Çöp Adam* rüya gibi, daha doğrusu kâbus gibi bir roman. Lanetli ve kötücül, hem gölgenin hem de ışığın arasında yazılmış bu öykü nabzınızı hızlandırıyor. Evet, kara bir yıldız doğdu.”

A. J. Finn

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-393-4

